

LITERATURĂ UNIVERSALĂ

Cecelia Ahern

P. S. TE IUBESC

Holly credea că iubirea
va dura o veșnicie...

P.S. I LOVE YOU

Cecelia Ahern

Copyright © Cecelia Ahern, 2004

P.S. TE IUBESC

Cecelia Ahern

Copyright © 2005, 2008 Editura ALLFA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României AHERN, CECELIA

P.S. TE IUBESC / Cecelia Ahern; trad. Marilena
Iovu: București, ALLFA, 2005, 2008
ISBN 978-973-724-185-6

I. Iovu, Marilena (trad.)

821.111-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii ALLFA.

Nici o parte din acest volum nu poate fi copiată
fără permisiunea scrisă a Editurii ALLFA.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate
editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside Romania,
without the written permission
of ALLFA, is strictly prohibited.

Copyright © 2005, 2008 by ALLFA.

Editura ALLFA: Bd. Constructorilor nr. 20A,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 402 26 00
Fax: 402 26 10

Departamentul distribuție: Tel.: 402 26 75; 402 26 38

Comenzi la: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactor: Olimpia Novicov
Design copertă: Andra Penescu

Printed in Abagar, Bulgaria; e-mail: abagar@dir.bg

001 111 111

A29

CECELIA AHERN

P.S. Te iubesc

Traducere de Marilena Iovu

EDITURA ALLFA

*Muțumesc, mamă, tată, Georgina, Nicky.
Muțumesc întregii familii și tuturor prietenilor mei.*

Muțumesc, Marianne Gunn O'Connor.

*Muțumesc redactorilor de la HarperCollins –
Jane Drew și Maxine Hitchcock.*

Muțumesc, Moira Reilly.

Capitolul unu

Holly își îngropase fața în tricoul albastru din bumbac și mirosul familiar o izbi imediat, o durere copleșitoare, care-i înnodea stomacul și-i frângea inima. Simțea înțepături la ceafă și un nod în gât care amenința să o înece. O cuprinse panica. În afară de bâzâitul slab al frigiderului și murmurul produs de țevile boilerului, casa rămânea tăcută. Era singură. Simți cum emoția o copleșește și alergă la baie unde se prăbuși în genunchi în fața closetului.

Gerry murise și nu avea să se mai întoarcă niciodată. Asta era realitatea. Nu-și va mai trece niciodată degetele prin părul lui moale, nu-și vor mai șopti bancuri peste masă la petreceri, nu va mai striga niciodată după el când se va întoarce acasă de la serviciu, când voia doar să o îmbrățișeze, nu vor mai sta împreună în același pat, nu va mai fi trezită de accesele lui de strănut din fiecare dimineață, nu va mai râde cu el într-atât încât să o doară burta, nu se va mai certa cu el al cui i-e rândul să stingă lumina în dormitor. Rămăsese doar un mănunchi de amintiri și imaginea chipului lui care devenea tot mai vagă cu fiecare zi care trecea.

Planul lor fusese foarte simplu. Să rămână împreună pentru tot restul vieții lor. Un plan care părea realizabil oricărei persoane din cercul lor de prieteni. Ei doi erau cei mai buni prieteni, amanți și suflete pereche menite să fie împreună, așa credeau toți. Dar așa a fost să fie, într-o zi destinul lacom a hotărât altceva.

Sfârșitul venise prea repede. După ce s-a plâns de migrenă câteva zile, Gerry a urmat sfatul lui Holly și a mers la doctor. Asta s-a întâmplat miercuri în pauza de prânz de la serviciu. Medicul credea că starea lui era din cauza stresului sau oboselii și fusese de părere că, în cel mai rău caz, va trebui să poarte ochelari.

Gerry se întristase la aflarea veștii că va purta ochelari; n-ar fi trebuit să se îngrijoreze pentru că, așa cum se dovedise până la urmă, nu ochii erau problema. Era tumoarea care se dezvoltă în creierul lui.

Holly trase apa la closet și, tremurând de la răceala gresiei de pe jos, se ridică clătinându-se pe picioare. El avusese doar treizeci de ani. Desigur, nu era cel mai sănătos om de pe pământ, dar era suficient de sănătos încât... încât să ducă o viață normală. Când starea lui se înrăutățise el glumea pe seama faptului că n-ar fi trebuit să trăiască viața cu atâta precauție. Ar fi trebuit să ia droguri, să bea mai mult, să călătorească mai mult... și lista lui continua. Chiar dacă el spunea râzând toate aceste lucruri, Holly îi citea regretul în ochi. Regretul pentru lucrurile pentru care nu își făcuse timp să le realizeze, locurile pe care nu le văzuse niciodată și tristețea pentru pierderea experiențelor viitoare. Regreta oare și viața petrecută alături de ea? Holly era sigură că Gerry o iubea, dar îi era teamă că el simțea că pierduse un timp prețios.

El își dorea cu disperare să îmbătrânească, în loc să considere bătrânețea o groaznică povară. Cât de nesăbuiți au putut fi înaintea ei amândoi, niciodată nu consideraseră

că a îmbătrâni era o realizare sau o provocare. Bătrânețea era un lucru pe care amândoi voiau atât de mult să-l evite.

Holly se plimba de colo-colo prin camere, poposind în unele locuri în care hohotea cu lacrimi amare. Avea ochii roșii și o dureau de la atâta plâns, iar noaptea asta părea să nu se mai sfârșească. Nu găsea alinare în nici una din camerele locuinței. Doar tăcere neprimitoare când se uita la mobilierul din jur. Se aștepta ca măcar canapeaua să-și întindă brațele spre ea, dar până și aceasta o ignora.

Gerry nu s-ar fi bucurat să mă vadă așa, gândi ea. Respiră adânc, își șterse ochii de lacrimi și încercă să-și vină în fire. Nu, lui Gerry nu i-ar fi plăcut deloc.

Ochii lui Holly erau roșii și umflați, căci plânsese toată noaptea. Ca de fiecare dată în ultimele câteva săptămâni somnul o cuprinsese de-abia spre dimineață. În fiecare zi se trezea tolănită incomod pe cine știe ce piesă de mobilier – astăzi fusese rîndul canapelei. Și de această dată o trezi telefonul, probabil de la vreun prieten îngrijorat sau un membru al familiei. Pesemne fiecare credea că ea nu făcea nimic altceva decât să doarmă toată ziua. Unde erau telefoanele lor când ea rătăcea în neștire prin casă ca un zombie căutând prin camere ceva... ce anume? Ce credea că o să găsească?

„Alo,” răspunse ea șovăielnic. Nasul îi era înfundat de la atâtea lacrimi, dar încetase demult să mai facă pe curajoasa în fața oricui. Prietenul ei cel mai bun o părăsise și nimeni nu înțelegea că machiajul, aerul curat sau cumpărăturile nu-i puteau umple golul din inimă.

„O, iartă-mă iubito, te-am trezit?” se auzi vocea îngrijorată a mamei lui Holly de la capătul celălalt al firului. Întotdeauna aceeași conversație. În fiecare dimineață mama ei suna să vadă dacă mai supraviețuise încă o noapte singură. Întotdeauna făcându-și griji că a trezit-o, totuși

ușurată să o audă respirând; se simțea în siguranță știind că fiica ei alungase fantomele nopții.

„Nu, moțaiam doar, nu face nimic.” Întotdeauna același răspuns.

„Tatăl tău și Declan au plecat și m-am gândit la tine, puiule.”

De ce vocea aceea care o alina compătimitor îi aducea întotdeauna lacrimi în ochi lui Holly? Își imagina chipul mamei ei, cu sprâncenele încruntate și fruntea încrețită de îngrijorare. Dar pe Holly nu o alina. O făcea să-și amintească de ce era îngrijorată, când n-ar fi trebuit să fie. Totul ar trebui să fie normal. Gerry ar trebui să fie alături de ea, dându-și ochii peste cap și încercând să o facă să râdă, în timp ce mama ei trăncănea. De multe ori Holly trebuia să-i dea receptorul lui Gerry, pentru că accesele ei de răs o acaparau. Apoi el continua să vorbească la telefon ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ignorând-o pe Holly care sărea pe pat, schimonosindu-se cât mai prostesc și dansând cât mai caraghios doar-doar l-o face și pe el să râdă. Reușea arareori.

Ea scoase doar câte un „îhî” și „aha” pe parcursul convorbirii, ascultând, fără a auzi de fapt nici un cuvânt.

„E o zi frumoasă, Holly. Ți-ar face bine să ieși un pic la plimbare. Să iei o gură de aer curat.”

„Îhî, cred că da.” Iarăși același lucru – aer curat, de parcă asta ar fi rezolvat toate problemele.

„Poate o să trec mai târziu pe la tine să stăm de vorbă.”

„Nu, mamă, mulțumesc, mă simt bine.”

Tăcere.

„Bine, atunci... dă-mi un telefon dacă te răzgândești. Sunt liberă toată ziua.”

„Am înțeles.” Altă tăcere. „Îți mulțumesc, oricum.”

„Bine, atunci... ai grijă de tine, iubito.”

„O să am.” Holly era gata să pună receptorul jos când auzi din nou vocea mamei ei.

„A Holly, era să uit. Știi, plicul ăla e tot aici. E pe masa din bucătărie. Poate vrei să vii să-l iei. Stă aici de câteva săptămâni, s-ar putea să fie ceva important.”

„Mă îndoiesc. Probabil e o altă scrisoare de condoleanțe.”

„Nu, nu cred că e așa ceva, iubito. Îți este adresată ție și deasupra numelui tău scrie... of, stai puțin să-l iau de pe masă...”

Se auzi zgomotul receptorului pus jos, apoi sunetul tălpilor pe gresie către masă, scrâșnitul scaunelor date la perete, zgomotul crescând al pașilor apropiindu-se, al receptorului ridicat...

„Mai ești acolo?”

„Mda.”

„Bine, scrie sus de tot „Lista.” Poate e ceva de la serviciu, sau altceva, iubito. Merită să vii măcar să...”

Holly scăpă receptorul din mână.

Capitolul doi

„Gerry, stinge lumina!” Holly chicotea privindu-și soțul dezbrăcându-se în fața ei. El dansa prin toată camera făcând striptis, descheindu-și cu degetele lui lungi și delicate unul câte unul nasturii de la cămașa albă din bumbac. Își ridică sprânceana stângă spre Holly și lăsa cămașa să-i alunece de pe umeri, o prinse cu mâna dreaptă și o învârti deasupra capului.

Holly chicoti din nou.

„Să sting lumina? Cum, să pierzi una ca asta?” rânji el obraznic în timp ce-și încorda mușchii. Nu era un înfumurat, deși Holly credea că ar fi avut multe lucruri de care să fie mândru. Corpul lui era puternic și perfect proporționat. Picioarele lui lungi erau musculoase, rezultat al orelor pe care le petrecea antrenându-se la sala de gimnastică. La 1,75 m era suficient de înalt încât să o facă pe Holly să se simtă în siguranță când el stătea protector alături de cei 1,65 m ai ei. Cel mai mult îi plăcea când îl îmbrățișa, capul ei se odihnea chiar sub bărbia lui, unde putea să-i simtă respirația ușoară care-i ciufulea părul și-i gădila capul.

Inima ei începu să bată cu putere când el își dădu jos boxerii, îi prinse cu vârfurile degetelor de la picioare și-i aruncă spre Holly, căreia îi aterizară pe cap.

„Ei bine, măcar acum e mai întuneric”, râse ea. Întotdeauna reușea să o facă să râdă. Când venea acasă obosită și supărată de la serviciu el era foarte înțelegător și asculta lamentările ei. Se certau foarte rar, iar atunci când se întâmpla asta era de la cele mai stupide mărunțișuri, care apoi îi amuzau, cum ar fi cine lăsase lumina aprinsă pe verandă toată ziua sau cine uitase să fixeze alarma noaptea.

Gerry terminase cu striptisul și se băgase în pat. Se ghemuise lângă ea, vârandu-și picioarele reci ca gheața sub picioarele ei pentru a se încălzi.

„Aaah! Gerry ai picioarele reci ca gheața!” Holly știa că poziția asta însemna că el nu intenționa să se mai miște nici măcar câțiva centimetri. „Gerry”, se auzi vocea amenințătoare a lui Holly.

„Holly”, o imită el.

„N-ai uitat ceva?”

„Nu, nu-mi aduc aminte”, răspunse el obraznic.

„Lumina?”

„A, da, lumina”, spuse el somnoros și prefăcându-se că sforăie zgomotos.

„Gerry!”

„Dacă-mi aduc bine aminte aseară a trebuit să mă dau jos din pat ca să o sting.”

„Mda, dar acum câteva secunde stăteai chiar lângă întrerupător!”

„Da... acum câteva secunde”, repetă el.

Holly oftă. Nu-i plăcea să se dea jos din pat după ce se cuibărise confortabil, să pășească pe plăcile de gresie reci ale dormitorului și apoi să bâjbâie prin întuneric pentru a găsi drumul înapoi în pat. Scoase o exclamație de nemulțumire.

„Hol, înțelege, nu pot face asta tot timpul. Într-o bună zi poate că nu voi mai fi aici și atunci ce-ai să te faci?”

„O să-l pun pe noul meu soț să o stingă”, spuse enervată Holly, încercând din răspuț să-i împingă picioarele lui reci departe de ea.

„Ha!”

„Sau o să-mi amintesc să o fac eu înainte să intru în pat.”

Gerry pufni. „Slabă speranță să se întâmple asta, draga mea. Ar trebui să las un bilețel pe întrerupător pentru tine când nu voi mai fi, numai așa o să-ți amintești.”

„Ce drăguț din partea ta, dar mai bine mi-ai lăsa banii tăi.”

„Și un bilețel pe boiler”, continuă el.

„Ha, ha!”

„Și pe cutia de lapte.”

„Ești un om foarte amuzant, Gerry.”

„O, și pe ferestre, ca să nu le deschizi și să oprești alarma dimineata.”

„Hei, ce-ar fi să-mi lași prin testament o listă cu toate lucrurile pe care le am de făcut, dacă crezi că aș fi atât de incompetentă fără tine?”

„N-ar fi o idee rea”, râse el.

„Bine atunci, mă duc să sting blestemata de lumină.” Holly se dădu anevoie jos din pat, se strâmbă când pași pe gresia rece ca gheața și stinse lumina. Bâjbâind cu mâinile prin întuneric începu încet să caute drumul înapoi până în pat.

„Alo?!?! Holly, te-ai rătăcit? E cineva acolo, acolo, acolo?”, strigă Gerry spre camera întunecată.

„Da, eu sunt, auuu!” se smiorcăi ea, când se împiedică lovindu-se la degete de piciorul patului. „La naiba, la naiba, fir-ar al dracului de porcărie!”

Gerry pufni și râse pe înfundate sub plapumă. „Numărul doi pe lista mea: atenție la piciorul patului...”

„O, taci din gură Gerry și nu mai cobi”, îl întrerupse brutal Holly, mângâindu-și bietul ei picioruș.

„Vrei mai bine să ți-l sărut eu?” se alintă el.

„Nu-i nevoie” răspunse tristă Holly, „dacă aş putea doar să le pun aici ca să mă încălzesc...”

„Aaaaah! Isuse Cristoase sunt înghețate!”

Lucru care o făcu din nou să râdă.

Deci așa apăruse gluma despre listă. Fusese o idee simplă și prostească, împărtășită curând și prietenilor. Sharon și John McCarthy erau cei mai apropiați prieteni ai lor. Erau împreună încă de pe vremea școlii și, de fapt, John fusese cel care o abordase pe Holly pe culoarul școlii pe când aveau paisprezece ani, murmurând faimoasele cuvinte: „Colegul meu ar dori să știe dacă vrei să ieși cu el.”

După zile întregi de discuții nesfârșite și de întâlniri convocate pentru situații neprevăzute cu prietenele ei, Holly fusese de acord în cele din urmă. „Ah, haide Holly”, o îndemnase Sharon, „e de gașcă și cel puțin nu are coșuri pe toată fața ca John.”

Cât o ura pe Sharon acum. Ea și John se căsătoriseră în același an cu Holly și Gerry. Toți trei aveau atunci douăzeci și patru de ani, Holly era cea mai mică din grupul lor, având douăzeci și trei. Unii spuneau că era prea tânără și-i țineau prelegeri cu fiecare ocazie despre faptul că, la vârsta ei, ar fi trebuit să călătorească prin întreaga lume și să se distreze. Cu toate acestea, Gerry și Holly au călătorit împreună prin lume și s-au distrat de minune. Pentru ei însemna mai mult să fie împreună, pentru că, atunci când nu erau... ei bine, Holly simțea că îi lipsește un organ vital din corp.

Ziua nunții a fost departe de a fi cea mai frumoasă zi a vieții ei. Visase întotdeauna la nunta din povești, așa cum fac mai toate fetițele, cu o rochie de prințesă, cu vreme frumoasă și însorită, într-un loc romantic, înconjurată de toți cei care îi erau dragi și apropiați. Își imaginase că petrecerea de la nuntă va fi cea mai frumoasă noapte din

viața ei, că va dansa cu toți prietenii, că va fi admirată de toți și că se va simți cu totul și cu totul deosebit. Dar realitatea a fost alta.

S-a trezit dimineța în strigătele celor din casă de genul „Nu-mi gădesc cravata!” (tatăl ei) sau „Părul meu arată ca naiba” (mama ei), iar cel mai tare dintre toate a fost „Arăt ca o balenă nenorocită ! N-o să merg cu nici un chip la afurisita asta de nuntă arătând așa. O să-mi fie rușine! Mami, uită-te în ce hal arăt! Holly poa' să-și găsească altă domnișoară de onoare, că io să fiu a naibii dacă merg. În nici un caz! Jack dă-mi înapoi blestematul ăla de uscător de păr că n-am terminat!” Această declarație de neuitat fusese făcută de sora ei mai mică, Ciara, care de fiecare dată făcea nazuri și refuza să iasă din casă pe motiv că nu are cu ce să se îmbrace, neținând cont de șifonierul doldora de îmbrăcăminte. Acum locuia undeva în Australia cu niște străini și singura comunicare cu familia era un e-mail primit de la ea la câteva săptămâni. Familia lui Holly își petrecu restul dimineții încercând să o convingă pe Ciara că ea este cea mai frumoasă femeie din lume. În acest timp Holly se îmbracă fără să spună nici un cuvânt, simțindu-se ultimul om. În cele din urmă, Ciara fu convinsă să iasă din casă când deodată tatăl lui Holly, de obicei un om extrem de calm, urlă din toate puterile uluindu-i pe toți: „La naiba, Ciara, asta e ziua lui Holly, NU A TA! Iar tu VEI MERGE la nuntă și te vei distra ȘI când Holly va coborî scările îi VEI SPUNE cât de frumoasă este și nu mai vreau să aud vreun chițait de la tine TOT RESTUL ZILEI !”

Așa că atunci când Holly a coborât scările, toată lumea a exclamat uimită în timp ce Ciara, arătând ca o fetiță de zece ani care fusese certată de tăticul ei, se uită printre lacrimi la ea și, cu buze tremurătoare, spuse „cât ești de frumoasă, Holly.” Apoi, cei șapte s-au înghesuit într-o

limuzină, Holly, părinții ei, cei trei frați și Ciara păstrând o tăcere apăsătoare tot drumul până la biserică.

Acum își amintea doar vag ziua aceea. De abia avusese timp să vorbească cu Gerry, deoarece fiecare dintre ei era tras în direcții diferite să o întâlnească pe mătușa de-a doua Betty, venită din fundul unei provincii, care n-o mai văzuse de la naștere, sau pe Toby, unchiul de-al doilea din America, despre care nu auzise până atunci, dar care devenise deodată un membru foarte important al familiei.

Și nimeni nu-i spusese că toată ziua va fi atât de obositoare. La sfârșitul petrecerii, pe Holly o dureau obrazii de la atâta zâmbit în fotografii, iar picioarele i se umflaseră de la atâta alergătură toată ziua într-o pereche de pantofiori caraghios de mici. Ar fi vrut cu disperare să se alătore mesei lor vesele de prieteni care toată noaptea au râs tare, simțindu-se evident foarte bine. Ce bine de unii oameni, gândise ea. Dar imediat ce Holly pășise în apartamentul nupțial împreună cu Gerry, grijile ei se topiră și totul păru că merită osteneala...

Lacrimile se rostogoleau din nou pe fața lui Holly și ea își dădu seama că de câteva ore visase iarăși cu ochii deschiși. Stătea înghețată pe canapea încă ținând telefonul în mână. Timpul părea că trece pe lângă ea zilele acestea, fără ca să știe ce oră sau măcar ce zi era. Era ca și cum ar fi trăit în afara corpului ei, indiferentă la orice, dar conștientă de durerea din inimă, din oase, din minte. Se simțea atât de obosită... Stomacul ghiorăi și realizează că nu-și mai amintea când mâncase ultima oară. Fusese oare ieri?

Se târî în bucătărie îmbrăcată în halatul lui Gerry și încălțată cu papucii ei preferați de culoare roz, de „disco diva” pe care Gerry îi cumpăraseră pentru ea de Crăciun. El obișnuia să spună că ea era disco diva lui. Mereu prima pe ringul de dans, mereu ultima care pleca din club. Of, unde era fata aceea acum? Deschise frigiderul și se uită la rafturile

875754

goale. Doar legume și iaurturi a căror dată de valabilitate expirase de mult, lăsând un miros neplăcut în frigider. Nu era nimic de mâncare. Zâmbi atunci când clătină cutia de lapte. Era goală. Punctul al treilea de pe listă...

Acum doi ani, de Crăciun, Holly se dusese cu Sharon să cumpere o rochie în vederea participării la balul anual care se ținea la Hotelul Burlington. Să mergi la cumpărături cu Sharon era întotdeauna o ieșire periculoasă, iar John și Gerry glumiseră pe seama faptului că ei vor suferi iarăși de Crăciun fără a primi cadouri, din cauza febrei cumpărăturilor în care intrau fetele. Nu se înșelau prea tare. Bieții soți neglijați, le ziceau mereu fetele.

De Crăciunul acela Holly cheltuisese o sumă incredibilă în Brown Thomas pe cea mai frumoasă rochie albă pe care o văzuse vreodată. „La naiba, Sharon, asta va face o gaură mare în buzunarul meu”, spuse cu vinovăție Holly, mușcându-și buzele și trecându-și degetele peste materialul catifelat.

„Aa, nu-ți face griji, ți-l va cârpi Gerry”, răspunse Sharon urmată de infama ei trăncăneală. „Și nu-mi mai spune «La naiba, Sharon». De fiecare dată când mergem la cumpărături mi te adresezi așa. Dacă nu ești atentă s-ar putea să mă supăr. Cumpără o dată lucrul ăsta, Holly. În definitiv e Crăciunul, sezonul cadourilor și așa mai departe.”

„Doamne, Sharon, ești atât de diabolică. N-o să mai merg niciodată la cumpărături cu tine. Asta înseamnă cam jumătate din salariul meu pe o lună. Ce-o să mă fac după aia toată luna?”

„Holly, în definitiv tu ce vrei, să mănânci sau să arăți grozav?”

„O iau”, îi spuse Holly entuziasmată vânzătoarei.

Rochia decoltată scotea perfect în evidență pieptul mic și drăgălaș al lui Holly și era despătată până la coapse,

lăsând să se vadă picioarele ei zvelte. Gerry nu-și putuse lua ochii de la ea. Dar nu numai pentru că îi venea atât de bine, ci pur și simplu nu înțelegea cum era posibil ca o fâșie de material să coste atât de mult. Cu toate acestea, o dată ajunsă la bal, Miss Disco Diva se lăsă încă o dată în voia băuturilor alcoolice și reuși să-și strice rochia, pătând-o în față cu vin roșu. Holly încercă, dar nu reuși, să-și stăpânească plânsul, când bărbații de la masă, prin aburii beției, își anunțară partenerile că numărul cincizeci și patru de pe listă îi interzicea să bei vin roșu atunci când porți o rochie albă costisitoare. S-a decis atunci că laptele era opțiunea preferată, deoarece dacă s-ar fi vărsat pe o rochie albă costisitoare nu s-ar fi observat.

Mai târziu, când Gerry lovi cu cotul halba, făcând ca lichidul să se scurgă de pe marginea mesei direct în poalele lui Holly ea îi înștiință pe cei de la masa lor (și de la mesele vecine) pe un ton plângăcios, dar foarte serios: „Regula cin’ze’șcinci de pe listă; NICIODATĂ ÎN VIAȚA TA să nu mai cumpe’i o rochie albă costisitoa’e.” Acestea fiind zise, Sharon se trezi din mahmureală de undeva de sub masă pentru a o aplauda și a-i oferi suportul moral. S-a ținut un toast (după ce chelnerul speriat adusese o tavă plină cu pahare de lapte) pentru Holly și valoroasa ei adăugire adusă listei.

„Îmi pa’e rău pent’u rochia ta albă costisitoa’e, Holly”, îi spusese John printre sughițuri lui Holly înainte de a se prăbuși din taxi și târând-o pe Sharon în casă.

Dar oare era posibil ca Gerry să se fi ținut de cuvânt și să fi scris o listă pentru ea înainte de a muri? Își petrecuse cu el fiecare minut al fiecărei zile, și el nu-i spusese niciodată nimic despre asta, și nici nu observase vreun semn că el ar scrie așa ceva. Nu Holly, adună-te și nu mai fi proastă. Îl dorea cu atâta disperare înapoi, încât își imagina tot felul de lucruri nebunești. Dar așa ceva era imposibil. Sau poate nu?

Capitolul trei

Holly mergea pe un câmp plin de crini de pădure; vântul adia ușor, făcând ca petalele mătăsoase să-i gădile vârful degetelor, pe măsură ce avansa prin firele înalte de iarbă verde și strălucitoare. Simțea pământul moale și elastic sub tălpile ei goale, iar corpul îi era atât de ușor încât aproape că simțea cum plutește deasupra pământului afânat. Jur împrejur se auzeau trilurile vesele ale păsărelelor care își vedeau de treburile lor. Soarele strălucea atât de puternic pe cerul fără nori încât trebuia să-și protejeze ochii, și cu fiecare adiere de vânt care-i trecea peste față aroma dulce a crinilor îi umplea nările. Se simțea atât de... fericită, atât de liberă.

Deodată cerul se întunecă, în timp ce soarele caraibian dispăru după un nor cenușiu. Vântul pișca, iar aerul deveni rece și tăios. În jurul ei toate petalele crinilor zburau sălbatic prin aer, încetoșându-i privirea. Pământul afânat de adineauri fusese înlocuit de pietre ascuțite care-i tăiau și-i zgâriau picioarele la fiecare pas. Păsările nu mai cântau, în schimb stăteau cocoțate pe crengi și o priveau fix. Ceva nu era cum trebuie și i se făcu frică. Undeva în fața ei, se vedea o piatră cenușie în mijlocul ierbii înalte. Ar fi vrut

să fugă înapoi, înapoi la florile ei frumoase, dar trebuia să vadă ce era acolo, în fața ei.

Pe măsură ce se apropia auzi BUM! BUM! BUM! Iuți pasul și o luă la goană peste pietrele ascuțite și își croi drum prin iarba acum cu vârfuri țepoase, care-i zgâria brațele și picioarele. Se prăbuși în genunchi lângă lespedeă cenușie și scoase un țipăt de durere când își dădu seama ce era. Mormântul lui Gerry. BUM! BUM! BUM!

El încerca să iasă afară! O striga pe nume; îl auzea doar!

Holly se trezi brusc din somn în niște bubuituri puternice care veneau de la ușă. „Holly! Holly! Știu că ești acolo! Lasă-mă să intru!” BUM! BUM! BUM!

Confuză și pe jumătate adormită se împletici până la ușa unde stătea Sharon, parcă ieșită din minți.

„Cristoase! Ce făceai? Bat la ușă de nu știi când!”

Holly, care încă nu se trezise de-a binelea, făcu ochii roată afară. Era senin și un pic cam răcoare, probabil că era dimineață.

„Ei, ce faci, nu mă lași să intru?”

„Ba da, Sharon, iartă-mă, moțâiam pe canapea.”

„Doamne, arăți îngrozitor Hol”. Sharon o scrută cu privirea, după care o strânse în brațe cu putere.

„Vai, mulțumesc”. Holly își roti privirea și se întoarse să închidă ușa. Sharon nu era persoana care să spună lucrurile pe ocolite, dar de aceea o iubea Holly atât de mult. Și tot de aceea nu mai trecuse pe la ea în ultima lună. Nu dorea să audă adevărul. Nu dorea să audă că viața merge înainte. Voia doar... o, nu prea știa ce voia. Se simțea bine așa nefericită. Simțea că așa trebuie să fie.

„Doamne, te sufoci aici, când ai deschis fereastra ultima oară?” Sharon începu să străbată casa deschizând ferestrele și culegând ceștile goale și farfuriile murdare. Le aduse pe toate în bucătărie unde le puse în chiuvetă și începu să le spele.

„O, nu trebuie să faci asta, Sharon”, protestă Holly cu jumătate de gură. „Le spăl eu...”

„Când? La anul? Ei bine, nu vreau ca tu să lânchezești în timp ce noi ceilalți ne prefacem că nu observăm. De ce nu vrei tu să te duci sus și să-ți faci un duș, iar apoi să bem împreună un ceai când cobori.”

Un duș. Oare când se spălase ultima dată? Sharon avea dreptate, probabil că arăta dezgustător cu părul gras, închis la rădăcină, purtând un halat murdar. Halatul lui Gerry. Dar pe acesta nu avea intenția să-l spele. Dorea să fie exact așa cum îl lăsase Gerry. Din nefericire mirosul lui începea să pălească și fusese înlocuit cu izul transpirației ei.

„Bine, dar nu am nici lapte. N-am mai ieșit să...” Holly se simțea stingherită că nu se mai ocupase de casă și nici de propria persoană. Mai bine murea decât s-o lase pe Sharon să se uite în frigider.

„Ta-daa...!” făcu Sharon ridicând o sacoșă pe care Holly nu o observase. „Nu-ți face griji, m-am ocupat eu de asta. După cum arăți n-ai mâncat de câteva săptămâni.”

„Mersi, Sharon”, i se ridică un nod în gât și lacrimile îi tâșniră din ochi. Era atât de bună cu ea.

„Gata! Fără lacrimi azi! Doar glume, haz și bună dispoziție, draga mea prietenă. Acum hai repede la duș!”

Holly se simțea aproape umană când coborî de la duș. Era îmbrăcată într-un trening albastru, iar părul ei lung și blond (și castaniu la rădăcină) cădea liber pe umeri. Toate ferestrele de la parter erau larg deschise și o adiere răcoroasă o pătrunse, eliminându-i toate gândurile negre și spaimile. Râse de ironia sorții care făcea ca mama ei să aibă dreptate până la urmă. Holly ieși din transă și suspină în timp ce făcea ochii roată prin casă. Nu era posibil să fi lipsit mai mult de o jumătate de oră, iar Sharon dereticase și lustruise,

dăduse cu aspiratorul și așezase pernele, spălase și dăduse cu deodorizant de cameră în fiecare încăpere. Se luă după zgomotul care se auzea în bucătăria unde Sharon spăla aragazul. Blatul de lucru strălucea, robinetii cromati și grătarul pentru scurs vase de la chiuvetă sclipeau.

„Sharon, îngerașule! Nu pot să cred că ai făcut toate astea! Și încă într-un timp atât de scurt!”

„Ha! Lipsești de o oră, începusem să cred că ai căzut în gaura de la cadă. Ai fi putut, dacă mă uit mai bine la tine.” O măsură pe Holly de sus până jos.

O oră? Încă o dată Holly visase cu ochii deschiși și visul îi acaparase mintea.

„Ți-am cumpărat niște fructe și legume, mai ai acolo brânză, iaurt și lapte, desigur. N-am știut unde ții pastele și conservele, așa că le-am pus tot acolo. A, și în congelator sunt niște semipreparate pe care să le încălzești la microunde. Astea ar trebui să-ți ajungă pentru o vreme, deși, după felul în care arăți o să-ți ajungă tot restul anului. Cât ai slăbit?”

Holly privi în jos, spre corpul ei. Treningul îi atârna peste fund, iar pantalonii elastici deși erau strânși la maximum tot îi cădeau de pe șolduri. Nu observase deloc că slăbise.

Din nou fu adusă la realitate de vocea lui Sharon: „Ai acolo niște biscuiți pentru ceai. Jammy Dodgers, preferații tăi.”

Asta a pus capac. Era prea mult pentru Holly. Biscuiții Jammy Dodgers erau frișca de pe tort. „O, Sharon”, izbucni ea într-un hohot de plâns, „îți mulțumesc mult. Ai fost atât de bună cu mine, iar eu am fost o ticăloasă.” Se așază la masă și o apucă pe Sharon de mână. „Nu știu ce m-aș face fără tine”. Sharon stătea în fața ei la masă, tăcută, lăsând-o să continue. De asta îi fusese groază lui Holly, că va izbucni în plâns în fața lumii, de fiecare dată. Dar nu se

simțea stânjenită. Sharon își sorbea răbdătoare ceaiul și o ținea de mână așa cum era normal. În cele din urmă se opri din plâns.

„Mersi.”

„Sunt prietena ta cea mai bună, Hol! Dacă nu te ajut eu, atunci cine ?” spuse Sharon, strângând-o de mână și zâmbindu-i încurajator.

„Poate că ar trebui să mă ajut singură.”

„Aș!” spuse Sharon dând disprețuitor din mână, „când o să fii tu pregătită. Nu-i băga în seamă pe toți cei care îți spun că trebuie să revii la normal într-o lună. Oricum plânsul te ajută să-ți revii.”

Știusese întotdeauna să spună exact ce trebuia.

„Da, cu asta m-am descurcat binișor. Am plâns până mi-au secat lacrimile”.

„Nu se poate!” spuse Sharon mimând dezgustul, „și a trecut abia o lună de când soțul tău s-a răcit în mormânt.”

„Oprește-te! Destul o să aud lucrurile astea de la alții, nu crezi?”

„Probabil, dar să-i ia naiba. Există și păcate mai rele pe lume decât a învăța să fii din nou fericită.”

„Cred că da.”

„Promite-mi că o să mănânci.”

„Promit.”

„Mulțumesc că ai trecut să mă vezi, Sharon. Mi-a făcut într-adevăr plăcere să stăm la taclale” zise Holly, îmbrățișându-și cu recunoștință prietena. „Deja mă simt mult mai bine ”.

„Știi că e bine să fii înconjurată de oameni, Hol. Prietenii și familia te pot ajuta. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, familia poate nu”, glumi ea, „dar măcar pe noi ceilalți poți conta cu siguranță.”

„Acum mi-am dat seama. Numai că la început m-am gândit că o să pot să trec singură peste asta.”

„Promite-mi că o să treci pe la mine. Sau măcar că o să mai ieși din casă din când în când.”

„Promit”, zise Holly ridicând privirea în tavan. „Începi să vorbești ca mama.”

„Noi îți vrem doar binele. Bine, pe curând” îi zise Sharon sărutând-o pe obraz, „și MĂNÂNCĂ!” adăugă ea, dându-i un ghiont.

Holly îi făcu cu mâna în timp ce Sharon se urca în mașină. Se întuneca din nou. Petrecuseră toată ziua râzând și glumind despre vremurile de demult, hohotind de plâns, apoi de râs, apoi iarăși de plâns. Holly nici măcar nu se gândise la faptul că Sharon și John își pierduseră cel mai bun prieten și că părinții ei își pierduseră ginerele, iar părinții lui Gerry își pierduseră unicul fiu. Se gândise tot timpul doar la ea. Dar îi plăcuse să fie în compania unei persoane pline de viață, în loc să lânzezească înconjurată de fantomele trecutului ei. Mâine era o nouă zi și intenționa să o înceapă luând mai întâi plicul acela.

Capitolul patru

Holly își începu bine dimineața de vineri, trezindu-se devreme. Cu toate acestea, deși se dusese la culcare plină de optimism și încântată de perspectivele care i se deschideau în față, fu lovită de realitatea aspră a dificultății fiecărei clipe. Încă o dată se trezise într-un pat gol, într-o casă tăcută, dar făcuse un mic progres. Pentru prima dată într-o lună de zile se trezise fără ajutorul vreunui apel telefonic. Încercă să se acomodeze, așa cum făcea în fiecare dimineață, cu faptul că visul în care era împreună cu Gerry, pe care-l derulase în minte în ultimele zece ore, era doar atât: un vis.

Își făcu duș și se îmbrăcă comod în blugii ei preferați, pantofi sport și un tricou cu o nuanță dulce de roz. Sharon avusese dreptate în legătură cu greutatea ei, blugii care altădată îi erau ficși, acum stăteau pe ea doar cu ajutorul unei curele. Se strâmbă la imaginea ei din oglindă. Se urâtise. Avea cearcăne negre sub ochi, buzele erau crăpate și mușcate, iar părul arăta îngrozitor. Primul lucru pe care-l avea de făcut era să se ducă la coafor și să-l roage să o strecoare printre celelalte programări pe care le avea deja.

„Isuse, Holly!” exclamă Leo, stilistul ei. „Ia te uită cum arăți! Oameni buni, faceți loc ! Faceți loc! Am aici o

doamnă în stare critică!” îi făcu cu ochiul, apoi continuă să-i dea la o parte pe ceilalți din calea lui. Trase un scaun și o împinse să ia loc.

„Mersi, Leo. Mă simt foarte atrăgătoare acum”, murmură Holly încercând să-și ascundă fața roșie ca sfecla.

„Nici nu ești, ai să fii imediat. Sandra pregătește-mi amestecul ca de obicei, Colin adu folia, Tania adu-mi geanta cu accesorii de sus, a, și spune-i lui Will să nu-și mai ia prânzul, am nevoie de ajutorul lui”. Leo dădea ordine tuturor frenetic, agitând mâinile de parcă urma să facă o intervenție chirurgicală urgentă. Deși poate că asta făcea.

„O, îmi pare rău Leo, n-am vrut să-ți stric ziua.”

„Ba sigur că ai vrut, iubito, altfel de ce ai fi dat buzna aici la ora prânzului, într-o zi de vineri, fără programare? Ca să aduci pacea în lume?”

Holly își mușcă buzele cu vinovăție.

„A, dar n-aș face-o pentru nimeni altcineva în afară de tine, iubito.”

„Mersi.”

„Și cum îți mai merge?” o întrebă el rezemându-și fundulețul suplu pe teigheaua din fața lui Holly. Leo trebuie să fi avut vreo cincizeci de ani, cu toate astea nu i-ai fi dat o zi peste treizeci. Avea părul de culoarea mierii care se asorta cu pielea bronzată și era mereu îmbrăcat la patru ace. Arăta într-un fel care ar fi făcut orice femeie să se simtă ca naiba.

„Îngrozitor.”

„Așa și arăți.”

„Mersi.”

„Ei, cel puțin, când vei ieși de aici vei avea un lucru pus la punct. Eu mă ocup de păr, nu de inimi.”

Holly zâmbi recunoscătoare pentru felul lui ciudat de a-i arăta că o înțelege.

„Dar, Doamne, Holly, când veneai încoace, ce scria deasupra ușii de la intrare, cuvântul ‘magician’ sau

‘coafor’? Ar fi trebuit să observi în ce hal era cucoana care a intrat astăzi aici. Oaie-mbrăcată-n miel. Nu mai avea mult până-mplinea șazeci de ani, după părerea mea. Mi-a arătat o revistă cu Jennifer Anniston pe copertă. „Vreau să arăt ca ea”, mi-a zis.

Holly râse de figura lui. Se schimonosea și dădea din mâini în același timp.

„Isuse”, i-am spus, „sunt coafor, nu chirurg plastician. Singurul mod ca să arăți ca ea ar fi să-i decupezi poza și să ți-o lipești pe față.”

„Nu! Leo nu i-ai spus așa ceva !” Holly căscă gura de uimire.

„Ba sigur că i-am spus! Femeia avea mare nevoie să i-o spună cineva, nu trebuia s-o ajut? A venit aici fandosindu-se, îmbrăcată ca o adolescentă – în ce hal!”

„Dar ea ce-a zis?” Holly își ștergea lacrimile de atâta râs. Nu mai râsese atâta de luni întregi.

„Am frunzărit paginile revistei și am dat peste o poză foarte frumoasă a lui Joan Collins. I-am spus că asta era exact ceea ce i-ar fi trebuit. Părea încântată.”

„Leo, probabil i-a fost prea frică să-ți spună că te urăște!”

„Ah, cui îi pasă, am destui prieteni.”

„Nu înțeleg de ce”, râse Holly .

„Nu mișca”, ordonă Leo. Brusc, Leo devenise foarte serios și își strânse concentrat buzele pe măsură ce separa în șuvițe părul lui Holly pentru a-l vopsi. Asta a fost suficient ca să o facă pe Holly să se țină cu mâna de burtă de atâta râs.

„A, haide Holly”, spuse Leo exasperat.

„Nu mă pot abține Leo, tu m-ai provocat și acum nu mă mai pot opri...!!”

Leo se opri din ceea ce făcea și o privi amuzat. „Eu am zis întotdeauna că tu trebuia să stai la casa de nebuni. Dar nu m-ascultă nimeni.”

Ea râse și mai tare. „O , îmi pare rău Leo, nu știu ce s-a-ntâmplat cu mine, dar pur și simplu nu mă pot opri.” Pe Holly o durea burta de la atâta răs și era conștientă de privirile curioase îndreptate asupra ei, însă nu se putea abține. Era ca și cum toate hohotele de răs de care fusese lipsită în ultimele câteva luni dădeau acum năvală.

Leo se sprijini iar de teighea și o privi. „Nu trebuie să te scuzi Holly, râzi cât poțtești. Știi cum se spune că râsul face bine la inimă?”

„O, n-am mai răs așa de nu știu când”, chicoti ea.

„Păi cred că nici nu prea ai avut de ce să râzi”, zâmbi el trist. Gerry și Leo fuseseră în relații bune; se tachinau unul pe celălalt ori de câte ori se întâlneau, dar știau că totul era doar ca să facă haz și țineau foarte mult unul la celălalt. Leo se scutură de gânduri, o ciufuli în joacă pe Holly și-o sărută apăsător în creștetul capului. „Dar o să fie bine, Holly Kennedy”, o asigură el.

„Mersi, Leo”, spuse ea potolindu-se, mișcată de grija lui. El se întoarse la aranjarea părului ei făcând din nou fața aceea concentrată. Holly chicoti iarăși.

„O, râzi tu, râzi Holly, dar așteaptă numai până când o să-ți fac din greșeală o șuviță de altă culoare. Mai vedem noi atunci cine o să mai râdă.”

„Ce mai face Joe?” întrebă Holly, dornică să schimbe subiectul înainte de a se face din nou de rușine.

„M-a părăsit”, spuse Leo, împingând agresiv cu piciorul pistonul scaunului, expediind-o pe Holly sus în aer și zdruncinând-o puternic.

„O-o Le-eo, î-î-î-mi paaare răăăău. Văăă stăăă-teeaaa așaaa biiiine îîmpreuuună.”

„Mda, ei nu ne mai stă așa biine acum, don'șoară. Cred că are pe altcineva. Așa. Acum am să pun două nuanțe de blond; o culoare aurie și blondul pe care l-ai avut înainte. Altfel o să iasă nuanța aceea de blond metalic, care e rezervată doar pentru clientelele mele prostituate.”

„Vai, Leo, îmi pare rău. Dacă are minte câtuși de puțin își va da seama ce pierde.”

„Înseamnă că n-are. Ne-am despărțit acum două luni și el încă nu și-a dat seama.. Sau și-a dat seama și e încântat. Gata, m-am săturat de bărbați. O să intru și eu în rândul lumii .”

„Zău, Leo, ăsta-i lucrul cel mai prostesc pe care l-am auzit vreodată...”

* * *

Holly plecă de la salon foarte încântată. Fără Gerry alături, unii bărbați o urmăreau cu privirea – un lucru nou și străin ce o făcea să nu se simtă în largul ei, așa încât alese siguranța pe care i-o conferea mașina și se îndreptă spre casa părinților. Până acum totul mersese bine. Făcuse o mișcare inteligentă mergând la Leo care, chiar și cu inima zdrobită, tot reușise să o facă să râdă. Holly își propuse să-i urmeze exemplul.

Opri mașina lângă bordura din fața casei părinților săi din Portmarnock și respiră adânc. Spre surprinderea mamei ei, Holly o sunase dis-de-diminează pentru a stabili o întâlnire. Acum era trei și jumătate, și Holly stătea afară în mașină simțindu-și stomacul făcut ghem. În afara scurtelor vizite pe care i le făcuseră părinții în ultima lună, Holly nu petrecuse suficient timp cu familia. Nu voia ca atenția lor să fie îndreptată numai spre ea, nu voia să stea toată ziua sub tirul unor întrebări inoportune de genul cum te mai simți și ce-ai să te faci. Cu toate acestea era timpul să dea la o parte aceste temeri. Era totuși familia ei.

Casa părinților era peste drum de plaja Portmarnock, steagul azuriu anunțând o mare calmă. Holly parcă mașina și rămase cu privirea ațintită asupra drumului spre plajă. Locuise aici din ziua în care se născuse până când se mu-

tase cu Gerry. Îi plăcea la nebunie să se trezească în clipocitul mării lovindu-se de stînci și în chiotele exaltate ale pescărușilor. Era grozav să ai plajă în locul grădinii din fața casei, mai ales pe timpul verii. Sharon era vecina ei și în zilele cele mai fierbinți de vară fetele se aventurau peste drum purtând cele mai moderne costume de baie și fixând cu privirea băieții care arătau cel mai bine. Holly și Sharon fuseseră mereu foarte diferite una de cealaltă. Sharon cu părul ei castaniu, ochii albaștri, pielea deschisă la culoare și pieptul mare. Holly cu părul blond, ochii albaștri, pielea gălbejită și pieptul mic. Sharon vorbea tare, strigând la băieți și chemându-i la ea. Holly stătea tăcută fixându-și privirea pe vreun băiat care-i plăcea și insistând până când acesta o observa. De atunci nici una dintre ele nu se schimbase prea mult.

Nu intenționa să rămână prea mult, doar să stea un pic de vorbă și să ia plicul. Era hotărâtă să termine cu auto-tortura încercării de a ghici ce ar putea fi în el. Respiră adânc, sună la sonerie și își compuse o față zâmbitoare pe care ceilalți să o poată vedea.

„Bună, iubito! Haide, intră!” o întâmpină mama ei, cu același chip iubitor pe care Holly simțea nevoia să-l sărute de fiecare dată când o vedea.

„Bună, mamă. Ce mai faci?” Holly păși înăuntru și adulmecă cu plăcere mirosul familiar al casei. „Ești singură?”

„Da, tatăl tău a ieșit în oraș cu Declan ca să cumpere vopsea pentru camera lui.”

„Să nu-mi spui că tu și tata încă îi dați bani să se întrețină!”

„Poate tatăl tău, eu cu siguranță nu. Acum lucrează noaptea, așa că măcar are bani de buzunar. Deși noi nu vedem un ban care să fie cheltuit pentru casă”, bodogăni

ea și o duse pe Holly în bucătărie unde pusese un ibric la fiert.

Declan era fratele mai mic al lui Holly și prâslea familiei, așa că mama și tatăl ei încă simțeau nevoia să-l răsfețe. Numai că „prâslea” avea douăzeci și doi de ani, studia producția de filme la colegiu și avea permanent la el o cameră de filmat.

„Acum cu ce se mai ocupă?”

Mama ei își aținti privirea în sus. „S-a alăturat unei formații. Cred că se numesc Peștii Orgasmici, sau cam așa ceva. M-am săturat să tot aud despre asta, Holly. Dacă-l mai aud o dată povestind cine a fost la spectacolul lor și că le-a promis că le face rost de un contract și cât de celebri o să fie, eu înnebunesc”.

„Ah, bietul Deco, nu-ți face griji, până la urmă va găsi el ceva.”

„Știu asta și e chiar caraghios că dintre voi toți, dragi copii, el mă îngrijorează cel mai puțin. Până la urmă își va face el un rost în viață.”

Își luară cânila și merseră în salon unde se așezară în fața televizorului. „Arăți grozav, iubito. Îmi place ce ți-ai făcut la păr. Crezi că Leo ar vrea să mă aranjeze și pe mine, sau sunt prea bătrână pentru stilurile lui?”

„Câtă vreme nu vrei coafura lui Jennifer Aniston, nu trebuie să-ți faci probleme.” Holly îi povesti despre doamna de la salonul de coafură și amândouă se tăvăliră pe jos de râs.

„Oricum, nu vreau să arăt nici ca Joan Collins, așa că mai bine stau departe de el.”

„Ăsta e un lucru înțelept.”

„Se întrezărește vreun serviciu pentru tine?” Vocea mamei ei suna ca de obicei, dar Holly știa că murea de curiozitate să afle detalii.

„Nu, nu încă mami. Ca să fiu sinceră încă n-am început să caut, nici măcar nu știu ce aş vrea să fac.”

„Ai dreptate. Nu te grăbi și gândește-te ce ți-ar plăcea, altfel iar o să dai peste o slujbă pe care să o urăști, ca data trecută”. Holly fu surprinsă să audă asta. De fapt, zilele astea, toată lumea îi făcuse surprize. Poate că până la urmă ea era cea care avea o problemă, nu restul lumii.

Ultimul serviciu pe care îl avusese Holly fusese ca secretară pentru un tip dur și antipatic de la un birou de avocatură. Fusese silită să-și părăsească slujba căci ticăloșul nu înțelegea că ea avea nevoie să lipsească de la serviciu pentru a sta cu soțul ei muribund. Acum trebuia să caute altul. Adică alt serviciu.

Holly și mama ei stătură de vorbă într-o atmosferă relaxantă, timp de câteva ore, până când Holly își făcu curaj și ceru plicul.

„O, sigur iubito, am uitat complet de el. Sper că nu e nimic important, stă aici de multă vreme”.

„O să aflu în curând”.

Și-au luat rămas bun, în vreme ce Holly nu știa cum să iasă mai repede din casă.

Așezându-se pe iarbă, fără să bage în seamă nisipul auriu și marea, Holly plimba plicul dintr-o mână într-alta. Mama ei nu-l descriesese foarte bine, pentru că nu era deloc un plic, ci un pachet maroniu gros. Adresa fusese printată pe o etichetă auto-adezivă, așa că ea nu putea nici măcar să-și dea seama cine o scrisese. Iar deasupra adresei era un cuvânt scris cu litere mari și groase: „LISTA”.

Stomacul îi tremura. Dacă nu era de la Gerry, atunci Holly trebuia în sfârșit să accepte faptul că el nu mai era, că dispăruse complet din viața ei și că ea trebuia să se gândească cum să trăiască fără el. În schimb, dacă *era* de la el, pe ea ar fi așteptat-o același viitor, la care se puteau măcar adăuga amintiri noi. Amintiri pentru tot restul vieții.

Cu degete tremurânde rupse încet sigiliul pachetului. Îl întoarse cu susul în jos și scutură conținutul. Din el căzură zece plicuri mici, de genul celor pe care le primești alături de un buchet de flori, fiecare având scris pe el o lună. Inima i se opri o clipă când recunoscuse scrisul atât de familiar pe o foaie volantă de sub teancul de plicuri.

Era al lui Gerry.

Capitolul cinci

Holly își ținu respirația și, cu lacrimi în ochi și inima bătându-i năvalnic, citi scrisul care-i era atât de familiar, știind că persoana care scrisese acele rânduri nu putea să mai facă asta niciodată. Își trecu degetele peste cuvintele lui știind că ultima persoană care atinsese acea pagină fusese el.

Draga mea Holly,

Nu știi unde ești sau când vei citi aceste rânduri. Sper doar că scrisoarea mea te găsește sănătoasă și teafără. Mi-ai șoptit, nu cu mult timp în urmă, că nu poți să mergi mai departe singură. Ba poți, Holly.

Ești puternică și curajoasă și vei reuși să treci peste asta. Am petrecut clipe frumoase împreună și tu ai fost pentru viața mea... tu ai fost viața mea. Nu regret nimic.

Dar eu sunt doar un capitol din viața ta, vor mai urma multe altele. Păstrează amintirile noastre minunate, dar nu-ți fie teamă să-ți faci altele.

Îți mulțumesc pentru că mi-ai făcut onoarea de a-mi fi soție. Îți sunt de-a pururea recunoscător pentru totul.

Oricând vei avea nevoie de mine, să știi că voi fi alături de tine.

*Cu dragoste pentru totdeauna,
Soțul și cel mai bun prieten al tău,
Gerry.*

P.S. Ți-am promis o listă, așa că iat-o. Următoarele plicuri trebuie desfăcute exact în luna menționată pe ele și trebuie respectate. Și ține minte, te urmăresc, așa că voi ști ce faci...

Holly izbucni în plâns, copleșită de tristețe. Cu toate acestea se simțea ușurată; ușurată că Gerry va continua să o însoțească încă o vreme. Frunzări micile plicuri albe și se uită la lunile scrise acolo. Acum era aprilie, dar cum pierduse luna anterioară deschise cu delicatețe plicul pentru luna martie, dorind să savureze fiecare clipă. În interior era un cartonaș pe care citi:

Scapă de vânătăi și cumpără-ți o veioză de pus pe noptieră!

P.S. Te iubesc...

Lacrimile ei se transformară în răs când își dădu seama că Gerry al ei se întorsese!

Holly citi și reciti scrisoarea de multe ori, în încercarea de a-l face să reînvie. În cele din urmă, când nu mai putu distinge cuvintele din cauza lacrimilor, privi spre mare. Întotdeauna considerase că marea o liniștește și, copil fiind, dacă era supărată sau avea nevoie de un timp de gândire, trecea strada pentru a merge pe țărm. Părinții știau că atunci când nu era acasă o găsesc pe malul mării.

Închise ochii, inspirând și expirând în același timp cu suspinul lin al valurilor. Era ca și cum marea respira adânc, deodată cu ea. Continuă să respire o dată cu marea și simți cum pulsul i se încetinește și e cuprinsă de calm. Își aduse

aminte cum stătea alături de Gerry în zilele lui cele de pe urmă și cum îi asculta respirația. Se îngrozea ori de câte ori trebuia să plece de lângă el pentru a răspunde la ușă, pentru a face ceva de mâncare sau pentru a merge la toaletă, ca nu cumva acela să fi fost momentul ales de el pentru a o părăsi. Când se întorcea la patul lui stătea înghețată, într-o tăcere îngrozitoare, în timp ce îi asculta respirația și-i urmărea fiecare mișcare a pieptului.

Dar el reușise să reziste. Îi derutase pe doctori cu puterea și hotărârea lui de a trăi. Gerry nu era pregătit să plece fără să se lupte. Și-a păstrat buna dispoziție până la capăt. Era foarte slăbit și vorbea foarte încet, dar Holly învățase să-i înțeleagă noul limbaj așa cum o mamă învață bolboroseala copilului ei care abia începe să vorbească. Chicoteau până târziu în noapte, iar în alte nopți stăteau îmbrățișați și plângeau. Holly se ținea tare pentru el. Avea datoria să fie acolo pentru el ori de câte ori el avea nevoie de ea. Privind acum în urmă, știa că avea mai multă nevoie de el, decât el de ea. Avea nevoie să știe că era nevoie de ea, ca să nu simtă că zace doar, simțindu-se complet neajutorată.

Pe două februarie, la patru dimineața, Holly îl ținea pe Gerry strâns de mână și-i zâmbea încurajator atunci când el își dădu ultima suflare, și-i închise ochii. Nu voia ca lui să-i fie teamă și nu voia ca el să simtă că îi era teamă, căci în acel moment chiar nu-i era.

Se simțise ușurată, ușurată că Gerry scăpase de dureri și ușurată că fusese lângă el pentru a fi martoră la liniștea cu care el a trecut în neființă. Se simțise ușurată că-l cunoscuse, că se iubiseră unul pe celălalt și ușurată că ultimul lucru pe care el îl văzuse era fața ei zâmbitoare, încurajându-l și asigurându-l că acum putea să plece liniștit.

Zilele care au urmat nu și le mai amintea foarte clar. Fusese ocupată cu aranjamentele pentru înmormântare, cu

întâlnirea și întâmpinarea rudelor și prietenilor lui din școală, pe care nu-i mai văzuse de zece ani. Trecuse prin toate acestea neclintită și calmă. Era recunoscătoare că, după atâtea luni, suferința lui fusese curmată. Atunci nu simțise mânia sau amărăciunea pe care o simțea acum pentru viața ce-i fusese furată. Sentimentele acelea avea să le trăiască mai târziu, atunci când a mers să scoată certificatul de deces al soțului ei.

Iar aceste sentimente își făcură o intrare triumfală.

Pe când stătea în aglomerata sală de așteptare a spitalului local, așteptând ca să-i fie strigat numărul de ordine, se întrebă de ce oare numărul lui Gerry fusese strigat atât de devreme în viața lui. Stătea înghesuită între un cuplu tânăr și unul mai în vârstă; era un tablou a ceea ce fuseseră cândva ea și Gerry și o viziune a viitorului care ar fi putut fi. Dintr-odată totul i se păru nedrept.

Pe măsură ce zgomotul făcut de țipetele copiilor creștea, se simțea strivită între umerii trecutului și ai viitorului pierdut și atunci simți că se sufocă. Își dădu seama că ea n-ar fi trebuit să fie acolo.

Nici unul dintre prietenii ei n-ar fi trebuit să fie acolo.

Nici unul dintre membrii familiei ei n-ar fi trebuit să fie acolo.

De fapt, nimeni din lume n-ar fi trebuit să fie în situația în care era ea acum.

Nu era drept.

Pur și simplu nu era drept.

După ce prezentase dovada oficială a morții soțului ei directorilor băncii și companiilor de asigurare, de parcă privirea de pe fața ei n-ar fi fost suficientă, Holly se întoarse acasă și se izolă de restul lumii, care conținea sute de amintiri ale vieții pe care și ea o dusesese altă dată. Viața cu care fusese foarte fericită. Atunci de ce îi fusese dată o alta, și încă una mai rea decât cea pe care o avusese înainte?

Asta se întâmplase acum două luni, iar ea nu mai ieșise din casă până astăzi. Și ce urare de bun venit primise, se gândi privind în jos la plicuri. Gerry era din nou cu ea.

* * *

Holly își stăpâni cu greu emoția când formă furioasă, cu mâini tremurătoare, numărul lui Sharon. După ce formă greșit de câteva ori la rând, se calmă și se concentrează ca să formeze numărul corect.

„Sharon!!” țipă când receptorul fu ridicat, „N-ai să ghi-cești ce s-a întâmplat!! O, Doamne, nu-mi vine să cred!”

„Ăă, nu... Sunt John, dar ți-o dau la telefon imediat” spuse John îngrijorat, grăbindu-se să o cheme pe Sharon.

„Ce, ce-i, ce-i?” gâfâi Sharon cu sufletul la gură. „Ce s-a întâmplat, ești bine?”

„Da, sunt bine!” Holly chicotea isteric, neștiind dacă să râdă sau să plângă și uitând deodată cum să compună o propoziție.

John o privea pe Sharon care se așezase la masa din bucătărie cu o privire nedumerită, în timp ce încerca din toate puterile să înțeleagă divagațiile lui Holly de la celălalt capăt al firului. Era ceva despre doamna Kennedy care-i dăduse lui Holly un plic cafeniu cu o veioză în el. Totul suna foarte îngrijorător.

„STOP!” țipă Sharon spre uimirea lui Holly și a lui John. „Nu înțeleg un cuvânt din tot ce-mi spui, așa că te rog”, Sharon vorbea foarte rar, „vorbește mai rar, respiră adânc și ia-o de la capăt, folosind de preferință cuvinte din limba engleză.”

Deodată ea auzi suspine de la celălalt capăt al firului.

„O, Sharon”, spuse Holly încet și întretăiat, „mi-a scris o listă. Gerry mi-a scris o listă.”

Sharon îngheță în scaun când înțelese această informație.

John văzu ochii mari pe care îi făcea soția lui, trase iute un scaun, se așeză lângă ea și își lipi capul de telefon ca să înțeleagă și el ce se petrecea.

„Bine. Holly, vreau să vii aici cât poți de repede și cu mare prudență.” Făcu o pauză și îl plesni pe John peste cap ca și cum ar fi alungat o muscă, pentru a se putea concentra la ceea ce auzise. „Astea sunt... vești bune?”

John se ridică jignit de la masă și începu să străbată bucătăria încercând să ghicească despre ce poate fi vorba.

„Da, Sharon”, suspină Holly, „sunt chiar bune.”

„Bine, vino aici ca să stăm de vorbă despre asta.”

„Bine, vin.”

Sharon închise telefonul și rămase tăcută.

„Ce? Ce este ?” întrebă John.

„O, iartă-mă iubitele. Holly vine încoace. Ea... ăă... a spus că... ăă...”

„CE? Pentru numele lui Dumnezeu!?”

„A spus că Gerry i-a scris o listă.”

John o studia, încercând să-și dea seama dacă vorbea serios. Sharon își îndreptă ochii ei albaștri îngrijorați spre el și atunci John înțelese că așa era. Se așeză alături de ea la masă și amândoi rămaseră tăcuți, privind pereții, duși pe gânduri.

Capitolul șase

„Uau!”, fu tot ce spuseră Sharon și John după ce toți trei se așezară în tăcere în jurul mesei de bucătărie, privind fix conținutul pachetului pe care Holly îl golise ca dovadă. Conversația dintre ei fusese minimă în ultimele minute, în timp ce fiecare încerca să ghicească ce simte celălalt. Conversația era ceva de genul:

„Dar cum a reușit el să... hmmm.”

„Dar cum de nu am observat noi...? Dumnezeuule.”

„Când crezi că a putut el...? Ei, cred că uneori rămâ-nea un timp singur...”

Holly și Sharon stăteau uitându-se una la cealaltă, în timp ce John se bâlbâia și bolborosea, încercând să-și dea seama când, unde și mai ales cum prietenul său, aflat în faza finală a bolii, reușise să-și ducă ideea la capăt, singur, fără ca cineva să afle ceva.

„Uau!”, repetă el în cele din urmă, după ce ajunsese la concluzia că Gerry făcuse toate astea. Realizase totul de unul singur.

„Înțeleg”, încuviință Holly. „Deci voi doi habar n-ați avut?”

„Ei bine, nu știu ce crezi tu Holly, dar pentru mine este foarte clar că John a fost geniul din spatele acestei povești”, spuse Sharon sarcastică.

„Ha-ha,” replică John cu răceală. „Ei bine, cel puțin s-a ținut de cuvânt, nu-i așa?” John le privea pe fete cu un zâmbet pe față.

„Și încă cum”, spuse încet Holly.

„Tu ești bine, Holly? Vreau să zic cum te simți după toate astea? Trebuie să fie... straniu” spuse îngrijorată Sharon.

„Mă simt bine.” Holly rămase pe gânduri. „De fapt, cred că ăsta e cel mai bun lucru care s-ar fi putut întâmpla acum! Totuși e amuzant să vezi cât suntem de uluiți acum, având în vedere cât de mult am comentat pe seama listei lui. Vreau să spun că ar fi trebuit să ne așteptăm la una ca asta!”

„Mda, dar nici unul dintre noi nu s-a așteptat ca el să o facă vreodată!”, replică John.

„Dar de ce nu?” întrebă Holly. „Ăsta a fost motivul existenței lui, de la bun început! Să-i poți ajuta pe cei pe care-i iubești după ce nu mai ești!”

„Cred că Gerry a fost singurul care chiar a luat-o în serios.”

„Sharon, Gerry este singurul dintre noi care chiar a murit. Cine știe cine altcineva ar mai fi luat-o în serios.”

Se lăsă o tăcere.

„Ei și acum hai să le studiem mai îndeaproape”, zise John pe un ton degajat, începând brusc să se amuze. „Câte plicuri sunt?”

„Hmm... sunt zece”, numără Sharon, fiind și ea cuprinsă de spiritul noii lor sarcini.

„Așa, deci ce luni sunt acolo?” întrebă John. Holly se uită prin teancul de plicuri.

„E martie, cea cu lampa, pe care tocmai am deschis-o, aprilie, mai, iunie, iulie, august, septembrie, octombrie, noiembrie și decembrie.”

„Deci e un mesaj pentru fiecare lună care a mai rămas din anul ăsta”, spuse încet Sharon, adâncită în gânduri. Stăteau tăcuți, gândindu-se la același lucru: Gerry știuse că nu va trăi decât până în februarie.

Holly își privi fericită prietenii. Orice ar fi pregătit Gerry pentru ea urma să fie cu siguranță interesant, dar el reușise să o facă să se simtă din nou aproape normal, râzând împreună cu John și Sharon în timp ce încercau să ghicească conținutul plicurilor. Era ca și cum el era încă acolo cu ei.

„Stați așa!” exclamă John foarte serios.

„Ce e?”

Ochii albaștri ai lui John licăriră. „Suntem în aprilie și încă n-ai deschis plicul de luna asta.”

„A, desigur! Ar trebui să-l deschid acum?”

„Haide”, o încurajă Sharon.

Holly luă plicul și începu să-l deschidă încet-încet. Mai erau doar opt plicuri de desfăcut în afară de acesta și ea dorea să păstreze fiecare secundă înainte ca aceasta să se transforme într-o amintire.

*O disco diva trebuie să arate întotdeauna foarte bine.
Du-te la cumpărături ca să-ți iei haine potrivite, căci luna viitoare vei avea nevoie!*

P.S. Te iubesc...

„Oooo”, exclamă încântați John și Sharon, „ascunde el ceva!”

Capitolul șapte

Holly se așeză pe pat deschizând și închizând veioza cu un zâmbet pe față, de parcă ar fi fost nebună. Fusesse la cumpărături împreună cu Sharon și hotărâseră ca până la urmă să cumpere o frumoasă veioză sculptată din lemn, având o nuanță de crem care se asorta cu mobilierul din dormitorul principal (o aleseseră desigur pe cea mai costisitoare, altfel ar fi stricat tradiția). Și deși Gerry nu fusese fizic cu ea când o cumpărase, se simțea de parcă ar fi cumpărat-o împreună cu el.

Trase draperiile din dormitor, pentru a testa noua achiziție. Veioza așezată pe noptieră avea un efect de îndulcire asupra camerei, făcând-o să pară mai caldă. Ce ușor ar fi putut ei înceta toate discuțiile în contradictoriu pe care le aveau seară de seară, dar poate că nici unul nu voia să le încheie. Devenise rutină, ceva familiar care îi făcea să se simtă mai apropiați. Cât ar fi dat acum să mai aibă parte de una din micile lor ciondăneli. Și, pentru el ar fi ieșit cu bucurie din patul ei confortabil, ar fi mers bucuroasă pe gresia rece și s-ar fi învinatețit bucuroasă de piciorul patului, în timp ce orbecăia prin întuneric să găsească patul. Dar vremurile acelea apuseseră.

Melodia „I Will Survive” a Gloriei Gaynor o aduse brusc înapoi în prezent, când își dădu seama că îi suna telefonul mobil.

„Alo?”

„Să trăiești colega, m-am întooooors!” țipă o voce familiară.

„O, Doamne, Ciara! Nu știam că te întorci acasă!”

„A, de fapt nici eu, dar am rămas fără bani și am decis să vă fac o surpriză tuturor!”

„Uau, cred că mami și tati au fost într-adevăr surprinși.”

„A, tati și-a scăpat prosopul de frică, când a ieșit de la duș.”

Holly își îngropă fața în palme, „Vai, Ciara, spune-mi că n-ai făcut așa ceva!”

„Nu l-am îmbrățișat pe tati când l-am văzut!” râse Ciara.

Aoleu, schimbă subiectul, că-mi imaginez cine știe ce”, râse Holly.

„Bine, te-am sunat doar să-ți spun că am ajuns acasă, și că mama organizează diseară o cină, ca să sărbătorim.”

„Ce sărbătorim?”

„Că sunt în viață.”

„Aha... Și cine mai vine?”

„Toată familia.”

„Am uitat să-ți spun că merg la dentist să-mi scot toți dinții, îmi pare rău, nu pot veni .”

„Știu, știu, i-am spus și eu același lucru mamei, dar noi nu ne-am mai reunit cu toții de un car de ani. Ia spune, când i-ai văzut ultima oară pe Richard și Meredith?”

„O, dragul și bătrânul Dick, ei bine, era într-o formă de invidiat la înmormântare. Avea să-mi spună multe lucruri înțelepte, menite să-mi ofere alinare, cum ar fi „nu te-ai gândit să-i donezi creierul pentru cercetări medicale?” Da, e un frate fantastic, ca lumea de tot.”

„O, Doamne Holly, îmi pare rău, am uitat de înmormântare”. Tonul surorii ei se schimbă. „Regret că n-am putut să ajung.”

„Ciara nu vorbi prostii. Am hotărât amândouă că era mai bine să nu vii”, spuse aspră Holly. „Era mult prea costisitor să faci o cursă cu avionul dus-întors din Australia, așa că să nu mai vorbim acum despre asta, bine?”

„În regulă.”

Holly schimbă iute subiectul. „Deci când spui «toată familia» vrei să spui...?”

„Da, Richard și Meredith vin cu adorabilii noștri nepoți. Jack și Abbey vin și ei – sunt sigură că te bucuri să auzi asta. Declan va fi acolo cu trupul, dar probabil nu și cu spiritul, mami, tati și desigur eu și tu VEI FI acolo.”

Holly oftă. Pe cât de mult se plângea Holly de familia ei, avea o relație foarte bună cu fratele ei, Jack. Era cu doar doi ani mai mare decât ea, astfel că fuseseră întotdeauna foarte apropiați, iar el fusese mereu protectorul ei. Mama lor obișnuia să-i numească „cei doi spiriduși” pentru că acasă erau mereu puși pe pozne, de obicei îndreptate asupra fratelui lor mai mare, Richard. Jack se asemena cu Holly atât la înfățișare cât și în privința personalității, iar ea îl considera a fi cel mai normal dintre frații ei. De mare ajutor fusese și faptul că Holly se înțelegea bine cu partenera pe care Jack o avea de șapte ani încoace, Abbey, iar când Gerry trăia, se întâlneau adesea toți patru să ia masa și să stea la un pahar de vorbă. Când Gerry trăia... Doamne, parcă nu suna firesc.

Pe de altă parte, cu Ciara situația era foarte albastră. Jack și Holly erau convinși că ea venea de pe planeta Ciara, a cărei populație era: un locuitor. Ciara avea privirea tatălui ei, picioare lungi și, părul închis la culoare și avea diverse tatuaje și cercei pe corp, ca urmare a călătoriilor ei în jurul lumii. Un tatuaj pentru fiecare țară, obișnuia să

glumească tatăl ei. Un tatuaj pentru fiecare bărbat, erau siguri Holly și Jack.

Desigur, această tatuare continuă era dezaprobată de fratele cel mai mare al familiei, Richard (sau Dick așa cum îl știau Jack și Holly). Richard se născuse cu boala serioasă de a fi un vârstnic etern. Viața lui se învârtea în jurul regulilor, regulamentelor și obedienței. Când era mai mic, avea un prieten cu care se certase, iar de atunci Holly nu-și mai amintea ca el să fi adus pe cineva acasă, să fi avut vreo prietenă sau să iasă în oraș pentru a socializa. Holly și Jack se întrebau unde o cunoscuse pe la fel de nesuferita lui soție, Meredith – probabil la o convenție anti-fericire.

Dar asta nu însemna că Holly avea cea mai *îngrozitoare* familie de pe pământ, ci pur și simplu că era un amestec ciudat de persoane. Diferența uriașă dintre personalitățile lor ducea de obicei la certuri în cele mai nepotrivite momente sau, așa cum preferau să le numească părinții lui Holly, „discuții aprinse”. Se puteau înțelege, dar asta doar dacă fiecare făcea eforturi în acest sens și se purta cât putea mai bine.

Holly și Jack luau adesea prânzul împreună, sau ieșeau să bea ceva, doar pentru a afla vești despre viața celuilalt. Îi plăcea să fie în compania lui și îl considera nu doar frate, ci un adevărat prieten. Jack o înțelegea foarte bine pe Holly, de asemenea știa când să o lase în pace.

Singura dată când Holly reușea să stea de vorbă cu fratele ei, Declan, era când suna acasă la părinți și acesta răspundea la telefon. Declan nu se dădea în vânt după conversații. Era un „băiețel” care crescuse mare, dar care nu se simțea bine în compania adulților, așa că Holly nu știa prea multe despre el. Știa cât de atașat era de formația lui, Peștii Orgasmici (pe care nu-i văzuse încă evoluând pe scenă) și că dacă nu stătea cu chitara în mână, atunci

sigur avea la el o cameră video. Era un băiat bun, dar cam cu capul în nori.

Ciara, surioara ei de douăzeci și patru de ani, fusese plecată tot anul, iar lui Holly îi fusese dor de ea.

Nu erau ele surorile care să facă schimb de haine și să râdă pe seama băieților – aveau gusturi foarte diferite – dar cum erau singurele fete dintr-o familie alcătuită din frați, între ele era o oarecare legătură. Însă Ciara era mai apropiată de Declan; amândoi erau niște visători. Cum Jack și Holly fuseseră nedespărțiți atât când erau mici, cât și ca adulți, mai rămânea Richard. El rămăsese singur în familie, dar Holly bănuia că el se simțea bine așa, separat de cei pe care nu-i putea înțelege. Pe Holly o îngrozeau prelegerile lui despre tot felul de lucruri plictisitoare, întrebările lui insensibile referitoare la viața ei și sentimentul de frustrare pe care îl transmitea cu fiecare comentariu la masă. Dar era o masă de bun-venit pentru Ciara, iar Jack urma să fie acolo; Holly putea conta pe el.

În aceste condiții, aștepta oare Holly cu nerăbdare seara respectivă ? Absolut deloc.

Holly bătu fără tragere de inimă la ușa casei părintești și auzi imediat lipăitul unor tălpi care fugeau spre ușă, urmate de o voce atât de puternică, care n-ar fi trebuit să aparțină unui copil.

„Mami! Tati! E mătușa Holly, e mătușa Holly!”

Era nepotul Timothy.

Fericirea lui fu brusc curmată de o voce severă (deși era neobișnuit pentru nepotul ei să se bucure de sosirea lui Holly. Probabil că lucrurile erau mai plicticoase acolo decât de obicei.) „Timothy! Ce ți-am spus eu despre alergatul prin casă ? Ai putea să cazi și să te lovești. Acum du-te să stai la colț și să reflectezi la ce ți-am spus. M-ai înțeles?”

„Da, mami.”

„Ah, haide Meredith, o să se lovească pe covor sau pe canapeaua plină de perne?”

Holly râse în sine ei; era clar, Ciara se întorsese acasă. Când Holly contempla ușa de la intrare aceasta se deschise larg și în pragul ei apăru Meredith. Avea o față acră și mai neprimitoare decât de obicei.

„Holly”, își înclină ea capul în semn de salut.

„Meredith”, o imită Holly.

O dată ajunsă în camera de zi, Holly îl căută cu privirea pe Jack dar, spre dezamăgirea ei, acesta nu era de găsit nicăieri. Richard stătea în fața șemineului, îmbrăcat, spre surprinderea ei, într-un pulover de lână viu colorat; poate că în seara asta se relaxa și el un pic. Stătea cu mâinile în buzunare legănându-se înainte și-napoi de pe călcâie până-n vârful degetelor, ca un bărbat aflat în mijlocul unui discurs. Discursul era pentru bietul lor tată, Frank, care stătea ca pe ace în fotoliul lui preferat arătând ca un școlar pedepsit aspru. Richard era atât de prins de istorisirea lui încât nu o văzu pe Holly. Ea îi expedie bietului ei tată un sărut din colțul celălalt al camerei, nevrând să intre în discuția lor. El zâmbi către ea și se prefăcu că îl prinse.

Declan se tolănise pe canapea purtând blugii lui rupți și tricoul cu South Park, fumând furios o țigară în timp ce Meredith îl avertiza asupra pericolelor cauzate de fumat. „Chiar? N-am știut asta ”, spuse el părând îngrijorat și interesat de ce auzea, în timp ce-și strivea țigara. Meredith făcu o figură satisfăcută până când Declan îi făcu cu ochiul lui Holly, și se întinse din nou spre pachetul de țigări, aprinzându-și imediat încă una. „Mai spune-mi, te rog, ard de nerăbdare să aflu.” Meredith îl privea țintă, dezgustată.

Ciara se ascundea după canapea, aruncând floricele de porumb în ceafa bietului Timothy care, cu fața la perete, era prea înspăimântat ca să se întoarcă. Abbey era țintuită

la podea și era dăscălită de micuța Emily, în vârstă de cinci ani, care avea o păpușă cu o privire răutăcioasă. Ea prinse privirea lui Holly și mimă, „ajutor” către ea.

„Bună, Ciara”, Holly se apropie de sora ei, care sări în picioare și o îmbrățișă călduros, strângând-o pe Holly un pic mai tare decât de obicei. „Frumos păr.”

„Îți place?”

„Daa, rozul te prinde foarte bine.”

Ciara părea satisfăcută. „Asta încercam să le explic și lor”, spuse ea privind pieziș la Richard și Meredith. „Deci ce mai face sora mea mai mare?” întrebă Ciara încetșor, mângâind-o afectuos pe Holly.

„A, știi și tu”, zâmbi slab Holly. „Pierd timpul”.

„Jack este în bucătărie și o ajută pe mama să pregătească cina, dacă-l cauți pe el, Holly”, o anunță Abbey făcând ochii mari și spunând în șoaptă „ajută-mă”.

Holly își ridică sprâncenele spre Abbey „Chiar așa? Ei, nu e grozav că-i dă mamei o mână de ajutor?”

„O, Holly, știi ce mult îi place lui Jack să gătească, îi place *la nebunie*. Nu se mai satură”, spuse ea sarcastic.

Tatăl lui Holly chicoti ca pentru sine, ceea ce-l opri pe Richard din divagațiile lui.

„Ce-i atât de amuzant, tată?”

Frank se foi încurcat în scaunul lui. „Cred că e remarcabil faptul că toate astea se întâmplă într-o eprubetă atât de mică.”

Richard oftă dezaprobator față de spusele prostești ale tatălui său. „Da tată, dar trebuie să înțelegi că sunt minuscule, este fascinant. Aceste organisme se combină cu...” și își continuă perorația în timp ce Frank se așeză înapoi în scaun și încercă să evite contactul vizual cu Holly.

Holly se duse tăcută în vârful picioarelor în bucătărie, unde îl găsi pe fratele ei la masă cu picioarele cocoțate pe un scaun, molfăind la mâncare. „A, iată-l, bucătarul șef în persoană.”

Jack zâmbi malițios și se ridică în picioare. „Iat-o pe sora mea favorită”. „Văd că te-au convins și pe tine să vii aici”. Se îndreptă spre ea și își desfăcu brațele, strângând-o cu putere la piept. „Cum îți merge?”, îi șopti la ureche.

„Bine, mulțumesc”. Holly zâmbi trist și-l sărută pe obraz, ca apoi să se întoarcă spre mama ei. „Dragă mamă, sunt aici pentru a-mi oferi serviciile în această extrem de stresantă și de aglomerată perioadă a vieții tale”, spuse Holly depunând un sărut pe obrazul transpirat al mamei ei.

„O, nu-i așa că sunt cea mai norocoasă femeie din lume având niște copii atât de grijulii, cum sunteți voi?” spuse Elizabeth sarcastică. „Uite ce e, poți să pui la scurs cartofii de acolo.”

„Mami, povestește-ne de când erai tu mică în timpul foametei și nu mai aveai nici o provizie”, zise Jack, cu un marcat accent irlandez.

Elizabeth îl lovi peste cap în joacă cu prosopul de bucătărie. „A, dar asta a fost cu mult ‘nainte să mă fi născut, fiule.”

„Păi sigur că-i așa”, spuse Jack.

„Nu-i așa, nu-s așde mulți” li se alătură Holly.

Se opriră amândoi și se holbară la ea. „De când există cuvântul *așde*?” râse mama ei.

„Ah, mai tăceți din gură amândoi”. Holly se așeză alături de fratele ei la masă.

„Sper că voi doi nu sunteți puși pe rele în seara asta, aș vrea să fie un teritoriu fără certuri, de astă dată.”

„Mamă, sunt șocat că ți-a trecut așa ceva prin cap”, îi făcu Jack cu ochiul lui Holly.

„Bine”, spuse ea fără să creadă vreun cuvânt de-al lui. „Ei, regret copiii, dar pe aici nu mai e nimic de făcut. Masa va fi gata în câteva minute.”

„O...”. Holly era dezamăgită.

Elizabeth se așează alături de copiii ei la masă și toți trei se uitară țintă la ușa bucătăriei, gândind același lucru.

„Nu, Abbey”, țipă Emily tare, „nu faci ceea ce-ți spun” și izbucni în plâns. Acest țipăt fu urmat imediat de un râs zgomotos al lui Richard; probabil făcuse o glumă, căci era singurul care râdea.

„Dar cred că e important să stăm cu toții aici și să supraveghem mâncarea”, adăugă Elizabeth.

„Bine, dragilor, masa e servită”, anunță Elizabeth și toată lumea se îndreptă spre sufragerie. Urmă un moment stânjenitor, ca la petrecerile de copii, unde fiecare se înghesuie să stea lângă cel mai bun prieten. În cele din urmă Holly fu mulțumită de poziția pe care o ocupa la masă, alături de mama ei la stânga și Jack la dreapta. Abbey era încruntată, fiindcă stătea între Jack și Richard. Jack va trebui să o împace când vor ajunge acasă. Declan stătea în fața lui Holly și înghesuit în el era un scaun gol unde ar fi trebuit să stea Timothy, urmau Emily și Meredith, apoi Ciara. Tatăl lui Holly nu făcuse o afacere prea bună, stând în capul mesei între Richard și Ciara, dar el era o persoană atât de calmă încât era cel mai potrivit pentru locul ăsta.

Toată lumea făcu „ooo” și „aaa” când Elizabeth aduse mâncarea și mirosul umplu camera. Lui Holly îi plăcuse întotdeauna cum gătește mama ei, nu-i era teamă să experimenteze noi arome și rețete, o trăsătură care nu-i fusese transmisă și fiicei ei.

„Hei, dar bietul Timmy probabil că moare de foame acolo”, exclamă Ciara spre Richard. „Cred că bietul băiat și-a ispășit pedeapsa de acum.”

Știa că navighează în ape tulburi, dar îi plăcea pericolul și cele mai important îi plăcea să-l enerveze pe

Richard. În definitiv trebuia să recupereze timpul pierdut, lipsise un an de zile.

„Ciara, este important ca Timothy să înțeleagă că a greșit”, explică Richard.

„Da, dar n-ai putea să i-o spunei pur și simplu?”

Restul familiei se strădui din greu să nu râdă.

„Trebuie să înțeleagă că acțiunile lui vor avea consecințe serioase, astfel încât să nu le repete.”

„Păi”, spuse ea ridicând puțin vocea, „o să piardă toată această mâncare delicioasă. Mmm”, făcu ea lingându-se pe buze.

„Ajunge, Ciara”, o repezi Elizabeth.

„Altfel o să fii pusă la colț”, adăugă sever Jack.

Toți cei de la masă izbucniră în râs, mai puțin Meredith și Richard, desigur.

„Ciara, spune-ne despre aventurile tale în Australia”, schimbă repede vorba Frank.

Ochii ei se aprinseră „O, m-am distrat grozav, tată. Aș recomanda oricui să meargă acolo.”

„Totuși e un zbor îngrozitor de lung”, spuse Richard.

„Mda, așa e, dar merită.”

„Ți-ai mai făcut tatuaje?” întrebă Holly.

„Da, uite.” Acestea fiind spuse, Ciara se ridică de la masă și își lăsă pantalonii în jos, dând la iveală un fluturaș pe fund.

Mama, tata, Richard și Meredith protestară violent, în timp ce restul familiei se amuza copios. În cele din urmă, după ce Ciara își ceru scuze și Meredith își luă mâinile cu care acoperise ochii lui Emily, cei de la masă se potoliră.

„Este revoltător”, spuse Richard dezgustat.

„Cred că fluturașii sunt drăguți, tată”, spuse Emily cu ochi mari și inocenți.

„Da, *unii* fluturași sunt drăguți Emily, dar eu vorbesc despre tatuaje care îți pot cauza tot felul de boli și probleme”. Zâmbetul lui Emily se stinse.

„Ei, să știi că nu mi le-am făcut într-un loc rău famat cu ace de la furnizorii de droguri. Locul acela era perfect curat.”

„Ar fi un oximoron dacă aș auzi vreodată de un loc ca ăsta” spuse Meredith cu dezgust.

„Ai fost de curând în vreunul, Meredith?” întrebă Ciara, un pic cam forțat.

„Păi, ăă... n-n-n-nu” se bâlbâi ea, „N-am fost nicio-dată într-unul, mulțumesc foarte mult, dar sunt sigură că sunt așa.” Apoi se întoarse spre Emily. „Sunt locuri murdare, oribile, Emily, unde merg doar oamenii periculoși”.

„Mătușa Ciara e periculoasă, mami?”

„Numai pentru fetițele de cinci ani cu părul roșu” spuse Ciara cu gura plină de cartofi.

Emily îngheță.

„Richard dragă, crezi că Timmy ar dori să vină acum ca să mănânce ceva?” întrebă politico Elizabeth.

„Îl cheamă Timothy”, o întrerupse Meredith.

„Da, mamă, cred că ar fi bine.”

Un Timothy micuț și foarte plin de păreri de rău, veni agale în cameră cu capul plecat și se așază în tăcere la locul lui, lângă Declan. Inima lui Holly bătu mai repede pentru el. Ce cruzime să tratezi astfel un copil, ce cruzime să-l oprești să mai fie copil... gândurile ei compătimitoare se stinseră imediat ce simți piciorul lui lovind-o în gleznă pe sub masă. Ar fi trebuit să-l lase acolo unde era.

„Haide, Ciara, așteptăm dezvăluiri, ai avut parte de peripeții acolo?” insistă Holly pentru a obține mai multe informații.

„O, da, am făcut sărituri cu coarda elastică, dar doar de câteva ori. Am și o poză aici.” Întinse mâna spre buzunarul de la spate și toate lumea își întoarse privirile în caz că ar fi dat la iveală și alte părți ale anatomiei ei. Din fericire își scoase doar portofelul și dădu fotografia să facă înconjurul mesei continuând să explice.

„Prima săritură pe care am făcut-o a fost de pe un pod și când am căzut m-am dat cu capul de apă...”

„O, Ciara, sună periculos”, spuse mama ei punându-și palmele pe față.

„A, nu, n-a fost deloc periculos”, o asigură ea.

În cele din urmă poza ajunsese la Holly care izbucni în râs împreună cu Jack. Ciara se legăna cu capul în jos legată de o frânghie, cu fața schimonosită de un țipăt de groază autentic. Părul ei (pe atunci era albastru) stătea în toate direcțiile ca și când ar fi fost electrocutată.

„Superbă poză, Ciara. Mamă, ar trebui s-o înrămezi și s-o pui pe șemineu”, glumi Holly.

„Daa!” Ochii Ciarei sclipiră ca și cum i-ar fi trecut ceva prin cap. „Ar fi o idee super.”

„Sigur, dragă, o să o dau jos pe cea în care erai botezată și o să o înlocuiesc cu asta”, spuse cu sarcasm Elizabeth.

„Ei bine, nu știi care dintre ele ar fi mai înspăimântătoare”, zise Declan.

„Holly, ce ai de gând să faci de ziua ta?” întrebă Abbey, încercând cu disperare să scape de conversația pe care o purta cu Richard.

„A, așa e!” strigă Ciara, „ai să faci treizeci săptămâna viitoare!”

„Nu fac nimic deosebit”, îi avertiză ea pe toți. „Nu vreau vreo petrecere surpriză, sau ceva asemănător, VĂ ROG.”

„Dar trebuie...” sări Ciara.

„Nu, dacă ea nu-și dorește, nu trebuie” o întrerupse tatăl ei și clipi complice către Holly.

„Mulțumesc, tată. Probabil că o să ies în oraș cu fetele la un club sau așa ceva. Nimic nebunesc sau sălbatic.”

Richard țâțâi de nemulțumire când fotografia ajunsese la el. „Astea sunt niște lucruri prostești și periculoase” și-i dădu fotografia mai departe tatălui său care chicoti pe înfundate când dădu cu ochii de Ciara.

„Da, sunt de acord cu tine, Holly”, spuse Richard, „petrecerile de aniversare sunt întotdeauna un mod prostesc de petrecere a timpului. Adulți în toată firea purtându-se ca niște copii, jucând „Învârte sticla” pe podea și bând până peste poate. Ai perfectă dreptate.”

„Păi, de fapt, mie îmi plac petrecerile astea Richard, dar n-am dispoziția necesară pentru o petrecere anul ăsta, asta-i tot.”

Urmă un moment de tăcere, înainte ca Ciara să-l întrerupă.

„Atunci să fie o seară cu fetele”.

„Pot să aduc camera de luat vederi?”, întrebă Declan.

„Pentru ce?”

„Ca să fac un montaj cu imagini din cluburi și ca material pentru colegiu.”

„Bine, dacă crezi că asta te-ar putea ajuta... dar să știi că nu vom merge în locurile la modă care-ți plac ție.”

„Nu-mi pasă unde mer... AU!” țipă el și se uită amenințător la Timothy.

Timmy scoase limba la el și conversația continuă. După ce trecură primul fel, Ciara dispăru din cameră și reveni cu o geantă burdușită în mână, anunțând „Cadouri!!”

Timmy și Emily chiuiră. Holly spera ca Ciara să-și fi amintit să le ia și lor ceva.

Frank primi un bumerang vopsit în culori vii pe care se prefăcu că-l aruncă spre soția lui; Richard primi un

tricou imprimat cu harta Australiei pe care începu imediat să le-o explice lui Timmy și Emily acolo la masă; Meredith – să vezi și să nu crezi – nu primi nimic; Jack și Declan primiră tricouri cu imagini perverse și cu un text care suna cam așa „Am fost în tufiș”, iar Elizabeth primi o colecție de rețete aborigene vechi. Holly fu mișcată de talismanul viselor făcut din pene și bețe viu colorate.

„Pentru ca toate visele să ți se împlinească”, îi șoptise Ciara la ureche, înainte de a o săruta pe obraz.

Din fericire, Ciara cumpăraseră niște dulciuri pentru Timmy și Emily, care semănau în mod ciudat cu cele pe care le poți cumpăra de la magazinul din colț. Acestea fură iute confiscate de Richard și Meredith pretinzând că le strică dinții.

„Atunci dă-mi-le înapoi, ca să mi-i stric eu pe ai mei”, ceru Ciara.

Timmy și Emily priveau triști în jur la cadourile tuturor și fură imediat certați de Richard pentru că nu erau atenți la harta Australiei. Timmy făcu o față lungă către Holly și atunci un val de căldură îi invadează iarăși inima. Cât timp se purtau ca și cum o meritau, ea nu avea nimic de obiectat.

„Hai să mergem, Richard, altfel copiii or să adoarmă la masă” anunță Meredith. Copiii erau treji de-a binelea și îi loveau într-una pe Holly și Declan pe sub masă.

„Ei bine, înainte ca toată lumea să plece”, ridică vocea tatăl lui Holly – la masă se făcu tăcere – aș dori să toastez pentru frumoasa noastră fiică, Ciara”. Zâmbi către ea, iar Ciara atrase toate privirile. „Iubito, ne-a fost dor de tine și ne bucurăm că ai ajuns acasă cu bine”, încheie Frank. Își ridică paharul: „Pentru Ciara!”

„Pentru Ciara!”, repetară cu toții.

Îndată ce ușa se închise în urma lui Richard și Meredith, ceilalți începură să plece unul câte unul. Holly ieși în aerul înghețat și se îndreptă singură spre mașină. Părinții ei stăteau

în prag și îi făceau cu mâna, dar cu toate astea se simțea atât de singură ! De obicei pleca de la petreceri cu Gerry sau dacă nu *împreună* cu el, cel puțin se întorcea acasă *la* el. Dar nu și în seara asta, sau mâine seară sau în orice altă seară ce urma să vină.

Capitolul opt

De ziua ei, Holly stătea în fața oglinzii, în care se putea vedea din cap până-n picioare, și se examina. Îndeplinise ordinele lui Gerry și își cumpărase îmbrăcăminte nouă. Nu știa de ce, dar de multe ori trebuise să se silească să nu deschidă plicul pentru luna mai. Ah, bine că mai erau doar două zile până când putea în sfârșit să-l deschidă și era atât de nerăbdătoare!

Se hotărâse să poarte negru pentru a se asorta cu starea ei de spirit actuală. Pantalonii negri strâmți îi subțiau picioarele și erau croiți perfect pentru a se așeza pe ghetele cu toc ascuțit. Corsetul negru lucios, care o avantaja făcându-i sânii să pară mai mari decât erau, încheia armonios costumul. Leo făcuse o treabă minunată cu părul ei, prinzându-l într-un coc înalt, din care se desprindeau șuvițe rebele care-i cădeau pe umeri. Holly își trecu degetele prin păr și zâmbi, amintindu-și de vizita ei la coafor...

Ajunsese la coafor transpirată și cu respirația tăiată. „Îmi pare atât de rău, Leo, m-am luat cu vorba la telefon și nu mi-am dat seama că s-a făcut târziu.”

„Nu-ți face griji, iubito, ori de câte ori fixezi o întâlnire prin telefon mi-am instruit personalul să o noteze cu

jumătate de oră mai târziu. COLIN! VOPSEA!” strigă el, pocnind din degete.

Colin lăasă baltă ceea ce făcea și o luă la goană.

„Doamne, iei medicamente de cai, sau ce? Deja ți-a crescut părul și de abia l-am tuns acum câteva săptămâni.”

Apăsă cu putere în pedala scaunului, ridicând-o pe Holly mai sus. „Ceva deosebit în seara asta?”, întrebă el.

„Marele trei-zero”, spuse ea mușcându-și buzele.

„Ce-i asta, numărul autobuzului tău?”

„Nu! Eu fac mărețul trei-zero!”

„Știam și eu asta, dragă. COLIN!” strigă el din nou, pocnind iarăși din degete.

Colin apăru din camera de serviciu, aflată în spatele lui Holly, ținând un tort, urmat de un șir de coafeze care-l acompaniau pe Leo cântând în cor „Mulți ani trăiască!” Holly rămase mută de uimire. Se împotrivi lacrimilor care îi țâșneau din ochi și se simți nefericită. În acest moment întreg salonul se alăturase corului, iar Holly era copleșită cu totul de dovada lor de iubire. La sfârșitul cântecului toată lumea aplaudă și își reluu activitatea.

Holly nu mai putea vorbi.

„Doamne, Holly, într-o săptămână vii și râzi într-așa hal încât cazi de pe scaun, iar în următoarea săptămână plângi!”

„Bine, dar totul a fost atât de deosebit, Leo, îți mulțumesc” spuse ea ștergându-și ochii, îmbrățișându-l cu căldură și dându-i o sărutare.

„Ei, trebuia să ți-o plătesc și eu după ce m-ai umplut de rușine” spuse el ridicând din umeri, jenat de izbucnirea ei sentimentală.

Holly râse amintindu-și de petrecerea surpriză pentru a cincizecea aniversare a lui Leo. Tema fusese „pene și dantelă”, după câte-și amintea. Holly purtase o frumoasă rochie strâmtă din dantelă, iar Gerry, care era întotdeauna

gata să pună umărul la distracție, își pusese un șal din pene roz care se asorta la cămașa și cravata lui roz. La sfârșitul petrecerii, îl surprinsese pe Leo cu cele cincizeci de sărutări în fața tuturor și, cu toate că Leo pretindea că a fost jenat la culme, toată lumea știa că în adâncul sufletului fusese încântat de atenția care i se dăduse. În ziua următoare, Leo sunase pe toată lumea care participase la petrecere, lăsând un mesaj de amenințare pe telefon. Timp de multe săptămâni, lui Holly îi fusese teamă să mai fixeze vreo întâlnire cu Leo, de frică să nu o slujească. Se zvonea că afacerile lui Leo merseseră foarte prost în săptămâna aceea.

„Haide, măcar ți-a plăcut de stripperul din seara aia”, îl tachină Holly.

„Să-mi placă? Am ieșit împreună doar o lună după aceea. Ticălosul.”

Toți clienții primiră câte o felie de tort, iar ei se întoarseră spre Holly pentru a-i mulțumi.

„Nu știu de ce-ți mulțumesc ție”, murmură Leo foarte încet, „Doar eu sunt ăla de l-a plătit.”

„Nu-ți face griji Leo, voi avea grijă să-ți las un bacșiș care să-ți acopere cheltuielile.”

„Ai înnebunit? Bacșișul tău nu ar acoperi nici costul unui bilet de autobuz până la mine acasă.”

„Leo, dar locuiești vizavi.”

„Întocmai!”

Holly își țuguie buzele prefăcându-se îmbufnată.

Leo râse: „Trei’ de ani și încă te porți ca un copil. Unde mergi diseară?”

„A, nu într-un loc agitat. Vreau doar să petrec o noapte liniștită, cu fetele.”

„Așa am spus și eu când am împlinit cincizeci de ani. Cine mai merge?”

„Sharon, Ciara, Abbey și Denise – n-am mai văzut-o de nu știu când.”

„Ciara e acasă?”

„Da, ea și părul ei cel roz.”

„Să stea departe de mine dacă știe ce-i bine pentru ea. Așa duduie, arăți trăsnet, ai să fii frumoasa balului, distracție plăcută!”

Holly se opri din visare și se uită la imaginea reflectată în oglindă. Nu arăta și nici nu simțea că are treizeci de ani. Dar, în definitiv, cum trebuia să te simți la treizeci de ani!? Când era mică, vârsta asta i se părea îndepărtată, și credea că o femeie ar trebui să fie înțeleaptă și atotștiutoare și așezată la casa ei, cu un soț, copii și o carieră. Ea nu avea nimic din toate astea. Se simțea la fel de neștiutoare ca atunci când avea douăzeci de ani, doar că acum avea câteva fire de păr cărunte și riduri în jurul ochilor. Se așeză pe marginea patului continuând să se examineze. Nimic din ce însemna treizeci de ani nu merita sărbătorit.

Se auzi soneria de la intrare, iar Holly auzi chicotelile și sporovăiala veselă a fetelor de cealaltă parte a ușii. Încercă să se însenineze, respiră adânc și își plantă un zâmbet pe față.

„La mulți ani!” strigară toate la unison.

Ea le privi fețele vesele și entuziasmul lor o înveseli imediat. Le conduse în camera de zi și făcu din mână spre camera de filmat în spatele căreia se afla Declan.

„Nu, Holly, ar trebui să-l ignori!” șuieră Denise și o trase de mână spre canapea, unde toate fetele o înconjurară și începură imediat să-i vâre sub nas cadouri.

„Deschide-l pe al meu primul!” țipă Ciara dând-o la o parte pe Sharon cu atâta violență încât aceasta căzu de pe canapea. Sharon se îngrozi, neștiind cum să reacționeze, apoi izbucni în hohote de râs.

„Gata, potoliți-vă cu toatele”, spuse vocea rațiunii (Abbey) încercând din răspuț să ridice o Sharon isterică.

„Cred că ar trebui mai întâi să deschidem o șampanie și de abia apoi să deschidem cadourile.”

„N-am nimic împotrivă, numai să-l deschidă pe-al meu primul”, se bosumflă Ciara.

„Ciara, îți promit că pe-al tău îl voi deschide primul” i se adresă Holly ca și cum ar fi vorbit cu un copil.

Abbey se precipită spre bucătărie de unde se întoarse cu o tavă plină cu pahare înalte de șampanie, „Vrea cineva șampanie, drăguțele mele?”

Paharele erau cadou de nuntă, iar unul dintre pahare avea numele lui Gerry și al lui Holly gravat pe el, pahar pe care Abbey îl îndepărtase din set, plină de tact. „Gata. Holly poți face onorurile” spuse Abbey înmânându-i sticla.

Toată lumea fugi să se ascundă și se lăsă în jos când Holly începu să scoată dopul. „Hei, unde fugiți, nu sunt chiar așa de nepricepută!”

„Daa, a devenit o bătrână profesionistă în așa ceva,” spuse Sharon apărând de după canapea cu o pernă pe cap.

Fetele scoaseră chiote de bucurie când auziră pocnitura dopului de șampanie și ieșiră de pe unde se ascuseseră. „Sunetul paradisului”, spuse Denise cu dramatism, ținând o mână pe inimă.

„Bun, acum deschide cadoul meu!” reîncepu Ciara să țipe.

„Ciara!!” strigară toate.

„După toast”, adăugă Sharon.

Toată lumea ridică paharele.

„Închin pentru cea mai bună prietenă din lume, care a avut un an atât de greu dar a fost cea mai curajoasă și mai puternică persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Este un model pentru noi. Îi doresc ca fericirea să o însoțească cel puțin în următorii treizeci de ani din viața ei. Pentru Holly!”

„Pentru Holly”, strigară toate în cor. Ochii fiecăreia erau plini de lacrimi când sorbiră din pahare, desigur cu

excepția Ciarei care dăduse dușcă paharul ei de șampanie și se lupta să fie prima care să-i dea cadoul lui Holly.

„Așa. Mai întâi trebuie să porți această tiară, pentru că tu ești prințesa noastră în această seară, iar în al doilea rând acesta este cadoul de la mine pentru tine!”

Fetele o ajutară pe Holly să-și pună tiara strălucitoare care, din fericire, se potrivea perfect cu corsetul strălucitor și, în acel moment, înconjurată de prietenele ei, se simți chiar ca o prințesă.

Holly începu să desprindă cu grijă banda adezivă de pe pachetul frumos ambalat.

„Da' haide, rupe-l o dată!” spuse Abbey spre surprinderea tuturor.

Holly se uită confuză la cutia din interior „Ce e asta?”

„Citește!” spuse Ciara nerăbdătoare.

Holly începu să citească ce scria pe cutie cu voce tare: „Funcționează cu baterii... o Doamne! Ciara! Fetiță obraznică!” Holly hohoti zgomotos împreună cu fetele.

„Ei, de asta chiar o să am nevoie” râse Holly arătând cutia spre cameră. Declan făcu o figură de parcă îi venea să vomite.

„Îți place?” o întrebă Ciara încercând să-i afle părerea. „Voiam să ți-l dau atunci când eram cu toții la masă, dar nu cred că ar fi fost nimerit.”

„Ferească Sfântul! Îmi pare bine că l-ai păstrat până acum!”, zise Holly, îmbrățișându-și sora.

„Așa, acum eu”, exclamă Abbey punând pachetul ei în poalele lui Holly, „este din partea mea și a lui Jack, așa că nu te aștepta la nimic asemănător cu cadoul Ciarei!”

„Aoleu, mi-aș face griji dacă Jack mi-ar da una ca asta”, spuse ea deschizând cadoul lui Abbey. „O, Abbey e minunat!” spuse Holly ridicând albumul de fotografii placat cu argint.

„Pentru amintirile care vor urma”, spuse încetișor Abbey.

„O, e perfectă” spuse ea îmbrățișând-o și strângând-o cu putere. „Îți mulțumesc.”

„Al meu e mai puțin sentimental, dar în calitate de prietenă sunt sigură că-l vei aprecia”, spuse Denise înmânându-i un plic.

„Uau, nemaipomenit! Mi-am dorit întotdeauna să merg acolo” exclamă Holly, „un weekend de răsfăț în clinica de sănătate și frumusețe din Powerscourt!”

„Doamne, parc-ai merge la o întâlnire aranjată cu cineva pe care nu l-ai mai văzut”, o tachină Sharon.

„Să ne spui când vrei să mergi acolo, e valabilă un an de zile, iar noi celelalte putem să facem rezervarea în aceeași perioadă. Ia-ți vacanță!”

„E o idee minunată, Denise, mulțumesc!”

„Ultima, dar nu cea din urmă!” clipi Holly către Sharon. Sharon își pocnea degetele nerăbdătoare, în timp ce urmărea expresia feței lui Holly.

Cadoul era o ramă mare din argint cu o fotografie a lui Sharon, Denise și Holly la Balul Crăciunului de acum doi ani. „O, aici eram cu rochia mea albă și costisitoare!” suspină în glumă Holly.

„Înainte de a o strica”, sublinie Sharon.

„Doamne, nici măcar nu-mi amintesc să fi făcut poza asta!”

„Eu nici măcar nu-mi amintesc că am fost acolo”, murmură Denise.

Holly continuă să privească cu tristețe poza, în timp ce se îndrepta spre șemineu. Acela fusese ultimul bal la care mersese împreună cu Gerry, deoarece anul trecut el era prea bolnav ca să mai poată participa.

„Ei bine, asta va fi pusă la loc de cinste”, anunță Holly îndreptându-se spre polița de deasupra șemineului și așezând-o alături de fotografia ei de nuntă.

„OK fetelor, hai să ne punem serios pe băut!” țipă Ciara și toată lumea se duse să se ascundă când o altă sticlă de șampanie pocni cu zgomot.

Două sticle de șampanie și câteva sticle de vin roșu mai târziu fetele se împleticeau să iasă din casă, înghe-suindu-se într-un taxi. Printre chicoteli și strigăte cineva reuși să-i explice șoferului unde voiau să meargă. Holly insistă să stea pe scaunul din dreapta al șoferului și să poarte o discuție la sentiment cu Nick, șoferul, care probabil voia să o omoare când ajunseră în sfârșit în oraș.

„Pa, pa, Nick!” strigară ele într-un glas noului lor prieten, înainte să aterizeze pe bordura trotuarului, de unde îl văzură cum demarează în trombă. Se hotărâseră (în timp ce consumau cea de a treia sticlă de vin) să-și încerce norocul în ‘Boudoir’, cel mai stilat club din Dublin. Acest club era rezervat doar oamenilor celebri și bogați și era un fapt bine-cunoscut că dacă nu erai nici una din cele două trebuia să ai card de membru pentru a-ți fi acordat accesul. Denise se îndreptă spre ușă fluturând distantă pe sub nasul paznicilor de la intrare cardul de membru la magazinul de casete video. Vă vine sau nu să credeți, aceștia au oprit-o.

Singurele fețe cunoscute pe care le-au văzut fetele în timp ce se luptau să intre în club au fost câțiva crainici de știri de la postul național de televiziune, căroră Denise le zâmbea într-una, repetând caraghios „Bună seara”, foarte serios, exact în nasul lor.

Din nefericire, după asta Holly nu-și mai aminti nimic.

Holly se trezi cu capul zvâcnind. Gura îi era uscată, iar vederea îi era slăbită. Se sprijini într-un cot și încercă să-și deschidă ochii, care parcă erau lipiți. Privi cu ochii întredeschiși prin cameră. Era luminoasă, foarte luminoasă și se învârtea. Se petrecea ceva foarte ciudat. Holly dădu cu ochii de imaginea ei reflectată în oglinda din față și se sperie. Avusese un accident noaptea trecută? Rămase fără

energie și se prăbuși din nou pe spate. Deodată alarma casei începu să sune prelung și ea ridică capul ușor de pe pernă și deschise un ochi. O, ia ce vrei, se gândi ea, dar adu-mi un pahar cu apă înainte să pleci. După un timp realizează că nu era alarma, ci telefonul care suna lângă patul ei.

„Alo?” spuse răgușită.

„O, bine că nu sunt numai eu așa” se auzi vocea cuiva la fel de năuc, de la celălalt capăt al firului.

„Tu cine ești?” bângui Holly.

„Numele meu e Sharon, așa cred,” veni răspunsul, „deși nu mă întreba care Sharon, pentru că nu știu. Pare-se că bărbatul care stă lângă mine în pat, crede că-l cunosc.”

Holly îl auzi pe John care râdea tare în fundal.

„Sharon, ce s-a-ntâmplat astă noapte? Te rog luminează-mă și pe mine.”

„Alcool s-a întâmplat astă noapte” spuse Sharon somnolentă, „mult, mult alcool.”

„Vreo altă informație?”

„N-nu.”

„Știi cât e ceasul?”

„Două.”

„Și de ce mă suni la ora asta din noapte?”

„E ziuă, Holly.”

„A. Cum s-a întâmplat?”

„Gravitația sau așa ceva. În ziua aceea am lipsit de la școală.”

„Oh, Doamne, simt că mor.”

„Și eu.”

„Cred că mă duc iar să mă culc, poate când mă trezesc pământul n-o să se mai învârtă cu mine.”

„Bună idee, și Holly, bun venit în clubul celor de treizeci de ani.”

Holly oftă. „Nu vreau să continui cum am început. De acum înainte voi fi o femeie de treizeci de ani rațională și matură.”

„Da, așa am spus și eu. Noapte bună.”

„Noapte bună.” Câteva secunde mai târziu Holly adormise. În acea zi se trezi din când în când să răspundă la telefon, dar conversația părea a fi parte din visele ei. Și făcu multe drumuri la bucătărie pentru a se rehidrata.

În cele din urmă, seara la ora nouă, Holly cedă insistențelor stomacului ei care cerea de mâncare. Ca de obicei, nu avea nimic în frigider așa că se hotărî să se întremeze comandând o mâncare chinezească foarte grasă și sățioasă. O oră mai târziu, savura mâncarea stând tolănită în pijama și urmărind la TV cel mai bun program de sâmbătă seara. Se simțea mulțumită de sine și era prima dată de când Gerry murise când se simțea bine de una singură. Se părea că exista o șansă ca ea să se descurce în lume fără el. Mai târziu, în aceeași seară, Jack o sună pe telefonul mobil. „Bună, soră-mea, ce mai faci?”

„Mănânc și mă uit la televizor”.

„Pari într-o formă bună. Nu ca biata mea prietenă care suferă aici, lângă mine.”

„N-o să mai ies niciodată în oraș cu tine, Holly”, o auzi ea pe Abbey vorbind fără vlagă de undeva, de departe.”

„Tu și prietenele tale i-ați pervertit mintea”, glumi el.

„Nu da vina pe mine, după câte mi-amintesc nu avea nevoie de ajutorul nimănui.”

„Ea spune că nu-și amintește nimic.”

„Nici eu. Probabil e ceva ce ți se-ntâmplă atunci când împlinești treizeci de ani, eu nu eram așa înainte.”

„Sau poate e un plan pe care l-ați pus voi la cale ca să nu ne povestiți ce-ați făcut.”

„Ce n-aș da să fie așa... o, apropo, mulțumesc pentru cadou, e minunat”.

„Mă bucur că ți-a plăcut. Mi-a luat o groază de timp să găsesc unul potrivit”.

„Mincinosule.”

El râse. „Ei, uite de ce te-am sunat: să te întreb dacă mergi la spectacolul lui Declan de mâine seară.”

„Unde este?”

„Barul Hogan's.”

„Cu nici un chip. Nu mai pun niciodată piciorul într-un local, cu atât mai puțin pentru a asculta o formație zgomotoasă, cu chitări care scârțâie și tobe asurzitoare”, spuse Holly dintr-o suflare.

„A, e scuza aia veche cu n-o să mai beau niciodată, nu-i așa? Ei bine, atunci nu mai bea, haide Holly, te rog să vii, Declan este foarte emoționat și nu mai vine nimeni altcineva să-l susțină.”

„Aha! Deci eu sunt colacul de salvare, nu? Mă bucur să aflu că ai o părere așa de bună despre mine.”

„Nu e așa. Declan ar fi încântat să te vadă acolo, iar noi n-am prea avut ocazia să stăm de vorbă la masă, și n-am mai ieșit în oraș împreună de nu știu când,” pledă el.

„Ei bine, nu prea văd cum o să putem sta liniștiți de vorbă cu „Peștii Orgasmici” zdrăngănindu-și chitările”, răspunse Holly, sarcastică.

„De fapt, acum se numesc „Căpșunile Negre”, ceea ce cred că sună mai bine”, râse el.

Holly își îngropă fața în mâini și murmură „Te rog, Jack, nu mă obliga să merg”, se lamentă ea.

„Ba ai să mergi”.

„Of, bine, dar n-am să stau până la sfârșit.”

„Asta vom mai vedea când ajungem acolo. Declan va fi încântat când o să-i spun, de obicei familia nu merge niciodată la chestii din astea”.

„Bun, atunci pe la opt?”

„Perfect.”

Holly închise telefonul și rămase nemișcată pe canapea încă vreo câteva ore. Poate că mâncarea chinezească nu fusese cea mai bună idee.

Capitolul nouă

Holly ajunsese la Hogan's simțindu-se un pic mai odihnită decât cu o zi înainte, dar reacțiile ei erau încă mai încetinite decât de obicei. Mahmurelile ei păreau treptat să se înrăutățească pe măsură ce înainta în vârstă, iar ieri luase medalia de aur pentru mahmureala mahmurelilor. Mai devreme făcuse o plimbare lungă de-a lungul coastei de la Malahide la Portmarnock și răcoarea brizei proaspete o ajutase să-și limpezească mințile. Le făcuse o vizită părinților la masa de duminică, iar aceștia îi dăruiseră pentru ziua ei o frumoasă vază de cristal Waterford. Avusese o zi foarte relaxantă alături de părinți, așa că se smulse cu părere de rău de pe canapeaua confortabilă pentru a merge la Hogan's.

Hogan's era o clădire cu trei nivele, binecunoscută, situată în centrul orașului și aglomerată mai tot timpul, inclusiv duminica. La etaj se afla un club de noapte care difuza cea mai nouă muzică din topuri. Acolo tinerii frumoși își etalau hainele după ultimul răcnet al modei. Parterul era o cârciumă irlandeză tradițională, pentru cei de vârstă medie (de obicei erau oameni în vârstă cocoțați pe scaunele de bar, aplecați deasupra halbelor, gândindu-se

la ale vieții). Câteva zile pe săptămână aici avea program o formație irlandeză tradițională care cânta toate șlagărele de altă dată, cu mare succes atât la cei mai în vârstă, cât și la tineri.

Subsolul, unde formațiile dădeau reprezentații, era murdar și întunecos, iar clientela era formată numai din studenți. Holly părea a fi cea mai în vârstă persoană de acolo. Barul consta dintr-o mică tejghea în colțul sălii lungi și era înconjurat de o grămadă uriașă de studenți îmbrăcați în blugi slinoși și tricouri sfâșiate, împingându-se cu violență unul pe celălalt pentru a fi serviți. Cei care serveau la bar părea că nu terminaseră nici măcar liceul și alergau transpirați înapoi și-ncolo cu o sută de kilometri pe oră.

Subsolul era îmbâcsit, fără vreo ventilație sau aer condiționat, iar lui Holly îi venea greu să respire în aerul plin de fum. Practic toată lumea din jurul ei părea că fumează, iar ochii aproape că îi lăcrimau. Se gândea cu groază cum va fi acolo peste o oră, deși se părea că nimeni în afara ei nu era deranjată de lucrul ăsta. Îi făcu semn cu mâna lui Declan pentru a-i arăta că a ajuns acolo, dar nu se îndreptă spre el, fiindcă era înconjurat de o grămadă de fete. Nu voia să-l streseze. Holly nu avusese viață de student. După terminarea liceului luase decizia de a nu se mai înscrie la facultate. Se angajase ca secretară, schimbându-și locul de muncă la fiecare câteva luni, terminând cu serviciul acela îngrozitor de unde demisionase pentru a sta mai mult cu Gerry, când acesta era bolnav. Oricum, se îndoia că ar mai fi lucrat mult timp acolo. Gerry studiase marketing la Dublin City University, dar nu petrecuse niciodată prea mult timp cu colegii de grupă. În schimb îi plăcea să iasă cu Holly, Sharon și John, Denise sau cu ceilalți prieteni ai ei de la acea vreme. Privind la cei din jurul ei, Holly nu simțea că ar fi pierdut mare lucru.

Până la urmă Declan reuși să se smulgă din grupul admiratoarelor lui și își făcu loc să ajungă la Holly.

„Ia te uită, Domnul Popularitate. Sunt onorată că ai venit să schimbi o vorbă cu mine.” Toate fetele o măsurau pe Holly de sus până jos, întrebându-se ce naiba vedea Declan la femeia asta matură.

Declan izbucni în râs și își frecă mâinile cu satisfacție. „Știu! Treaba cu formația merge grozav. Se pare că voi avea parte de ceva acțiune în seara asta”, spuse el făcând pe grozavul.

„În calitate de soră e întotdeauna o plăcere să aflu asta” replică sarcastic Holly. I se părea imposibil să stea de vorbă cu Declan, neputând menține un contact vizual cu el, deoarece el scruta mulțimea.

„Haide, Declan, ce mai aștepți, du-te să flirtezi cu aceste frumuseți, în loc să stai aici lipit de sora ta mai mare.”

„A nu, nu e asta”, protestă el, „dar am aflat că în seara asta va veni un tip de la o casă de discuri ca să ne asculte.”

„Uau, grozav!” Holly făcu ochii mari, încântată. Se părea că lucrul ăsta conta mult pentru fratele ei, și se simțea vinovată că nu îi arătase vreo urmă de interes până acum. Își roti privirea pentru a zări pe cineva care ar fi semănat cu un tip de la o casă de discuri. Oare cum ar fi trebuit să arate? Probabil că nu stând într-un colț și luând febril notițe pe un carnetel. Într-un târziu, atenția îi fu atrasă de un bărbat care părea mult mai în vârstă decât restul celor din sală, cam de vârsta ei. Era îmbrăcat într-o jachetă neagră de piele, pantaloni largi negri și un tricou de aceeași culoare. Stătea în picioare cu mâinile în șolduri, privind către scenă. Da, ăsta sigur era de la o casă de discuri. Era neras și părea că nu dormise de zile întregi. Probabil că și mirosea urât. Sau poate că era un ciudat căruia îi plăcea să participe la seri studentești și să arunce ocheade fetelor. Și asta era posibil.

„Uite-acolo, Deco!” Holly ridică un pic vocea ca să se facă auzită și arată în direcția bărbatului. Declan se însufleți brusc și privi în direcția arătată de Holly. Zâmbetul i se stinse imediat, când îl recunoscă. „Nu, ăla e DANNY!” strigă el și scoase un chiot pentru a-i atrage atenția.

Danny se răsuci, încercând să ghicească cine îl strigă, dădu din cap recunoscându-l și-și făcu loc spre ei. „Salutare, omule”, spuse Declan strângându-i mâna.

„Bună, Declan, sunteți gata?” spuse el neliniștit.

„Da, e OK”, spuse Declan fără entuziasm. Probabil cineva îi spusese lui Declan că e „ca lumea” să te porți de parcă nu ți-ar păsa de nimic.

„Ai verificat sunetul, e totul în regulă?”

„Au fost câteva probleme, dar le-am rezolvat.”

„Deci totul e în regulă?”

„Sigur.”

„Bine”, se relaxă el și se întoarse spre Holly. „Iartă-mă că te-am ignorat, sunt Daniel.”

„Mă bucur să te cunosc, eu sunt Holly.”

„Vai, iertați-mă”, îi întrerupse Declan, „Holly, el este proprietarul; Daniel, ea este sora mea.”

„Soră? Nu prea semănați.”

„Mulțumesc lui Dumnezeu”, îi șopti Holly pe furiș lui Daniel, iar el râse.

„Hei, Deco, noi urmăm!” îi strigă un băiat cu părul albastru.

„Ne vedem mai târziu”, le spuse Declan și o luă la fugă.

„Succes!” îi strigă Holly în urma lui. „Deci ești un Hogan”, spuse ea întorcându-se spre Daniel.

„Păi nu, de fapt sunt un Connolly”, zâmbi el, „Am preluat localul acum câteva săptămâni.”

„Da?” exclamă surprinsă Holly, „Nu știam că l-au vândut. Atunci o să-i schimbi denumirea în Connolly's?”

„Nu-mi pot permite atâtea litere pe fațadă, e un nume cam lung.”

Holly râse. „Ei bine, acum toată lumea îl știe ca Hogan's, probabil ar fi o prostie să-l schimbi.”

Daniel încuviință din cap. „De fapt acesta a fost motivul principal.”

Deodată Jack apăru în cadrul ușii de la intrare, iar Holly îi făcu semn cu mâna. „Îmi pare rău că am întârziat, am pierdut ceva?” spuse el îmbrățișând-o și sărutând-o pe obraz.

„Nu, de abia acum o să începă. Jack, acesta este Daniel, proprietarul.”

„Mă bucur să te cunosc”, spuse Daniel dând mâna cu el.

„Sunt buni, ce zici?” îl întrebă Jack, arătând cu capul în direcția scenei.

„Să-ți spun drept, nu i-am auzit niciodată cântând”, spuse îngrijorat Daniel.

„Ai avut ceva curaj!” râse Jack.

„Sper că nu prea mult”, răspuse el uitându-se în direcția scenei, unde se afla formația.

„Recunosc câteva fețe aici”, spuse Jack, scanând mulțimea. „Și mulți nu au împlinit optsprezece ani.”

O adolescentă purtând blugi rupți și un top până la buric trecu încet pe lângă Jack cu un zâmbet nesigur pe față. Își duse un deget la buze. Jack făcu semn din cap că a înțeles.

Holly se uită întrebător la Jack. „Care-i treaba?”

„A, îi predau engleză. Are doar șaisprezece sau șaptesprezece ani. Totuși e fată bună.” Jack o urmări cu privirea, în timp ce aceasta se îndepărta. „Dar ar face bine să nu întârzie mâine la oră”.

Holly privi cum fata bea bere cu prietenii ei, dorindu-și în acea clipă să fie și ea profesoară la o școală, așa

cum era Jack; toți elevii păreau să-l iubească. Și era ușor să-ți dai seama de ce: era un tip amabil și sufletist. „Lui să nu-i spui că nu au împlinit optsprezece ani”, spuse încet Holly, arătând cu capul spre Daniel.

Lumea începu să ovaționeze, iar Declan cu o figură afectată își puse pe umăr chinga de la chitară. Muzica începu, astfel că nu mai era chip să porți vreo conversație. Mulțimea din sală începu să sară în sus și în jos, călcând-o pe Holly pe picioare. Jack o privea râzând, amuzat de disconfortul ei evident. „POT SĂ VĂ ADUC CEVA DE BĂUT?” strigă Daniel făcând un gest de parcă ar fi amestecat băuturi. Jack ceru un Budweiser, iar Holly un 7-Up. Îl urmăriră pe Daniel care se chinuia să străbată mulțimea agitată și merse în spatele barului să aducă băuturile. Câteva minute mai târziu se întoarse cu paharele și un scaun pentru Holly. Holly și Jack își îndreptară din nou atenția spre scenă pentru a-l urmări pe fratele lor. Muzica nu era genul lui Holly ; în plus era atât de tare și de zgomotoasă încât îi era greu să spună dacă erau buni. Era foarte departe de sunetele calde al CD-ului ei preferat cu Westlife.

După patru piese, Holly se săturase, așa că îl îmbrățișă și îl sărută pe Jack luându-și rămas bun, „SPUNE-I LUI DECLAN CĂ AM STAT PÂNĂ LA SFÂRȘIT!” strigă ea. „MI-A PĂRUT BINE SĂ TE CUNOSC, DANIEL! MULȚUMESC PENTRU BĂUTURI!” țipă ea spre acesta și își croi drum spre civilizație și aerul proaspăt de afară.

Urechile continuă să-i țiuie pe tot drumul până acasă. Se făcuse ora zece când ajunse. Mai erau doar două ore până în luna mai. Iar asta însemna ca să mai deschidă un plic.

Holly stătea la masa din bucătărie bătând nervoasă darabana cu degetele pe lemn. Bău a treia ceașcă de cafea

și-și schimbă poziția picioarelor. Să rămână trează încă două ore se dovedise a fi mai greu decât crezuse; evident încă se simțea obosită după ce băuse peste măsură la petrecerea ei de acum două zile. Bătu din picioare pe sub masă fără a ține un ritm anume și apoi stătu iar picior peste picior. Era unsprezece treizeci. Plicul stătea în fața ei pe masă, iar ea aproape că-l putea vedea pe Gerry lipindu-l cu limba și cântând „Na na na-na na.”

Îl ridică și își trecu degetele peste el. Cine ar fi știut dacă l-ar fi deschis mai repede? Sharon și John probabil că uitaseră de plicul de pe luna mai, iar Denise era probabil scoasă din circulație după stresul mahmurelii ei de două zile. Holly putea la fel de bine să mintă dacă ei ar fi întrebat-o vreodată, dar probabil că lor nici nu le-ar fi păsat. Nimeni n-ar ști și nimănui nu i-ar păsa.

Dar nu era adevărat.

Gerry ar ști.

De fiecare dată când Holly ținea plicul în mână simțea că este legată tainic de Gerry. În ultimele două dăți când îl deschisese avusese senzația că Gerry e lângă ea, râzând de reacțiile ei. Ca și cum ar fi jucat un joc împreună, chiar dacă erau în două lumi diferite. Dar ea chiar simțea că el este acolo, și va ști dacă ea încearcă să trișeze sau dacă a nesocotit regulile jocului.

După încă o ceașcă de cafea, lui Holly îi venea să se dea cu capul de pereți. Limba mică a ceasului părea că dă probe pentru un rol în serialul Baywatch, mișcându-se cu încetinitorul, dar, în cele din urmă, bătu miezul nopții. Încă o dată ea luă plicul, bucurându-se de fiecare moment al procesului. Gerry stătea la celălalt capăt al mesei. „Haide, deschide-l!”

Ea rupse cu grijă sigiliul și-și trecu degetele peste el știind că ultimul lucru care-l atinsese fusese limba lui Gerry. Deschise plicul și scoase cartonașul afară.

Continuă, Disco Diva! Învinge-ți teama de karaoke la Club Diva luna asta și nu se știe niciodată, s-ar putea să fii recompensată...

P.S. Te iubesc...

Simțea că Gerry o privește, iar colțurile gurii ei se ridicară într-un zâmbet. Începu să râdă repetând „ÎN NICI UN CAZ!” de câte ori își recăpăta suflul. Într-un târziu se calmă și declară spre camera goală: „Gerry! Ticălos ce ești ! Nu vreau cu nici un chip să trec prin așa ceva!”

Gerry râse mai tare.

„Nu e amuzant. Știi ce cred eu despre karaoke și refuz să fac asta. Nu. Cu nici un chip. N-o fac.”

„Va trebui să o faci, să știi” râse Gerry.

„Ba nu trebuie să fac așa ceva!”

„Fă-o pentru mine.”

„N-o s-o fac nici pentru tine, pentru mine, sau pentru pacea mondială. Urăsc karaoke!”

„Fă-o pentru mine” repetă el.

Țârâitul telefonului o făcu pe Holly să sară de pe scaun. Era Sharon. „E douășpe și cinci, ce-a mai spus? John și cu mine murim de nerăbdare să aflăm!”

„Ce te face să crezi că l-am deschis?”

„Ha!” râse zgomotos Sharon. „În douăzeci de ani de prietenie am devenit expertă în ceea ce te privește, așa că haide, spune-ne ce ți-a scris.”

„N-o s-o fac”, se răsti Holly.

„Ce? Nu vrei să ne spui?”

„Nu, n-o să fac ce îmi cere el.”

„De ce, ce-a zis?”

„Of, e doar o încercare *patetică* a lui Gerry de a fi amuzant” răspuse ea supărată, privind spre un punct din tavan.

„Acum chiar m-ai provocat”, chicoti Sharon, „spune-ne.”

„Haide o dată, Holly, spune ce ți-a scris?” John era la telefonul de la parter.

„Bine... Gerry vrea... să... cânt la karaoke”, spuse ea dintr-o suflare.

„Cum? Holly, n-am înțeles nimic din ce ne-ai spus”, zise Sharon.

„Nu, am înțeles eu” o întrerupse John, „Cred că am auzit ceva de karaoke. Am dreptate?”

„Da”, răspunse Holly ca o fetiță curajoasă.

„Și trebuie să cânti?” se interesă Sharon.

„Da-aaaa”, răspunse ea încet. Poate dacă n-ar fi spus-o n-ar fi trebuit să se întâmple.

Ceilalți doi izbucniră în râs atât de tare, încât Holly își îndepărtă repede receptorul de la ureche. „Sunăți-mă când vă potoliți”, li se adresă ea supărată, închizând telefonul.

Câteva minute mai târziu o sunară.

„Da?”

O auzi pe Sharon care pufnea, încercând să-și stăpânească râsul, ca apoi să izbucnească într-o cascadă de chicoteli, iar apoi convorbirea se întrerupse.

Zece minute mai târziu, ea sună din nou.

„Da?”

„Bun”. Sharon avea un „hai să trecem la treabă” foarte serios în voce. „Îmi pare rău că am râs. Acum m-am calmat. John, nu te mai uita la mine” spuse Sharon îndepărtând receptorul „Îmi pare rău, Holly dar nu mă puteam gândi decât cum erai tu ultima dată când...”

„Da, da, da” o întrerupse ea, „nu-i nevoie să-mi amintești. A fost *ziua cea mai jenantă a vieții mele*, așa că din întâmplare mi-o amintesc. De aceea nu vreau s-o fac.”

„Haide, Holly nu te împiedici tu de un lucru mărunț ca ăsta!”

„Păi, dacă nici un lucru ca ăsta nu ar împiedica pe cineva, atunci ăla e nebun de-a dreptul!”

„Holly a fost doar o mică cădere...”

„Da, mulțumesc! Mi-amintesc foarte bine! Oricum, eu nici măcar nu pot să cânt, Sharon, cred că am stabilit acest lucru într-un mod magistral data trecută!”

Sharon tăcea.

„Sharon?”

Tăcere.

„Sharon, mai ești acolo?”

Nu primi nici un răspuns.

„Sharon, râzi cumva?” izbucni Holly.

Auzi o pițigăială, apoi convorbirea se întrerupse.

„Halal prieteni de nădejde mai am și eu”, murmură ea încet.

„Of, Gerry!” strigă Holly, „Credeam că o să mă ajuți, nu că o să-mi provoci o cădere nervoasă!”

În noaptea aceea dormi foarte puțin.

Capitolul zece

„La mulți ani, Holly! Sau, mai degrabă, la mulți ani întârziati?!” Richard râdea nervos. Holly căscă gura șocată la vederea fratelui ei mai mare stând în pragul ușii. Asta nu se întâmpla prea des, de fapt poate că era pentru prima dată. Deschise și închise gura ca un peștișor auriu, neștiind prea bine ce să spună.

„Ți-am adus un mini ghiveci cu orhideea phalaenopsis” spuse el înmânându-i planta, „sunt aduse de curând, și au boboci gata să înflorească.” Parcă le-ar fi făcut reclamă.

Holly fu și mai uluită; atinse ușor micuții boboci roz. „Doamne Richard, orhideele sunt preferatele mele!”

„Oricum, aici ai o grădină mare, frumoasă și...” își drese el vocea „verde. Cam neîngrijită, totuși...” spuse ca pentru sine și începu să facă gestul acela enervant de a se legăna pe picioare.

„Vrei să intri sau ești doar în trecere?” Dă Doamne să spună nu, dă Doamne să spună nu. În ciuda cadoului delicat, Holly nu avea chef să fie în compania lui Richard.

„Ăă, da, o să stau un pic ”. Își șterse picioarele vreo două minute înainte de a păși în casă. Lui Holly îi amintea de fostul ei profesor de matematică de la școală, îmbrăcat

într-o jachetă cafenie tricotată, cu pantaloni de aceeași culoare care se opreau chiar deasupra mocasinilor curați, tot de culoare maro. Nici un fir de păr nu era clintit de la locul lui, iar unghiile erau mereu îngrijite și tăiate scurt. Holly și-l imaginase întotdeauna măsurându-le seară de seară cu rigla pentru a se convinge că nu au crescut peste standardul european pentru lungimea unghiilor, dacă așa ceva ar fi existat.

Richard nu părea să se simtă niciodată în largul lui în propria piele. Arăta de parcă ar fi fost mereu strangulat cu nodul de la cravata cafenie și mergea de parcă ar fi înghițit un stâlp de telegraf. În rarele ocazii în care zâmbea, nu-i râdeau și ochii din cap. Era sergentul nemilos al propriului corp, ținând la el și pedepsindu-l ori de câte ori acesta se comporta omeneste. Trist era faptul că el se simțea bine așa. Holly îl conduse în camera de zi și așeză provizoriu ghiveciul pe televizor.

„Nu, nu Holly”, spuse el mișcându-și degetul arătător de parcă s-ar fi adresat unui copil obraznic, „nu-l pune acolo. Trebuie să stea într-un loc răcoros, ferit de uscăciune, departe de razele soarelui sau de curenții de aer cald”.

„Ah, desigur”. Holly luă ghiveciul și aruncă o privire scurtă prin cameră, în căutarea unui loc potrivit. Ce spusese? Un loc cald, ferit de uscăciune? Cum de reușea el mereu să o facă să se simtă ca o fetiță nepricepută?

„Ce zici de măsuța din mijloc? Acolo ar sta bine.”

Holly făcu ce i se spusese și puse ghiveciul pe masă așteptându-se să-l audă spunând „ce fată bună.” Din fericire el nu spuse nimic.

Richard se așeză lângă cămin, în poziția lui preferată și privi în jur. „Casa ta e foarte curată”, comentă el.

„Mulțumesc, tocmai ăă... am făcut curat.”

El dădu afirmativ din cap, ca și cum ar fi știut.

„Pot să te servesc cu un ceai sau o cafea?” îl întrebă, așteptându-se ca el să o refuze.

„Da, minunat”, rosti frecându-și mâinile, „un ceai ar fi grozav. Doar lapte, fără zahăr.”

Holly se întoarse din bucătărie cu două cești de ceai și le puse pe măsută. Spera ca aburul care se ridica din cești să nu omoare biata plantă. Asta apropo de curenții de aer cald.

„Trebuie doar să o uzi zilnic, iar primăvara să-i pui niște îngrășământ.” Tot despre plantă vorbea. Holly dădu aprobator din cap deși era conștientă că nu va face nici unul dintre lucrurile acelea.

„Nu știam că ai degete verzi Richard”, rosti ea încercând să însenineze atmosfera

„Numai când pictez împreună cu copiii”, râse el, făcând o glumă, lucru foarte rar pentru el.

„Lucrezi des în grădină?” Holly făcea eforturi pentru a menține o conversație. Cum în casă era foarte multă liniște, fiecare tăcere părea apăsătoare.

„A, da, îmi place să lucrez în grădină”, se însufleți el, „Sâmbăta e ziua mea de grădinărit”, spuse zâmbind spre cana de ceai.

Holly se simțea de parcă ar fi fost alături de un străin. Realiză că știe foarte puțin despre el, iar la rândul lui și el știa puține lucruri despre ea... Dar Richard era cel care dorise ca lucrurile să fie astfel. Se îndepărtase de familie încă de când erau copii. Nu le povestea niciodată nimic despre el sau despre cum își petrecea timpul. Era plin doar de fapte, fapte și iar fapte. Familia auzise pentru prima dată despre Meredith în ziua când ei veniseră la masă pentru a anunța că se logodiseră. Din nefericire era prea târziu pentru a-l mai convinge să nu se căsătorească cu femeia cu părul roșu și ochi verzi ca ai unui dragon. Nu că ar fi ascultat pe cineva.

„Deci”, spuse ea cam tare făcând să răsunе camera, „ceva ciudat sau senzațional?” Cum de ești aici?

„Nu, nu, nimic ciudat. Totul decurge normal.” Luă o înghițitură de ceai, apoi, după un timp adăugă: „Și nimic senzațional, de asemenea. Fiindcă eram prin zonă m-am gândit să te salut.”

„Așa, deci. E ceva neobișnuit pentru tine să fii în partea asta a orașului”, răsе Holly, „ce vânt te-aduce în lumea întunecată și plină de pericole a părții de nord?”

„A, niște mici afaceri”, mormăi Richard ca pentru sine, „dar mi-am parcat mașina pe partea cealaltă a râului!”

Holly zâmbi în silă.

„Glumeam, bineînțeles”, adăugă el, „e chiar în fața casei... e în siguranță, nu-i așa?” o întrebă el cu seriozitate.

„Cred că da”, spuse Holly, „azi nu pare să fie nici o persoană suspectă care să dea târcoale pe străzi lăturalnice.” El nu se prinse de poantă. „Ce mai fac Emily și Timmy, pardon, adică Timothy?” De data asta greșise de-adevăratelea.

Richard se însufleți. „A, sunt bine, Holly, sunt foarte bine. Cu toate că îmi dau motive de îngrijorare”. El își mută privirea în altă parte, făcând ochii roată prin cameră.

„Ce vrei să spui?”, întrebă Holly, sperând ca Richard să-și deschidă sufletul în fața ei.

„A, nu ceva anume. Copiii sunt în general o sursă de îngrijorare”. Își împinse ochelarii spre baza nasului și o privi în ochi. „Dar cred că te bucuri fiindcă pe tine n-or să te îngrijoreze niciodată chestiile astea cu copiii”, spuse răsând.

Se lăsă tăcerea.

Holly simți de parcă ar fi primit o lovitură în stomac.

„Și ți-ai găsit de lucru?” continuă Richard.

Holly înghețase în scaun, șocată. Nu-i venea a crede că el fusese atât de lipsit de respect încât să-i spună toate acele lucruri. Se simțea insultată și jignită și voia să-l vadă

plecat mai repede din casa ei. Nu avea chef să mai fie politicoasă și nu voia să se obosească să-i explice fratelui ei îngust la minte că nu începuse să-și caute de lucru fiindcă jelea moartea soțului său. O „chestie” cu care el nu se va întâlni în următorii cizzeci și ceva de ani.

„Nu”, se răsti ea.

„Atunci din ce trăiești? Ai ajutor de șomaj?”

„Nu, Richard”, îi răspunse Holly încercând să nu se înfurie, „nu am ajutor de șomaj, primesc pensie de urmaș.”

„A, grozav, pică bine, nu-i așa?”

„Pică bine nu e expresia pe care aș folosi-o eu. Devastator de depresiv ar fi mai potrivită.”

Atmosfera era tensionată. Deodată el se plesni peste picior, semnalând sfârșitul conversației. „Mai bine iau viteză ca să mă întorc la lucru”, spuse ridicându-se și întinzându-se de parcă ar fi stat așezat ore întregi.

„Bine”, Holly era ușurată, „mai bine ai pleca cât timp mașina ta e încă acolo.” Încă o dată el nu prinse sensul vorbelor ei. Se uită pe fereastră după mașină.

„Ai dreptate, slavă Domnului, e încă acolo. Oricum mi-a părut bine să te văd și îți mulțumesc pentru ceai”.

„Cu plăcere și îți mulțumesc și eu pentru orhidee”, spuse Holly printre dinți, supărată.

Richard merse pe aleea din grădină și la jumătatea drumului se opri pentru a privi grădina. Dădu din cap dezaprobat strigându-i: „Trebuie neapărat să pui pe cineva să curețe buruienile” și se urcă la volanul mașinii sale de familie, de culoare brună.

Holly spumega de furie, urmărindu-l cum se urcă în mașină și trânti ușa de la intrare. Omul ăla făcuse să-i clocotească sângele într-un asemenea hal încât îi venea să-l bată. El nu înțelegea... absolut nimic.

Capitolul unsprezece

„Sharon, îl urăsc”, se plângea Holly la telefon prietenei ei, în aceeași seară.

„Ignoră-l, Holly. Nu se poate abține, e un idiot”, răspunse aceasta supărată.

„Dar asta mă enervează și mai tare! Toată lumea spune că nu se poate abține și că nu e vina lui! Dar e un om în toată firea, Sharon! Are treizeci și șase de ani! Ar trebui să știe al naibii de bine când să-și țină gura! Spune lucrurile alea în mod deliberat!” spumegă ea.

„Eu nu cred asta, Holly” spuse ea blajin, „Cred că într-adevăr a venit pe la tine să-ți ureze la mulți ani...”

„Da! Și ce l-a apucat?!” exclamă Holly, „când a mai trecut el pe la mine să-mi dea un cadou de ziua mea? NICIODATĂ!”

„Ei, treizeci de ani înseamnă ceva...”

„Nu și în ochii lui! A spus chiar la masă acum câteva săptămâni, și dacă-mi aduc bine aminte cuvintele lui erau”, îl imită ea, „nu sunt de acord cu sărbătoririle prostești bla bla bla, ori sunt eu un nătâng bla bla bla. E într-adevăr un idiot.”

Sharon râse de prietena ei care se purta de parcă ar fi avut zece ani. „Bine, deci e un monstru diabolic care merită să ardă în iad!”

Holly făcu o pauză „Ei, n-aș merge chiar așa departe, Sharon...”

Sharon râse „Of, nu pot deloc să-ți fiu pe plac, nu-i așa?”

Holly zâmbi slab. Gerry ar fi înțeles exact ceea ce simțea, ar fi știut exact ce trebuie să spună și ce să facă. Ar fi îmbrățișat-o așa cum știa doar el și atunci toate problemele ei s-ar fi topit. Apucă o pernă de pe pat și o strânse cu putere la piept. Nu-și mai amintea de când nu mai îmbrățișase așa, din tot sufletul pe cineva. Și lucrul care o mâhnea cel mai mult era că nu-și imagina că va mai îmbrățișa vreodată pe cineva la fel.

„Aloooo? Pământul către Holly? Mai ești acolo sau vorbesc din nou singură?”

„O, iartă-mă Sharon, ce-ai spus?”

„Întrebam dacă te-ai mai gândit la treaba cu karaoke?”

„Sharon,” o repezi Holly, „nu vreau să mă mai gândesc la acest subiect!”

„Bine, bine, liniștește-te femeie! Mă gândeam că am fi putut închiria un sistem karaoke pe care să-l instalăm în salonul tău. În felul ăsta ai putea face ce ți-a cerut el fără să te umpli de rușine! Ce spui?”

„Nu, Sharon, e o idee minunată, dar n-o să meargă; el vrea să o fac în Club Diva, unde-o fi ăsta.”

„Ce drăguț! Pentru că tu ești disco diva lui?”

„Mda, cam asta era ideea”, spuse tristă Holly.

„A! E o idee minunată, dar unde e Club Diva? N-am auzit niciodată de el.”

„Păi, atunci rămâne stabilit, dacă nimeni nu știe unde e, atunci nu pot să o fac, nu-i așa?” spuse Holly satisfăcută că găsisse o cale de rezolvare.

Și-au luat rămas bun, dar imediat ce Holly închise telefonul, acesta sună din nou.

„Bună, iubito.”

„Mami!” spuse acuzator Holly.

„O, Doamne, ce-am mai făcut?”

„Am primit astăzi o vizită de la fiul tău răutăcios și nu sunt încântată deloc.”

„Îmi pare rău draga mea, am încercat să te sun mai devreme să-ți spun că e în drum spre tine, dar îmi răspundea doar robotul. Tu răspunzi vreodată la telefon?”

„Mamă, nu despre asta este vorba.”

„Știu, îmi pare rău, de ce, ce-a mai făcut?”

„A deschis gura. Aici e toată problema.”

„O, nu, și era atât de încântat că o să-ți dea cadoul acela.”

„Bine, nu neg faptul că darul lui a fost foarte draguț și plin de bune intenții, dar mi-a spus cele mai jignitoare lucruri fără ca măcar să clipească !”

„Vrei să stau de vorbă cu el despre asta?”

„Nu, nu-i nevoie, acum am crescut amândoi. Dar îți mulțumesc oricum. Tu ce mai faci?” Holly era nerăbdătoare să schimbe subiectul.

„Sunt cu Ciara și ne uităm la un film cu Denzel Washington. Ciara crede că într-o zi se va căsători cu el”, râse Elizabeth.

„Și am s-o fac!” strigă Ciara din cameră.

„Îmi pare rău că trebuie să o dezamăgesc, dar el este deja însurat.”

„E însurat, dragă”, transmise Elizabeth mesajul mai departe.

„Căsătoriile de la Hollywood ...” bombăni Ciara.

„Și sunteți doar voi două ?” întrebă Holly.

„Frank e la berărie, iar Declan la colegiu.”

„Colegiu? Dar e zece seara!” râse Holly. Declan probabil că făcea ceva ilegal pe undeva, folosind colegiul ca scuză.

Nu-i venea să creadă că mama ei era atât de naivă să creadă asta, mai ales că mai avea patru copii.

„O, lucrează într-una când își pune ceva în cap, Holly, lucrează la un proiect. Nu știu ce este, nu prea am timp să-l ascult.”

„Mmm”, răspuse Holly fără a crede nici un cuvânt.

„Acum te las, a început filmul cu viitorul meu ginere”, râse Elizabeth.

„Mulțumesc că m-ai sunat.”

„Pa, dragă.”

Iarăși înapoi la casa ei goală și tăcută.

Holly se trezi a doua zi de dimineață întinsă în pat și îmbrăcată cu hainele din ajun. Avea impresia că alunecă din nou în vechile obiceiuri. Simțea că toate gândurile ei pozitive se topeau puțin câte puțin în fiecare zi. Era atât de obositor să încerce să fie fericită tot timpul și în plus nici nu mai avea energia necesară. Cui îi păsa dacă în casă era dezordine? Nimeni în afară de ea n-ar fi văzut, iar ei cu siguranță nu i-ar fi păsat dacă era sau nu curat. Cui îi păsa dacă nu se machia, sau nu se spăla timp de o săptămână? Nu avea intenția să impresioneze pe nimeni. Singurul pe care îl vedea cu regularitate era băiatul care livra pizza, și căruia trebuia să-i dea bacșiș dacă voia să-l vadă zâmbind. *Cui dracu îi păsa?*

Telefonul vibră lângă ea, semnalând că primise un mesaj. Era de la Sharon.

Club Diva nr. 36700700

Gândește-te. Ar fi haios.

O faci pentru Gerry?

La naiba, Gerry a murit, îi venea să-i răspundă la mesaj. Dar de când începuse să deschidă plicurile, nu mai simțea asta. Era ca și cum el era plecat în vacanță și-i scria scrisori, așa că nu simțea că murise *cu adevărat*. Putea cel puțin să

sune la club și să vadă despre ce era vorba. Asta nu însemna că se va și prezenta la concurs...

Formă numărul și răspunse un bărbat. Nu știu ce să-i spună, așa că închise rapid telefonul. Haide, Holly, își zise, nu e greu, le spui că o prietenă e interesată să cânte.

Holly își făcu singură curaj și formă din nou numărul. Aceași voce răspunse „Club Diva.”

„Bună, voiam să știu dacă organizați seri de karaoke?”

„Da, sunt...” îl auzi răsfoind niște pagini, „da, scuzați-mă, sunt joia.”

„Joi?”

„Nu, îmi cer scuze, stați puțin...” mai răsfoi iarăși niște pagini, „Nu, sunt marți seara.”

„Sunteți sigur?”

„Da, sigur sunt marțea.”

„Bine, ăă... mă întrebam dacă ăă...” Holly trase aer în piept și începu propoziția din nou. „Prietenă mea ar fi interesată să cânte și se întreabă ce ar trebui să facă?”

La celălalt capăt al firului urmă o pauză lungă.

„Alo?” Omul ăsta era prost sau ce?

„Da, îmi cer scuze, nu sunt eu cel care organizează serile de karaoke, așa că...”

„Înțeleg”, spuse Holly pierzându-și cumpătul. Îi trebuise mult timp pentru a-și face curaj să dea telefon, iar acum nu era posibil ca un tâmpit care nu știa despre ce era vorba și care nu o ajuta deloc să strice totul. „Atunci e cineva acolo care ar putea să știe?”

„Ăă, nu, nu este, clubul încă nu s-a deschis, e totuși foarte devreme” veni răspunsul sarcastic.

„Vai, vă mulțumesc foarte mult, mi-ați fost de mare ajutor”, îi răspunse și ea pe același ton sarcastic.

„Scuzați-mă, dacă ați putea aștepta câteva minute, voi încerca să aflu totul pentru dumneavoastră.” Holly fu pusă să aștepte și să asculte muzica formației Greensleeves în următoarele cinci minute.

„Alo? Mai sunteți acolo?”

„Cu greu”, spuse ea supărată.

„Îmi cer scuze pentru întârziere, dar a trebuit să dau un telefon. Cum se numește prietena dumneavoastră?”

Holly îngheță; nu se așteptase la una ca asta. Poate ar fi putut să-și dea numele, iar apoi „prietena” ar fi sunat din nou să spună că s-a răzgândit.

„Ăă, o cheamă Holly Kennedy.”

„Bun. Concursurile de karaoke sunt marțea. Se desfășoară timp de o lună și în fiecare săptămână sunt alese două persoane din zece până în ultima săptămână a lunii, unde cei șase cântă din nou în finală”.

Holly înghiți în sec și simți că-i tremură stomacul. Nu voia să treacă prin așa ceva.

„Dar din nefericire”, continuă el, „toate numele au fost înscrise acum câteva luni, așa că ar trebui să-i spui prietenei tale, Holly, să încerce de Crăciun. Atunci va avea loc următoarea competiție.”

„A, bine.”

„Apropo, numele Holly Kennedy îmi spune ceva. E cumva sora lui Declan Kennedy?”

„Ăă, da, de ce, o știi?” spuse șocată Holly.

„Nu pot să spun chiar asta, am cunoscut-o aseară aici, cu fratele ei.”

CE?? Holly nu știa ce să mai creadă. Era posibil ca Declan să meargă prin cluburi prezentând fetele ca fiind sora lui? Pungaș mic, las-că i-arăt eu lui... CE?? Nu, nu era posibil așa ceva, ce naiba...?

„Declan a dat un spectacol la Club Diva?”

„Nu, nu ”, râse el, „a cântat cu formația lui jos, la subsol.”

Holly încercă să digere repede informația, până când în sfârșit, pricepu despre ce e vorba.

„Club Diva e în Hogan's?”

El râse din nou. „Da, e la etaj. Poate că ar trebui să-i fac mai multă publicitate!”

„Ești Daniel?” îi scăpă lui Holly care apoi își trase o palmă peste gură pentru că fusese atât de proastă.

„Da, te cunosc?”

„Ăă, nu! Nu mă cunoști. Holly a amintit de tine într-o conversație, asta-i tot.” Apoi își dădu seama cum trebuie să fi sunat asta. „A amintit în treacăt”, adăugă ea. „A spus că i-ai dat un scaun.” Holly începu să se dea încet cu capul de perete.

Daniel râse din nou. „A, bine, spune-i că dacă dorește să participe la karaoke de Crăciun pot să-i trec numele pe listă. Nu-ți vine să crezi ce mulți oameni doresc să se înscrie.”

„Serios?” spuse încet Holly. Se simțea ca o proastă.

„O, apropo, cu cine vorbesc?”

Holly mergea în sus și-n jos prin cameră. „Ăă, Sharon, vorbești cu Sharon.”

„Bine, Sharon, am numărul tău de telefon pe caller ID, așa că te voi suna dacă se retrage cineva.”

„În regulă, mulțumesc mult.”

Și închise telefonul.

Holly se prăbuși în pat, trăgându-și pătura peste cap, deoarece simțea că s-a făcut roșie de rușine. Stătu ascunsă acolo mult timp, blestemând că se purtase ca o proastă. Ignorând telefonul care suna, încerca să se convingă că nu se făcuse de râs. Într-un final, după ce se convinse că putea totuși să mai scoată capul în lume (îi luă mult timp) se târî afară din pat și apăsă butonul de la robotul telefonic.

„Bună, Sharon, probabil că ai plecat. Sunt Daniel de la Club Diva”. Apoi făcu o pauză și adăugă râzând „De la Hogan's. M-am uitat pe lista de nume din registru și se

pare că cineva a înscris deja numele lui Holly acum câteva luni, de fapt este printre primele. Asta dacă nu e vorba de o altă Holly Kennedy...”, spuse el cu o voce joasă. „În orice caz, sună-mă când poți tu ca să o lămurim. Mulțumesc.”

Holly rămase în stare de șoc pe marginea patului, nefiind în stare să mai facă vreo mișcare.

Capitolul doisprezece

Sharon, Denise și Holly stăteau la fereastră în Bewley's Café care dădea în Grafton Street. Se întâlneau des acolo, pentru a privi lumea care trecea pe stradă. Sharon spusese întotdeauna că acesta este cel mai bun loc pentru a vedea ce se mai poartă în toate magazinele ei preferate.

„Nu-mi vine să cred că Gerry a pus la cale totul!” holborosi Denise când auzi veștile.

„Cred totuși că va fi amuzant, nu-i așa?” spuse Sharon încântată.

„O, Doamne”. Lui Holly îi tremura stomacul numai gândindu-se la asta. „Nu vreau, chiar *nu vreau* să fac asta, dar simt că trebuie să termin ceea ce a început Gerry”.

„Așa te vreau, Hol!” o încurajă Denise. „Iar noi vom fi cu toții acolo să te aplaudăm!”

„Stai așa, Denise” spuse Holly schimbând tonul ceremonios, „Vreau ca acolo să fii doar tu și cu Sharon, nimeni altcineva. Nu vreau să se facă mare caz pe seama asta. Aș vrea să rămână între noi.”

„Dar, Holly!” protestă Sharon. „E un caz aparte! Nimeni nu și-a închipuit că vei mai face vreodată karaoke după ce ultima dată...”

„Sharon!” spuse Holly amenințător, „nu trebuie să-i pomenești cuiva despre asemenea lucruri. Cineva ar putea să fie încă speriată de experiența respectivă.”

„Ei bine cred că cineva este o vacă proastă dacă nu poate să trecă peste asta”, murmură Sharon.

„Și când e seara cea mare?” schimbă Denise subiectul simțind în aer vibrații negative.

„Marțea care vine”, oftă Holly aplecându-se în față și prefăcându-se că se dă cu capul de masă de mai multe ori. Clienții de la mesele din jur o priveau curioși.

„Astăzi nu e în toate mințile” le spuse Sharon celor din sală, arătând spre Holly.

„Nu-ți face griji, Holly, ai exact șapte zile ca să te transformi în Mariah Carey. Nici o problemă”, spuse Denise zâmbind către Sharon.

„Haide, am avea șanse mai mari să-l învățăm pe Lennox Lewis să facă balet”, zise Sharon.

Aflată cu capul pe masă, Holly privi în sus spre ea, „Vai, mulțumesc pentru încurajări, Sharon.”

„O, dar imaginați-vi-l pe Lennox Lewis într-o pereche de colanți, dând din fundul lui micuț...” spuse visătoare Denise.

Holly și Sharon se opriră din bombănit privind îngrijorate la prietena lor.

„Ai început să bați câmpii, Denise.”

„Ce?” spuse Denise lăsându-și în continuare imaginația să zboare, „imaginați-vă coapsele alea musculoase...”

„Care ți-ar rupe gâtul dacă te-ai aproia de el”, termină fraza Sharon.

„Asta da, gând”, spuse Denise făcând ochii mari.

„Parcă văd aieveau”, i se alătură Holly, privind visătoare cerul, „ferparele ar scrie: Denise Hennessey a murit tragic, strivită de niște coapse uriașe după ce a reușit să vadă o fărâmbă de paradis...”

„Mi-ar plăcea asta” o aprobă ea, „O, și ce mod de a muri! Vreau și eu un petic din paradisul ăla!”

„Hei, tu”, interveni Sharon, arătând spre Denise, „Te rog să-ți ții fanteziile tale sordide doar pentru tine. Iar tu”, continuă ea arătând spre Holly, „nu mai încerca să schimbi subiectul.”

„Haide, Sharon, ești geloasă pentru că soțul tău n-ar putea să rupă un băț de chibrit între coapsele lui slăbănoage”, o tachină Denise.

„Scuză-mă, dar coapsele lui John sunt perfecte, mi-aș dori să fie și ale mele ca ale lui”, încheie ea.

„Ascultă!” Denise arată spre Sharon, „Ține-ți fanteziile sordide pentru tine.”

„Fetelor, fetelor!” Holly pocni din degete și își luă un accent american, „Haideți să vorbim despre mine”, își mișcă ea mâinile grațios, ducându-le la piept.

„Bine, domnișoară egoism, ce te-ai gândit să cânti?”

„Habar n-am, de aceea am convocat această întâlnire de urgență.”

„Nu-i adevărat, mi-ai spus că vrei să-ți cauți ceva de îmbrăcat”, spuse Sharon.

„Serios?” spuse Denise privind-o pe Sharon și ridicând o sprânceană, „credeam că ați venit să mă vizitați în pauza de prânz.”

„Da, aveți dreptate amândouă. Sunt în căutare de idei și am nevoie de voi amândouă.”

„Gata, gata!” exclamă încântată Sharon. „Cred că mi-a venit o idee. Cum era melodia aceea pe care am cântat-o în Spania timp de două săptămâni și nu reușeam să ne-o scoatem din minte și care ne enerva la culme?”

Holly ridică din umeri. Dacă le enerva la culme nu prea era o alegere bună.

„Nu știu, n-am fost invitată în vacanța aceea”, mormăi Denise.

„Haide, trebuie s-o știi, Holly!”

„Nu mi-o aduc aminte.”

„Dar trebuie !”

„Sharon, nu cred că-și poate aminti” spuse Denise frustrată lui Sharon.

„Of, oare cum era?” Sharon își acoperi fața cu palmele, iritată. Holly ridică din nou din umeri.

„A, știu!” anunță ea veselă, și începu să cânte tare în cafenea. „Sun, sea, sex, sand, come on boy, give me your hand!”

Holly făcu ochii mari și se înroși în obraji, în timp ce oamenii aflați la mesele din jur se întoarseră spre ea. Se întoarse spre Denise.

„Ooh, ooh, so sexy, so sexy!” se alătură și Denise. Unii le priveau amuzați, dar cei mai mulți cu dezgust, în timp ce Denise și Sharon murmurau cântecul. Când erau pe punctul de a cânta refrenul pentru a patra oară, (deși nici una nu-și amintea versurile) Holly le făcu semn să tacă.

„Fetelor, nu pot să cânt cântecul ăsta! În plus e și un rapper care spune versuri!”

„Ei, cel puțin nu va trebui să cânti atât de mult”, chicoti Denise.

„A, nu! N-o să fac rap la un concurs de karaoke!”

„Ai dreptate”, se hlizi Sharon.

„Bine, atunci ce CD mai ascuți tu ?” Denise deveni din nou serioasă.

„Westlife?” le privi ea plină de speranță.

„Atunci cântă un cântec de la Westlife”, o încurajă Sharon. „În felul ăsta vei ști cel puțin toate cuvintele.”

Sharon și Denise începură să râdă nestăpânit. „S-ar putea să nu nimerești melodia...” reuși Sharon să spună printre hohotele de râs.

„Dar măcar o să știi cuvintele!” reuși Denise să termine în locul ei, înainte ca ele două să se prăbușească de râs peste masă.

La început Holly se înfurie, dar privindu-le cum se țineau de burtă de atâta râs, izbucni și ea în râs. Aveau dreptate, Holly era afonă complet și nu nimerea nici o notă. Să găsească un cântec pe care să-l poată cânta se dovedea a fi un lucru imposibil.

În sfârșit, după ce fetele se potoliră un pic, Denise se uită la ceas și se plânse că trebuia să se întoarcă la serviciu. Plecară de la Bewley's, spre marea fericire a celorlalți clienți. „Nătăraii ăștia probabil că vor da o petrecere acum, că plecăm”, mormăi Sharon în timp ce treceau pe lângă mesele lor.

Cele trei fete plecară agale braț la braț spre Grafton Street, îndreptându-se spre magazinul de îmbrăcăminte al cărui manager era Denise. Ziua era însorită, deși era răcoare. Grafton Street era aglomerată ca de obicei, cu oameni aflați în pauza de masă, care alergau înapoi și încolo, în timp ce alții aflați la cumpărături mergeau agale pe stradă, profitând din plin de ziua fără ploaie. La fiecare colț de stradă un cântăreț ambulant încerca să capteze atenția mulțimii, iar Denise și Sharon executară un dans irlandez când trecură pe lângă un om care cânta la vioară. El le făcu cu ochiul, iar fetele îi aruncară câțiva bănuți în pălăria care era așezată pe jos.

„Așa doamnelor fără ocupație, trebuie să mă întorc la lucru”, spuse ea deschizând ușa magazinului. Imediat ce angajații o văzură, se opriră din trăncănit și începură să așeze rapid hainele de pe umerase. Holly și Sharon încercară să nu râdă. Își luară rămas bun și se îndreptară spre Stephen's Green să-și ia mașinile.

„Sun, sea, sex, sand...” începu să cânte încet Holly. „La naiba, Sharon! Mi-ai băgat în cap cântecul ăsta prostesc”, se plânse ea.

„Iar ai început cu la naiba, Sharon. Ești atât de negativă, Holly.” Sharon începu și ea să fredoneze cântecul. „Mai taci din gură!” râse Holly, luând-o de braț.

Capitolul treisprezece

Se făcuse ora patru, când Holly plecă din oraș și se îndreptă spre casă, în Swords. În cele din urmă, Sharon o convinsese pe Holly să meargă la cumpărături, lucru care se soldă cu faptul că Holly dădu o grămadă de bani pe un top ridicol, pe care nu l-ar fi putut purta sub nici o formă la vârsta ei. Ar fi trebuit să fie atentă la cheltuielile ei de acum înainte, fondurile i se împuținau, iar fără un venit regulat simțea că o așteaptă vremuri grele. Trebuia să înceapă să se gândească la o slujbă, dar și așa îi venea greu să se dea jos din pat, iar o slujbă deprimantă de la nouă la cinci nu ar fi adus nici o îmbunătățire. Dar ar fi ajutat-o să plătească facturile. Holly suspină adânc, din pricina acestor lucruri cărora trebuia să le facă față de una singură. Petrecea prea mult timp de una singură gândindu-se la ele. Avea nevoie de oameni în jurul ei, cum fusese astăzi, cu Denise și Sharon, care reușeau întotdeauna să-i abată gândurile.

O sună pe mama ei și o întrebă dacă putea să treacă să o vadă.

„Sigur că poți iubito, ești întotdeauna binevenită aici.”
Apoi Elizabeth coborî un pic vocea și spuse în șoaptă „Dar

să știi că Richard este aici.” Doamne! Ce-l apucase cu toate vizitele astea ?!

Holly se gândi pentru o clipă să se îndrepte direct spre casă, dar se convinsese că e o prostie. Era totuși fratele ei și oricât ar fi fost de enervant, nu-l putea evita la infinit.

Ajunse în casa care era extrem de zgomotoasă și aglomerată și avu sentimentul unei întoarceri în timp, auzind țipete și strigăte în fiecare cameră. Când Holly intră, mama ei tocmai așeza încă un tacâm la masă.

„Vai, mamă, ar fi trebuit să-mi spui că luați masa”, zise Holly, îmbrățișând-o și dându-i o sărutare.

„De ce, ai mâncat cumva?”

„A nu, de fapt mor de foame, dar sper că nu te-am deranjat prea mult.”

„Nici un deranj dragă, înseamnă doar că bietul Declan nu va mai avea ce să mănânce pe ziua de azi, asta-i tot”, spuse ea, necăjindu-și fiul, care tocmai se așeza la masă. Acesta făcu o grimasă.

Atmosfera era mult mai relaxată de data asta – sau poate că și Holly nu mai era atât de încordată.

„Ia spune, domnule Silitor, cum de nu ești la facultate astăzi?” spuse ea pe un ton sarcastic.

„Am fost la facultate toată dimineața”, răspunse el cu o strâmbătură. „Și dacă vrei să știi mă duc din nou la ora opt.”

„E cam târziu,” zise Frank, punându-și mult sos în farfurie. El avea întotdeauna mai mult sos decât mâncare pe farfurie.

„Da, dar numai atunci am putut să rezerv cabinetul de montaj.”

„Este numai unul, Declan?” interveni Richard.

„Mda.” Conversație, nu glumă.

„Și câți studenți sunteți ?”

„E o grupă mică, așa că suntem doar doisprezece.”

„Nu au bani pentru mai mult?”

„Pentru ce, pentru studenți?” îl tachină Declan.

„Nu, pentru alte cabinete de montaj.”

„Nu, e o facultate mică, Richard.”

„Cred că universitățile mai mari ar fi mai bine echipate pentru lucruri din astea, sunt mai bune în general.”

Asta era replica critică pe care o așteptau cu toții.

„Nu, n-aș spune asta, facilitățile sunt cele mai bune, numai că sunt mai puțini studenți și deci mai puțin echipament. Iar profesorii nu sunt mai slabi decât cei de la universitate, ba poate că sunt mai buni, pentru că lucrează în domeniu și predau în același timp la universitate.”

Bravo ție, Declan, gândi Holly și clipi complice din ochi înspre el.

„Îmi imaginez că nu primesc prea mulți bani pentru ceea ce fac, așa că probabil că nu au de ales.”

„Richard, să lucrezi la un film este o slujbă foarte bună, vorbești despre oameni care și-au petrecut ani de zile prin facultăți, studiind pentru a obține diplome și titluri de master...”

„O, ai să primești o diplomă pentru ceea ce faci?” Richard era uluit. „Credeam că faci doar un simplu curs”.

Declan se opri din mestecat și privi șocat spre Holly. Era amuzant cum ignoranța lui Richard încă îi uimea pe toți.

„Cine crezi tu că face toate emisiunile alea de grădinărit la care te uiți tu, Richard?” interveni Holly. „Nu e vorba doar de o ceată de oameni care a făcut un simplu curs.”

Nu-i trecuse niciodată prin cap că era nevoie de aptitudini pentru așa ceva. „Sunt niște programe într-adevăr grozave”, aprobă el.

„Despre ce este vorba în proiectul tău, Declan?” întrebă Frank.

Declan termină ceea ce avea de mestecat din gură înainte de a vorbi. „O, e prea complicat ca să intru în detalii, dar în speță este viața de club din Dublin.”

„Oo, vom fi și noi în el ?” întrebă exaltată Ciara, întrerupând tăcerea ei neobișnuită.

„Da, s-ar putea să apară și ceva din ceafa ta pe acolo”, glumi el.

„De abia aștept să-l văd”, spuse încurajator Holly.

„Mulțumesc.” Declan puse jos cuțitul și furculița și începu să râdă. „Hei, ce e cu chestia asta pe care am auzit-o, că vei participa la un concurs de karaoke săptămâna viitoare?”

„Ce?” țipă Ciara, cu ochii aproape scoși din orbite.

Holly se prefăcu că nu știe despre ce era vorba.

„Ah, haide Holly!”, insistă el. „Mi-a spus Danny !”. El le explică celorlalți: „Danny este proprietarul locului unde am dat eu spectacol seara trecută și mi-a spus că Holly s-a înscris într-un concurs de karaoke la clubul de la etaj”.

Toți exclamă în cor, minunându-se.

Holly refuză să recunoască „Declan, Daniel ți-a făcut o farsă. Doar toată lumea știe că eu nu pot să cânt! ”, se adresă ea celor de la masă, „Pe cinstite, dacă aș cânta într-un concurs karaoke, cred că v-aș spune la toți așa ceva,” râse ea, ca și când gândul ăsta ar fi fost ridicol. De fapt, gândul chiar era ridicol.

„Holly!” râse el, „Ți-am văzut numele pe listă! Nu mai minți!”

Holly puse jos cuțitul și furculița. Brusc nu-i mai era foame.

„Holly, de ce nu ne-ai spus că ai să participi la un concurs?” o întrebă mama ei.

„Pentru că nu pot să cânt!”

„Atunci de ce-o faci?” izbucni Ciara în râs.

Trebuia să le spună, altfel Declan nu o s-o lase în pace, iar ea nu voia să-i mintă pe părinții ei. Îi părea însă rău că trebuia să audă și Richard motivul ei.

„Bine, e o poveste mai complicată, dar pe scurt, Gerry m-a înscris cu mai multe luni în urmă pentru că el chiar voia ca eu să fac lucrul ăsta, și eu deși nu-mi doresc deloc să o fac, simt că trebuie să o scot la capăt cu asta. E o prostie, știi.”

Ciara se oprise brusc din râs.

Holly simțea că o apucă paranoia, deoarece toată familia o privea țintă, iar ea își tot dădea nervoasă părul după ureche.

„E bine, cred că e o idee minunată” spuse tatăl ei deodată.

„Așa e”, adăugă mama ei, „și noi vom fi cu toții acolo să te susținem.”

„Nu, mamă, nu trebuie să faceți așa ceva, nu e mare lucru.”

„Nu se poate ca sora mea să cânte într-un concurs și eu să nu fiu acolo,” declară Ciara.

„I-auzi”, spuse Richard. „Atunci o să mergem cu toții. N-am mai fost la karaoke niciodată până acum, ar trebui să fie...” își stoarse creierii ca să găsească cuvântul potrivit,,...amuzant.”

Holly gemu și închise ochii, dorindu-și să fi mers direct acasă din oraș.

Declan râdea isteric. „Da, Holly, va fi... hm...” spuse el scărpinându-se în barbă „...amuzant!”

„Când va avea loc?” întrebă Richard scoțându-și agenda.

„Ăă... sâmbătă”, minți Holly, iar Richard începu să noteze.

„Ba nu!” izbucni Declan, „E marțea viitoare, mincinoaso!”

„Rahat!” înjură Richard spre surprinderea tuturor. „Are cineva o radieră?”

Holly nu se putea abține să nu meargă la toaletă. Era nervoasă și aproape că nu dormise toată noaptea. Iar acum arăta la fel cum se simțea. Avea cearcăne imense în jurul ochilor injectați și buzele vinete.

Sosise ziua cea mare, cel mai mare coșmar al ei – să cânte în public.

Holly nu era nici măcar genul acela de persoană care cântă la duș de teamă să nu spargă oglinzile. Nu exista un laxativ mai bun ca frica, iar Holly se simțea de parcă ar fi pierdut un kilogram într-o singură zi. Prietenii și familia o susținuseră ca de obicei, trimițându-i felicitări de noroc și încurajare. Sharon și John îi trimiseseră chiar un buchet de flori, pe care ea îl așezase pe măsuța de cafea la loc uscat, ferit de curenții de aer cald, lângă orhideea pe jumătate ofilită. Denise îi trimisese o felicitare haioasă de încurajare.

Holly se îmbracă cu hainele pe care Gerry o pusese să le cumpere luna trecută și afurisi. Avea multe alte lucruri mai importante de care să-și facă griji, decât de detaliile nesemnificative despre cum arată. Își lăsă părul liber astfel încât să-i acopere cât mai mult fața și își dădu cu mult rimel rezistent la apă, de parcă asta ar fi împiedicat-o să plângă. Prevedea că noaptea se va termina cu lacrimi. Ar fi vrut să aibă puteri magice, căci avea de înfruntat zilele cele mai grele din viața ei.

John și Sharon o luară cu taxiul pe Holly, iar ea refuză să le vorbească, blestemând pe toată lumea care o forța să facă asta. Se simțea rău și nu putea sta locului. De fiecare dată când taxiul se oprea la culoarea roșie a semaforului, Holly se gândea să iasă afară ca să-și salveze viața, dar în clipa în care-și aduna curajul se făcea verde și taxiul o lua din loc. Își mișca degetele într-una și tot deschidea și închidea poșeta, prefăcându-se față de Sharon că își căuta ceva, doar ca să aibă o ocupație.

„Relaxează-te Holly”, spuse Sharon blând, „totul va fi bine.”

„Bine pe dracu”, se răsti ea.

Își continuă călătoria în tăcere, nici măcar șoferul taxiului nu scoase o vorbă. După un drum foarte tensionat ajunseră în sfârșit la Hogan's, iar John și Sharon se chinuiră să o oprească să mai vorbească aiurea (ceva despre faptul că prefera să sară în Liffey) și încercară să o convingă să intre. Spre dezamăgirea lui Holly, clubul era foarte aglomerat, iar ea trebui să se îmbrâncească pentru a-și croi drum către familia ei, care rezervase o masă (exact lângă toaletă, așa cum solicitase Holly).

Richard stătea într-o poziție caraghioasă pe scaun, părând foarte nelalocul lui îmbrăcat într-un costum maro. „Ia spune-mi tată, care sunt regulile, ce va trebui să facă Holly?”

Tatăl lui Holly îi explică lui Richard „regulile” concursului de karaoke, iar ea deveni și mai nervoasă.

„Uau, e grozav, nu-i așa?” spuse Richard, privind copleșit în jurul lui. Holly presupunea că el nu mai fusese niciodată într-un club de noapte până atunci.

Scena o îngrozea pe Holly. Era mult mai mare decât se așteptase, iar pe un perete era un ecran uriaș, pentru ca mulțimea să vadă versurile cântecelor. Jack o ținea pe după umeri pe Abbey; amândoi îi zâmbeau încurajator. Holly se uită încruntată spre ei, după care, privi în altă parte.

„Holly, să vezi ce lucru haios s-a întâmplat adineaori”, spuse Jack râzând, „Îl ții minte pe tipul ăla, Daniel, pe care l-am cunoscut săptămâna trecută?”

Holly îl privea nemișcată, văzând cum i se mișcă buzele, dar fără să dea doi bani pe ceea ce îi spunea el. „Ei bine, eu și Abbey am ajuns primii aici, pentru a ține masa ocupată și tocmai ne sărutam când omul tău a venit și mi-a șoptit la ureche că ai să fii și tu în seara asta aici. Credea că

tu și cu mine suntem împreună și că eu te înșelam!” râdeau Jack și Abbey isteric.

„Iar eu cred că e dezgustător” spuse Holly și întoarse capul.

„Nu,” încercă Jack să-i explice, „el nu știa că suntem frate și soră... A trebuit să-i explic...” Jack se opri, căci Sharon îl împunse cu privirea, reducându-l la tăcere.

„Bună, Holly”, spuse Daniel, apropiindu-se de ea cu un carnetel în mână. „Uite care e ordinea din seara asta: mai întâi este o fată numită Margaret, apoi un tip numit Keith, după care urmezi tu. Ești de acord?”

„Deci sunt a treia.”

„Da, după...”

„Asta-i tot ce vreau să știu” îl întrerupse răstită Holly. Voia doar să iasă din clubul ăsta prostesc și își dorea ca toată lumea să înceteze să o mai enerveze și să o lase în pace. Ar fi vrut ca să o înghită pământul, apoi să apară un dezastru natural și toată lumea să trebuiască să evacueze clădirea. De fapt, asta ar fi fost o idee bună, își spuse în gând privind agitată în jur după un buton care să pornească alarma de incendiu, dar îl descoperi pe Daniel care iarăși voia să-i spună ceva.

„Uite ce e Holly, regret că trebuie să te deranjez din nou, dar poți să-mi spui care dintre prietenele tale e Sharon?” Daniel o privea de parcă i-ar fi fost teamă ca ea să nu-i taie capul. Așa și trebuie, se gândi Holly, mijindu-și ochii.

„Cea de aici”, spuse iritată Holly, arătând spre Sharon. „Stai așa, dar de ce?”

„Voiam doar să-mi cer scuze pentru data trecută când am vorbit cu ea.” El porni în direcția lui Sharon.

„De ce?” întrebă Holly, panica din vocea ei făcându-l să se întorcă din nou pe călcăie.

„A, am avut doar o mică neînțelegere la telefon săptămâna trecută”. El o privi încurcat.

„Știi, de fapt nu trebuie să faci lucrul ăsta, probabil că ea a și uitat cu totul de asta”, se bâlbâi ea. Țsta era ultimul lucru de care avea nevoie acum.

„Da, dar tot aș vrea să-mi cer scuze” și se îndreptă spre Sharon. Holly sări de pe scaun.

„Sharon, bună, sunt Daniel. Voiam doar să-mi cer scuze pentru confuzia de la telefon de săptămâna trecută.”

Sharon îl privi de parcă el ar fi avut zece capete. „Confuzie?”

„Știi tu, la telefon?”

John puse un braț protector în jurul taliei ei.

„La telefon?”

„Ăă... da, la telefon”, dădu el afirmativ din cap.

„Mai spune-mi o dată cum te numești?”

„Ăă, Daniel.”

„Și am vorbit noi la telefon?” spuse Sharon, cu un zâmbet care-i mija pe față.

Holly gesticula disperată către ea, în spatele lui Daniel. Daniel își dresе nervos vocea. „Da, ai sunat la club săptămâna trecută și eu am răspuns, ți-aduci aminte?”

„Nu, dragule, nu vorbești cu cine trebuie”, spuse politicoasă Sharon.

John se uită urât la Sharon, pentru acel „dragule”, fiindcă dacă ar fi fost după el i-ar fi spus să se ducă undeva.

Daniel își trecu mâna din păr și părul mai încurcat decât oricine altcineva, se întoarse și dădu cu ochii de Holly.

Holly făcea semne disperate către Sharon.

„A...” spuse Sharon, părând că și-a amintit. „A, Daniel!!” strigă ea, un pic cam prea entuzismată. „Doamne, îmi pare atât de rău, creierul meu cred că a încetat să mai funcționeze”. „Probabil că am băut prea mult”, râse ea ridicând paharul.

Pe fața lui Daniel se citi ușurarea. „Ce bine, pentru o clipă am crezut că am înnebunit! Deci îți amintești conversația noastră la telefon?”

„A, conversația *aceea* la telefon. Ascultă, nu trebuie să-ți faci probleme din pricina ei”, spuse ea făcând un gest de parcă n-ar fi contat.

„Este doar din cauza faptului că am preluat localul acum câteva săptămâni și nu eram prea sigur de aranjamentele pentru seara asta.”

„A, nu-ți face griji, ...avem cu toții nevoie... să ne adaptăm... la schimbări... nu-i așa?” Sharon se uita la Holly să vadă dacă spunea ceea ce trebuia.

„Bine atunci, e grozav că te-am cunoscut în sfârșit”. Daniel râse. „Ai nevoie de vreun scaun sau de altceva?” spuse el, încercând să pară amuzant.

Sharon și John erau așezați pe scaune și îl priveau în tăcere, neștiind ce să-i spună acestui om ciudat.

John aruncă o privire suspicioasă, în timp ce Daniel se îndepărta.

„Despre ce era vorba?” țipă Sharon la Holly, imediat ce Daniel nu le mai putea auzi.

„O să-ți explic mai târziu” spuse Holly. Se întoarse spre scenă, căci prezentatorul concursului de karaoke din acea seară se afla pe scenă.

„Bună seara, doamnelor și domnilor!” începu el.

„Bună seara!” strigă Richard cu o față foarte încântată. Holly își aținti privirea în tavan.

„Ne așteaptă o seară palpitantă...”. El continua să vorbească imitând vocea unui DJ, în timp ce Holly bătea nervoasă din picioare. Avea nevoie disperată să meargă din nou la toaletă.

„În seara aceasta vom începe cu Margaret din Tallaght care ne va cânta melodia de pe genericul filmului Titanic, „My Heart Will Go On,” a lui Celine Dion. Vă rog să o aplaudați pe încântătoarea Margaret!” Mulțimea parcă înnebunise. Inima lui Holly bătea cu putere. Cel mai greu cântec din lume – tipic.

Când Margaret începu să cânte, în sală se făcu atâta liniște că ai fi putut auzi cum cade un ac. Holly se uită în jur, la fețele tuturor. Toată lumea o urmărea atent pe Margaret, inclusiv familia ei, trădătorii. Ochii lui Margaret erau închiși, iar ea cânta cu atâta pasiune, de parcă ar fi trăit fiecare vers din cântec. Holly o ura și se gândea să-i pună piedică în clipa în care ar fi coborât de pe scenă ca să meargă la locul ei.

„A fost incredibil, nu-i așa?” întrebă DJ-ul. Mulțimea aclamă din nou. Holly știa că nu va auzi acele urale după ce va cânta ea. „Acum urmează Keith, poate vi-l amintiți, el a fost câștigătorul de anul trecut. Va cânta „America” a lui Neil Diamond. Aplaudați-l pe Keith!”. Holly nu mai avea nevoie să audă nimic și dădu buzna în toaletă.

Se plimbă de-a lungul și de-a latul încăperii încercând să se calmeze, dar genunchii i se înmuiaseră, stomacul i se strânsese și simțea că-i vine să vomite. Se uita la imaginea ei din oglindă și încerca să respire adânc. Nu mergea, se simțea și mai amețită. Mulțimea aplauda afară, iar Holly îngheță. Era rândul ei.

„Ce credeți despre Keith, e grozav, nu-i așa, doamnelor și domnilor?”

Din nou aplauze.

„Poate Keith va bate recordul, câștigând doi ani la rând. Mai bine de atât nu se poate!”

De fapt se putea mult mai rău de-atât.

„Acum avem o nouă venită în concurs, numele ei este Holly și va cânta...”

Holly intră într-o cabină și se încuie acolo. Nu ar fi ieșit pentru nimic în lumea asta.

„Doamnelor și domnilor, să o aplaudăm pe Holly!”

Urmă un ropot de aplauze.

Capitolul paisprezece

Acum trei ani, Holly urcase pe scenă, făcându-și debutul într-o apariție la karaoke.

Deloc întâmplător, se împlineau chiar trei ani *de când* Holly urcase pe scenă la karaoke.

O armată de prieteni mersese la clubul local din Swords pentru a sărbători a treizecea aniversare a unuia dintre ei. Holly era extrem de obosită, căci făcuse ore suplimentare în ultimele două săptămâni și nu prea avea chef de petrecere. Voia doar să ajungă acasă, să-și facă o baie prelungită, să-și pună cea mai neatrăgătoare pijama și să se cuibărească lângă Gerry în fața televizorului.

După ce stătuse într-un tren aglomerat, de la Blackrock la Sutton Station, Holly nu avea nici un chef să-și petreacă toată noaptea înghesuită într-o cârciumă îmbâcsită. În tren jumătate din fața ei era lipită de fereastră, pe când cealaltă jumătate era sub brațul transpirat al unui bărbat murdar. Chiar în spatele ei era un alt bărbat care-i respira în ceafă, duhnind a alcool. Și ca să fie și mai rău, de fiecare dată când trenul se balansa, acesta își lipea „ca din întâmplare” burta plină de bere de spatele ei. Suferea acest chin de două săptămâni, în fiecare zi când se ducea și când venea

de la serviciu și simțea că nu mai suportă. Voia doar pijamalele ei.

Ajunse în sfârșit la Sutton Station unde deșteptii de pe peron credeau că e o idee grozavă să *urce* în tren, în timp ce pasagerii încercau să *coboare*. Îi luă ceva timp să străbată mulțimea încercând să *coboare* din tren, astfel că atunci când ajunse pe peron, apucă să vadă cum autobuzul de legătură plecase, plin cu omuleți care-i zâmbeau de la fereastră. Și pentru că era trecut de șase, și cafeneaua se închisese, rămase înghețată pe peron, urmând să aștepte încă o jumătate de oră următorul autobuz. Mai presus de orice asta îi sporea dorința de a se ghemui în fața șemineului.

Dar nu avea să aibă parte de o seară liniștită acasă. Soțul ei iubit avea alte planuri. Ajunsesese acasă obosită și extrem de agasată într-o casă plină de lume unde muzica bubuia în boxe. Oameni pe care nici măcar nu-i cunoștea rățăceau prin casă având cutii de bere în mâini și stăteau întinși pe canapeaua pe care ea intenționase să lânzezească următoarele două ore. Gerry era la CD player, făcând pe DJ-ul, și încercând să arate „ca lumea”. Deși, în clipa aceea, ei i se părea că nu arătase niciodată mai „aiurea”.

„Ce-ai pățit?”, o întrebase Gerry, văzând-o că se îndreaptă ca o furtună sus pe scări spre dormitor.

„Gerry, sunt obosită, agasată, n-am nici un chef să ies în seara asta și tu nici măcar nu m-ai întrebat dacă poți să inviți atâta lume aici. Și, apropo, **ĂȘTIA CINE SUNT?**”, strigă ea.

„Sunt niște prieteni de-ai lui Connor, și apropo, **ASTA E ȘI CASA MEA!**”, strigă și el.

Holly își duse degetele pe tâmpile și începu să-și maseze ușor capul, care o durea îngrozitor, iar muzica asta o înnebunea.

„Gerry,” spuse ea încet, încercând să rămână calmă, „eu nu spun că nu poți să inviți pe cineva. Ar fi fost bine

să fi planificat dinainte lucrul ăsta și să-mi fi spus. Atunci, nu mi-ar fi păsat, dar astăzi, tocmai azi când sunt așa de obosită...” vocea ei devenea tot mai slabă cu fiecare cuvânt, „voiam doar să mă relaxez în casa mea”.

„Haide, în fiecare zi te simți la fel”, se răsti el. „Nu vrei să mai faci niciodată nimic. În fiecare seară vii acasă într-o dispoziție îngrozitoare și mă cerți pentru orice!”

Holly rămase cu gura căscată. „Scuză-mă! Am avut mult de lucru!”

„Și eu la fel, dar pe mine nu mă vezi rățoindu-mă la tine ori de câte ori nu-mi convine ceva”.

„Gerry, aici nu e vorba că nu-mi convine ceva, ci e doar faptul că ai invitat toată strada la noi aca...”

„E VINERI! strigă el, reducând-o la tăcere. Ia adu-ți aminte, când ai ieșit în oraș ultima dată? Nu te mai gândi la serviciu și relaxează-te și tu din când în când. Nu te mai purta de parc-ai fi BUNICA!” Și ieși furtunos din dormitor, trântind ușa.

După ce stătu mult timp în dormitor, urându-l pe Gerry și gândindu-se să divorțeze, reuși să se calmeze și să se gândească la ceea ce-i spusese el. Și avea dreptate. Bine, nu avea dreptate în felul în care i-o spusese, dar ea fusese prost dispusă și pusă pe ceartă de o lună încoace, și era conștientă de asta.

Holly era genul de persoană care termină lucrul la ora 17.00, închide calculatorul, stinge lumina, aranjează biroul și pleacă spre metrou la 17.01, indiferent că patronului îi plăcea lucrul ăsta sau nu. Nu-și lua niciodată să lucreze acasă, nu se stresa niciodată de viitorul firmei pentru că, la drept vorbind, nu-i păsa, și suna să se scuze că este bolnavă în oricâte dimineți de luni era posibil, fără a exista riscul să fie concediată. Dar, din cauza unei lipse de concentrare când își căuta un serviciu, acceptase de data aceea o muncă de birou care o silea să-și mai ia din lucrări

și acasă, unde trebuia să stea peste program și să-și facă griji despre firmă, lucru de care nu era deloc mulțumită. Cum de reușise să reziste acolo o lună întreagă nu știa nici ea, dar oricum Gerry avea dreptate. Nu mai ieșise în oraș cu el sau prietenele ei de câteva săptămâni și seara adormea în clipa când pune capul pe pernă. Dacă stăteai să te gândești un pic, probabil că asta era principala problemă a lui Gerry, nemaipunând la socoteală și faptul că îl certa.

Dar în seara asta urma să fie altceva. Intenționa să le arate prietenelor și soțului ei, pe care îi neglijase, că ea rămăsese amuzanta și frivola Holly, care bea până când îi băga pe toți sub masă și tot reușea să meargă drept până acasă. Această paradă plină de haz începu prin prepararea unor cocktailuri de casă; numai Dumnezeu știe ce era în ele, dar își făcuseră efectul, astfel că la ora unsprezece dansau pe drumul până la clubul unde urma să aibă loc karaoke. Holly ceruse să fie prima care va cânta și îl hărțuise pe prezentatorul de karaoke până când obținuse ceea ce își dorea. Clubul era foarte aglomerat în seara aceea, din cauza unei mulțimi foarte zgomotoase adunată pentru o petrecere a burlacilor. Era ca și cum o echipă de filmare sosise în club mai devreme, pregătind locul pentru scena dezastrului. Nu ar fi putut face o treabă mai bună.

DJ-ul îi făcu o publicitate formidabilă lui Holly, după ce crezuse minciunile ei că era o cântăreață profesionistă. Gerry nu mai putea nici să vorbească, nici să privească de atâta râs, în timp ce Holly era hotărâtă să-i demonstreze că știe să se distreze. Nu trebuia să se gândească încă la divorț. Holly se hotărî să cânte „Like a Virgin” și o dedică bărbatului cu care urma să se căsătorească a doua zi. Imediat ce începu să cânte, Holly fu întâmpinată cu o serie de huiduieli, așa cum nu-i mai fusese dat să audă vreodată. Dar era atât de beată încât nu-i păsa și continuă să-i cânte soțului ei care măcar părea să fie singurul care nu făcea

fețe-fețe. Până la urmă, cu toate că oamenii începuseră să arunce cu diferite lucruri pe scenă și chiar și prezentatorul spectacolului îi încuraja să huiduie și mai tare, Holly simți că și-a îndeplinit misiunea. Când îi înapoie acestuia microfonul, se auziră urale atât de puternice, încât oamenii aflați în clubul de peste drum veniră alergând. Astfel a fost și mai mulți cei care au văzut-o pe Holly împleticindu-se pe scări în tocurile ei și căzând pe burtă cât era de lungă. Au văzut cu toții cum fusta i se ridică în cap, dând la iveală jupa veche, care odată fusese albă, dar acum era gri, căci nu se obosise să o schimbe când venise de la serviciu.

Holly fusese dusă la spital pentru a primi îngrijiri pentru nasul ei lovit.

Gerry își pierduse vocea de la atâta râs, iar Denise și Sharon dădură și ele o mână de ajutor, făcând fotografii la „locul crimei”, pe care Denise le alese apoi drept copertă pentru invitațiile la petrecerea de Crăciun, cu titlul „Să ne dezgolim!”

Holly jurase să nu mai facă *niciodată* karaoke.

Capitolul cincisprezece

„Holly Kennedy? Ești aici?” vocea prezentatorului de karaoke bubuia în microfon. Aplauzele se stinseră într-un murmur neliniștit și toată lumea privi în jur căutând-o pe Holly. Or să mă caute ei mult și bine, se gândi ea, coborând capacul toaletei și așteptând ca agitația să înceteze astfel încât aceștia să treacă la următoarea victimă. Își puse capul în palme și se rugă să depășească acest moment. Își dorea să deschidă ochii și să se trezească în siguranța casei ei, peste o săptămână de acum înainte. Numără până la zece, rugându-se să se întâmple o minune, apoi deschise din nou ochii.

Era tot în toaletă.

De ce nu putea ca măcar de data asta să găsească puteri magice?

Holly știa că asta se va întâmpla. Din momentul în care deschisese plicul și citise cea de-a treia scrisoare de la Gerry prevăzuse că va fi vorba de lacrimi și umilințe. Coșmarul ei devenise aieva.

Afară clubul părea foarte liniștit și un sentiment calm o cuprinsese, când își dădu seama că vor trece la următorul solist. Umerii i se relaxară și își descleștă pumnii, des-

cleștă și fălcile, iar aerul îi pătrunse mai ușor în plămâni. Îi trecuse panica, dar hotărî să aștepte până când va începe să cânte următorul, după care avea să o șteargă. Nu putea nici măcar să sară de la fereastră – dacă nu voia să plonjeze spre moarte.

Aflată în cabină, Holly auzi ușa de la toaletă deschizându-se și închizându-se. Aha, veneau după ea, oricine ar fi fost „ei”.

„Holly?”

Era Sharon.

„Holly, știu că ești acolo, așa că ascultă-mă, da?”

Holly își stăpâni cu greu lacrimile.

„Știu că ăsta e un coșmar pentru tine și mai știu că ai o fobie în legătură cu asta, dar trebuie să te relaxezi, da?”

Vocea lui Sharon era atât de blândă, încât umerii lui Holly se relaxară din nou.

„Holly, eu urăsc șoarecii, știi asta.”

Holly se încruntă întrebându-se unde va duce această conversație.

„Și cel mai groaznic coșmar al meu ar fi să pășesc într-o cameră plină de șoareci. Poți să-ți imaginezi cum arăta eu?”

Holly zâmbi la gândul ăsta și își aminti perioada când Sharon se mutase timp de două săptămâni cu ea și Gerry, după ce prinsese un șoricel în casa ei. Lui John îi fuseseră desigur permise vizite conjugale.

„Ei da, aș sta exact acolo unde stai și tu acum și nimic pe lumea asta nu m-ar face să ies de acolo.” Făcu o pauză.

„Ce?”, se auzi de la microfon vocea DJ-ului, apoi începu să râdă. „Doamnelor și domnilor, se pare că solista noastră se află acum la toaletă.” Toată sala izbucni în râs.

„Sharon!” vocea lui Holly tremura. Se simțea de parcă gloata supărată era gata să spargă ușa, să o dezbrace și să o ia pe sus, ducând-o pe scenă pentru a fi executată. O cuprinse panica pentru a treia oară.

Sharon se grăbi să spună următoarea propoziție. „În orice caz, Holly, uite ce vreau să-ți spun, nu trebuie să faci asta dacă nu vrei. Nimeni nu te forțează...”

„Doamnelor și domnilor, hai s-o facem pe Holly conștientă că ea este cea care va urma!” striga DJ-ul. „Haideți!”

Toată lumea începu să bată din picioare și să-i scandeze numele.

„Mă rog, nimeni căruia îi pasă de tine n-o să te forțeze să faci asta” se bâlbâi Sharon, aflată acum sub presiunea gloatei de dincolo de ușă. „Dar dacă n-o s-o faci, știu că n-o să ți-o ierți niciodată. Sunt sigură că Gerry a avut un motiv atunci când te-a pus să faci asta.”

„HOLLY! HOLLY! HOLLY!”

„O, Sharon!” repetă Holly panicată. Deodată pereții cabinei parcă se strângeau în jurul ei, în timp ce picături de sudoare i se formară pe frunte. Trebuia să iasă de acolo. Năvăli pe ușă afară. Sharon făcu ochii mari la vederea prietenei ei îngrozite, care arăta de parcă ar fi văzut o stafie. Avea ochii roșii și umflați, cu linii negre de rimel scurse pe față (chestia cu rezistent la apă nu dă rezultate niciodată) iar lacrimile șterseseră și restul machiajului.

„Nu-i băga în seamă, Holly”, spuse calmă Sharon. „Ei nu te pot obliga să faci ceva ce nu vrei.”

Lui Holly începu să-i tremure buza de jos.

„Nu!” spuse Sharon apucând-o de umeri și privind-o în ochi. „Nu te mai gândi la asta!”

Buza nu-i mai tremura, în schimb restul corpului da. Până la urmă, Holly rupse tăcerea. „Nu pot să cânt, Sharon”, șopti ea, cu ochii măriți de spaimă.

„Știi asta”, spuse Sharon râzând, „și familia ta știe asta! La naiba cu ceilalți!” Sharon deveni agresivă, „N-ai să le mai vezi mutrele pocite NICIODATĂ! Cui îi pasă ce cred ei? Mie nu, ție îți pasă?”

Holly reflectă un minut. „Nu”, șopti ea.

„N-am auzit, ce-ai spus? Îți pasă de ceea ce cred ei?”

„Nu”, răspunse ea cu mai multă tărie.

„Mai tare!” Sharon o apucă de umeri.

„Nu!” strigă ea.

„Mai tare!”

„NUUUUUUU! NU-MI PASĂ CE CRED EI!” Holly strigă atât de tare încât cei din sală începură să se mai liniștească. Ele își zâmbiră și apoi începură să chicotească de prostia lor.

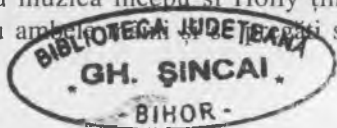
„Hai să spunem că asta va fi o altă zi prostească marca Holly, de care o să râdem câteva luni de acum încolo”, stăruie Sharon.

Holly mai privi o dată în oglindă, respiră adânc și se îndreptă spre ușă ca o femeie aflată în misiune. Deschise ușa spre fanii care-i scandau numele. Când o văzură, toți izbucniră în urale, așa că ea făcu o reverență teatrală și se îndreptă spre scenă în sunetul aplauzelor și hohotelor de râs, deslușind un strigăt al lui Sharon: „La naiba cu toți!”

Acum atenția tuturor era îndreptată către Holly, indiferent că-i plăcea sau nu lucrul ăsta. Dacă nu s-ar fi refugiat în toaletă probabil că oamenii care stăteau de vorbă în fundul sălii nici n-ar fi observat-o cântând, dar acum atrăsese și mai tare atenția.

Stătea pe scenă cu brațele încrucișate privind publicul în stare de șoc. Muzica începu, fără ca ea să observe acest lucru, așa că pierdu câteva versuri din cântec. DJ-ul opri piesa și o puse din nou de la capăt.

Se făcu liniște deplină. Holly își dresă vocea și sunetul acela avu ecou în toată încăperea. Privi spre Denise și Sharon cerând ajutor, iar întreaga masă ridică degetul mare către ea. Altă dată Holly ar fi râs de cât de sentimentali păreau, dar acum, în mod ciudat, avu un resentiment de liniște. În cele din urmă muzica începu și Holly ținu microfonul mai strâns cu ambii mâini să

cânte. Cu o voce tremurată și extrem de timidă ea cântă: „What would you do if I sang out of tune? Would you stand up and walk out on me?”

Denise și Sharon izbucniră în hohote de râs pentru minunata alegere a cântecului și o aplaudară cu putere. Ea continua să cânte îngrozitor, arătând de parcă era gata să izbucnească în plâns. Chiar atunci când crezu că o să audă din nou huiduieli, familia și prietenii i se alăturară la refren. „Ooh I'll get by with a little help from my friends, yes I'll get by with a little help from my friends.”

Mulțimea din sală întoarse capetele spre masa de prieteni și rude, iar atmosfera se mai încălzi puțin. Holly se pregăti pentru notele înalte care urmau și strigă din străfundul răunchilor, „Do you *neeed* anybody?” Chiar se sperie de volumul său, iar câteva persoane o ajutară să cânte, „I need somebody to love.”

„Do you *neeed* anybody?” repetă ea și îndreptă microfonul spre mulțime, pentru a-i încuraja să cânte, și aceștia chiar cântară „I need somebody to love” și aplaudară. Holly se simțea mai puțin tensionată acum și reuși să se descurce cu restul cântecului. Oamenii din spatele sălii își reluară conversația, personalul barului continuă să servească băuturi și să spargă pahare, până când Holly simți că de fapt e singura care se auzea.

Când, în cele din urmă, termină de cântat, câteva mese politicoase din față și masa din partea dreaptă la care se afla familia ei fură singurii care o aplaudară. DJ-ul îi luă microfonul din mână și reuși să spună printre hohote de râs „Vă rog să o aplaudați pe incredibil de curajoasa Holly Kennedy!”

De data asta doar familia și prietenii ovaționară. Denise și Sharon se apropiară de ea, cu lacrimile șiroindu-le pe obraji de atâta râs.

„Sunt așa mândră de tine!” spuse Sharon, aruncându-și brațele de gâtul lui Holly. „Ai fost teribilă!”

„Mulțumesc pentru ajutor, Sharon”. Holly își îmbrățișă prietena.

Jack și Abbey ovaționau, pe când Jack striga doar „Groaznic! Absolut îngrozitor!”

Mama lui Holly îi zâmbea încurajator, știind că îi transmisese talentul special la cântat fiicei sale, iar tatăl lui Holly de abia o putea privi în ochi, de atâta râs. Ciara nu reușea decât să repete într-una „Nu credeam că cineva poate cânta atât de prost”.

Declan îi făcu cu mâna din celălalt colț al camerei, cu degetul mare în jos. Holly se cuibări lângă colțul mesei și sorbi din paharul cu apă, în timp ce-i asculta pe toți cei care o felicitau fiindcă cântase atât de prost. Nu-și mai amintea de când nu mai fusese atât de mândră.

John se mută lângă Holly și se sprijini de peretele de lângă ea, în timp ce urmărea în liniște ceea ce se întâmpla pe scenă. În cele din urmă își luă inima-n dinți și-i spuse „Știi, probabil că acum Gerry e aici cu noi” și o privi cu ochii umezi.

Bietul John, pesemne și lui îi lipsea cel mai bun prieten. Ea îi zâmbi încurajator și privi în jur prin sală. Avea dreptate. Holly chiar simțea prezența lui Gerry. Simțea cum o cuprinde în brațe într-una din îmbrățișările acelea de care-i era așa de dor acum.

După o oră, soliștii terminară de cântat, iar Daniel și DJ-ul plecară să adune voturile. Fiecărei persoane îi fusese înmănat la intrare un pliculeț, dar Holly nu se putea concentra să-și scrie propriul nume, așa că i-l dădu lui Sharon. Era evident că nu Holly va fi cea care va câștiga, dar, în definitiv, nu asta fusese intenția ei. Și chiar dacă s-ar fi întâmplat să câștige se gândea cu groază la gândul că ar trebui să se întoarcă peste două săptămâni să repete întreaga poveste. Nu învățase nimic din această experiență, de fapt acum ura karaoke și mai mult. Câștigătorul de anul trecut, Keith, își adusese cu el cel puțin treizeci de

prieteni, ceea ce-l făcea cu siguranță un câștigător, iar Holly se îndoia foarte mult că „fanii” ei din mulțime urmau să voteze pentru ea.

DJ-ul pusese un CD patetic cu răpăit de tobe, pentru clipa în care urmau să fie anunțați câștigătorii. Daniel urcă din nou pe scenă cu jacheta lui de piele neagră și pantalonii largi negri și fu întâmpinat cu fluierături și țipete ale fetelor. Foarte îngrijorător, dintre fete cea care țipa cel mai tare era Ciara. Richard părea emoționat și ținu degetele încrucișate spre Holly. Un gest dulce, dar incredibil de naiv, gândi ea, era evident că el nu înțelesese bine „regulile”.

Se produse un ușor freamăt, căci CD-ul cu bătăile de tobe începu să sară, iar DJ-ul se grăbi spre echipamentul lui pentru a le opri. Câștigătorii fură anunțați fără dramatism, într-o liniște deplină.

„Aș dori să mulțumesc tuturor celor care au luat parte la concursul din seara asta, ne-ați amuzat grozav.” Ultima parte îi era adresată lui Holly, iar ea se făcu mică în scaun, jenată. „Cei doi finaliști din seara asta sunt...” Daniel făcu o pauză pentru a spori efectul dramatic „Keith și Samantha!”

Holly sări în picioare încântată și intrară în horă alături de Denise și Sharon. Nu se simțise atât de ușurată niciodată în viața ei. Richard avea un aer nedumerit, în timp ce restul familiei lui Holly o felicita pentru „pierderea ei victorioasă.”

„Am votat-o pe blondă”, declară Declan dezamăgit.

„Asta pentru că avea țâțe mari”, râse Holly.

„Fiecare cu talentul lui”, încuviință Declan.

Holly se întreba ce talente o fi avut ea. Probabil era un sentiment minunat să câștigi ceva, să știi că ai talent. Holly nu câștigase niciodată nimic în viața ei, nu practica nici un sport, nu cânta la nici un instrument, de fapt acum că stătea

și se gândea nu avea nici o pasiune, nu o interesa nimic în mod deosebit. Ce putea scrie în CV când urma să solicite un post? „Îmi place să beau și să fac cumpărături” n-ar da prea bine. Holly trăise întreaga viață fără să fie interesată de nimic altceva, în afară de Gerry, de fapt tot ceea ce făcuse era pentru el. Într-un fel, a fi soția lui era lucrul la care se pricepea cel mai bine; tot ce știa era să-i fie parteneră. Acum cu ce mai rămăsese? Fără slujbă, fără soț și nu putea nici măcar să cânte într-un concurs de karaoke, darămite să-l câștige. Gândul ăsta o făcu să se simtă foarte singură și deprimată, cum stătea așezată, privindu-și familia și prietenii din jurul ei.

Sharon și John păreau prinși într-o discuție foarte aprinsă, Abbey și Jack se uitau ca de obicei unul în ochii celuilalt ca doi adolescenți îndrăgostiți, Ciara flirta cu Daniel, iar Denise era... De fapt unde era Denise?

Holly făcu ochii roată prin club și o zări pe scenă, bătăindu-și picioarele și stând într-o poziție foarte provocatoare în fața celui care prezentase concursul. Părinții lui Holly plecaseră ținându-se de mână, imediat ce numele ei nu fusese anunțat printre câștigători, și mai rămânea... Richard.

Richard stătea înghesuit alături de Ciara și Daniel, privind în jur ca un cățeluș pierdut, sorbind din băutura lui la fiecare câteva secunde. Holly își imaginează că probabil arăta ca el... un ratat. Dar cel puțin ratatul avea o nevestă și doi copii la care să se întoarcă acasă, spre deosebire de Holly care avea întâlnire cu cina la cuptorul cu microunde.

Holly se mută, așezându-se pe scaunul înalt de bar din fața lui, încercând să lege o conversație.

„Te distrezi bine?”

El își ridică nasul din pahar privind în sus către ea, speriat că cineva i se adresa. „Da, mulțumesc, mă distrez Holly.”

Dacă asta înțelegea el prin a se distra, lui Holly nici nu-i venea să se gândească cum arăta el când nu se distra.

„Am fost surprinsă că ai venit, credeam că lucrurile astea nu sunt genul tău”.

„A, știi... trebuie să-ți susții familia”, spuse el amestecându-și băutura cu paiul.

„Dar unde e Meredith ?”

„Emily și Timothy”, spuse el de parcă asta explica totul.

„Măine lucrezi?”

„Da”, spuse brusc, terminându-și băutura, „Așa că mai bine o șterg. Ai făcut ceea ce trebuia în seara asta, Holly.” Privi în jur stânjenit la familia lui, încercând să se hotărască dacă să-i întrerupă pentru a-și lua rămas bun dar, în cele din urmă, hotărând să n-o facă. Își aplecă capul în semn de salut spre Holly și plecă, croindu-și drum prin mulțimea densă.

Holly era încă o dată singură. Oricât de mult ar fi vrut să-și înșface geanta și să alerge acasă, știa că trebuie să stea până la sfârșit. Urmau să fie multe momente în viitor, când ea va fi singură, ca acum, singura fără pereche, în compania unori cupluri și trebuia să se adapteze acestei situații noi. Cu toate astea, se simțea îngrozitor și era furioasă că ceilalți nici măcar nu o băgau în seamă. Apoi avu muștrări de conștiință, pentru că se purta ca un copil, cum ar fi putut pretinde prietenii sau familia. Holly se întreba dacă nu cumva asta fusese intenția lui Gerry. Crezuse oare că asta este situația de care avea ea nevoie? Se gândise că lucrul ăsta o va ajuta? Poate că avusese dreptate, pentru că în seara asta ea dăduse cu siguranță un test. O forțase să devină mai curajoasă în multe privințe. Stătuse pe scenă cântând unor zeci de oameni, iar acum se afla în situația de a fi înconjurată numai de cupluri. Oricare ar fi fost planul lui Gerry, fusese forțată să devină mai curajoasă fără el. Stai până la sfârșit, își spuse.

Holly zâmbi privind-și sora care flecărea cu Daniel. Nu semăna deloc cu ea; Ciara era atât de iresponsabilă și încrezătoare, părea să nu o îngrijoreze niciodată nimic. De când își amintea Holly, Ciara nu reușise niciodată să păstreze un serviciu, sau un prieten. Mintea ei era întotdeauna la altceva, pierdută în visul de a vizita o altă țară îndepărtată. Holly și-ar fi dorit să-i semene mai mult. Vizitase și ea țări îndepărtate, dar întotdeauna numai alături de Gerry și niciodată mai mult de câteva săptămâni. Spre deosebire de Ciara, Holly era o pasăre de curte și nu și-ar fi imaginat niciodată că se va îndepărta de familie și prieteni, părăsind viața pe care și-o făurise acolo. Cel puțin n-ar fi putut părăsi viața pe care o avusese.

Își îndreptă atenția spre Jack, care părea că plutește într-o altă lume cu Abbey. Și-ar fi dorit să semene și cu el; îi plăcea foarte mult să fie profesor de liceu. Era genul de profesor de engleză pe care toți adolescenții îl respectau și ori de câte ori Holly și Jack treceau pe lângă unul din elevii lui pe stradă aceștia îl întâmpinau mereu cu un zâmbet și cu un „Să trăiți, domnule!” Toate fetele îl îndrăgeau și toți băieții voiau să fie ca el când vor fi mari. Holly oftă mai tare și sorbi ultima picătură din pahar. Acum chiar că se plictisise.

Daniel privi către ea „Holly, vrei să-ți aduc ceva de băut?”

„A, nu, nu e nevoie, mersi Daniel, o să plec în curând acasă oricum”.

„Haide, Hol!” protestă Ciara, „Nu poți să pleci acasă așa devreme! E seara ta!”

Holly nu simțea că e seara ei. Simțea că dăduse buzna la o petrecere unde nu cunoștea pe nimeni.

„Nu, sunt bine, mulțumesc”, îl asigură încă o dată pe Daniel.

„Nu, ai să rămâi”, insistă Ciara, „adu-i o vodcă și cola, iar mie la fel ca data trecută”, îi comandă ea lui Daniel.

„Ciara!” exclamă Holly jenată de îndrăzneala surorii ei. „Nu, e în regulă!”, o asigură Daniel, „Eu am întreat” și se îndreptă către bar.

„Ciara, ai fost atât de nepoliticoasă”, se răsti Holly la sora ei.

„De ce? La naiba, doar nu trebuie să o plătească, el e proprietar aici”, spuse ea apărându-se.

„Totuși asta nu înseamnă că poți să-i ceri băuturi pe gratis...”

„Unde-i Richard?”, o întrerupse Ciara.

„A plecat acasă.”

„La dracu’! De când?” sări ea de pe scaun cuprinsă de panică.

„Nu știi, acu’ vreo cinci sau zece minute. De ce?”

„Trebuia să mă ducă cu mașina acasă!” Aruncă hainele tuturor grămadă pe jos, în timp ce-și căuta poșeta.

„Ciara, n-ai să-l mai prinzi, a plecat de prea mult timp.”

„Ba da. A parcat foarte departe de aici, o să-l prind când va trece înapoi”. Până la urmă își găsi geanta și ieși alergând pe ușă strigând „Pa, Holly! Bravo ție, ai fost de groază!” și dispăru pe ușă.

Holly era încă o dată singură. Grozav, se gândi ea, privindu-l pe Daniel, care se întorcea la masă aducând băuturile, acum n-avea încotro, trebuia să stea ea de vorbă cu el.

„Unde a plecat Ciara?” întrebă Daniel, punând băuturile pe masă și așezându-se vizavi de Holly.

„O, m-a rugat să-ți spun că îi pare rău, dar trebuia să alerge după fratele meu ca să o ia cu mașina”. Holly își mușcă vinovată buza, știind foarte bine că Ciara nu se gândise nici o clipă la Daniel când ieșise pe ușă. „Îmi pare rău că a fost atât de nepoliticoasă cu tine adineaori”, spuse ea, apoi începu să râdă. „Doamne, probabil crezi că suntem cea mai necioplită familie din lume. La Ciara vorbește gura fără ea, nici ea nu prea crede ceea ce spune.”

„Dar tu?” zâmbi el.

„În clipa aceea, da”. Ea râse din nou.

„Hei, e grozav, asta înseamnă mai multă băutură pentru tine,” spuse el și împinse paharul peste masă către ea.

„Pffu, ce-i asta?” Holly strâmbă din nas din cauza mirosului.

Daniel privi în altă parte încurcat și își dresе vocea, „Nu-mi aduc aminte.”

„Haide!” râse Holly . „Doar tu l-ai comandat! E dreptul unei femei să știe ce bea!”

Daniel o privi cu un zâmbet pe față. „Se cheamă BJ. Ar fi trebuit să vezi fața barmanului când am cerut unul. Cred că nu auzise de așa ceva!”

„O, Doamne”, râse Holly, „cum poate Ciara să bea așa ceva? Miroase groznic!”

„A spus că-i vine ușor să-l înghită”, și el se puse din nou pe râs.

„Vai, îmi pare rău Daniel, uneori e chiar ridicolă.”

Daniel privea amuzat peste umărul lui Holly „Oricum, se pare că prietena ta se simte bine în seara asta.”

Holly se răsuci și o văzu pe Denise și pe DJ îmbrățișați lângă scenă. Atitudinea ei provocatoare dăduse evident rezultate.

„A nu, nu DJ-ul ăla îngrozitor care m-a silit să ies din toaletă”, mormăi Holly.

„Este Tom O'Connor, de la Dublin FM,” râse Daniel, „dar sunt sigur că ar fi încântat să audă ce-ai spus.”

Holly își acoperi fața rușinată.

„A venit în seara asta aici pentru că concursul karaoke a fost transmis în direct la radio”, spuse el serios.

„CE?” Holly aproape că avu un atac de cord pentru a douăzecea oară în seara aceea.

Fața lui Daniel se lumineă de un zâmbet „Glumeam doar, voiam să văd ce față ai să faci.”

„Doamne, să nu-mi mai faci așa ceva”, zise Holly, ducându-și mâna la inimă. „A fost destul de rău să mă asculte toți oamenii din jurul meu, darămite tot orașul.” Așteptă să i se potolească bătăile inimii, în timp ce Daniel o privea amuzat.

„Nu te supăra că te întreb, dar dacă urai așa mult lucrul ăsta, de ce te-ai mai înscris?” o întrebă el prudent.

„O, soțul meu cel comic credea că e amuzant să-și înscrie soția lui afonă într-un concurs de karaoke”.

Daniel râse, „N-ai cântat *chiar* atât de rău! Soțul tău e pe-aici?” întrebă el făcând ochii roată. „Nu vreau să creadă că-i otrăvesc soția cu preparatul ăsta îngrozitor”, arătă el cu capul spre pahar.

Holly privi în jurul ei și zâmbi „Da, cu siguranță e pe aici... pe undeva.”

Capitolul șaisprezece

Holly prinse așternutul de pat cu un cârlig de rufe pe sârmă și se gândi cum se foise tot restul lunii mai, încercând să-și pună viața în ordine. Erau zile când se simțea fericită, mulțumită și încrezătoare că va avea o viață bună, apoi imediat acest sentiment dispărea, iar ea simțea din nou cum se instalează tristețea. Încercă să se lase antrenată într-o rutină, astfel încât să se simtă bine în corpul ei, nu să rățăcească precum o stafie și să-i vadă pe ceilalți care își trăiesc viața, în timp ce dorea ca a ei să se sfârșească.

Din nefericire, rutina nu ieșise așa cum spera ea. Stătea nemișcată ore întregi în camera de zi, re trăind fiecare amintire pe care o împărțise cu Gerry. Petrecea cea mai mare parte a timpului gândindu-se la fiecare ceartă pe care o avuseseră, dorindu-și ca acestea să nu fi existat, dorindu-și să nu-i fi spus toate acele cuvinte îngrozitoare. Se ruga ca Gerry să fi știut că ele nu reflectau adevăratele ei sentimente. Se tortura pentru dățile în care fusese egoistă, ieșind seara cu prietenii, în loc să stea acasă cu el. Își făcea muștrări de conștiință pentru că se îndepărtase de el când ar fi trebuit să-l îmbrățișeze, pentru că stătuse îmbufnată zile întregi, în loc să-l ierte, pentru că în unele nopți se

dusese direct la culcare, în loc să facă dragoste cu el. Voia să ia înapoi fiecare moment în care știa că el fusese supărat pe ea și o urâse. Ar fi dorit să-și amintească doar de momentele frumoase, dar cele urâte veneau înapoi să o bântuie. Toate fuseseră o așa mare risipă de timp.

Și nimeni nu le-a spus că nu mai aveau decât puțină vreme la dispoziție.

Apoi erau zilele ei fericite, când umbla visând cu ochii deschiși, cu un zâmbet pe față, surprinzându-se chicotind când mergea în josul străzii, când o glumă de a lor îi trecuse prin minte. Asta era rutina ei.

În unele zile cădea într-o depresie profundă; până la urmă reușea să adune puterea de a fi pozitivă și de a scăpa de starea proastă pentru încă câteva zile. Dar cele mai mici și mai simple lucruri îi aduceau din nou lacrimi în ochi. Era un proces obositor și în cea mai mare parte a timpului era deranjată de războiul cu mintea ei. Pentru că era mult mai puternic decât orice alt mușchi din corp.

Prietenii și familia veneau și plecau; uneori o ajutau atunci când plângea, alteori o făceau să râdă, dar chiar și când râdea ceva lipsea. Nu părea niciodată cu adevărat fericită, părea doar să-și petreacă timpul așteptând altceva. Se săturase să existe pur și simplu; voia să trăiască. Dar ce rost avea să trăiască când nu era pic de viață în ea. Aceste întrebări îi treceau prin minte mereu, până când ajunse la punctul să nu mai vrea să se trezească din visele pe care le simțea atât de reale.

În adâncul sufletului, știa că e normal să se simtă astfel, nu considera că și-a pierdut mințile. Știa că într-o zi va fi din nou fericită și că acest sentiment va fi doar o amintire îndepărtată. Partea mai grea era să ajungă la acest sentiment.

Citea și recitea scrisoarea lui Gerry, analizând fiecare cuvânt și fiecare propoziție, iar în fiecare zi descoperea un

nou înțeles. Dar putea să stea acolo mult și bine încercând să citească printre rânduri și să ghicească mesajul ascuns. Fapt este că nu avea să știe niciodată cu *exactitate* ce a vrut el să spună, pentru că nu avea să mai vorbească *niciodată* cu el. Asta era cel mai greu, să ajungă să accepte acest fapt.

Luna mai se sfârșise și sosise iunie, aducând seri lungi și dimineți fermecătoare. Și, alături de aceste zile însorite, iunie îi mai adusesese claritate. Nu trebuia să se mai ascundă în casă imediat ce se întuneca, nu mai stătea întinsă în pat până la amiază. Părea că toată Irlanda ieșise din hibernare, întinzându-se din toate încheieturile, căscând și trezindu-se dintr-o dată la viață. Era timpul să deschidă toate ferestrele și să aerisească casa, să o elibereze de fantomele iernii și ale zilelor întunecate, să se trezească devreme în cântecul păsărelelor și să iasă la plimbare, să privească oamenii în ochi să zâmbescă și să salute, în loc să se ascundă sub straturi de haine cu ochii în pământ, în timp ce alerga de la o destinație la alta, ignorând pe toată lumea. Era timpul să nu se mai ascundă în întuneric, să-și țină capul drept și să înfrunte adevărul.

Iunie aduse de asemenea o altă scrisoare de la Gerry. Holly stătea la soare, bucurându-se de noua strălucire a vieții și citea emoționată a patra scrisoare. Îi plăcea să îi simtă scrisul când își trecea mâna peste cerneala uscată. Înăuntru, scrisul lui ordonat listase lucrurile care îi aparținuseră și care rămăseseră în casă, iar lângă fiecare dintre ele explica ce dorea să facă Holly cu ele și unde dorea să fie trimise. La sfârșit scrisese:

P.S. Te iubesc, Holly; știi că și tu mă iubești. Nu ai nevoie de lucrurile care mi-au aparținut ca să-ți amintească de mine, nu trebuie să le ții ca dovadă că eu am existat sau că exist în mintea ta. Nu e nevoie să te îmbraci cu puloverul meu ca să mă simți lângă tine; eu sunt deja aici... îmbrățișându-te mereu.

Lui Holly i-a venit greu să accepte cele scrise. Aproape că ar fi preferat ca el să-i mai fi cerut să facă încă o dată karaoke. Ar fi sărit din avion pentru el, ar fi alergat o sută de mile, orice, dar nu să-i golească dulapurile, descotorosindu-se de prezența lui din casă. Dar Gerry avea dreptate, iar ea știa asta. Nu putea să se agațe veșnic de lucrurile lui. Nu putea să se prefacă că Gerry va veni înapoi să le ia. Gerry ca prezență fizică nu mai era, nu mai avea nevoie de haine.

Era o experiență care te secătuia emoțional. I-a luat zile întregi să o ducă la bun sfârșit. Retrăi un milion de amintiri cu fiecare haină și bucată de hârtie pe care o împacheta. Îmbrățișa fiecare obiect înainte de a-și lua rămas bun. De fiecare dată când îl atingea era ca și cum își lua rămas bun de la Gerry, iar și iar. Era greu, atât de greu...

Își anunțase familia și prietenii despre ceea ce avea de făcut și, deși ei s-au oferit într-una să o ajute, Holly știa că trebuia să facă singură toate astea. Avea nevoie de timp; să-și ia rămas bun așa cum se cuvine, pentru că nu urma să mai primească nimic înapoi. Ca și Gerry, lucrurile nu mai aveau să se întoarcă.

În ciuda dorinței lui Holly de a fi singură, Jack trecuse de câteva ori pe la ea pentru a-i oferi sprijin frățesc, lucru pe care Holly îl apreciasse. Fiecare obiect avea povestea sa, iar ei râdeau și depăneau amintirile din jurul lui. Era o sarcină dificilă, dar care trebuia îndeplinită. Și care fusese ușurată de ajutorul dat de Gerry. Holly nu trebuise să-și bată capul și să ia decizii. Le luase Gerry pentru ea. Gerry o ajutase iar, de data asta, Holly simțea că și ea îl ajutase pe el.

Râse când împachetă casetele prăfuite cu formația lui rock preferată din vremea școlii. Cel puțin o dată pe an, în timpul eforturilor lui de a controla dezordinea care domnea în dulap, Gerry dădea peste vechea cutie de pantofi. Punea

muzica heavy metal să urle din fiecare boxă din casă, doar pentru a o chinui pe Holly cu scârțâitul chitărilor și calitatea proastă a sunetului. Ea îi spunea întotdeauna că de abia aștepta să vadă sfârșitul casetelor, dar acum ușurarea aceea nu mai însemna nimic din ceea ce își dorea altă dată.

Așezată pe o minge spartă, în colțul din spate al garderobei ei, ochii îi căzură pe geaca purtătoare de noroc de fotbal a lui Gerry. Era încă acoperită de iarbă și pete de noroi, proaspete de la ultima lui victorie pe stadion. O apropie de față și inspiră mirosul de bere și de transpirație, slab, dar încă acolo. O puse deoparte pentru a fi spălată și dăruită lui John.

Atât de multe obiecte, atâtea amintiri. Fiecare era etichetat și ambalat în pungă, așa cum erau în mintea ei. Urmasă să fie păstrate într-un loc la care putea să aibă acces când va avea nevoie. Obiecte care altă dată erau pline de viață și care aveau un sens, dar care acum zăceau fără viață pe podea. Fără Gerry acestea erau doar niște *lucruri*.

Smockingul de nuntă al lui Gerry, costumele, cămășile și cravatele lui de care se plângea că trebuie să le facă nod în fiecare dimineață, înainte de a merge la serviciu. Moda anilor trecuți, costumele strălucitoare ale anilor optzeci și costumele sport împachetate la un loc. Un tub cu oxigen de la prima lor scufundare, o scoică pe care el o culesese de pe fundul oceanului acum zece ani, colecția lui de suporturi de pahare din fiecare țară vizitată. Scrisori și felicitări de aniversare de la familie și prieteni trimise de-a lungul anilor. Felicitări de Valentine's Day de la Holly. Ursuleți de pluș din copilărie și păpuși care urmau să le fie trimise părinților lui. Documente, crosele lui de golf pentru John, cărți pentru Sharon, amintiri, lacrimi și râsete pentru Holly.

Viața lui întregă împachetată în douăzeci de saci umpluți până la refuz.

Amintirile lui și ale ei împachetate în mintea lui Holly. Fiecare obiect răscolea colb, lacrimi, râsete și amintiri. Ea împacheta obiectele, ștergea praful, își ștergea ochii și clasa amintirile pentru a le păstra la loc sigur.

Telefonul mobilul începu să sune, întrerupându-i gândurile, iar ea lăsă coșul de rufe pe iarbă, sub frânghia de rufe și alergă pe ușa terasei spre bucătărie pentru a răspunde la telefon.

„Alo?”

„Am să te fac vedetă!” vocea lui Declan hârâia isteric la celălalt capăt al firului, iar el izbucni într-un râset nestăpânit.

Holly îl așteptă să se liniștească, în timp ce își storcea creierii să înțeleagă despre ce era vorba. „Declan tu ai băut?”

„Cre’că da, da’ nu contează,” sughiță el.

„Declan, e zece dimineața!” râse Holly, „Tu n-ai dormit astă noapte?”

„N-nu,” sughiță el încă o dată, „Sunt în trenul care se îndreaptă spre casă și peste circa trei ore voi fi în pat”.

„Trei ore! Da’ tu unde ești? râse Holly. Îi făcea plăcere să-l audă, căci îi amintea de ea când obișnuia să-l sune pe Jack la diferite ore ale dimineții din tot felul de locuri, după ce se purtase cum nu trebuia într-o seară în oraș.

„Sunt în Galway. S-au dat premiile aseară”, spuse el de parcă Holly știa despre ce e vorba.

„O, iartă-mi ignoranța, dar despre ce premii vorbești?”

„Ți-am spus!”

„Nu, nu mi-ai spus.”

„I-am spus lui Jack să-ți spună, ticălosul...” cuvintele i se împleticeau în gură.

„Ei bine, nu mi-a spus” îl întrerupse ea, „așa că acum poți să-mi spui tu.”

„Aseară au fost premiile studențești de media și eu am câștigat!” strigă el, iar Holly auzi ceva ce părea ca și cum întreg vagonul sărbătorea cu el. Era încântată.

„Și premiul e că filmul meu o să fie difuzat pe Canalul Patru săptămâna viitoare! Poți să crezi?” De data asta uralele se întetiră, iar Holly de abia auzea ce îi mai spunea el „Ai să fii celebră, surioară!” acesta fu ultimul lucru pe care îl mai auzi înainte să se întrerupă convorbirea.

Începu să-și sune familia și prietenii pentru a le împărtăși vestea cea bună, dar află că și ei primiseră câte un telefon similar. Ciara stătu la telefon o grămadă de timp, flecărind ca o școlăriță încântată de faptul că o să apară la televizor, iar în cele din urmă povestea se încheia cu faptul că se va mărita cu Denzel Washington.

Se luase hotărârea că familia se va aduna la Hogan's miercurea viitoare, pentru a urmări documentarul transmis la televiziune. Daniel le oferise cu amabilitate Club Diva ca loc de întâlnire, ca să poată vedea filmul pe ecranul uriaș de pe perete. Holly era foarte încântată pentru fratele ei și le sună pe Sharon și pe Denise să le anunțe vestea cea bună.

„O, asta e o veste grozavă, Holly!” șopti entuziasmată Sharon.

„De ce vorbești în șoaptă?” spuse și Holly încet.

„A, bătrâna față scofâlcită de aici a hotărât că ar fi o idee nemaipomenită să ne interzică să mai avem convorbiri personale”, se plânse Sharon referindu-se la șefa ei. „Spune că ne petrecem mai mult timp vorbind la telefon cu prietenii, decât ocupându-ne de serviciu, așa că a patrat prin birourile noastre toată dimineața. Jur că mă simt de parcă sunt din nou la școală cu cotoaroața asta care ne urmărește”. Deodată începu să vorbească mai tare, pe un ton profesional.

„Puteti să-mi dați vă rog câteva detalii?”

Holly râse. „E lângă tine?”

„Desigur”, continuă Sharon pe același ton.

„Bine, atunci nu te mai rețin. Detaliile sunt că ne vom întâlni cu toții la Hogan's miercuri seara ca să-l urmărim, așa că ești binevenită și tu.”

„E un lucru minunat, bine”, se prefăcu Sharon că ia datele despre ea.

„Nemaipomenit, o să ne distrăm. Sharon, cu ce să mă îmbrac?”

„Hmm... nou sau la mâna a doua?”

„Nu, chiar nu-mi permit ceva nou, probabil ceva mai vechi.”

„Da... roșu.”

„Topul roșu pe care l-am purtat de ziua ta?”

„Da, întocmai.”

„Mda, poate.”

„Ce profesie aveți?”

„Să fiu sinceră încă n-am început să caut”. Holly înghiți în sec și se încruntă.

„Și data nașterii?”

„Ha-ha, taci din gură, ticăloaso”, râse Holly.

„Îmi pare rău, facem asigurări pentru motociclete numai pentru persoanele care au împlinit douăzeci și patru de ani. Mă tem că sunteți prea tânără.”

„Aș vrea eu. Bine, atunci mai vorbim altă dată.”

„Vă mulțumim pentru că ne-ați sunat.”

Holly stătea la masa din bucătărie, întrebându-se ce va purta săptămâna viitoare; ar fi vrut să-și cumpere ceva nou. Voia ca de data asta să arate sexy și irezistibilă, dar se săturase de hainele ei cele vechi. Poate că Denise avea ceva în magazinul ei. Tocmai voia să o sune când primi un mesaj pe telefonul mobil de la Sharon.

Hoașca în spatele meu.

Vorbim ora 8 xxx

Holly ridică receptorul și o sună pe Denise la serviciu.

„Alo, „Casuals” răspuse o Denise foarte politicoasă.

„Bună, Casuals, aici Holly. Știu că n-ar trebui să te sun la serviciu, dar documentarul lui Declan a câștigat nu știu ce premiu studentesc și o să fie transmis la televiziune miercuri seara.”

„O, e grozav Holly! O să fim și noi în el?” întrebă ea entuziasmată.

„Da, cred că da. Așa că ne întâlnim toți la Hogan's ca să-l urmărim. Vii și tu?”

„Ooo, cu siguranță! Îmi pot aduce și noul prieten,” chicoti ea.

„Care prieten?”

„Tom!”

„Tipul de la karaoke?” întrebă Holly șocată.

„Desigur! Holly, sunt atât de îndrăgostită!” chicoti ea din nou copilăroasă.

„Îndrăgostită? Dar l-ai cunoscut de-abia acum câteva săptămâni!”

„A, ce are a face, te îndrăgostești într-un minut... așa se spune.”

„Uau, Denise... nu știu ce să spun!”

„Spune-mi că e grozav!”

„Mda... adică... desigur... e o veste grozavă.”

„A, nu te mai preface atât de entuziasmată Holly”, spuse ea sarcastică. „În orice caz, de abia aștept să-l cunoști, ai să-l îndrăgești imediat. Ei bine, nu atât de mult ca mine, dar sigur, sigur o să-ți placă,” și ea continuă să vorbească despre cât de minunat era el.

„Denise, uiți cumva că l-am cunoscut deja?” Holly o întrerupse în mijlocul unei povești despre cum salvase Tom un copil de la înec.

„Da, știu, dar aș vrea să-l cunoști când nu te porți ca o dementă, ascunzându-te în toaletă și urlând în microfoane.”

„Atunci aștept cu nerăbdare...”

„Da, super, o să fie grozav! N-am mai fost niciodată până acum la o premieră a mea!” spuse ea entuziasmată.

Holly ridică ochii spre cer, ascultându-i exagerările și își luară la revedere.

Holly de abia mai reuși să facă vreo treabă prin casă în dimineața aceea, căci își petrecuse timpul vorbind la telefon. Mobilul ei se încinsese și începuse să-i dea dureri de cap. Gândul ăsta o făcea să tremure. De fiecare dată când o durea capul își amintea de Gerry. Ura să-i audă pe cei apropiați plângându-se de dureri de cap și migrene, și imediat se repezea la ei, spunându-le că ar trebui să ia lucrul ăsta mai în serios și ar trebui să meargă la doctor. Până la urmă îngrozea pe toată lumea cu poveștile ei, așa că în cele din urmă aceștia nu-i mai spuneau când nu se simțeau bine.

Suspină cu voce tare, se transformase într-o ipohondră, până și doctoriței ei i se făcu silă de ea. Alerga la ea cuprinsă de panică din cauza celor mai mărunte lucruri, dacă o durea piciorul sau avea o crampă la stomac. Săptămâna trecută era convinsă că era ceva în neregulă cu tălpile ei; degetele nu arătau ca lumea. Doctorița le examină cu seriozitate și apoi începu să scrie o rețetă pe un petec de hârtie în timp ce Holly o privea îngrozită. În cele din urmă, îi înmână bucata de hârtie pe care apărea un scris neciteț, tipic al unui doctor: „Cumpără pantofi mai mari”.

O fi fost amuzant, dar chestia asta a costat-o patruzeci de euro.

Holly își petrecuse ultimele minute la telefon, ascultându-l pe Jack care i se plângea supărat de Richard. Trecuse și pe la el. Holly se întreba dacă acesta voia să stabilească o legătură cu semenii lui după ce ani de zile se ascunsese de ei. Ei bine, era prea puțin și prea târziu pentru cei mai mulți dintre ei. Desigur era foarte dificil să porți o

conversație cu cineva care nu deprinsese arta politeții. Of, oprește-te, oprește-te! strigă ea în sinea ei. Trebuia să nu-și mai facă griji, să nu se mai gândească, să nu o mai ia razna cu gândul, și desigur trebuia să înceteze să vorbească cu sine. Altfel va înnebuni.

Două ore mai târziu termină de întins rufele și umplu din nou mașina de spălat. Deschise radioul din bucătărie, dădu sonorul televizorului din camera de zi la maximum și se întoarse la treburile casnice. Poate așa reușea să îndepărteze vocea aceea supărătoare din mintea ei.

Capitolul șaptesprezece

Holly sosi la Hogan's și își făcu loc printre bătrâneii din cârciumă, ca să ajungă la etaj în Club Diva. Formația tradițională cânta de zor, iar mulțimea i se alătura fredonând cântecele irlandeze preferate. Era doar șapte și jumătate, așa că Club Diva nu era încă deschis în mod oficial, părând complet schimbat față de cel în care fusese atât de îngrozită cu câteva săptămâni în urmă. Sosise prima și se așeză la o masă aflată chiar în fața marelui ecran, ca să vadă perfect documentarul fratelui ei.

Un pahar trântit la bar o făcu să sară de pe scaun și privi într-acolo să vadă cine mai era cu ea în sală. Daniel se ivi de undeva de sub bar cu un fâraș și o perie în mână. „Bună, Holly, nu mi-am dat seama că a intrat cineva aici”

„Sunt doar eu, de data asta am venit mai devreme”. Se îndreptă spre bar pentru a-l saluta. În seara asta arăta altfel, gândi ea cercetându-l.

„Da' știu că ai venit tare devreme”, spuse el uitându-se la ceas, „ceilalți vor veni probabil de abia peste vreo oră.”

Holly îl privi derutată și aruncă o privire la ceas, „Dar e șapte jumate, programul va începe la opt, nu?”

Acum Daniel o privi derutat, „Nu, am înțeles că la nouă, dar poate că greșesc...” el luă ziarul și se uită la pagina TV. „Mda, ora nouă, Canalul Patru.”

Holly dădu ochii peste cap. „O, nu, îmi pare rău, mă duc să mai colind prin oraș un pic și mă întorc mai târziu”, spuse ea sărind de pe scaun.

„Ei, nu spune prostii,” o săgetă el cu privirea, „magazinele s-au închis de acum, iar tu poți să-mi ții companie, dacă nu te superi...”

„Nu mă supăr, numai să nu te superi tu...”

„Nu mă supăr”, declară el hotărât.

„Atunci o să rămân”, spuse ea fericită, cocoțându-se din nou pe scaun.

Daniel își puse mâinile pe drucheri într-o poză tipică de barman, „ei acum că am stabilit, ce pot să-ți aduc?” spuse el zâmbind.

„Asta-i chiar grozav, să nu trebuiască să stai la coadă sau să strig după comanda mea prin bar”, glumi ea. „Vreau apă minerală.”

„Nici o tărie?” ridică el din sprâncene. Zâmbetul său era molipsitor, părea că se întinde de la o ureche la alta.

„Nu, mai bine nu, altfel o să fiu beată când vor ajunge ceilalți aici.”

„Bine gândit,” o aprobă el și se întoarse spre frigider ca să ia o sticlă de apă minerală.

Holly își dădu seama de ce arăta diferit: nu mai era îmbrăcat în negrul lui obișnuit. Purta blugi albaștri deschis și o cămașă bleu descheiată în față, cu un tricou alb pe dedesubt, care făcea să-i sclipească ochii albaștri mai mult decât de obicei. Mânele cămășii erau suflecate până sub coate, iar Holly îi vedea mușchii prin pânza subțire. Își feri rapid privirile când el împinse paharul spre ea.

„Pot să-ți ofer ceva de băut?”, îl întrebă ea.

„Nu, mulțumesc, iar asta e din partea mea”.

„Nu, te rog” insistă Holly, „Mi-ai făcut cinste de prea multe ori, acum e rândul meu.”

„Bine, atunci o să iau un Budweiser, mulțumesc”. El se sprijini de bar și continuă să o privească nemișcat.

„Ce? Vrei să ți-l aduc eu?” râse Holly, sărind de pe scaun și ocolind barul. Daniel se retrase și o privi amuzat.

„Când eram copil îmi doream foarte mult să lucrez într-un bar”, spuse ea luând un pahar și trăgând de drucher în jos. Era evident că-i plăcea lucrul ăsta.

„Să știi că este un post disponibil dacă cauți cumva unul” spuse Daniel, urmărindu-i atent mișcările.

„Nu, mulțumesc, cred că mă descurc mai bine de partea cealaltă a barului”, râse ea umplând paharul cu bere.

„Mmm... bine, dacă vreodată ai să cauți vreo slujbă, știi unde să vii”, spuse Daniel după ce luă o înghițitură de bere. „Ai făcut o treabă bună.”

„Nu este chiar o operație pe creier”, zâmbi ea, trecând de cealaltă parte a barului. Scoase poșeta și îi înmână niște bani. „Păstrează restul”, spuse râzând.

„Mulțumesc”, răspuse Daniel, întorcându-se să deschidă casa, iar ea se muștră pentru că îi studia fundul. Era frumos, ferm, dar nu atât de frumos ca al lui Gerry, hotărât lucru.

„Iar te-a părăsit soțul în seara asta?” o tachinea el, ocolind barul și așezându-se lângă ea. Holly își mușcă buzele, întrebându-se cum să-i răspundă. Acum chiar nu era momentul cel mai bun să vorbească despre ceva atât de trist cu cineva care voia doar să stea la taclale, dar nici nu voia ca bietul om să îi tot pună aceeași întrebare de fiecare dată când o vedea. Ar afla în curând adevărul, lucru care l-ar face să se simtă și mai jenat.

„Daniel”, spuse ea încet, „nu vreau să te pun într-o situație neplăcută, dar soțul meu a încetat din viață.”

Daniel îngheță și se înroși ușor în obraji. „O, Holly, îmi pare rău, n-am știut”, spuse sincer.

„Nu-i nimic, n-aveai de unde să știi,” zâmbi ea ca să-i arate că totul era în ordine.

„Nu l-am cunoscut în seara aceea, dar dacă mi-ar fi spus cineva, aș fi mers la înmormântare pentru a-i aduce un ultim omagiu”. Se așeză lângă ea la bar.

„A nu, Gerry a murit în februarie, Daniel, nu era aici în seara aceea.”

Daniel o privi încurcat. „Dar mi s-a părut că mi-ai spus că e aici...” bătu el în retragere, crezând că n-a auzit bine.

„O da,” Holly își privi încurcată picioarele, „ei bine nu era aici”, spuse ea arătând spre club, „dar era aici,” și își duse mâna la inimă.

„Am înțeles”, spuse el pricepând în cele din urmă. „Atunci înseamnă că ai fost și mai curajoasă decât am crezut în seara aceea, având în vedere circumstanțele”, spuse el cu blândețe. Holly era surprinsă cât de în largul lui părea el, în general oamenii s-ar fi bâlbâit și s-ar fi încurcat încercând să spună o propoziție și fie s-ar fi îndepărtat, fie ar fi schimbat subiectul. Totuși ea se simțea foarte relaxată în prezența lui și putea să vorbească deschis, fără teama că va izbucni în plâns. Holly zâmbi și explică pe scurt povestea listei.

„Așa că de aceea am fugit atunci după spectacolul lui Declan”, râse Holly.

„Nu cumva din cauza felului în care ai cântat?” glumi Daniel, apoi se adânci în gânduri. „A, da, ai dreptate era treizeci aprilie.”

„Da, nu mai aveam răbdare să-l deschid”, explică Holly.

„Hmm... când e următorul?”

„În iulie”, spuse ea încântată.

„Asta înseamnă că n-o să te văd pe treizeci iunie”, spuse el sec.

„Te-ai prins”, râse ea.

„Am sosit!” anunță Denise spre sala goală, pășind extrem de dichisită în rochia pe care o purtase la balul de anul trecut. Tom venea agale în urma ei râzând și neputându-și lua ochii de la ea.

„Doamne, da știi că te-ai gătit, nu glumă”, remarcă Holly, măsurându-și prietena de sus până jos. În cele din urmă, Holly se hotărâse să poarte o pereche de blugi, cizme negre și un top negru foarte simplu. Nu prea avea chef să se împopoțoneze, mai ales pentru că urmau să stea într-un club gol, dar se pare că Denise nu prea înțelese acel concept.

„Ei, nu merg în fiecare zi la o premieră a mea, nu-i așa?” glumi ea.

Tom și Daniel se salutară și se îmbrățișară. „Iubito, acesta e Daniel, cel mai bun prieten al meu”, spuse Tom, prezentând-o pe Denise lui Daniel. Daniel și Holly ridicară din sprâncene unul spre celălalt și zâmbiră, remarcând folosirea cuvântului ‘iubito.’

„Bună, Tom”. Holly îi strânse mâna după ce Denise i-l prezintă, iar el o sărută pe obraz. „Îmi pare rău pentru data trecută când ne-am întâlnit. Nu eram chiar în toate mințile în seara aceea.” Holly roși amintindu-și de seara de karaoke.

„Nu-i nici o problemă”, zâmbi Tom cu amabilitate. „Dacă nu ai fi participat la concurs nu aș fi cunoscut-o pe Denise, așa că mă bucur că ai făcut-o”.

După un timp, Holly descoperi că se simțea într-adevăr bine; nu se prefăcea că râde sau că găsește lucrurile ușor amuzante, chiar era cu adevărat fericită. Iar gândul ăsta o făcea și mai fericită, ca și faptul că Denise găsise în sfârșit pe cineva la care ținea cu adevărat.

Câteva minute mai târziu sosi restul familiei Kennedy, împreună cu Sharon și John. Holly alergă pentru a-și saluta prietenii.

„Bună dragă”, spuse Sharon îmbrățișând-o. „Ai venit de mult?”

Pe Holly o pufni râsul. „Am crezut că începe la opt, așa că am venit la șapte jumate.”

„A, nu”, Sharon părea îngrijorată.

„Nu-ți face griji, m-am descurcat, Daniel mi-a ținut companie”, spuse Holly, arătând înspre el.

„El?” spuse mânios John, „Ai grijă cu ăsta, Holly, e cam ciudat. Să-l fi auzit ce-i spunea lui Sharon seara trecută.”

Holly știa că ea provocase confuzia respectivă și se retrase rapid de lângă ei, pentru a se alătura familiei.

„Meredith nu e cu tine astă seară?” îl întrebă ea pe Richard.

„Nu, nu este”, o repezi acesta nepoliticos și se îndreptă spre bar.

„Oare de ce se mai deranjează să vină la lucruri de genul ăsta?” i se plânse ea lui Jack, în timp ce el îi ținea capul pe piept și o mângâia pe păr, încercând în joacă să o consoleze.

„Atenție, toată lumea!” Declan era cocoțat pe un scaun adresându-se mulțimii. „Deoarece Ciara nu se putea hotărî cu ce să se îmbrace astă seară, am întârziat cu toții, iar documentarul meu trebuie să înceapă într-un minut”, spuse el mândru, „Așa că dacă ați putea să tăceți din gură și să luați loc, ar fi grozav.”

„O, Declan...” Mama lui Holly îl admonestă pentru lipsa lui de politețe.

Holly se uită prin sală după Ciara și o zări lipită de Daniel la bar. Râse în sinea ei și se așeză pentru a urmări documentarul. Imediat ce crainicul îl anunță, toată lumea izbucni în urale, dar Declan le făcu supărat semn să tacă, pentru că nu voia ca ei să scape ceva.

Cuvintele „Orașul și fetele” apărură pe fondul unei imagini superbe filmată noaptea în Dublin, iar Holly deveni

nervoasă. Cuvântul „Fetele” apăru pe un ecran negru, urmat de un cadru cu Sharon, Denise, Abbey și Ciara înghesuite pe bancheta din spate a unui taxi. Sharon vorbea:

„Bună! Sunt Sharon, iar acestea sunt Abbey, Denise și Ciara.”

Fiecare dintre fete poză pentru prim-planul ei când era prezentată.

„Și ne îndreptăm spre casa prietenei noastre celei mai bune, Holly, pentru că astăzi este ziua ei de naștere...”

Scena se schimbă cu fetele care o surprindeau pe Holly cu strigăte de „La mulți ani” la ușa ei. Apoi revenea la Sharon în taxi.

„Astăzi vom fi doar noi, fetele și NICI un bărbat...”

Imaginea se schimba din nou cu Holly care deschidea cadourile și ținea vibratorul spre cameră spunând: „O să am sigur nevoie de asta!”, se întoarcea la Sharon în taxi spunând:

„O să bem mult și bine...”

Apoi Holly desfăcea șampania cu zgomot, fetele dădeau pe gât băuturi din ‘Boudoir’ și, în cele din urmă o prezenta pe Holly cu tiara strâmbă pe cap, bând cu paiul din sticla de șampanie.

„O să mergem prin cluburi...”

Urma un cadru cu fetele în ‘Boudoir’ executând niște mișcări jenante pe ringul de dans.

„Dar nimic prea nebunesc! O să fim fete bune în seara asta!” spunea Sharon sinceră.

Scena următoare le arăta pe fete care erau escortate afară din club de trei paznici.

Holly căscă gura de uimire și se uită șocată spre Sharon, care era la fel de surprinsă. Băieții, în schimb, râdeau din toată inima și-l băteau pe spate pe Declan, felicitându-l pentru că le demascase pe partenerile lor. Holly, Sharon, Denise, Abbey, până și Ciara se foiră în scaune umilite.

Ce naiba făcuse Declan?

Capitolul optsprezece

Se făcu tăcere deplină în club, în timp ce fiecare privea ecranul în expectativă. Holly își ținea respirația; era neliniștită pentru ce avea să urmeze. Poate că fetelor urma să li se amintească ce anume reușiseră să uite în legătură cu noaptea aceea. Adevărul o îngrozea. În definitiv cât de bete trebuie să fi fost ele ca să uite complet evenimentele din acea seară? În afară de faptul că cineva mințea, caz în care ele ar fi trebuit să fie și mai nervoase acum. Holly privi în jurul ei la fete. Toate își rodeau unghiile. Holly își încrucișă degetele, ca să poarte noroc.

Pe ecran apăru un nou titlu: „Cadourile”.

„Deschide-l pe-al meu primul”, țipa Ciara din televizor, vârându-și cadoul sub nasul lui Holly și împingând-o pe Sharon, care căzu de pe canapea jos pe podea. Toată lumea din club râse în timp ce o urmărea pe Abbey care încerca să o readucă în picioare pe îngrozita Sharon. Ciara plecă de lângă Daniel și merse în vârful picioarelor până la restul fetelor, pentru a fi în siguranță. Toată lumea scoase o exclamație de uimire în momentul în care cadourile lui Holly fură dezvăluite rând pe rând. Lui Holly i se ridică un nod în gât când Declan fixă camera pe cele două fotografii de pe șemineu, în timpul toastului lui Sharon.

Pe ecran se ivi un nou titlu: „Călătoria spre oraș” și apărură fetele care se buluceau să intre într-un taxi. Era evident că erau deja amețite. Holly era șocată; crezuse că atunci era destul de trează.

„Vai, Nick”, i se plângea Holly beată aflată pe scaunul din dreapta șoferului de taxi. „Azi fac treișpe ani, poți să crezi?”

Nick, șoferul de taxi, pe care nu-l interesa deloc vârsta ei, îi aruncă o privire și zâmbi „Dar ești încă tânără, Holly” spuse cu o voce joasă și gravă. Camera focaliză pe chipul lui Holly, care se simți tare umilită, privindu-se. Arăta atât de beată, atât de tristă.

„Dar ce-o să fac, Nick?” se lamenta ea. „Am treizeci de ani! N-am serviciu, n-am soț, n-am copii, și am treizeci de ani! Ți-am spus asta?”, îl întrebă, aplecându-se spre el.

Alături de ea, în club, Sharon chicotea. Holly o înghionti.

Pe bancheta din spate fetele trăncăneau cu spor toate deodată; era greu să îți dai seama despre ce vorbeau.

„Aș, simte-te bine în seara asta, Holly. Nu te lăsa copleșită de prostii de ziua ta. Lasă grijile astea pentru mâine, dragă”. Nick spuse astea pe un ton foarte grijuliu, iar Holly își propuse să-l sune și să-i mulțumească.

Camera rămase ațintită pe Holly care își sprijinea capul de fereastră, adâncindu-se în gânduri pentru tot restul călătoriei. Lui Holly nu-i venea să creadă cât de tristă arăta. Nu-i plăcea ce vedea. Se uită jenată prin sală și surprinse privirea lui Daniel. Acesta îi clipi încurajator din ochi. Ea zâmbi trist și privi din nou spre ecran, la timp pentru a se vedea cum țipa la fete pe strada O’Connell.

„Haideti, fetelor. În seara asta mergem în ‘Boudoir’ și *nimeni* n-o să ne oprească să intrăm, nici măcar niște paznici *proști*, care *au impresia* că sunt patronii localului”,

iar ea o luă înainte în ceea ce ea considera că e o linie dreaptă. Toate fetele își manifestară zgomotos aprobarea și o urmară.

Scena sărea imediat la cei doi paznici din fața clubului 'Boudoir' care clătinau din cap. „Nu în seara asta, fetelor, ne pare rău”.

Familia lui Holly hohotea de râs.

„Dar nu înțelegeți”, le spunea Denise calmă celor doi. „Nu știți cine suntem noi?” gândindu-se că se vor rușina și îi vor lăsa să intre.

„Nu” spuseră amândoi, privind absent peste capetele lor, ignorându-le.

„Huh!” Denise își puse mâinile în șolduri arătând spre Holly. „Dar ea este foarte, foarte celebră... ăă... Prințesa Holly din familia regală a... Finlandei.”

Pe ecran Holly se încruntă la Denise.

Familia ei izbucni din nou în hohote de râs. „Nu se putea scrie un scenariu mai bun ca ăsta”, râdea Declan.

„Deci zici că e față regală?” întrebă namila mustăcioasă zâmbind superior.

„Chiar este”, spuse serioasă Denise.

„Finlanda are familie regală, Paul?” bărbatul cu mustață se întoarse către Paul.

„Nu cred, șefu’”, răspunse acesta.

Holly își îndreptă tiara care-i stătea strâmbă pe cap și le făcu din mână un salut regal. „Vedeți?” spuse satisfăcută Denise. „O să dați de bucluc dacă n-o veți lăsa să intre.”

„Presupunând că o vom lăsa să intre, tu va trebui să stai afară,” spuse bărbatul mustăcios și le făcu semn să intre celor care stăteau în spatele lor la coadă. Holly îi salută și pe aceștia cu un gest regal.

„A, nu, nu, nu”, râse Denise. „Nu înțelegeți, eu sunt doamna ei de companie, așa că trebuie să o însoțesc tot timpul.”

„Ei, atunci poți să o aștepti aici ca să o însoțești când va părăsi clubul, la ora închiderii”, spuse Paul cu un zâmbet superior.

Tom, Jack și John începură să râdă, iar Denise se făcu și mai mică în scaun.

Într-un târziu, Holly deschise gura, „*Trebuie* să se poată bea ceva. E o sete *cumplită*”.

Paul și mustăciosul făcură semn că nu, încercând să pară foarte serioși, în timp ce priveau peste capetele lor.

„Nu, serios fetelor, nu în seara asta, trebuie să fiți membre ale clubului.”

„Dar sunt un membru al familiei regale!” spuse severă Holly. „Să li se taie capetele!” strigă ea, arătând spre cei doi. Denise îi trase iute brațul lui Holly în jos. „Pe cuvânt, prințesa și cu mine n-o să vă facem nici un necaz, lăsați-ne să bem și noi ceva”, îi rugă ea.

Mustăciosul le privi pe amândouă. „Bine, hai intrați”, le spuse el dându-se la o parte.

„Dumnezeu să vă binecuvânteze”, spuse Holly făcând semnul crucii înspre ei, când trecu pe lângă aceștia.

„Asta ce e, prințesă sau popă?” râse Paul după ce ele intrară în club.

„E țicnită”, râse mustăciosul, „dar e cea mai bună scuză pe care am auzit-o de când sunt aici,” și amândoi râseră pe înfundate. Deveniră imediat serioși când Ciara și anturajul ei se apropiară de ușă.

„Poate să vină și echipa de filmare cu mine?” spuse Ciara foarte sigură pe sine, cu un minunat accent australian.

„Așteptați un moment să întreb patronul”, spuse Paul întorcându-se cu spatele și vorbind în stația de emisie recepție, „Da, nici o problemă, puteți intra”, spuse el, deschizându-le ușa.

„Asta e cântăreața aia din Australia, nu-i așa?”, spuse mustăciosul către Paul.

„Da, e frumos cântecul ăla al ei.”

„Spune-le băieților dinăuntru să le supravegheze pe prințesă și pe doamna de companie”, spuse mustăciosul. „N-aș vrea să o deranjeze pe cântăreață.”

Tatăl lui Holly se îneacă cu băutura de atâta râs, iar Elizabeth îl bătuse ușor pe spate în timp ce chicotea și ea.

Privind pe ecran imaginea interiorului din ‘Boudoir’ Holly și-a amintit că, o dată ajunsă înăuntru, fusese foarte dezamăgită de club. Întotdeauna fusese un mister modul în care arăta ‘Boudoir’ pe dinăuntru. Fetele citiseră într-o revistă că înăuntru era amenajată o cădere de apă, în care se părea că însăși Madonna sărise într-o noapte. Holly își imaginase o cascadă uriașă, șiroind de pe pereții clubului, care continua să curgă în mici șuvoaie cu bule în jurul clubului, în timp ce toți acei oameni bogați și celebri stăteau în jurul ei și din când în când își afundau paharele pentru a le mai umple cu șampanie. Holly își imaginase o cascadă de șampanie. Dar în loc de asta văzu un acvariu supradimensionat în mijlocul unui bar circular. Ce avea a face una cu alta nu prea știa. Visurile ei se spulberaseră. Camera nu era atât de mare pe cât credea Holly și avea decoruri bogate de roșu și auriu. În partea cea mai îndepărtată a camerei era o imensă perdea aurie care funcționa ca o cortină despărțitoare și care era blocată de un alt paznic cu uitătură urâtă.

În partea de sus a camerei, principala atracție era un pat masiv și dublu, înclinat pe o platformă spre restul clubului. Pe cearșafurile din mătase aurie stăteau două fete slăbănoage care aveau corpul vopsit în auriu și nu purtau nimic altceva decât niște minusculi chiloței tanga. Totul părea a fi un kitsch.

„Ai văzut ce chiloți au?” suspină Denise dezgustată. „Am un leucoplast pe degetul cel mic, mai mare decât ăia.”

Lângă ea, în Club Diva, Tom chicoti și o mușcă pe Denise de degetul mic. Holly își feri privirea și privi din nou ecranul.

„Bună seara și bine ați venit la știrile de la miezul nopții, sunt Sharon McCarthy.” Sharon stătea în fața camerei de luat vederi ținând o sticlă în mână pe post de microfon și înclină camera astfel încât să-l surprindă în imagine pe cel mai faimos crainic de știri al Irlandei.

„Astăzi, la cea de-a treizecea aniversare a Prințesei Holly a Finlandei, alteța sa regală și doamna ei de companie au reușit să obțină permisiunea de a pătrunde în ‘Boudoir’, locul unde își fac veacul celebritățile.” Tot aici se află și cântăreața australiană de rock Ciara și echipa ei de filmare...” își puse un deget la ureche de parcă ar fi primit noi informații. „Tocmai am primit o știre, se pare că Tony Walsh, cel mai cunoscut crainic de știri al Irlandei a fost văzut zâmbind cu câteva clipe în urmă. Aici lângă mine se află cineva care a fost martor la acest eveniment. Bine ai venit, Denise”. Denise poză seducătoare în fața camerei. „Denise spune-mi, unde te aflai când a avut loc acest eveniment?”

„Eram chiar acolo, lângă masa lui și am văzut cum s-a petrecut”. Denise își supse obrazii și zâmbi la cameră.

„Ne poți explica și nouă ce s-a întâmplat?”

„Păi stăteam aici și-mi vedeam de treabă când domnul Walsh a luat o înghițitură din băutura lui și imediat după aceea a zâmbit.”

„Doamne, Denise, astea sunt niște vești fascinante, ești sigură că a fost un zâmbet?”

„Ei poate să fi dat vreun vânt și asta să-l fi făcut să-și schimbe mimica, dar cei din jurul meu cred că a fost zâmbet”.

„Deci mai există și alți martori ?”

„Da, Prințesa Holly aici lângă mine, a văzut totul.”

Aparatul de filmat se roți spre Holly care stătea în picioare, bând cu paiul dintr-o sticlă de șampanie. „Așadar, Holly, poți să ne spui, a fost vorba de un vânt sau de un zâmbet?”

Holly aruncă o privire confuză, după care mări ochii. „A, un vânt, îmi pare rău, cred că de la șampanie mi se trage.”

Club Diva izbucni în râs. Ca de obicei, Jack râdea cel mai tare. Holly își ascunse fața de rușine.

„Am înțeles...” spuse Sharon străduindu-se să nu râdă, „deci ați auzit-o de la noi pentru prima oară. Noaptea în care cel mai fioros prezentator al Irlandei a fost văzut zâmbind. Dăm legătura în studio.” Lui Sharon îi pieri zâmbetul de pe buze când își ridică privirea și îl văzu pe Tony Walsh în fața ei și care, deloc surprinzător, nu avea nici cel mai mic zâmbet pe față.

Sharon înghiți în sec și spuse „Bună seara”, după care aparatul de filmat se închise.

La această fază toată lumea din club râdea, inclusiv fetele. Holly găsea totul atât de ridicol încât trebui să râdă și ea.

Camera filma din nou, de această dată fixând pe oglinda aflată în toaleta pentru femei. Declan filma din afară, prin crăpătura ușii, iar reflecțiile lui Denise și Sharon erau foarte clar vizibile.

„Voiam doar să fac un pic de haz,” spuse Sharon supărată, împrospătându-și machiajul.

„Nu-l mai băga în seamă pe ticălosul ăla mizerabil, Sharon, nu vrea să fie dat de gol, asta-i tot.” Denise se referea la domnul Walsh.

„Bine, dar pentru asta nu trebuia să obțină un ordin de restricție pentru noi”, se lamentă Sharon.

„Nu e un ordin de restricție, Sharon!” râse Denise. „Nu vrea să fie urmărit de aparatul de filmat toată noaptea, în special în seara lui liberă. Eu pot să înțeleg asta.”

„A, presupun că ești de partea lui” spuse morocănoasă Sharon.

„Mai taci din gură ticăloasă bătrână și guralivă”, o repezi Denise.

„Unde e Holly?” întrebă Sharon, schimbând subiectul.

„Nu știu, ultima dată când am văzut-o făcea câteva mișcări caraghioase pe ringul de dans”, zise Denise. Se priviră una pe cealaltă și izbucniră în râs.

„A... biata noastră disco diva,” spuse cu tristețe Sharon. „Sper că va găsi vreun tip trăsnet în seara asta căruia să-i sucească mințile.”

„Da”, o aprobă Denise. „Hai să-i găsim un tip bine”, spuse ea punându-și rujul la loc în geantă.

Imediat ce fetele plecară se auzi apa trasă într-o altă cabină. Ușa se deschise și de acolo ieși Holly. Zâmbetul până la urechi al lui Holly se stinse imediat când își văzu chipul pe ecran. Prin crăpătura ușii se vedea imaginea lui Holly reflectată în oglindă, cu ochii roșii de atâta plâns. Își suflă nasul și contemplă câteva secunde imaginea ei deplorabilă din oglindă. Respiră adânc, deschise ușa și coborî pe scări la prietenele ei. Holly nu-și amintea să fi plâns în noaptea aceea, de fapt credea că se descurcase binișor. Își frecă neliniștită fața, întrebându-se ce altceva mai putea să urmeze de care să nu își amintească.

Scena se schimbă și apărură cuvintele „Operațiunea Cortina Aurie”.

Denise țipă „Doamne, Declan ticălosule!” și plecă în goană pentru a se ascunde în toaletă. Evident își amintise ceva. Declan chicoti și își aprinse o altă țigară.

„Fetelor,” le anunța Denise, „acum este timpul pentru operațiunea cortina aurie.”

„Ceee?” strigară Sharon și Holly de pe canapeaua unde se prăbușiseră bete, neînțelegând nimic.

„Operațiunea cortina aurie”, exclamă Denise încântată, încercând să le ridice în picioare. „E timpul să ne infiltrăm în barul VIP-urilor!”

„Vrei să spui că ăsta nu e așa ceva?” spuse Sharon sarcastică, privind în club de jur împrejur.

„Nu! Acolo merg adevăratele celebrități!” spuse Denise entuziasmată, arătând spre cortina aurie, care era păzită de probabil cel mai înalt și mai gras om de pe planetă.

„Sinceră să fiu, Denise, nu prea-mi pasă unde merg celebritățile” se răsti Holly, „Eu mă simt bine aici unde sunt” și se cuibări pe canapeaua confortabilă.

Denise oftă și-și dădu ochii peste cap. „Fetelor! Abbey și Ciara sunt deja acolo, noi de ce n-am fi?!”

Jack privi pieziș spre prietena lui. Abbey ridică din umeri și își îngropă fața în palme. Nimic din toate astea nu le făcea pe fete să-și amintească ceva, desigur cu excepția lui Denise, dar ea plecase val-vârtej din cameră. Zâmbetul lui Jack se stinse deodată, iar el se cuibări în scaun și își încrucișă brațele. Evident nu era nici o problemă ca surorile lui să se poarte prostește, dar cu prietena lui era altă treabă. Jack își puse picioarele pe scaunul din fața lui și rămase tăcut tot restul filmului.

O dată ce Sharon și Holly auziră că Abbey și Ciara se aflau în cameră se ridicară în picioare una după cealaltă și ascultară planul lui Denise. „Bine, fetelor, uite ce-o să facem!”

Holly își luă privirea de la ecran și o înghionti pe Sharon. Holly nu-și amintea să fi făcut sau să fi spus vreunul dintre lucrurile acelea și începea să creadă că Declan pusese la cale o glumă oribilă angajând actrițe care le semănav. Sharon se întoarse spre ea cu o privire îngrijorată și strânse din umeri. Nu, nici ea nu-și amintea să fi trecut pe acolo.

Camera le urma pe fete cum se apropiau tiptil de cortina aurie, dându-i târcoale prostește. Sharon își făcu în cele

din urmă curaj pentru a-l bate pe umăr pe uriaș, făcându-l să se întoarcă și dându-i astfel lui Denise timp suficient să se strecoare sub cortină. Stătea în patru labe și își vârâse capul pe sub cortină spre barul VIP, în timp ce fundul și picioarele îi ieșeau de pe partea cealaltă a cortinei.

Holly îi dădu cu piciorul în fund pentru a o grăbi.

„Îi văd!” șuieră Denise, „O, Doamne! Vorbesc cu actorul ăla de la Hollywood!”. Își trase capul de sub cortină și o privi entuziasmată pe Holly. Din nefericire, Sharon nu mai știa ce să-i mai spună uriașului de la ușă, iar acesta întoarse capul exact la timp ca s-o prindă pe Denise.

„Nu, nu, nu!” spuse Denise calmă din nou, „Nu înțelegi! Aceasta este prințesa Holly a Suediei!”

„Finlandei”, o corectă Sharon.

„Pardon, Finlandei”, spuse Denise stând în continuare în genunchi, „...mă înclin în fața ei. Înclină-te și tu!”

Sharon îngenunche iute și amândouă începură să-i îmbrățișeze picioarele. Holly privi stânjenită în jur, căci toată lumea aflată în club le privea atent, iar ea le făcu un salut regal cu mâna. Nimeni nu părea impresionat.

„O, Holly!” spuse mama ei încercând să-și recapete suflarea după ce răsese atât de mult.

Paznicul uriaș se întoarse cu spatele vorbind în stația de emisie-recepție. „Băieți, avem o problemă cu prințesa și doamna de onoare.”

Denise se uită cuprinsă de panică la fete și șopti: „Ascundeți-vă!” Fetele săriră imediat în picioare și o luară la goană, căutând un loc unde să se ascundă. Camera le căută pe fete prin mulțime, dar nu le găsi.

Aflată în Club Diva, Holly scoase un oftat adânc și-și ținu capul în mâini, căci își aminti ce urma să se întâmple.

Capitolul nouăsprezece

Paul și mustăciosul alergară pe scări în sus în club și se întâlniră cu uriașul de la cortina aurie.

„Ce se întâmplă?” l-a întrebat mustăciosul.

„Fetele alea pe care mi-ai spus să le țin sub observație au încercat să se strecoare în partea cealaltă”, spuse uriașul pe un ton grav. Uitându-te la el puteai să-ți dai seama că slujba lui anterioară implica să omoare persoanele care s-ar fi strecurat în partea cealaltă. Lua foarte în serios această încălcare a securității.

„Unde sunt?” se interesă mustăciosul.

Uriașul își dresе vocea și privi pieziș. „Se ascund, șefu’.”

Mustăciosul își dădu ochii peste cap. „Se ascund?”

„Da, șefu’.”

„Unde, în club?”

„Cred că da, șefu’.”

„Crezi?”

„Păi n-au trecut pe aici, așa că trebuie să fie încă în club” spuse Paul șovăind.

„OK”, oftă mustăciosul, „hai să le căutăm, pune pe cineva să păzească cortina.”

Camera îi urmări pe cei trei patrulând prin club, uitându-se pe după canapele, sub mese, după perdele și chiar punând pe cineva să verifice toaletele. Familia lui Holly râdea isteric privind scena care li se înfățișa înaintea ochilor.

La etaj se produse agitație și paznicii se îndreptară într-acolo pentru a ține situația sub control. Se adunase o mulțime de lume, iar cele două dansatoare slabe, vopsite cu auriu pe corp se opriseră din dans, privind îngrozite spre pat. Aparatul de filmat se mișcă de la un capăt la altul al patului care era atârnat de un suport. Sub cearșafurile din mătase aurie părea că sunt trei porci care se luptau sub pătură. Sharon, Denise și Holly se rostogoleau de colo-colo țipând una la cealaltă încercând în același timp să fie cât mai plate ca să nu poată fi observate. Mulțimea se tot aduna și curând muzica se opri. Cele trei grămezi mari de pe pat se opriră din agitație și înghețară deodată, neștiind ce se petrece afară.

Paznicii numărară până la trei și traseră cearșafurile de pe pat. Trei fete foarte speriate părănd căprioare prinse în lumina farurilor se uitau la ei stând întinse pe spate cu brațele întinse, strâns lipite de corp. „Trebuie tras un pui de somn înainte de plecare”, spuse Holly cu accentul ei regal, iar celelalte fete izbucniră în râs.

„Gata prințesă, distracția s-a terminat”, spuse Paul. Cei trei paznici le escortară pe fete afară, asigurându-le că nu li se va mai permite vreodată accesul în club.

„Pot cel puțin să le spun prietenelor mele că am plecat?” întrebă Sharon.

Bărbații făcură semn din cap că nu și priviră în altă parte.

„Scuzați-mă, eu cu cine vorbesc? V-am întrebat dacă pot să intru doar să le spun prietenelor mele că a trebuit să plecăm !”

„Uite ce e, lăsați joaca fetelor”, spuse furios mustăciosul, „Prietenele voastre nu sunt acolo. Acum hai, plecați la culcare.”

„Scuzați-mă” spuse Sharon supărată, „Am două prietene la barul VIP, una dintre ele are părul roz iar cealaltă...”

„Fetelor!”, ridică el vocea, „Doamna aceea nu dorește să fie deranjată. Ea vă e prietenă la fel cum e omul de pe lună. Acum ștergeți-o de aici înainte să mai intrați în vreun bucluc.”

Toată lumea din club izbucni în hohote de râs.

Scena se schimbă în „Lungul drum spre casă”. Acum toate fetele erau în taxi. Abbey stătea ca un câine cu capul scos afară pe fereastra deschisă, așa cum îi ordonase șoferul. „N-ai să vomități în taxiul meu. Ori stai cu capul afară pe geam ori mergi acasă pe jos”. Fața lui Abbey era vânătă și dinții îi clănțăneau, dar nu voia să meargă acasă pe jos. Ciara stătea cu brațele încrucișate, furioasă pe fetele care o forțaseră să plece din club așa curând, dar mai ales pentru că o făcuseră de râs dând-o de gol că nu era o cântăreață vestită de rock. Sharon și Denise adormiseră, rezemându-și capetele una de cealaltă.

Aparatul se răsuci spre locurile din față pentru a o filma pe Holly care stătea din nou pe locul de lângă șofer. Dar de data asta nu-i mai făcea capul calendar șoferului, își rezema capul pe tetieră și scruta cu privirea noaptea cea neagră. Holly știa la ce se gândea atunci. Era timpul să se întoarcă din nou singură în casa ei mare și pustie.

„La mulți ani, Holly”, spuse încet Abbey tremurând toată de frig.

Holly se întoarse spre ea zâmbind și dădu cu ochii de aparatul de filmat. „Încă mai filmezi cu ăsta? Oprește-l!” și luă camera din mâna lui Declan.

Sfârșit.

În vreme ce Daniel aprinse luminile în club, Holly se strecură pentru a scăpa de mulțime și ieși prin cea mai

apropiată ușă. Avea nevoie să-și adune gândurile înainte ca ceilalți să înceapă să vorbească despre asta. Se găsea într-o magazie înconjurată de mături și găleți și butoiașe de bere goale. Ce loc stupid ca să te ascunzi, se gândi ea. Se așază pe un butoiaș și se gândi la ceea ce tocmai văzuse. Era șocată, dezamăgită și furioasă pe Declan care îi spusese că o să facă un documentar despre viața de club. Își amintea clar că el nu-i spusese nimic despre faptul că va filma cum se dau în spectacol ea și prietenele ei. Și într-adevăr s-au dat în spectacol. Dacă le-ar fi întreat politicos dacă ar putea să le filmeze ar fi fost altceva. Deși nu credea că ele ar fi fost de acord cu asta.

Însă ultimul lucru pe care dorea să-l facă acum era să tipe la Declan de față cu toată lumea. În afara faptului că o umilise complet, Declan filmase și montase foarte bine filmul. Dacă nu ar fi fost ea, cea care apăruse la TV, Holly ar fi considerat că meritase premiul din plin. Dar *era* vorba de ea, așa că *nu* merita să câștige... Unele părți din el fuseseră amuzante, dar pe Holly nu o supărau atât părțile în care ea și prietenele ei se făcuseră de răs, ci cadrele furișe cu nefericirea ei.

Lacrimi amare i se rostogoleau pe față și Holly își strânse mâinile în jurul corpului pentru a se alina. Văzuse la televizor cum se simțea cu adevărat. Pierdută și singură. Plângea pentru Gerry, plângea pentru ea însăși cu suspine amare care făceau s-o doară coastele, ori de câte ori voia să-și recapete suflarea. Nu mai voia să fie singură și nu voia ca familia să-i vadă singurătatea pe care ea încercase din rășputeri să o ascundă față de ei. Voia doar ca Gerry să se întoarcă, și nu-i mai păsa de nimic. Nu i-ar fi păsat dacă ei s-ar fi certat în fiecare zi, dacă ar fi fost falțiți, n-ar fi avut casă sau bani. Îl voia doar pe el. Auzi cum se deschide ușa în spatele ei și simți niște brațe puternice care îi cuprinseseră trupul fragil. Plângea ca și cum lunile de suferință acumulate se rostogoleau dintr-o dată în afară.

„Ce-a pățit? Nu i-a plăcut?” îl auzi ea pe Declan întrebând îngrijorat.

„Las-o în pace, fiule”, spuse blând mama lui iar ușa se închise din nou în timp ce Daniel o mângâia pe păr și o legăna încet.

Într-un final, după ce plânse cu toate lacrimile din lume, Holly se opri și se desprinse de Daniel. „Scuze”, se smiorcăi ea, ștergându-și lacrimile cu mâneca bluzei.

„Nu trebuie să-ți ceri scuze”, spuse el blând, luându-i mâinile de la ochi și dându-i un șervețel de hârtie.

Ea rămase tăcută, încercând să se adune.

„Dacă ești supărată din cauza filmului, n-ai de ce”, spuse el așezându-se pe o cutie goală din fața ei.

„Da, cum nu”, spuse ea sarcastică, ștergându-și lacrimile din nou.

„Nu, serios”, insistă el. „Cred că a fost amuzant. Voi toate arătați ca și cum v-ați fi distrat de minune”, îi spuse Daniel zâmbindu-i.

„Din păcate, nu m-am simțit așa”, spuse ea tristă.

„Poate că nu te-ai simțit astfel, dar camera nu descifrează sentimentele, Holly.”

„Nu trebuie să te străduiești să mă faci să mă simt mai bine”. Holly se jena pentru că era consolată de un străin.

„Nu mă străduiesc să te fac să te simți mai bine, spun doar ceea ce este. Nimeni în afară de tine n-a observat lucrul acela pentru care te-ai supărat. Eu unul n-am văzut nimic, de ce crezi că ceilalți au observat?”

Holly se simți un pic mai bine. „Ești sigur?”

„Sigur că sunt sigur”, spuse el zâmbind. „Acum haide, nu te mai ascunde prin toate cămăruțele din clubul meu, s-ar putea să mă supăr”, râse el.

„Fetele sunt bine?” ,întrebă Holly, sperând că era doar ea cea care se purtase copilărește.

De afară se auziră hohote de râs.

„După cum auzi, sunt foarte bine”, spuse el arătând cu capul spre ușă. „Ciara e încântată că toată lumea a privit-o ca pe un star, Denise a ieșit până la urmă din toaletă iar Sharon nu se mai oprește din râs. Deși Jack îi face lui Abbey zile negre în legătură cu vomatul la întoarcerea acasă.”

Holly chicoti.

„Așa că vezi, nimeni n-a observat ceea ce ai văzut tu.”

„Mersi, Daniel”, spuse ea ușurată.

„Ești gata să dai ochii cu publicul din sală?” râse el.

„Cred că da.” Holly păși în sala de unde se auzeau hohotele de râs. Luminile erau aprinse și toată lumea stătea în jurul mesei, schimbând glume și povestind cu veselie. Holly se așeză alături de mama ei. Elizabeth o îmbrățișă și o sărută pe obraz.

„Păreră mea este că a fost grozav”, spuse entuziasmat Jack. „Ce bine-ar fi ca Declan să iasă mereu cu fetele, atunci am ști ce-ar face, nu-i așa, John?” clipi el complice din ochi către soțul lui Sharon.

„Pot să vă asigur”, spuse Abbey, „că ceea ce ați văzut nu se petrece de obicei când ieșim în oraș”.

Dar băieții nu credeau o iotă.

„E totul bine?” o întrebă Declan pe Holly, îngrijorat că o supăraseră.

Holly îi aruncă o privire piezișă.

„Credeam că o să-ți placă, Hol”, spuse el mâhnit.

„Poate mi-ar fi plăcut dacă aș fi știut ce pui la cale”, se răsti ea.

„Dar am vrut să-ți fac o surpriză”, spuse Declan cu sinceritate.

„Urăsc surprizele”. Holly se frecă la ochi, simțind înțepături.

„Să-ți fie învățătură de minte, fiule” îl preveni Frank pe Declan. „N-ar trebui să filmezi oamenii fără ca aceștia să știe ce faci. Este ilegal.”

„Pariez că juriul n-a știut lucrul ăsta când i-a acordat premiul”, îl aprobă Elizabeth.

„N-ai de gând să le spui, nu-i așa Holly?” Declan făcu ochii mari.

„Nu, dacă ai să te porți frumos cu mine în următoarele câteva luni”, spuse Holly pe un ton viclean, răsucindu-și o suviță de păr în jurul degetului.

Declan făcu o grimasă, nu avea de ales și știa asta. „Da, orice”, spuse el dând din mână a lehamite.

„Ca să fiu sinceră, Holly, trebuie să recunosc că a fost foarte amuzant”, chicoti Sharon. „Tu și operațiunea Cortina Aurie”, o înghionti ea pe Denise în joacă.

Denise dădu ochii peste cap. „O, trebuie să vă spun ceva – n-o să mai beau *niciodată*”.

Toată lumea izbucni în râs, iar Tom îi puse o mână pe umăr.

„Ce e?” întrebă ea inocentă. „Vorbesc serios.”

„Că tot vorbim de băutură, vreți să beți ceva?” Daniel se ridică de la locul lui. „Jack?”

„Da, Budweiser, mersi.”

„Abbey?”

„Ăă... vin alb te rog”, spuse ea pe un ton politicos.

„Frank?”

„O Guinness, mersi, Daniel.”

„Și mie una”, spuse John.

„Sharon?”

„Vodcă cu cola te rog. Holly tu vrei la fel?” spuse ea privind-și prietena. Holly făcu semn că da.

„Tom?”

„JD și cola te rog, Dan.”

„Și eu la fel”, spuse Declan.

„Denise?” Daniel încercă să-și ascundă zâmbetul.

„Ăă... o să beau... gin și apă tonică te rog.”

„Ha!” făcură toți în zeflemaea către ea.

„Și ce?” dădu ea nepăsătoare din umeri, „N-o să mor dintr-un pahar...”

Holly stătea aplecată peste chiuvetă cu mânecile suflecate până la coate, frecând la oale, când auzi o voce familiară.

„Bună, iubito.”

Ea ridică privirile și-l văzu stând în pragul ușii deschise de la verandă. „Bună”, zâmbi ea.

„Ți-a fost dor de mine?”

„Desigur.”

„Ți-ai găsit un alt soț?”

„Sigur că l-am găsit, e sus în pat, doarme”, râse ea ștergându-se pe mâini.

Gerry dădu din cap și țuguie buzele. „Să urc și să-l strâng de gât pentru că doarme în patul nostru?”

„A, mai lasă-l o oră”, glumi ea uitându-se la ceas, „are nevoie de odihnă.”

Părea vesel, se gândi ea, cu fața proaspătă și la fel de frumos cum și-l amintea. Purta bluza care-i plăcea ei cel mai mult, pe care i-o cumpăraseră de Crăciun. O privea de sub genele lungi, cu ochii lui mari căprui, ca de cățeluș.

„Nu intri?” îl întrebă zâmbind.

„Nu, am trecut doar ca să văd ce faci. Îți merge totul bine?” Se sprijinea de tocul ușii cu mâinile în buzunare.

„Așa și așa”, răspunse ea cântărind cu mâinile aerul. „Ar putea fi și mai bine.”

„Aud că ai ajuns vedetă de televiziune”, zâmbi el malițios.

„Una fără voia ei”, râse ea.

„O să-ți cadă toți bărbații la picioare”, o asigură el.

„Că o să cadă e un lucru bun” aprobă ea, „problema este că nu nimeresc ținta”, mai spuse arătând spre sine.

El râse.

„Mi-e dor de tine, Gerry.”

„N-am plecat prea departe”, zise el blând.

„Iar mă părăsești?”

„Pentru moment.”

„Ne vedem în curând”, zâmbi ea.

El îi făcu cu ochiul și dispăru.

Holly se trezi cu un zâmbet pe față, simțindu-se de parcă dormise timp de câteva zile. „Bună dimineața, Gerry”, spuse ea veselă, privind spre tavan.

Telefonul suna lângă ea. „Alo?”

„Doamne, Holly, să vezi ce scriu ziarele”, spuse Sharon cuprinsă de panică.

Capitolul douăzeci

Holly sări imediat din pat, își puse un trening și se îndreptă cu mașina spre cel mai apropiat chioșc de ziare. Ajunsă acolo începu să răsfoiască paginile ziarelor, în căutarea lucrurilor despre care îi pomenise Sharon. Omul aflat în spatele tejghelei tuși de câteva ori, iar Holly ridică privirea spre el.

„Aici nu e bibliotecă, doamnă dragă. Va trebui să-l cumperi”, mai spuse el, arătând spre ziarul din mâna ei.

„Știu asta”, răspunse ea iritată de lipsa de politețe a acestuia. Oare, cum puteai să-ți dai seama ce ziar vrei să cumperi, dacă nu știai care e ziarul ce conține lucrul care te interesa? Până la urmă, luă toate ziarele de pe stand și le trânti pe tejghea, zâmbindu-i dulce.

Omul se uită nedumerit și începu să le scaneze la casă unul câte unul. În spatele ei începuse să se formeze o coadă.

Holly se uită pofticioasă la sortimentele de ciocolată care se aflau în fața ei și își roti privirea în jur să vadă dacă o urmărea cineva. Toată lumea o privea atent. Se întoarse iute spre tejghea. La un moment dat întinse brațul sus și apucă două batoane mari de ciocolată, aflate în apropierea ei pe un raft și le puse peste grămada de ziare. Una câte

una, restul ciocolatelor alunecară pe jos. Adolescentul din spatele ei pufni și întoarse privirea în altă parte râzând, când Holly se aplecă roșie la față și începu să le strângă. Căzuseră atâtea, încât trebui să se aplece de câteva ori. Magazinul era liniștit, dar câteva persoane aflate la coada din spatele ei tușeau nervos. Pe furiș, Holly mai adăugă câteva pungi de dulciuri la grămada din față ei. „Pentru copii”, spuse ea cu voce tare spre vânzător, sperând să o audă și cei din spate.

Vânzătorul mormăi și continuă să scaneze articolele. Apoi ea își aminti că avea nevoie de lapte, așa că plecă în goană de la coadă spre celălalt capăt al magazinului pentru a lua o cutie de lapte de la frigider. Câteva femei țâțâiră dezaprobat din buze când ea își relua locul în fruntea cozii, așezând laptele pe grămada ei de cumpărături. Vânzătorul de ziare se opri din scanat și o fixă cu privirea, în vreme ce ea îl privea calin.

„Mark”, strigă acesta.

Un adolescent plin de coșuri apăru de pe un culoar al magazinului având în mână un aplicator de prețuri. „Da”, răspuse el morocănos.

„Fiule, ești bun, te rog, să deschizi cealaltă casă? S-ar putea ca aici să mai dureze”. Vânzătorul de ziare privi aspru la Holly.

Ea se încruntă la el.

Mark se îndreptă în silă spre a doua casă, nedezlipindu-și privirile de la Holly. Și ce? gândi ea defensiv. Nu da vina pe mine pentru că trebuie să-ți faci treaba. El deschise casa și toată coada din spatele ei se grăbi să treacă în partea cealaltă.

Mulțumită că nimeni nu se mai holba la ea, mai luă câteva pachete de chipsuri de sub tejghea și le adăugă celorlalte cumpărături. „Petrecere aniversară”, murmură.

La coada de alături, adolescentul ceru foarte liniștit un pachet de țigări.

„Ai vreun act de identitate?” întrebă Mark pe un ton ridicat.

Adolescentul se uită în jur stânjenit, roșu la față. Holly pufni spre el și privi în altă direcție.

„Altceva?” întrebă vânzătorul de ziare sarcastic.

„Nu, mulțumesc, asta e tot”, răspuse ea printre dinți. Plăți și se chinui să pună restul la loc în portmoneu.

„Următorul”, spuse vânzătorul făcând semn spre bărbatul aflat în spatele ei.

„Bună ziua, puteți să-mi dați un pachet de Benson și...”

„Scuzați-mă”, îl întrerupse Holly, „puteți să-mi dați o pungă?” Se uita la grămada uriașă de cumpărături din fața ei.

„O clipă”, i se răspuse tăios, „să-l servesc mai întâi pe domnul. Da, domnule, țigări ați spus?”

„Vă rog”, îi spuse clientul lui Holly, parcă scuzându-se din priviri.

„Deci”, spuse vânzătorul întorcându-se spre Holly, „ce vă dau?”

„O pungă”. Încleștă fălcile.

„Douăzeci de cenți, vă rog”.

Holly oftă adânc și răscoli prin poșetă, încercând să dea din nou de urma portmoneului. În spatele ei se formă din nou coadă.

„Mark, ești bun să mai preiei o dată casa cealaltă?” spuse vânzătorul pe un ton arogant.

Holly luă moneda din poșetă, o trânti pe tejghea și începu să îndese articolele în sacoșă.

„Următorul”, spuse el din nou, privind peste umărul ei la următorul client. Holly se străduia să se dea la o parte și continuă să îndese în grabă lucrurile în sacoșă.

„O să aștept până termină doamna”, spuse politicoș clientul.

Holly îi zâmbi cu recunoștință și se întoarse pe călcâie

ca să iasă din magazin. Ea pășea mormăind ca pentru sine, când Mark, băiatul de la casă, o sperie strigând „Hei, te știu de undeva! Ești fata de la televizor!

Holly se răsuci surprinsă și mânerul de plastic cedă de la greutatea tuturor cumpărăturilor. Totul căzu pe jos iar ciocolatele, dulciurile și chipsurile se rostogoliră în toate direcțiile.

Clientul prietenos se aplecă pentru a o ajuta să-și strângă cumpărăturile, în timp ce restul celor aflați în magazin priveau amuzați, întrebându-se cine era fata de la televizor.

„Tu ești, nu-i așa?” râse băiatul.

Holly îi zâmbi slab de la podea.

„Știam eu!” bătu el din palme entuziasmat. „Ești ca lumea!”

Da, se simțea ca lumea de tot, stând în genunchi în magazin căutând batoane de ciocolată.

Holly se înroși la față și își dresе nervoasă vocea. „Ăă... scuzați-mă vă rog, ați putea să-mi mai dați o sacoșă ?”

„Da, costă...”

„Poftim”, îl întrerupse clientul prietenos, punând o monedă de douăzeci de cenți pe tejghea. Vânzătorul privi perplex și continuă să servească clienții.

„Sunt Rob”, spuse bărbatul, ajutând-o să-și pună ciocolata în sacoșă și îi întinse mâna.

„Sunt Holly”, spuse ea un pic stânjenită de amabilitatea acestuia, și-i întinse la rândul ei mâna „Și sunt ciocoholică.”

El izbucni în râs.

„Mulțumesc pentru ajutor”, spuse recunoscătoare, ridicându-se în picioare.

„Pentru puțin”, îi răspunse bărbatul, ținându-i ușa ca să poată ieși. Arăta bine, se gândi ea, era totuși mai tânăr decât ea și avea o culoare ciudată a ochilor, un fel de verde cenușiu. Îl privi pe furiș mai îndeaproape. El își dresе vocea.

Holly roși brusc, dându-și seama că îl fixase cu privirea. Se îndreptă spre mașina ei și puse sacoșa doldora pe bancheta din spate. Rob o urmase. Inima îi tresări.

„Bună din nou”, râse el. „Ăă... mă întrebam dacă n-ai vrea să bem ceva?” apoi izbucni în râs, uitându-se la ceas. „De fapt e cam devreme pentru asta, ce-ai zice de o cafea?”

Era un tip care părea foarte sigur pe el cum stătea rezemat de mașină în fața lui Holly, ținând mâinile în buzunarele blugilor, cu degetul mare rămas afară și cu ochii aceia ciudați care o fixau. Totuși nu o făcea să se simtă stânjenită, se purta foarte degajat, ca și când a invita o străină la cafea ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume. Așa se proceda în ziua de azi?

„Ăă...” Holly reflectă un moment. Făcea ceva rău dacă ieșea la o cafea cu un om care fusese atât de politicoș cu ea? În plus arăta foarte bine. Dar, lăsând la o parte felul în care arăta, Holly chiar avea nevoie de compania cuiva, iar el părea un tip cumsecade, cu care puteai sta de vorbă. Sharon și Denise erau la serviciu, iar Holly nu putea să meargă din nou acasă la mama ei, Elizabeth avea și ea treburi. Holly avea într-adevăr nevoie să înceapă să cunoască oameni noi. Mulți dintre ceilalți prieteni pe care îi aveau Gerry și Holly erau în principal prietenii lui Gerry de la serviciu și oameni de diferite condiții sociale, dar o dată ce el murise toți acei „prieteni” nu prea mai trecuseră pe la ea. Măcar știa care erau adevărații ei prieteni.

Era gata să accepte invitația lui Rob, când acesta aruncă o privire spre mâna ei și zâmbetul i se stinse. „O, iartă-mă, nu mi-am dat seama...”. Se îndepărtă stânjenit de lângă ea, ca și cum ea ar fi suferit de vreo boală molipsitoare. „Trebuie să ajung undeva”, zâmbi el scurt și plecă rapid, îndepărtându-se.

Holly rămase cu privirea pironită în urma lui, neștiind ce să creadă. Spusese ceva ce nu trebuia? Îi luase prea

mult ca să se hotărască? Încălcase vreuna din legile nescrise ale acestui joc nou de-a cunoscutul oamenilor? Privi în jos spre mâna care-l făcuse pe el să fugă de ea și văzu verigheta strălucind. Oftă adânc și își trecu mâinile peste față plictisită.

Chiar în acel moment adolescentul din magazin trecu pe lângă ea cu o gașcă de prieteni și o țigară în colțul gurii și pufni în direcția ei.

Pur și simplu nu putea să câștige.

Holly trânti portiera mașinii și privi în jur. N-avea chef să se întoarcă acasă, se săturase să se uite pe pereți toată ziua și să stea doar cu gândurile ei. Era doar zece dimineața, iar afară era soare, cald și frumos. Peste drum, la cafeneaua „The Greasy Spoon” mesele și scaunele erau scoase afară. Stomacul îi ghiorăi. Un mic dejun irlandez copios era exact lucrul de care avea nevoie acum. Își luă ochelarii de soare dintr-un compartiment micuț al mașinii, apucă mai multe ziare și trecu strada.

O femeie rotofeie ștergea mesele. Avea părul strâns în coc și rochia ei înflorată era acoperită cu un șorț roșu cu buline albe. Holly avu sentimentul că pășise într-o bucătărie de la țară.

„A trecut ceva vreme de când mesele astea n-au mai văzut lumina soarelui”, îi spuse femeia veselă lui Holly, când o văzu apropiindu-se de cafenea.

„Da, e o zi frumoasă, nu-i așa?”, spuse Holly și amândouă priviră cerul senin. Era amuzant cum vremea bună din Irlanda era mereu subiectul de conversație preferat de toată lumea. Asta fiindcă se întâmpla atât de rar să fie senin, încât toată lumea o simțea ca pe o binecuvântare.

„Vrei să iei loc aici, draga mea?”

„Cred că da, vreau să profit din plin de soare, care probabil nu va mai străluci peste o oră”, râse Holly luând loc.

„Trebuie să gândești pozitiv”. Chelnerița se agita în jurul mesei lui Holly. „Așa, o să-ți aduc meniul”, spuse ea, întorcându-se să plece.

„Nu e nevoie”, strigă Holly după ea, „Știi ce vreau. Mic dejun irlandez.”

„Imediat, dragă”, zâmbi femeia și făcu ochii mari când văzu teancul de ziare de pe masă. „Te gândești să începi o afacere vânzând ziare?” chicoti ea.

Holly privi spre mormanul de ziare în vârful căruia se afla *Liderul Arab*. Luase absolut fiecare ziar, fără a alege. Se îndoia foarte tare că *Liderul Arab* ar putea conține vreun articol despre film.

„Să-ți spun drept, draga mea”, spuse femeia ștergând o masă de lângă ea, „Ne-ai face un mare bine dacă l-ai scoate pe nemernicul ăla bătrân din afaceri.” Aruncă o privire peste drum spre chioșcul de ziare. Holly izbucni în râs când femeia intră în cafenea.

Rămase câteva minute să privească trecătorii. Îi plăcea să prindă frânturi din conversațiile oamenilor de pe stradă; i se părea că se uită pe furiș în viețile altora. Îi plăcea să ghicească ce profesie aveau, unde se grăbeau să ajungă, unde locuiau, dacă erau căsătoriți sau nu... Sharon și Holly stăteau întotdeauna în Bewley's care dădea în Grafton Street și de acolo priveau trecătorii.

Creau mici scenarii în mintea lor pentru ca timpul să treacă mai ușor, iar Holly avu impresia că de câteva zile nu făcea decât asta. Fapt care nu demonstra decât că mintea ei era la viețile altora, în loc să se concentreze asupra propriei sale vieți. De exemplu, micul scenariu pe care îl crease se referea la bărbatul care trecea acum pe stradă, ținându-și soția de mână. Holly se gândi că el era homosexual în secret și că bărbatul care se îndrepta spre ei era iubitul lui. Holly le privi fețele când se apropiară unul de celălalt, întrebându-se dacă se vor privi în ochi. Făcură

chiar mai mult de-atât, iar Holly se strădui să nu chicotească când cei trei se opriă chiar în fața mesei unde se afla ea.

„Scuzați-mă? Aveți un ceas?” întrebă iubitul pe bărbatul care era homosexualul secret și pe soția acestuia.

„Da, e zece și un sfert”, răspunse bărbatul care era în secret homosexual, privindu-și ceasul.

„Mulțumesc mult”, spuse iubitul atingându-i brațul și continuându-și apoi drumul.

Acum pentru Holly era clar ca lumina zilei că acesta fusese un cod secret pentru o întâlnire care urma să aibă loc mai târziu. Continuă să se mai uite la oameni încă puțin, până când, în cele din urmă, se plictisi și hotărî că ar trebui să-și trăiască, în schimb, propria viață.

Holly răsfoi paginile ziarelor de scandal și dădu peste un mic articol în secțiunea recenzii care-i atrase atenția.

„Orașul și fetele ” în topul audienței

Voi, ghinioniștii, care ați ratat filmul de televiziune extrem de comic „Orașul și fetele” de miercurea trecută, nu disperați, pentru că va fi reprogramat în curând.

Filmul hilar, în regia irlandezului Declan Kennedy, prezintă secvențe reale cu cinci fete din Dublin care își petrec seara în oraș. El ridică vâlul care acoperă lumea misterioasă a vieții celebrităților din clubul la modă ‘Bou-doir’ și ne fac să râdem jumătate de oră până ne doare stomacul.

Această emisiune a fost un succes atunci când a fost difuzată miercurea trecută pe Canalul Patru. Un studiu al audienței TAM a relevat că a fost vizionat de 4 milioane de oameni, numai în Marea Britanie. Documentarul va fi retransmis sâmbătă noaptea la ora 11, pe Canalul Patru. Trebuie să-l vedeți, nu-l ratați!

Holly încercă să-și păstreze calmul, după ce citi articolul. Erau vești extraordinare pentru Declan, dar dezastruoase pentru ea. Era suficient că filmul fusese difuzat o dată, nu voia să mai fie dat și a doua oară. Trebuia să stea serios de vorbă cu Declan despre asta. Noaptea trecută scăpase ușor, pentru că el fusese atât de entuziasmat, ea nu voia să facă o scenă, dar în acest stadiu al vieții avea suficiente probleme, nu-i mai trebuia încă un lucru pentru care să-și facă griji.

Ea răsfoi și celelalte ziare și văzu lucrurile de care îi pomenise Sharon. Aproape fiecare ziar avea un articol despre film, iar unul chiar avea o poză cu Denise, Sharon și Holly făcută în urmă cu câțiva ani. Nu-și dădea seama cum au putut face rost de ea. Slavă Domnului, că ziarele nu relatau decât lucruri adevărate, altfel Holly chiar ar fi avut motive de îngrijorare. Totuși nu era prea încântată de cuvintele pe care le foloseau, „fete nebune”, „fetele bete crită” și explicația dintr-un ziar cum că ele ar fi fost „bine antrenate”. Ce voiau să spună cu asta?

În sfârșit sosi și comanda lui Holly, iar ea o contemplă în stare de șoc, întrebându-se cum o să o poată dovedi.

„Asta o să te înzdrăvenească, iubito”, spuse femeia dolofană, punându-i farfuria pe masă. „Ai nevoie de un pic de cărniță pe oase, ești mult prea slabă”, o avertiză ea, și plecă din nou, legănându-se. Holly se simți încântată de compliment.

Farfuria era plină ochi cu cârnați, șuncă, ouă, chiftelute de cartofi, pudding de vanilie și de cacao, iahnie de fasole, cartofi prăjiți, ciuperci, roșii și cincii felii de pâine. Holly privi stânjenită în jur, sperând că nimeni nu va crede că mănâncă precum un porc. Îl văzu pe adolescentul acela enervant care se îndrepta spre ea cu gașca lui de prieteni, așa că își luă farfuria și intră în local. În ultimul timp nu prea avusese poftă de mâncare; dar acum că în sfârșit avea

chef să mănânce nu voia să lase un adolescent prostuț să-și strice micul dejun.

Holly trebuie să fi stat la „The Greasy Spoon” mai mult decât își închipuise, pentru că atunci când ajunsese în casa părinților ei din Portmarnock era aproape ora două. În ciuda previziunilor, vremea nu se stricase, iar soarele încă strălucea pe cerul senin, fără pic de nor. Holly privi spre plaja aglomerată din fața casei. Era dificil să-și dea seama unde se termina cerul și unde începea marea. Din autobuze lumea se revărsa într-una și în aer plutea un miros plăcut de loțiune pentru bronzat. Pe iarbă stăteau grupuri de adolescenți care ascultau ultimele hituri la CD playere, muzica fiind dată la maximum. Zgomotul și mirosul îi deșteptau lui Holly amintiri frumoase din vremea când era copil.

Sună la ușă pentru a patra oară, dar nu-i deschise nimeni. Știa cu siguranță că era cineva acasă, pentru că la etaj ferestrele dormitorului erau larg deschise. Părinții ei nu le lăsau niciodată deschise când plecau de acasă, mai ales că prin zonă hoinărea o mulțime de străini. Ea călcă pe iarbă și-și lipi fața de fereastra de la camera de zi, să vadă dacă se zărea vreun semn de viață. Era pe punctul să renunțe și să se îndrepte către plajă, când auzi duelul verbal dintre Declan și Ciara.

„CIARA DESCHIDE ODATĂ UȘA!”

„AM SPUS NU! AM... TREABĂ!” țipă ea.

„ȘI EU AM!”

Holly sună încă o dată la ușă, iar asta turnă gaz peste foc.

„DECLAN!” Era un urlat care îi îngheța sângele în vine.

„DESCHIDE TU, VACĂ LENEȘĂ !”

„HA! EU SUNT LENEȘĂ?!”

Holly își scoase telefonul mobil și formă numărul de acasă.

„CIARA RĂSPUNDE LA TELEFON!”

„NU!”

„O, pentru numele lui Dumnezeu”, izbucni Holly și închise telefonul. Formă numărul de mobil al lui Declan.

„Mda?”

„Declan deschide dracului ușa în momentul ăsta, altfel o sparg”, mârâi amenințător Holly.

„A, îmi cer scuze Holly, am crezut că a deschis Ciara”, minți el.

Declan se ivi în pragul ușii purtând pe el doar un șort, iar Holly se năpusti înauntru. „Isuse Cristoase! Sper că nu procedați așa de fiecare dată când sună cineva la ușă.”

El strânse din umeri cu nepăsare. „Mama și tata sunt plecați”, spuse el rar și se îndreptă spre scări.

„Hei, unde te duci?”

„Înapoi în pat.”

„N-ai să faci asta”, spuse calmă Holly, „ai să stai aici cu mine”, spuse arătând înspre canapea „și o să vorbim un pic despre „Orașul și fetele.”

„A, nu”, se lamentă Declan, „trebuie să facem asta acum? Sunt foarte obosit”, se frecă el la ochi.

Holly nu avea pic de compasiune pentru el. „Declan, este două după-amiaza, cum poți fi obosit?”

„Pentru că m-am întors acasă acum câteva ore”, spuse el obraznic, clipind complice spre ea. Acum chiar că nu mai avea nici un pic de înțelegere pentru el, era pur și simplu geloasă.

„Stai!” ordonă ea, arătându-i canapeaua.

El se lamentă iar și se târî spre canapea unde se trânti și se întinse cât era de lung, nelăsând nici un pic de loc pentru Holly. Ea își dădu ochii peste cap și trase fotoliul tatălui ei aproape de Declan.

„Simt că sunt la înghesuială”, râse el cu brațele încrucișate după cap și privind în sus spre ea de pe canapea.

„Foarte bine, pentru că am de gând să te descos.”

Declan spuse pe un ton plângăcios „Holly, chiar trebuie să faci asta? Am vorbit despre asta aseară.”

„Chiar ai crezut că numai atât am avut de spus? «Declan, îmi pare rău, dar nu mi-a plăcut felul în care m-ai umilit public pe mine și prietenele mele. Ne vedem săptămâna viitoare?»”

„Evident că nu.”

„Haide, Declan,” spuse ea îndulcindu-și tonul, „Sunt sora ta, nu sunt aici să te cicălesc. Vreau doar să înțeleg de ce ai crezut tu că ar fi o idee așa bună să nu-mi spui că mă filmezi pe mine și prietenele mele?”

„Știai că filmez”, spuse el apărându-se.

„Un film despre *viața în cluburi!*” Holly ridică vocea la fratele ei, frustrată.

„Și *era* despre *viața în cluburi!*”, râse Declan.

„Te crezi al naibii de isteț”, îl repezi ea, iar el se opri din râs. Ea numără până la zece și respiră rar, pentru a nu se repezi să-l atace.

„Haide, Declan”, spuse ea încet, „nu crezi că am suportat destule până acum, ca să-mi mai fac griji și pentru asta? Și fără ca măcar să mă fi întrebat? Nu pot să înțeleg cu nici un chip de ce ai făcut asta!”

Declan se ridică de pe canapea devenind serios, acum vocea lui suna ca a unui om matur. „Știu Holly, știu că ai trecut prin iad, dar credeam că asta te va înveseli. Nu am mințit când spuneam că voi filma clubul, pentru că asta intenționez să fac. Dar când am dus filmul la colegiu și am început să-i fac montajul toată lumea a fost de părere că e atât de amuzant încât nu puteam să nu-l fac public”.

„Da, dar l-au dat la televizor, Declan.”

„N-am știut că ăsta era premiul, pe bune”, spuse el făcând ochii mari. „Nimeni nu știa, nici măcar profesorii mei! Cum puteam să spun nu, atunci când am câștigat?”

Holly capitulă și-și trecu degetele prin păr.

„Sincer, am crezut că o să-ți placă”, zâmbi el, „M-am consultat cu Ciara; până și ea a fost de părere că o să-ți placă. Îmi pare rău că te-am supărat”, mormăi el în cele din urmă.

Holly continuă să dea înțelegător din cap la explicațiile lui, dându-și seama că el chiar avusese intenții bune, dar deodată se opri. Ce-i spusese? Se ridică iute din fotoliu.

„Declan, ai spus că Ciara știa de înregistrare?”

Declan înghetează și încercă să se gândească la o cale de a ieși din asta. Cum nu-i veni nici o idee, se trânti iarăși pe canapea și-și acoperi capul cu o pernă, știind că tocmai declanșase cel de-al treilea război mondial.

„Holly, te rog să nu-i spui nimic, altfel mă omoară!” veni răspunsul lui înăbușit.

Holly sări de la locul ei și urcă furtunos scările, călcând apăsat pe fiecare treaptă, pentru a-i arăta Ciarei că era într-adevăr furioasă. Proferă amenințări la adresa Ciarei tot drumul până sus și bătu la ușa dormitorului ei.

„Nu intra!” țipă Ciara dinăuntru.

„Ai încurcat-o rău de tot, Ciara!” urlă Holly. Nu-i venea să creadă că sora ei știuse lucrurile astea de la început și nu o avertizase. Apucă clanța și intră năvalnic pe ușă, având pe chip cea mai feroasă expresie de care era în stare.

„Ți-am spus să nu intri!” zberă Ciara. Holly era pe punctul de a începe să-și insulte sora în fel și chip, dar se opri când o văzu pe Ciara așezată pe jos, ținând în brațe ceva ce arăta ca un album foto și cu lacrimile curgându-i suvoaie pe obraji.

Capitolul douăzeci și unu

„Ciara, ce-ai pățit?” spuse Holly blând. Era îngrijorată; nu-și amintea ultima dată când o văzuse pe Ciara plângând. De fapt nu era sigură dacă Ciara știa să plângă. Indiferent ce o făcuse pe sora ei să plângă, trebuie să fi fost ceva serios.

„N-am pățit nimic”, răspuse Ciara închizând albumul cu zgomot și împingându-l sub pat. Părea stânjenită că fusese prinsă plângând și se ștergea apăsând pe față de lacrimi, încercând să pară că nu-i pasă.

Jos, pe canapea, Declan ținea capul ridicat dintre perne. Era ciudat de liniște acolo sus; spera că nu-și făcuseră vreun lucru prostesc una alteia. Urcă scările în vârful picioarelor și trase cu urechea la ușă.

„Ai pățit tu ceva”, spuse Holly traversând camera și așezându-se alături de sora ei pe jos. Era o completă schimbare de roluri; încă de când erau mici, Holly plângea până nu mai putea. Ciara fusese cea puternică.

„N-am nimic”, se răsti Ciara.

„Bine”, spuse Holly uitându-se de jur împrejur, „dar dacă ai ceva pe suflet care te neliniștește, știi că poți sta de vorbă cu mine, nu-i așa?”

Ciara refuză să o privească, făcând doar un semn afirmativ din cap. Holly se ridică în picioare cu intenția de a-și lăsa în pace sora, când deodată Ciara reizbucni în plâns. Holly se așează iute la loc lângă ea și își încolăci protector mâinile în jurul surorii ei mai mici. Holly o mângâia pe părul ei roz mătăsos, în timp ce Ciara plângea în tăcere.

„Vrei să-mi spui ce-ai pățit?” o întrebă ea blând.

Ciara bolborosi un răspuns și se ridică să răsfoiască albumul foto de sub pat. Îl deschise cu mâini tremurătoare și răsfoi câteva pagini.

„El”, răspunse ea tristă, arătând spre o fotografie a ei și a unui tip pe care Holly nu-l cunoștea. De fapt, Holly de-abia își recunoscuse sora. Arăta altfel și părea mult mai tânără. Fotografia fusese făcută într-o zi însorită de vară pe un vaporăș în apropiere de clădirea Operei din Sydney. Ciara stătea fericită pe un genunchi al lui, ținându-l de gât, iar el o privea zâmbind larg. Lui Holly nu-i venea să creadă cât de drăguță era Ciara în fotografie. Avea părul blond, cum n-o văzuse Holly niciodată, și zâmbea fericită. Trăsăturile îi erau mai dulci și nu arăta deloc ca și cum ar fi fost în stare să facă arșice pe cineva la nervi.

„Ăsta e prietenul tău?” întrebă încet Holly.

„A fost”, se smiorcăi Ciara și o lacrimă căzu pe pagina albumului.

„De asta te-ai întors acasă?” o întrebă ea încet, ștergând o lacrimă de pe fața surorii ei.

Ciara făcu semn din cap că da.

„Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?”

Ciara răspunse cu respirația întretăiată. „Ne-am certat.”

„Te-a ...” Holly își alese cu grijă cuvintele. „Sper că nu te-a bătut sau ceva în genul ăsta, nu?”

Ciara clătină din cap. „Nu”, bolborosi ea, „ne-am certat pentru o prostie, iar eu am spus că plec și el a spus că se

bucură...” spuse cu voce scăzută, începând să suspine din nou.

Holly o luă în brațe și așteptă până când Ciara putu din nou să vorbească.

„Nici măcar n-a venit la aeroport ca să-și ia la revedere.”

Holly o bătea ușor pe spate pe Ciara, ca și când ar fi fost un bebeluș care tocmai își băuse biberonul. Spera doar ca Ciara să nu vomite pe ea. „Te-a mai sunat de atunci?”

„Nu și sunt acasă de două luni, Holly”, hohoti ea. Privi în sus spre sora ei cu niște ochi atât de triști că lui Holly aproape că-i venea și ei să plângă. Nu avea o părere prea bună despre tipul ăsta care o făcuse pe sora ei să plângă, dar cu toate astea nu știa toate amănuntele. Holly îi zâmbi încurajator. „Atunci poate crezi că nu e persoana potrivită pentru tine?”

Ciara începu din nou să plângă. „Dar îl iubesc pe Mathew, Holly, și ne-am certat dintr-o prostie. Mi-am luat bilet de avion pentru că eram furioasă, nu știam că o să mă lase să plec...” Rămase cu privirile pierdute, spre fotografie.

Ferestrele dormitorului Ciarei erau larg deschise, iar Holly asculta zgomotul familiar făcut de valuri și râsetele care veneau de pe plajă. Holly și Ciara crescuseră împreună în această cameră, iar acum o cuprindea un sentiment ciudat de liniște, simțind aceleași mirosuri și ascultând zgomotele care-i erau familiare.

Ciara se mai potoli un pic. „Îmi pare rău, Hol.”

„Ei, nu trebuie să-ți pară rău deloc”, spuse ea strângând-o de mână. „Ar fi trebuit să-mi spui toate astea când te-ai întors acasă, în loc să ții totul în tine”.

„Dar ăsta e un lucru minor, în comparație cu ceea ce ți s-a întâmplat ție. Mă simt ca o proastă pentru că plâng din cauza asta”. Își șterse lacrimile, furioasă pe ea însăși.

De cealaltă parte a ușii, Declan ridică din sprâncene, respirând ușurat; scăpase. Se strecură în vârful picioarelor înapoi în dormitor și sări în pat. Oricine o fi fost Mathew ăsta, îi datora foarte mult. Mobilul lui țiu, semnalând primirea unui mesaj, iar el se încruntă, după ce-l citi. Cine naiba era Suzanne? Apoi zâmbi malițios, amintindu-și de seara trecută.

Capitolul douăzeci și doi

Era ora opt seara, când Holly se deplasa cu mașina pe autostrada care o ducea spre casă și afară era încă frumos. Zâmbi, lumea nu mai părea atât de deprimantă când cerul era senin. Își petrecuse toată ziua cu Ciara, stând la taclale despre aventurile ei în Australia. În interval de câteva ore se răzgândise de cel puțin douăzeci de ori dacă să-l sune sau nu pe Mathew în Australia. La plecarea lui Holly, Ciara era hotărâtă să nu mai vorbească niciodată cu el, ceea ce probabil însemna că până acum îl sunase deja.

Holly străbătu aleea care o ducea la ușa de la intrarea în casă și privi uimită grădina. I se părea ei sau era un pic mai ordonată? Arăta tot neîngrijită, cu buruienile și arbuștii părăginiți răspândiți peste tot, dar ceva se schimbase.

Atunci auzi zgomotul făcut de o mașină de tuns iarba și se răsuci pe călcâie, dând cu ochii de vecinul său care își lucra grădina. Îi făcu un semn pentru a-i mulțumi, presupunând că el fusese cel care-i dăduse o mână de ajutor, iar acesta încuviință în semn de răspuns.

Întotdeauna fusese treaba lui Gerry să se ocupe de grădină. Nu că ar fi fost un grădinar priceput, dar cert era că Holly nu avea nimic în comun cu grădinăritul, așa că

cineva trebuia să facă și treaba asta. Împreună hotărâseră că în nici un caz Holly nu avea să-și piardă ziua scormonind pământul. În consecință grădina lor era simplă; doar un mic petec de iarbă înconjurat de câțiva arbuști și flori. Cum Gerry știa foarte puține lucruri despre grădinărit, planta adesea flori în alt anotimp decât cel care trebuia sau le planta într-un loc nepotrivit, așa că până la urmă se ofileau. Acum grădina părea un câmp năpădit de buruieni. O dată cu moartea lui Gerry murise și grădina.

Atunci își aminti de orhideea din casă. Alergă înăuntru, umplu o cană cu apă și udă planta care părea extrem de însetată. Nu arăta prea bine și își făgădui să aibă mai multă grijă de ea.

Puse un pui cu mirodenii în cuptorul cu microunde și se așeză la masa din bucătărie așteptând să fie gata. Afară pe drum auzea copiii jucându-se fericiți. Își aminti serile senine de vară din copilărie, însemna că mama și tata aveau să îi lase să se joace afară mai mult și că vor merge la culcare mai târziu decât de obicei, iar asta fusese mereu o mare plăcere pentru ei toți. Holly reflectă la ziua care tocmai se încheiase și decise că fusese bună, cu excepția aceluia incident...

Privi în jos spre verigheta de pe deget și se simți imediat vinovată. Când tipul acela, Rob, se îndepărtase de ea, Holly se simțise groaznic. El o privise de parcă urmau să aibă o aventură, când acesta era ultimul lucru de pe lume pe care l-ar fi făcut. Se simțea vinovată pentru simplul fapt că se gândește dacă să accepte invitația lui la o cafea.

Dacă Holly și-ar fi părăsit soțul pentru că pur și simplu nu-l mai putea suporta era normal ca, la un moment dat, să fie atrasă de altcineva. Dar soțul ei murise când amândoi se iubeau încă foarte mult, iar ea nu putea să se îndrăgostească așa, din senin, doar pentru faptul că el nu

mai era lângă ea. Încă *se simțea* căsătorită, și să iasă la o cafea ar fi însemnat să-l trădeze pe Gerry. Numai gândul în sine o dezgusta. Inima, sufletul și mintea ei încă îi aparțineau lui.

Holly își răsuci inelul pe deget pierdută în gânduri. Oare când ar trebui să-și scoată verigheta? Gerry murise de aproape șase luni. Unde era codul pentru văduve care să explice când ar trebui să fie scoasă verigheta? Și atunci? când ar scoate-o unde să o pună, unde *ar trebui* să o pună? În găleata de gunoi? Pe noptieră lângă pat ca să-și amintească de el în fiecare zi? Continuă să-și răsucescă verigheta pe deget, chinuită de tot felul de întrebări. Nu, nu era încă pregătită să renunțe la Gerry al ei, în ceea ce o privea, el încă trăia. Cuptorul cu microunde anunță că masa era gata. Scoase vasul și-l aruncă la gunoi. Brusc își pierduse pofta de mâncare.

Mai târziu, în aceeași seară, Denise o sună agitată. „Ascultă Dublin FM, repede!”

Holly alergă spre radio și apăsă butonul de deschidere. „Sunt Tom O'Connor și ascultați Dublin FM. Dacă ați deschis de curând aparatele de radio aflați că vorbim despre paznicii cluburilor de noapte. Având în vedere munca de lămurire pe care au dus-o fetele din *Orașul și fetele* pentru a-i convinge să le lase să intre în clubul 'Boudoir' vrem să aflăm părerea voastră despre paznicii de la intrare. Vă plac sau nu? Sunteți de acord sau îi înțelegeți de ce sunt așa cum sunt? Sau sunt ei prea stricți? Numărul la care ne puteți suna este...”

Holly ridică receptorul, uitând că Denise încă se afla la celălalt capăt al firului.

„Ei?” spuse Denise chicotind.

„Ce naiba am făcut noi, Denise?”

„Știu eu?”, chicoti ea din nou. Era evident că savura fiecare minut în această ipostază. „Ai văzut ziarele de azi?”

„Da, mi se pare totul cam aiurea. Sunt de acord că a fost un documentar bun, dar lucrurile pe care le-au scris

sunt de-a dreptul stupide.”

„Draga mea, mie îmi place! Mai ales că apar și eu acolo!”

„Sunt convinsă”, râse Holly.

Tăcură amândouă, ascultând ce se spunea la radio. Vorbea un tip care era foarte supărat pe paznici, iar Tom încerca să-l calmeze.

„Ia ascultă-l pe iubitul meu”, spuse Denise. „Ce voce excitantă are, nu?”

„Ăă... mda”, mormăi Holly. „Înțeleg că sunteți tot împreună?”

„Sigur că da”. Denise părea insultată de această întrebare. „De ce n-am fi?”

„Păi a trecut ceva timp de când vă cunoașteți, Denise, asta-i tot”, se grăbi Holly să-i explice prietenei ei ca să nu-i rănească sentimentele. „Iar tu spuneai mereu că nu poți sta cu un tip mai mult de o lună, că nu-ți place să fii legată de o singură persoană”.

„Da, bine, am spus că n-aș putea sta cu un bărbat o perioadă mai lungă de o lună, dar nu că *n-aș fi în stare*. Tom e altfel, Holly”, adăugă Denise dintr-o suflare.

Holly era surprinsă să audă asta de la Denise, fata care dorea să rămână nemăritată toată viața. „Așa deci? Și atunci ce e așa diferit la Tom?” Holly își fixă telefonul între ureche și umăr și se așeză în scaun privind-și unghiile.

„O, e *ceva* care ne leagă. E sufletul meu pereche. E atât de atent, mă surprinde cu mici daruri, mă duce la restaurant și mă răsfată. Mă face să râd *tot timpul* și îmi place la nebunie să fiu cu el. De el nu mă plictisesc așa cum se întâmpla cu ceilalți băieți. În plus arată bine”.

Holly își ascunse un căscat. Denise spunea asta după prima săptămână în care ieșea cu fiecare dintre prietenii pe care îi avusese, apoi își schimba părerea. Dar poate că de data asta Denise chiar credea ceea ce spunea – în definitiv erau împreună de câteva săptămâni.

„Mă bucur mult pentru tine”, răspunse Holly cu sinceritate.

Cele două fete începură să asculte un paznic care vorbea la radio.

„Mai întâi vreau să spun că în ultimele seri am avut nu știu câte prințese și doamne de onoare care s-au înghesuit să intre. De când a fost transmis filmul ăla blestemat oamenii par să creadă că o să-i lăsăm să intre dacă sunt fețe regale! Și eu atâta am de zis: fetelor, nu mai ține, așa că nu vă mai obosiți!”

Tom continua să râdă, deși încerca să se abțină. Holly închise aparatul de radio.

„Denise,” spuse ea pe un ton serios, „lumea a înnebunit de tot.”

În ziua următoare, Holly se târî cu greu afară din casă pentru a face o plimbare în parc. Trebuia să înceapă să mai facă mișcare, ca să nu se transforme într-o leneșă și trebuia de asemenea să facă demersuri pentru a-și găsi o slujbă. Oriunde mergea, încerca să-și imagineze cum ar fi să lucreze în locul acela. Exclusese din start magazinele de îmbrăcăminte (Denise o convinsese că nu e o idee bună), restaurantele, hotelurile, barurile, și nu-și dorea nici să lucreze la un birou de la 9 la 5, așa că ce-i mai rămăsese? Nimic. Holly voia să fie ca fata din filmul pe care îl văzuse cu o seară înainte. Voia să lucreze în FBI ca să rezolve crimele și să interogheze oamenii pentru ca în final să se îndrăgostească de partenerul ei, de care nu-i plăcuse la început. Totuși, cum nu locuia în America și nu avea nici pregătirea necesară ca polițist nu prea erau șanse să se întâmple așa. Poate ar fi putut să lucreze la un circ...

Se așeză pe o bancă, lângă terenul de joacă al copiilor și ascultă strigătele lor vesele. Și-ar fi dorit să fie și ea acolo, dându-se pe tobogan sau în leagăn, în loc să stea

aici, privind de pe bancă. De ce trebuia ca oamenii săcrească mari? Holly realizează că la sfârșitul acela de săptămână nu făcuse decât să se întoarcă cu gândul înapoi în copilărie.

Voia să fie din nou neștiutoare, să fie din nou supravvegheată, să i se spună că nu trebuie să-și facă griji pentru nimic și că altcineva urma să se ocupe de toate. Ce ușoară ar fi fost viața fără să ai pe cap problemele pe care le au adulții. Atunci ar fi putut din nou să crească, l-ar fi cunoscut din nou pe Gerry și l-ar fi forțat să meargă la doctor cu câteva luni mai devreme. În cazul ăsta acum ar sta pe bancă alături de Gerry privind copiii jucându-se. Ce-ar fi fost, ce-ar fi fost...

Se gândi la remarca usturătoare a lui Richard legată de faptul că ea nu va trebui să-și bată capul cu chestiile astea supărătoare ale copiilor. Se mânia numai gândindu-se la ceea ce-i spusese. Acum ar fi vrut atât de mult să aibă griji provocate de copii. Ar fi vrut să aibă un Gerry mic care să alerge prin parc și căruia să-i strige să fie atent, și să facă toate acele lucruri pe care le fac mămicile, cum ar fi să ștergă cu șervețelul o fețișoară murdară.

Holly și Gerry începuseră să se gândească să aibă copii cu doar câteva luni înainte ca boala lui să fie diagnosticată. Erau entuziasmați la gândul ăsta și stăteau în pat ore în șir gândindu-se ce nume să le pună și imaginându-și diverse scenarii despre cum ar arăta ei ca părinți. Holly zâmbi gândindu-se la Gerry ca tătic; ar fi fost grozav. Și-l imagina având răbdare, în timp ce ajută copii să-și facă temele de la școală pe masa din bucătărie. Se gândea ce îngrijorat ar fi fost dacă fiica lui ar fi adus vreun băiat acasă. Își imagina, își imagina doar...

Dar Holly trebuia să înceteze să mai trăiască din amintiri sau să mediteze la vise imposibile. Așa nu va ajunge nicăieri.

Vorbeam de lup și lupul la ușă, gândi Holly, văzându-l pe Richard plecând din parc cu Emily și Timmy. Arăta

foarte relaxat, remarcă ea, privindu-l surprinsă cum alerga după copii prin parc. Iar ei păreau că se distrează într-adevăr, lucru pe care nu-l vedeai prea des. Se ridică de pe bancă, pregătindu-se pentru conversația ce urma să aibă loc.

„Bună, Holly”, spuse Richard vesel, zărind-o și îndreptându-se spre ea, călcând pe iarbă.

„Bună!” zise Holly întâmpinând copiii care alergau spre ea și îmbrățișându-i călduros. Era o mare schimbare. „Ești departe de casă”, îi zise ea lui Richard. „Cum de-ați ajuns aici?”

„I-am adus pe copii în vizită la bunica și bunicul, nu-i așa?” spuse el, ciufulindu-l pe Timmy.

„Și am fost la McDonald's”, spuse Timmy încântat, iar Emily chiui bucuroasă.

„Ce noroc pe voi. Aveți cel mai bun tată din lume, nu-i așa?” spuse Holly râzând. Richard era încântat.

„Mâncare nesănătoasă?” îl întrebă Holly pe fratele ei.

„A,” dădu el din mână a lehamite, așezându-se lângă ea, „totul cu măsură. Am dreptate, Emily?”

Micuța Emily, în vârstă de cinci anișori, dădu aprobator din cap ca și cum l-ar fi înțeles perfect pe tatăl ei. Ochii ei mari verzi erau larg deschiși și când dăduse din cap cârlionții ei roșcați se mișcară de colo-colo. Semăna straniu de mult cu mama ei, iar Holly își mută privirile de la ea. Apoi se simți vinovată și o privi din nou zâmbind... după care se uită în altă parte. Era ceva în ochii aceia verzi care o speria.

„Ei, o singură masă la McDonald's n-o să-i omoare”, îl aprobă Holly pe fratele ei.

Atunci Timmy se apucă de gât și se prefăcu că vomită. Se înroși la față în timp ce se prefăcea că se îneacă și se prăbuși pe iarbă, rămânând nemișcat. Richard și Holly izbucniră în râs. Emily, în schimb, părea gata-gata să plângă.

„O, Doamne”, glumi Richard, „se pare că ne-am înșelat Holly, McDonald’s chiar l-a ucis pe Timmy.”

Holly se uită șocată la fratele ei pentru că-i spusese fiului său Timmy, dar se hotărî să se facă că n-a observat. Era evident că îi scăpase.

Richard se ridică, ridicându-l pe Timmy pe umăr. „Ei acum trebuie să-l îngropăm.”

Timmy chicoti, căci se bălăngănea încolo și-ncoace pe umărul tatălui său.

„Ia uite, trăiește!” râse Richard.

„Ba nu”, se hlizi Timmy.

Holly privea amuzată scena de familie, care se desfășura dinaintea ochilor ei. Trecuse ceva timp de când nu mai văzuse așa ceva. Nici unul dintre prietenii ei nu avea copii, iar Holly se afla foarte rar în preajma vreunuia. Era clar că lucrurile o luaseră razna, din moment ce privea topită spre copiii lui Richard. Și nu era cea mai bună decizie să devină mamă acum, când nu era nici un bărbat în viața ei.

„Ei, acum hai să mergem”, spuse râzând Richard. „La revedere, Holly.”

„Pa-pa, Holly”, strigară copiii, iar Holly se uită cum Richard se îndepărta cu un Timmy atârându-i pe umărul drept și cu micuța Emily care țopăia, sărea și dansa în jurul lui, ținându-l de mână.

Holly rămase privind amuzată acest mod ciudat de a merge cu doi copii. Cine era bărbatul acesta care pretindea a fi fratele ei? Holly era sigură că nu-l mai văzuse pe *acest* om niciodată în viața ei.

Capitolul douăzeci și trei

Barbara tocmai încheiase conversația cu niște clienți și imediat ce aceștia plecară intră în oficiu ca să-și aprindă o țigară. Agenția de voiaj fusese aglomerată toată ziua, așa că ea fusese nevoită să lucreze și în pauza de prânz. Melissa, colega ei, sunase de dimineață, anunțând că nu se simțea bine, deși Barbara știa foarte bine că stătuse la vreo petrecere toată noaptea și orice boală pe care ar fi pretins că o are era doar închipuită. Așa că trebuia să stea toată ziua singură la serviciul ăsta plicticos. Și, bineînțeles, fusese cea mai aglomerată zi, cum nu mai fusese de multă vreme. Imediat ce se apropia luna noiembrie, cu nopțile ei întunecate și diminețile închise, cu vânt pișcător și torente de ploaie... toată lumea se repezea să-și rezerve o vacanță în țări calde și însorite. Pe Barbara o trecu un fior auzind vântul care bătea la ferestre și își notă să nu uite să caute niște oferte de vacanță la prețuri speciale.

Șeful ei era plecat cu treburi, așa că o zbughise în oficiu cât putuse de repede ca să-și aprindă o țigară. Auzi clopoțelul de la ușă sunând și blestemă clientul care intrase în agenție pentru că o deranja de la prețioasa ei pauză. Trase furioasă din țigară, aproape amețind de la fum, se rujă, verifică dacă ecusonul cu numele ei era la locul lui și

dădu cu parfum prin cameră, pentru ca șeful să nu-și dea seama că fumase. Ieși din oficiu convinsă că va vedea clientul așteptând-o la birou, dar în schimb văzu un bătrân care mergea încet, străduindu-se să ajungă acolo. Barbara încercă să nu-l fixeze cu privirea, așa că începu să apese la întâmplare câteva clape de la tastatură.

„Scuzați-mă?“, auzi ea bărbatul adresându-i-se cu o voce slabă.

„Bună ziua, domnule, cu ce vă pot ajuta?“ spuse pentru a suta oară în acea zi. Nu voia să fie nepoliticoasă holbându-se la el, dar era surprinsă de cât de tânăr era de fapt bărbatul. De departe, figura lui suptă părea a unui bătrân. Era aplecat de spate și bastonul de care se sprijinea părea să fie singurul lucru care să-l împiedice să se prăbușească pe jos în fața ei. Avea o piele foarte albă și păstoasă, de parcă n-ar fi văzut soarele de ani de zile, dar ochii îi erau căprui, mari ca ai unui cățeluș, părând că-i zâmbesc de sub genele-i lungi. Nu se putu abține să nu-i zâmbească și ea.

„Aș dori să fac o rezervare pentru o vacanță“, spuse el încetișor, „dar mă întrebam dacă m-ați putea ajuta să aleg un loc.“

De obicei Barbara ar fi țipat în sinea ei la clientul care-i cerea această sarcină imposibilă. Majoritatea clienților erau atât de suciți, încât ar fi putut sta ore în șir cu ei, răsfoind pliante și încercând să-i convingă unde să meargă, când adevărul era că, de fapt, ei puțin îi păsa unde mergeau aceștia. Dar bărbatul acesta părea cumsecade și într-adevăr nu părea în stare să aleagă o vacanță, așa că era bucuroasă să-l ajute. Fu surprinsă de ea însăși.

„Desigur, domnule, vă rog să luați loc și ne vom uita peste niște pliante“. Îi arată scaunul din fața ei, după care își mută privirea ca să nu trebuiască să vadă eforturile lui pentru a se așeza.

„Așa,” spuse toată numai zâmbet, „v-ați gândit în ce țară anume ați dori să mergeți ?”

„Ăă... Spania... Lanzarote cred.”

Barbara era bucuroasă; urma să fie mai ușor decât s-ar fi așteptat.

„Și doriți un bilet în vacanța de vară ?”

El aprobă încet din cap.

Răsfoiră împreună broșura și până la urmă bărbatul găsi locul care îi plăcea. Barbara era fericită căci el îi lua sfaturile în considerare, spre deosebire de alți clienți care pur și simplu ignorau toate cunoștințele pe care le avea.

„Bun, doriți o lună anume?” întrebă ea, uitându-se la prețuri.

„August?” spuse el întrebător, iar ochii aceia mari căprui îi pătrunseră atât de adânc în suflet, încât Barbarei îi venea să sară peste birou și să-l îmbrățișeze.

„August e o lună bună”, îl aprobă ea. „Doriți cu vedere spre mare sau spre piscină? Locurile cu vedere spre mare costă cu treizeci de euro mai mult”, adăugă ea repede.

El privi în zare cu un zâmbet pe față, de parcă s-ar fi aflat deja acolo. „Cu vedere spre mare, vă rog.”

„Ați făcut o alegere bună. Puteți să-mi spuneți numele și adresa dumneavoastră, vă rog?”

„A... de fapt nu e pentru mine... e o surpriză pentru soția mea și prietenele ei.”

Ochii aceia căprui se întristară dintr-o dată. Barbara își dresе vocea nervoasă. „Foarte frumos din partea dumneavoastră, domnule”, se simți ea datoră să adauge. „Atunci vă rog să-mi spuneți numele lor”.

Termină de luat toate datele și încasă banii. Apoi se pregăti să printeze toate documentele cu detaliile necesare pentru a i le înmâna.

„Vă supărați dacă las toate documentele aici la dumneavoastră? Vreau să fie o surpriză pentru soția mea și n-aș vrea să le găsească prin casă .”

Barbara zâmbi; ce soție norocoasă.

„N-am să-i spun până prin iulie, credeți că ar fi posibil ca ea să nu afle până atunci?”

„Nici o problemă, domnule. De obicei detaliile de zbor nu sunt confirmate decât cu câteva săptămâni înainte, așa că nu am avea nici un motiv să o sunăm. Voi anunța și restul personalului să nu sune acasă.”

„Îți mulțumesc pentru ajutor, Barbara”, spuse el zâmbind trist cu ochii aceia de cățeluș.

„Mi-a făcut plăcere domnule...?”

„Gerry”, spuse el zâmbind iar.

„Mi-a făcut plăcere, Gerry. Sunt sigură că soția ta se va simți minunat. Prietena mea a fost acolo anul trecut și i-a plăcut foarte mult”. Barbara simțea nevoia să-l asigure că soția lui se va simți bine.

„Bun, acum mai bine aș pleca acasă înainte ca cineva să creadă că am fost răpit. Știi, n-ar fi trebuit să mă dau jos din pat”. Îi zâmbi din nou, iar Barbarei i se puse un nod în gât.

Sări în picioare de la locul ei și se grăbi să ajungă de cealaltă parte a biroului, pentru a-i deschide ușa. El zâmbi recunoscător și trecu pe lângă ea. Barbara îl urmări cum urcă cu greutate în taxiul care îl așteptase afară. În momentul când voia să închidă ușa, intră șeful ei căruia aproape că-i trânti ușa în nas. Îl urmărea pe Gerry care era în taxi, pregătindu-se de plecare iar acesta zâmbi și-i făcu semn că totul e în ordine, ținând pumnul strâns și degetul mare ridicat.

Șeful îi aruncă Barbarei o uitătură urâtă pentru că lăsase biroul nesupravegheat și intră în oficiu. „Barbara,” urlă el, „iar ai fumat aici ?”

Ea dădu ochii peste cap și se întoarse cu fața înspre el.

„Doamne, ce-ai pățit? Arăți de parcă ești gata să izbucnești în plâns!”

Era întâi iulie, iar Barbara stătea morocănoasă la biroul agenției de voiaj Swords. În vara asta, în fiecare zi în care fusese la serviciu afară era soare și frumos, iar când își luase și ea două zile libere plouase într-una. Desigur astăzi era complet pe dos. Era cea mai călduroasă zi a anului și toți clienții care intrau purtând șort și tricouri minuscule umpleau camera de mirosul loțiunii de plajă cu ulei de cocos. Barbara nu-și găsea locul în scaunul ei, purtând uniforma groaznic de strâmtă și care-i producea mâncărimi. Se simțea de parcă ar fi fost din nou la școală. Închise cu zgomot ventilatorul, care se oprise dintr-o dată.

„Lasă-l să meargă, Barbara”, se lamentă Melissa. „Altfel o să fie și mai rău.”

„Mai rău de-atât nu se poate” mormăi ea și se răsuci spre calculator, unde apăsă la întâmplare pe tastatură.

„Ce-i cu tine astăzi ?” întrebă Melissa.

„O, mai nimic”, spuse Barbara printre dinți. „Este cea mai călduroasă zi din an și noi stăm aici la serviciul ăsta *mizerabil*, în camera asta *sufocantă*, fără *aer condiționat*, în uniformele astea care îți provoacă *mâncărimi*”. Strigă fiecare cuvânt în direcția biroului în care se afla șeful, sperând ca acesta să o audă. „Asta-i tot.”

Melissa râse pe înfundate. „Uite ce e, ia du-te tu câteva minute afară să respiri un pic, iar eu mă voi ocupa de următorul client”, spuse ea arătând spre femeia care tocmai intrase.

„Mersi, Mel”, spuse Barbara ușurată că putea să iasă puțin. Își luă țigările. „Ai dreptate, mă duc să respir un pic.”

Melissa privi spre mâinile ei și dădu ochii peste cap. „Bună ziua, vă pot ajuta cu ceva?” îi zâmbi ea clientei.

„Da, aș vrea să întreb dacă Barbara mai lucrează aici?”

Barbara îngheță, căci ajunsese la ușă și reflectă o clipă dacă să plece în goană afară sau să se întoarcă la lucru. Oftă și se întoarse la locul ei. Aruncă o privire spre femeia

aflată dincolo de birou. Era drăguță, dar avea niște ochi oboșiți și își plimba neliniștită privirile când la o față, când la cealaltă.

„Da, eu sunt Barbara”.

„Ce bine!” Femeia păru ușurată și se afundă în scaunul din fața ei. „Mi-era teamă că nu mai lucrezi aici.”

„Ar vrea ea”, murmură Melissa ca pentru sine.

„Pot să vă ajut?”

„O, Doamne, sper să poți”, spuse femeia, ușor agitată, și începu să răscolească prin poșetă. Barbara ridică din sprâncene spre Melissa și amândouă încercară să se abțină să nu râdă.

„Așa”, spuse ea în cel din urmă, scoțând un plic boțit din poșetă. „Am primit asta astăzi de la soțul meu și mă gândeam dacă ai putea să-mi dai mai multe explicații.”

Barbara se încruntă privind hârtia boțită de pe masă. Era o pagină ruptă dintr-un pliant de vacanță pe care scria: Agenția de turism Swords. Agent: Barbara”.

Barbara se încruntă din nou și privi cu atenție pagina. „O prietenă de-a mea a fost în vacanță acolo, acum doi ani, dar nu-mi mai spune nimic altceva. N-ați mai primit nici un alt indiciu?”

Femeia clătină energic din cap.

„Păi nu puteți să-i cereți soțului mai multe detalii?” Barbara era pusă în încurcătură.

„Nu, el nu mai este”, răspuse aceasta tristă și lacrimile îi țâșniră din ochi. Barbara intră în panică. Dacă șeful ei vedea că a făcut pe cineva să plângă o concedia imediat. Primise deja ultimul avertisment.

„Bun, vă rog să-mi spuneți numele dumneavoastră și poate vom găsi ceva în calculator.”

„Holly Kennedy”. Vocea îi tremura.

„Holly Kennedy, Holly Kennedy...” Melissa urmărise conversația lor. „Numele ăsta îmi spune ceva. Ia stai, urma

să te sun săptămâna asta! Ciudat! Aveam instrucțiuni precise de la Barbara ca din nu știu ce motiv să nu te sun până în iulie...”

„O!” Barbara își întrerupse prietena, înțelegând în sfârșit despre ce era vorba. „Ești soția lui Gerry?”, întreabă ea plină de speranță.

„Da!” Holly își duse mâinile la gură, uluită. „A fost aici?”

„Da, a fost”, spuse Barbara zâmbind încurajator. „Era un om minunat”, spuse ea, apucând-o de mână pe Holly peste birou.

Melissa își muta privirea de la una la alta, neînțelegând ce se petrecea.

Inima Barbarei era alături de femeia aflată în fața biroului: era atât de tânără și probabil că acum îi venea tare greu. Dar Barbara era încântată că era purtătoarea unor vești bune.

„Melissa poți să-i aduci lui Holly câteva șervețele, cât timp am să-i explic exact de ce a fost soțul ei aici?”. Îi zâmbi lui Holly, îi dădu drumul la mână și începu să apese câteva taste de la calculator, în timp ce Melissa se întoarse cu o cutie de șervețele.

„Așa, Holly”, spuse ea încet. „Gerry a rezervat o vacanță pentru tine, Sharon McCarthy și Denise Hennessey ca să mergeți la Lanzarote o săptămână, sosirea fiind pe treizeci iulie iar întoarcerea acasă pe cinci august.”

Holly își acoperi din nou fața cu mâinile, uluită, în timp ce din ochi îi curgeau lacrimi.

„Era sigur că a găsit locul perfect pentru tine”, continuă Barbara încântată de noul ei rol. Se simțea aidoma moderatoarelor acelea de la televiziune care făceau surprize invitaților. „Asta e locul în care veți merge”, spuse ea, arătând cu degetul hârtia mototolită din fața ei. „O să vă simțiți extraordinar, crede-mă. Prietena mea a fost acolo

și a venit foarte încântată. Sunt multe restaurante și baruri prin apropiere și ...” Se opri, dându-și seama că lui Holly probabil puțin îi păsa dacă prietena ei se distrase sau nu.

„Când a venit aici?” întrebă Holly încă uluită.

Barbara bătu iarăși în tastatura calculatorului. „Rezervarea a fost făcută pe 28 noiembrie.”

„Noiembrie?”, spuse Holly cu respirația întretăiată. „Atunci n-ar fi trebuit nici măcar să se dea jos din pat! Era singur?”

„Da, dar l-a așteptat un taxi afară, cât timp a stat aici.”

„La ce oră a venit?” întrebă Holly cu răsuflarea tăiată.

„Regret, chiar nu-mi amintesc, a trecut atâta timp...”

„Da, sigur, îmi pare rău”, o întrerupse Holly.

Barbara o înțelegea perfect. Dacă acela ar fi fost soțul ei, dacă ar fi întâlnit pe cineva demn să-i devină soț, ar fi dorit și ea să știe fiecare detaliu. Barbara îi povesti tot ce își aducea aminte, până când Holly nu mai avu ce s-o întrebe.

„Mulțumesc, Barbara, mulțumesc foarte mult”. Holly se întinse peste birou, îmbrățișând-o din tot sufletul.

„Cu plăcere.” Barbara o îmbrățișă la rândul ei, fericită că făcuse o faptă bună. „Să vii să ne povestești cum a fost”, zâmbi ea. „Ai aici toate actele”. Îi înmână lui Holly un plic gros și o privi ieșind. Oftă, gândindu-se că până la urmă serviciul ei nu era atât de mizerabil.

„Despre ce era vorba?” Melissa murea de nerăbdare să afle. Barbara începu să-i depene toată povestea.

„Fetelor, acum o să iau o pauză. Barbara să nu fumezi în oficiu”. Șeful încuie ușa de la birou și se întoarse cu fața la ele. „Doamne Dumnezeule, ce v-a apucat de plângeți amândouă?”

Capitolul douăzeci și patru

Holly ajunse în cele din urmă acasă și le făcu cu mâna lui Sharon și Denise care stăteau în grădina ei, la plajă. Ele săriră în picioare imediat ce o văzură și alergară să o întâmpine.

„Doamne, da' știi c-ați ajuns repede aici”, spuse ea încercând să insufle energie în vocea ei. Se simțea complet și definitiv secătuită și în clipa asta n-avea nici un chef să le explice totul fetelor. Dar trebuia să o facă.

„Sharon a plecat de la serviciu imediat ce ai sunat-o și a venit să mă ia și pe mine din oraș”, explică Denise, studiind expresia de pe chipul lui Holly și încercând să evalueze cât de gravă era situația.

„A, nu trebuia să faci asta”, spuse Holly, în timp ce introducea fără vlagă cheia în ușă.

„Hei, te-ai ocupat cumva de grădină?” întrebă Sharon, privind în jur și încercând să mai însenineze atmosfera.

„Nu, cred că vecinul meu a făcut asta”. Holly scoase cheia din ușă și căută prin mănunchiul de chei după cea bună.

„Crezi?” Denise încerca să mențină o conversație, în timp ce Sharon privea neliniștită cum Holly mai încerca încă o cheie.

„Păi ori e vecinul, ori vreun spiriduș care trăiește în grădină”, răspuse ea pe un ton răstit, străduindu-se să deschidă ușa cu cheia. Denise și Sharon făcură un schimb de priviri, încercând să-și dea seama ce e de făcut. Ele se apropiară una de cealaltă, stând tăcute, în timp ce Holly era evident stresată, încercând să-și amintească ce cheie deschidea ușa.

„O, la dracu’!” strigă Holly și aruncă mănunchiul de chei pe jos. Denise făcu un pas înapoi, reușind să evite ca mănunchiul de chei să o lovească peste picioare.

Sharon le ridică de pe jos. „Haide iubito, nu te mai enerva din pricina lor”, spuse ea veselă. „Așa pățesc și eu tot timpul. Pot să jur că afurisitele alea se ascund pe inelul de chei dinadins, doar ca să ne facă în ciudă.”

Holly zâmbi într-un fel ciudat, recunoscătoare că cineva era în stare să liniștească lucrurile un timp. Sharon încercă cheile una câte una, vorbind calm și pițigăiat, ca și cum Holly ar fi fost un copil. În sfârșit, ușa se deschise, iar Holly se grăbi să închidă alarma. Din fericire își aminti codul, era anul în care îl cunoscuse pe Gerry și anul în care se căsătoriseră. Ca și cum ar fi putut să le uite vreodată.

„Așa, acum faceți-vă comode în camera de zi, iar eu o să vin la voi într-un minut.” Sharon și Denise făcură ce li se spusese, în timp ce Holly intră la toaletă, aruncându-și pe față niște apă rece. Trebuia să se dezmeticească, să-și recapete controlul și să fie la fel de entuziasmată de această vacanță, așa cum intenționase Gerry. Când se mai învioră un pic, se duse în camera de zi, la fete.

Se așeză vizavi de acestea, pe canapea, și trase un taburet pe care-și rezemă picioarele.

„Haideti, ca să nu vă mai țin în suspans. Astăzi am deschis plicul pentru luna iulie și iată ce mi-a scris”. Răscoli prin geantă după cartonașul care fusese atașat la foaia pe care i-o arătase fetei de la agenția de voiaj și îl întinse fetelor. Pe el scria:

Vacanță frumoasă!

P.S. Te iubesc...

„Asta-i tot?” Denise strâmbă din nas, nefiind impresionată. Sharon îi dădu un ghiont în coaste. „Au!”

„Holly, eu cred că e un bilet frumos”, minți Sharon. „E atât de simplu și... bine intenționat.”

Holly nu se putu abține să nu râdă. Știa că Sharon minte pentru că ea își umfla nările ori de câte ori nu spunea adevărul. „Ba nu, prostuțo!” chicoti ea, dându-i lui Sharon în cap cu o pernă.

Sharon începu și ea să râdă. „Ce bine, pentru că începusem să-mi fac griji pentru câteva clipe.”

„Sharon, tu sari mereu în apărarea mea, că uneori mă și enervezi !” spuse Holly zâmbind răutăcios. „Uitați-vă ce mai era înăuntru.” Ea le dădu pagina boțită, care fusese ruptă din broșura turistică.

Le privi amuzată pe fete, care încercau să descifreze scrisul lui Gerry și, în final, Denise își duse mâna la gură. „Doamne, Dumnezeu!” spuse ea cu respirația întretăiată, aplecându-se în față.

„Ce, ce, ce?” întrebă Sharon. „Gerry ți-a făcut cadou o vacanță?”

„Nu”. Holly dădu din cap serioasă.

„Oo!”. Sharon și Denise se așezară dezamăgite înapoi pe scaune.

Holly lăasă să treacă câteva momente de tăcere apăsătoare până când vorbi din nou.

„Fetelor”, spuse ea, cu un zâmbet care începuse să-i înflorească în colțul buzelor, „ne-a făcut cadou o vacanță!”

Fetele deschiseră o sticlă de vin și începură să vorbească cu însuflețire despre vacanța lor.

„E incredibil”, spuse Denise după aflarea veștii. „Gerry e un dulce.”

Holly aprobă din cap, mândră de soțul ei care reușise încă o dată să le surprindă pe toate.

„Și te-ai dus să o vezi pe tipa asta, Barbara ?” întrebă Sharon.

„Da, și a fost foarte amabilă”, zâmbi Holly. „A stat cu mine o grămadă de timp și mi-a relatat toată conversația pe care a purtat-o cu el în ziua aceea. El a mers acolo la sfârșitul lui noiembrie.”

„Noiembrie?” Sharon rămase pe gânduri. „Asta a fost după cea de-a doua operație.”

Holly dădu afirmativ din cap. „Fata mi-a spus că era destul de slăbit atunci.”

„Ce ciudat că nici una din noi n-a bănuțit nimic !” spuse uimită Sharon.

Celelalte o aprobară în tăcere.

„Ei, atunci se pare că o să mergem la Lanzarote!” strigă veselă Denise și ridică paharul. „Pentru Gerry!”

„Pentru Gerry!” i se alăturară Holly și Sharon.

„Sunteți sigure că Tom și John n-or să se supere?” întrebă Holly, care-și dăduse brusc seama că fetele aveau niște parteneri la care ar fi trebuit să se gândească.

„Cu siguranță, John nu se va supăra!” râse Sharon. „Probabil că va fi încântat să scape de mine o săptămână!”

„Mda, iar eu și Tom putem merge în vacanță altă dată, ceea ce mie îmi convine de minune”, răspunse și Denise. „Așa n-o să trebuiască să stăm două săptămâni nas în nas chiar din prima noastră vacanță împreună!”, râse și ea.

„Oricum voi aproape că locuiți împreună!”, o tachină Sharon.

Denise zâmbi scurt, dar nu răspunse, așa că amândouă lăsară baltă subiectul. Asta o enervă pe Holly pentru că așa făceau mereu. Voia și ea să audă cum le mai merge prietenelor ei cu relațiile pe care le aveau, dar nimeni nu-i mai spunea vreo bîrfă succulentă, de teamă să nu o rănească. Pesemne oamenilor le era teamă să-i spună cât de fericiți erau sau veștile bune din viața lor. De asemenea nici nu i se plîngeau de lucrurile rele. Așa că în loc să mai afle și ea ce se mai întîmplă în viața prietenelor ei trebuia să se

mulțumească cu taclale mediocre despre... nimic, iar lucrul ăsta începuse să o îngrijoreze. Nu putea să fie ferită pentru totdeauna de fericirea celorlalți – doar ăsta nu era un lucru bun pentru ea!

„Trebuie să spun că spiridușul ăla face o treabă bună cu grădina ta, Holly”, o întrerupse Denise din visare, privind pe fereastră afară.

Holly roși. „A, știu. Îmi pare rău că ți-am răspuns urât mai devreme, Denise”, se scuză ea. „Cred că ar trebui să merg la vecinul și să-i mulțumesc.”

După ce Denise și Sharon plecară acasă, Holly luă o sticlă de vin din pivniță și se îndreptă spre locuința vecină. Sună la ușă și așteaptă.

„Bună Holly, ”, spuse Derek deschizând ușa. „Poftim, intră te rog.”

Holly privi în spatele lui la bucătărie și văzu că toată familia stătea la masă, luând cina. Se îndepărtă ușor de lângă ușă.

„Nu vreau să vă deranjez. Am trecut doar ca să-ți dau asta”, spuse ea înmânându-i sticla de vin, „în semn de mulțumire.”

„Holly, e foarte drăguț din partea ta”, spuse el în timp ce se uita la etichetă. Apoi ridică ochii spre ea, confuz. „Dar, iartă-mă că te întreb, pentru ce-mi mulțumești?”

„A, pentru că te-ai ocupat de grădina mea”, spuse Holly roșind. „Sunt sigură că tot cartierul mă înjura că stric aspectul străzii”, râse ea.

„Holly, grădina ta nu ne îngrijorează, înțelegem cu toții, dar îmi pare rău să-ți spun că nu eu m-am ocupat de ea.”

„Aa”. Holly își dresе vocea simțindu-se extrem de jenată. „Credeam că ai fost tu.”

„Nu, nu”.

„Atunci, din întâmplare nu știi cine a fost?”

„N-am nici cea mai vagă idee”, spuse el nedumerit. „Sinceră să fiu, am crezut că tu ai fost”, zâmbi Holly. „Ce ciudat”.

Nu prea știa ce să mai zică.

„În acest caz, poate ar trebui să iei asta înapoi”, spuse el pe un ton ciudat, întinzându-i sticla.

„A, nu, te rog”, râse ea din nou, „păstrează-o drept mulțumire că... nu sunteți niște vecini de coșmar. Acum te las să-ți iei liniștit cina.” Plecă pe stradă roșie la față de rușine. Cât de prost să fii ca să nu știi cine s-a ocupat de propria ta grădină?

Mai bătu la câteva uși din preajmă dar, spre mirarea ei, nimeni nu părea să știe despre ce vorbea. Toată lumea părea că are serviciu și o viață a lor, și normal, nimeni nu-și petrecea ziua urmărind ce se petrecea cu grădina ei. Se întoarse acasă mai nedumerită decât plecase. Cum intră pe ușă, auzi telefonul sunând și alergă să răspundă.

„Alo?” găfâi ea.

„Ce făceai, alergai pentru maraton?”

„Nu, urmăream spiriduși”, explică Holly.

„Super.”

Cel mai ciudat lucru era că Ciara nu-i ceru lămuriri.

„Peste două săptămâni e ziua mea.”

Holly uitase complet. „Mda, știu”, spuse ea pe un ton egal.

„Mama și tata vor să ieșim la restaurant cu toată familia...”

Holly scoase un geamăt puternic.

„Exact”. Și Ciara luă receptorul de la ureche strigând: „Tată, Holly a spus același lucru ca și mine.”

Holly se distra auzindu-l pe tatăl ei cum bodogăne și mormăie ceva în cameră.

Ciara duse iar receptorul la ureche și spuse tare, astfel încât tatăl ei să o poată auzi. „Așa că mi-a venit ideea să

păstrăm ideea cu masa la care să participe întreaga familie, dar să ne invităm și prietenii, astfel încât să ne simțim bine cu toții. Ce crezi?”

„Sună bine”, fu de acord Holly.

Ciara țipă iarăși „Tati, Holly e de acord cu mine.”

„Asta e foarte bine”, îl auzi Holly pe tatăl ei strigând, „dar n-o să plătesc eu consumația pentru toți oamenii ăia”.

„Aici are dreptate”, adăugă Holly. „Ascultă, ce-ar fi să facem un grătar afară? Așa tata ar fi în elementul lui și nici n-ar costa atât de mult.”

„Uau, asta-i cea mai bună idee!” Ciara luă din nou receptorul de la ureche strigând „Tati, ce-ai zice să facem un grătar în aer liber?”

Se lăsă tăcerea.

„Îi place ideea” îi spuse Ciara lui Holly. „Bucătarul șef va hrăni iarăși masele înfometate.”

Holly zâmbi atotștiutoare. Tatăl ei era foarte entuziasmat când făcea câte un grătar; lua totul foarte în serios și stătea acolo lângă grătar, supraveghindu-și creațiile excepționale. Așa era și Gerry. Oare ce aveau bărbații ăștia cu grătarele? Probabil pentru că era singurul lucru pe care cei doi știau să-l gătească, sau poate că erau în secret piromani.

„Așadar, le spui tu lui Sharon și lui John, Denisei și DJ-ului ăla al ei și ești bună să-l inviți și pe tipul ăla, Daniel să vină? E nemaipomenit!” o rugă Ciara.

„Ciara, de-abia l-am cunoscut, de ce nu-l rogi pe Declan să-l invite, ei se întâlnesc mereu.”

„Nu, pentru că vreau ca tu să-i spui subtil că-l iubesc și că vreau să fac copii cu el. Ceva îmi spune că Declan nu s-ar simți în largul lui dacă ar trebui să facă asta”.

Holly suspină.

„Termină!” o repezi Ciara. „O să fie cadoul pe care o să mi-l fac *eu* de ziua mea!”

„Bine”, cedă Holly, „dar de ce îi chemi pe toți prietenii mei, de ce nu-i inviți pe ai tăi?”

„Holly, am pierdut legătura cu prietenii mei, am plecat de acasă de atâta vreme. Toți ceilalți prieteni sunt în Australia, iar ticăloșii ăia nici măcar nu s-au obosit să mă sune”, zise ea cu năduf.

Holly știa despre cine era vorba. „Dar nu crezi că ăsta ar fi un bun prilej să te vezi cu prietenii tăi din copilărie, să-i inviți la un grătar? E o atmosferă plăcută și relaxată.”

„Mda, așa e, și ce să le spun când vor începe să pună întrebări? Lucrezi ? Ăă... nu. Ai vreun prieten? Ăă... nu. Unde stai? Păi... știi, de fapt locuiesc la părinți. N-aș fi patetică?”

Holly renunță. „Bine, faci cum vrei... Îi sun pe ceilalți și...”

Dar Ciara închisese deja telefonul.

Holly se hotărî ca mai întâi să scape de cel mai jenant telefon și formă numărul de la Hogan's.

„Alo, Hogan's.”

„Bună, aș putea vorbi cu Daniel Connolly, vă rog?”

„Da, nu închideți.” I se făcu legătura și în urechi începu să-i răsunе formația Greensleeves.

„Alo?”

„Bună, Daniel?”

„Da, cu cine vorbesc?”

„Cu Holly Kennedy.” Ea străbătea dormitorul cu pași mari, nervoasă, sperând că o să-i recunoască numele.

„Cine?” strigă el, în timp ce larma din fundal se înteteți.

Holly se așeză pe pat cuprinsă de jenă. „Holly Kennedy? Sora lui Declan!?”

„A, Holly bună, stai așa să merg într-un loc mai liniștit.”

Holly trebui să asculte din nou Greensleeves iar ea începu să danseze prin dormitor, îngânând melodia.

„Regret, Holly”, zise Daniel ridicând iarăși receptorul. Începu să râdă. „Îți plac Greensleeves?”

Holly se înroși la față. „Ăă, nu chiar.” Nu știa ce să mai spună, apoi deodată își aminti de ce sunase.

„Am sunat ca să te invit la un grătar în aer liber.”

„Grozav, mi-ar face plăcere să vin.”

„De vineri într-o săptămână e ziua Ciarei. O mai ții minte pe sora mea, Ciara?”

„Ăă... da, cea cu părul roz.”

Holly râse. „Ce întrebare prostească, toată lumea o cunoaște pe Ciara. Ei bine, m-a rugat să te invit la un grătar și să-ți spun subtil că vrea să se căsătorească cu tine și să-ți facă copii.”

Daniel începu să râdă. „Da' ai fost subtilă, nu glumă.”

Holly se întreba dacă pe el chiar îl interesa sora ei, dacă era genul lui.

„O să împlinescă douăzeci și cinci de ani”, simți Holly nevoia să adauge din nu știu ce motiv.

„A-ha.”

„Or să vină și Denise cu amicul tău Tom, iar Declan va fi și el acolo, desigur alături de formația lui, așa că o să cunoști o grămadă de lume”.

„Vii și tu?”

„Desigur!”

„Bun. Asta înseamnă că o să știu și mai multă lume, nu-i așa?” râse el.

„Grozav, o să fie încântată că vii”.

„Ar fi nepoliticos din partea mea să refuz invitația unei prietene.”

La început, Holly crezu că el flirtează, apoi înțelese că se referea la filmul acela, așa că mormăi un fel de răspuns incoerent.

Daniel era gata-gata să închidă telefonul, când ea își aminti brusc ceva. „Mai e ceva.”

„Dă-i drumul”, râse el.

„Mai este liber postul acela la bar ?”

Capitolul douăzeci și cinci

Slavă cerului, afară era frumos, se gândi Holly, în timp ce își încuia mașina și se îndrepta spre curtea din spatele casei părinților. Vremea se schimbase dramatic săptămâna asta și plouase, plouase într-una. Ciara făcuse istericale, gândindu-se ce se va alege de petrecerea ei și fusese un iad să stai alături de ea toată săptămâna. Din fericire pentru toată lumea, vremea redeveni frumoasă. Holly se bronzase deja, deoarece stătuse toată luna la plajă, unul din avantajele de a nu avea serviciu, iar astăzi simțea nevoia să se fălească cu bronzul, purtând o fustiță scurtă de blugi pe care și-o cumpărase de la reducerile de vară și un tricou simplu alb, care o făcea să arate și mai bronzată.

Holly era mândră de cadoul pe care i-l luase Ciarei și era sigură că-i va plăcea. Cumpărase un inel de buric în formă de fluturaș care avea câte un mic cristal roz pe fiecare aripă. Îl alesese în ton cu tatuajul ei în formă de fluture și cu părul ei roz, desigur. Se luă după râsetele care se auzeau și fu bucuroasă să descopere că grădina era deja plină cu membrii familiei și prieteni. Denise venise cu Tom și Daniel, iar acum stăteau cu toții lungiți pe iarbă. Sharon venise fără John și stătea la taclale cu mama lui

Holly, discutând probabil despre progresele făcute de Holly în viață. Ei, măcar ieșise din casă, nu-i așa? Holly se încruntă, observând că Jack nu era prezent nici de această dată. De când se oferise să o ajute pe Holly la sarcina de a curăța garderoba lui Gerry fusese neobișnuit de distant. Încă de când erau copii, Jack înțelesese foarte bine nevoile și sentimentele lui Holly, fără ca ea să i le scoată în evidență, dar atunci când îi spusese că are nevoie de spațiu după moartea lui Gerry nu voia să fie complet ignorată și izolată. Nu-i stătea în fire să nu vorbească cu ea atâta vreme. Holly simți cum i se strânge stomacul și se rugă ca el să fie bine.

Ciara era în mijlocul grădinii, strigând la toată lumea și evident bucurându-se să fie în centrul atenției. Era îmbrăcată într-un body roz, care se asorta cu părul ei roz și un șort din blugi.

Holly o abordă pentru a-i da cadoul, care îi fu imediat smuls din mână și ambalajul sfâșiat. N-ar fi trebuit să se obosească pentru a-l ambala atât de frumos.

„O, Holly, îmi place la nebunie!” exclamă Ciara și se aruncă de gâtul surorii ei.

„M-am gândit c-o să-ți placă”, spuse Holly bucuroasă că alesese cadoul potrivit, pentru că, fără nici o îndoială, mult iubita ei soră ar fi informat-o, în caz că nu i-ar fi plăcut.

„De fapt o să mi-l pun chiar acum”, spuse Ciara, smulgându-și cercelul pe care-l avea în buric și străpungând pielea cu fluturașul.

„Uh”, se cutremură Holly. „Puteam trăi și fără să văd asta, mulțumesc foarte mult.”

În aer plutea un miros îmbietor de carne la grătar încât lui Holly îi lăsa gura apă. Nu era surprinsă să vadă că toți bărbații își făceau de lucru în jurul grătarului, tatăl ei având locul de onoare. Vânătorii trebuie să aducă de mâncare femeilor.

Holly îl zări pe Richard și se îndreptă glont spre el ignorând că întrerupea conversația în care el era antrenat. „Richard, tu ai fost cel care s-a ocupat de grădina mea?”

Richard, care se uita la grătar, își ridică ochii, neînțelegând despre ce era vorba. „Poftim, eu am fost cel care ce?” Ceilalți bărbați se opriră și ei din vorbă și o priviră lung.

„Te-ai ocupat de grădina mea?”, repetă ea, cu mâinile în șolduri. Nu știa de ce era atât de furioasă pe el, probabil din obișnuință, căci dacă el ar fi fost acela i-ar fi făcut o imensă favoare. Dar era enervant să vină acasă și să constate că încă o bucată de grădină a fost curățată de buruieni și să nu știe cine o făcea.

„Când?” Richard privi în jur spre ceilalți agitat, de parcă ar fi fost acuzat de crimă.

„O, nu știu când”, se răsti ea. „În unele zile din ultimele săptămâni.”

„Nu, Holly”, îi răspunse el pe același ton. „Știi, unii dintre noi mai merg și la serviciu”.

Holly îl privi țintă, iar tatăl ei interveni. „Despre ce e vorba, iubito? E cineva care lucrează în grădina ta?”

„Da, dar nu știu cine e”, mormăi ea, frecându-și fruntea și încercând să se gândească cine ar mai putea fi. „Nu cumva ești tu, tată?”

Frank negă, clătinând puternic din cap, sperând ca fiica lui să nu-și fi pierdut mințile.

„Sau poate tu, Declan?”

„Ja gândește-te puțin, Holly”, răspunse acesta sarcastic.

Ea se întoarse spre un străin care stătea lângă tatăl ei. „Atunci tu?”

„Ăă... nu, eu de-abia am aterizat la Dublin... ăă... stau doar... ăă... la sfârșit de săptămână”, răspunse acesta nervos, cu un accent englezesc.

Ciara începu să râdă. „Hai să te ajut, Holly. E CINEVA CARE SE OCUPĂ DE GRĂDINA LUI HOLLY?” strigă ea spre toți cei aflați în grădină.

Toată lumea se opri din ceea ce făcea, clătinând din cap, semn că nu, privind cu indiferență.

„Ei, n-a fost mai simplu așa?” se amuză Ciara.

Holly dădu din cap nevenindu-i să creadă de ce fusese sora ei în stare și se duse lângă Denise, Tom și Daniel, aflați într-un colț mai îndepărtat al grădinii.

„Bună, Daniel”. Holly se aplecă să-l salute pe Daniel cu un sărut pe obraz.

„Bună, Holly. Nu ne-am văzut demult”. El îi întinse o cutie cu bere aflată lângă el.

„Încă n-ai găsit spiridușul ăla?” spuse Denise râzând.

„Nu”, răspunse Holly, așezându-se pe iarbă, întinzând picioarele în față și rezemându-se pe coate. „Dar e atât de straniu!” Apoi le explică totul lui Tom și lui Daniel.

„Poate crezi că soțul tău s-a ocupat și de asta?” își dădu Tom cu părerea, iar Daniel îi aruncă o uitătură urâtă.

„Nu”, răspunse Holly mutându-și privirea, mâhnită că un străin știa lucruri care o priveau personal. „Nu e vorba de asta.” Bănuia că Denise fusese cea care îi dezvăluisese lui Tom secretele ei.

Denise ridică neajutorată din umeri. Holly se întoarse spre Daniel, ignorându-i pe cei doi. „Îți mulțumesc că ai venit, Daniel”.

„Pentru puțin. Mi-a făcut plăcere să vin.”

Era ciudat să-l vezi fără hainele acelea de iarnă; purta o vestă bleumarin, pantaloni scurți de aceeași culoare, până la genunchi, și era încălțat cu pantofi de sport bleumarin. Holly îi privi bicepsii, încordați, în timp ce lua o înghițitură de bere. Nu știa că era așa în formă.

„Ești foarte bronzat”, comentă ea, încercând să găsească o scuză pentru că acesta o surprinsese în timp ce se uita lung la bicepsii lui.

„Și tu la fel”, spuse el având motiv să-i privească picioarele. Holly râse și își ascunse picioarele sub ea. „Asta fiindcă nu merg la serviciu, dar tu ce scuză ai?”

„Am fost la Miami luna trecută.”

„O, ce noroc pe tine, ți-a plăcut?”

„M-am distrat bine”, dădu el din cap zâmbind. „Ai fost vreodată?”

Ea clătină din cap că nu. „Dar cel puțin noi, fetele, vom pleca în Spania săptămâna viitoare. De abia aștept.” Ea își frecă mâinile, încântată.

„Da, am auzit. Aș spune că e o surpriză frumoasă pentru voi.” Daniel îi zâmbi, cu o lacrimă în colțul ochiului.

„Mie-mi spui?” Holly clătină din cap, încă nevenindu-i să creadă.

Mai vorbiră o vreme despre vacanța lui și despre viețile lor în general, iar Holly renunță să mai mănânce burgerul în fața lui, pentru că i se părea greu să facă asta fără ca sosul de roșii și maioneza să i se scurgă din gură.

„Sper că n-ai fost la Miami cu o altă femeie, altfel biata Ciara o să fie nefericită”, glumi ea, apoi regretă că fusese atât de băgăreată.

„Nu, ” spuse el serios, „ne-am despărțit cu câteva luni în urmă.”

„O, regret să aud asta”, spuse ea sinceră. „Erați de mult timp împreună?”

„Șapte ani.”

„Uau, e mult timp.”

„Daa.” El își mută privirea, iar Holly își dădu seama că nu se simțea în largul lui vorbind despre asta, așa că schimbă rapid subiectul.

„Apropo, Daniel”, își coborî vocea, vorbind în șoaptă iar el își apropie capul de ea. „Voiam doar să-ți mulțumesc foarte mult pentru felul cum te-ai purtat cu mine după film. Cei mai mulți bărbați fug mâncând pământul când

văd o fată plângând; tu n-ai făcut asta, așa că îți mulțumesc”. Holly zâmbi cu recunoștință.

„Cu plăcere, Holly. Nu-mi place să te văd supărată. Daniel îi întoarse zâmbetul.

„Ești un bun prieten”, spuse Holly, gândind cu voce tare.

Daniel era plăcut impresionat. „N-ai vrea să ieșim să bem ceva înainte să pleci?”

„Poate atunci aș afla și eu despre tine tot atât de multe câte ai aflat și tu despre mine”. Holly râse. „Cred că acum știi toată povestea vieții mele”.

„Da, mi-ar plăcea”, o aprobă Daniel și stabiliră când să se întâlnească.

„O, apropo, i-ai dat Ciarei cadoul de ziua ei?” îl întrebă Holly entuziasmată.

„Nu”, râse el. „A fost cam... ocupată.”

Holly se întoarse și o zări pe sora ei flirtând cu unul dintre prietenii lui Declan, spre disperarea acestuia din urmă. Holly râse de sora ei. Gata cu copiii pe care voia să-i facă cu Daniel.

„Vrei s-o chem?”

„Haide”, râse Daniel.

„Ciara!” strigă Holly. „Încă un cadou pentru tine!”

„Oo!” exclamă Ciara încântată și-l abandonă pe tânăr, care păru foarte dezamăgit.

„Ce este?” Ea se așeză pe iarbă, alături de ei.

Holly arătă înspre Daniel. „Este de la el.”

Încântată, Ciara se întoarse spre Daniel.

„Mă întrebam dacă nu te-ar interesa o slujbă la bar în Club Diva?”

Ciara își acoperi gura cu palmele. „Daniel, ar fi super!”

„Ai mai lucrat vreodată la bar?”

„Aa, de-o grămadă de ori”, dădu ea din mână a lehamite.

Daniel ridică din sprâncene.

„Practic am lucrat la bar în fiecare țară în care am fost, pe bune!”, spuse ea însuflețită.

Daniel zâmbi. „Deci crezi c-ai să faci față?”

„Oare o să pot cu adevărat?” se alintă ea, aruncându-și brațele de gâtul lui.

Orice motiv era bun, gândi Holly, văzând cum sora lui practic îl strangula pe Daniel. Acesta se făcu roșu la față și începu să mimeze „salvează-mă” către Holly.

„Gata, gata, Ciara, destul”, râse ea, încercând să o desprindă de Daniel. „Nu cred că vrei să-ți omori noul șef.”

„O, îmi cer scuze”, spuse Ciara dându-se înapoi. „Asta-i super! Am serviciu, Holly!” se alintă ea din nou.

„Am auzit”, râse Holly.

Deodată în grădină se făcu liniște, iar Holly privi în jur pentru a vedea ce se petrece. Toată lumea privea spre seră, unde părinții lui Holly apărură în pragul ușii cu un uriaș tort în mâini, cântând „Mulți ani trăiască!”. Toată lumea începu să cânte cu ei, pe când Ciara se afla din nou în centrul atenției. Când părinții ei pășiră afară Holly zări pe cineva care venea în spatele lor cu un uriaș buchet de flori. Părinții se îndreptară spre Ciara punând tortul pe măsuta din fața ei, iar străinul din spatele lor își dădu încet buchetul la o parte.

„Mathew!” exclamă Ciara.

Holly o apucă de mână pe Ciara, care se făcuse palidă la față.

„Îmi pare rău, am fost atât de prost, Ciara”, spuse Mathew cu un pronunțat accent australian care răsună în toată grădina. Câțiva dintre prietenii lui Declan făcură haz, simțindu-se evident jenați de această afișare deschisă a sentimentelor. Părea desprinsă dintr-un serial australian, dar cu toate astea drama părea că funcționase întotdeauna pentru Ciara. „Te iubesc! Primește-mă înapoi, te rog!”

spuse el și toată lumea se întoarse spre Ciara, așteptând reacția ei.

Buza de jos începu să-i tremure și ea se ridică de pe iarbă, alergă spre Mathew și sări drept în brațele lui, încolăcindu-l cu picioarele în jurul taliei și cu brațele în jurul gâtului.

Holly era copleșită de emoție și lacrimile îi jucau în ochi, la vederea surorii ei care era din nou alături de bărbatul pe care îl iubea. Declan luă camera și începu să filmeze.

Daniel o luă pe Holly de după umeri și o îmbrățișă încurajator.

„Regret, Daniel”, spuse Holly ștergându-și ochii, „dar cred că tocmai ai fost părăsit.”

„Nu-i bai”, râse el. „Oricum n-ar trebui să amestec afacerile cu plăcerea.” Părea ușurat că se întâmplase asta.

Holly continua să privească cum Mathew o strângea pe Ciara în brațe.

„O, închiriați o cameră!” strigă Declan dezgustat și toată lumea izbucni în râs.

Holly zâmbi spre formația de jazz, în timp ce trecea prin fața ei, uitându-se în jur după Denise. Stabiliseră să se întâlnească la barul lor preferat, Juicy, unde exista o listă nesfârșită de cocktail-uri și o muzică relaxantă. Holly nu avea intenția să se îmbete în seara asta, fiindcă voia să se bucure atât cât putea de vacanța care urma să înceapă a doua zi. Voia să fie trează și plină de energie pentru săptămâna de relaxare făcută cadou de Gerry. O zări pe Denise cuibărită lângă Tom, pe o canapea confortabilă din piele neagră, în zona de relaxare care dădea spre River Liffey. Fiind noapte, luminile din Dublin erau aprinse și culorile lor se reflectau în apă. Daniel stătea în fața lui Denise și a lui Tom, sorbind nervos un daiquiri de căpșuni,

în timp ce supraveghea din priviri încăperea. Era drăguț să vezi cum Tom și Denise îi excludeau pe toți cei aflați în jurul lor.

„Regret că am întârziat”, se scuză Holly, apropiindu-se de prietenii ei. „Dar am vrut să termin de făcut bagajele înainte de a veni aici”.

„Nu te iert”, îi spuse încet la ureche Daniel, în timp ce o întâmpină dându-i un sărut pe obraz și o îmbrățișare.

Denise ridică privirile către Holly și zâmbi, Tom îi făcu din mână, apoi își îndreptară din nou atenția unul asupra celuilalt.

„Nu înțeleg de ce se obosesc să-i mai invite pe alții în oraș cu ei. Stau acolo, ochi în ochi, ignorându-i pe toți ceilalți. Nici măcar nu-și vorbesc! Iar dacă încerci să pornești o conversație, ai sentimentul că i-ai întrerupt! Cred că poartă între ei o stranie conversație telepatică”, spuse Daniel, așezându-se la locul lui și mai luând încă o înghițitură din pahar. Se strâmbă când simți gustul dulce. „Și aș avea mare nevoie de o bere”.

Holly izbucni în râs. „Înseamnă că te-ai distrat grozav azi-noapte”.

„Îmi pare rău”, se scuză Daniel. „A trecut atâta timp de când n-am mai vorbit cu o ființă umană, încât am uitat bunele maniere”.

Holly zâmbi malițios. „Ei bine, am venit să te salvez”. Luă meniul din fața ei și începu să-l studieze. Alese băutura care avea cel mai puțin alcool și se așeză comod în scaun. „Aș putea să dorm aici”, remarcă ea și se afundă și mai mult în scaun.

Daniel ridică din sprâncene. „Ei, atunci *chiar* că aș lua-o ca pe un afront personal”.

„Nu-ți face griji, n-o să adorm”, îl asigură ea. „Deci, domnule Connolly, știi *absolut totul* despre mine. Astăzi am misiunea să aflu și eu câte ceva despre tine, așa că pregătește-te pentru un interogatoriu.”

Daniel zâmbi. „Gata, sunt pregătit”.

Holly se gândi la prima întrebare. „De unde ești?”

„Născut și crescut în Dublin”. Luă o înghițitură din cocktailul de culoare roșie și clipi din ochi. „Iar dacă cei alături de care am crecut m-ar vedea bând chestia asta și ascultând muzică de jazz, aș intra într-un mare necaz”.

Holly chicoti.

„După terminarea școlii m-am înrolat în armată”, continuă el.

Holly ridică din sprâncene, impresionată. „De ce te-ai înrolat?”

El răspunse imediat, fără ezitare. „Pentru că habar n-aveam ce voiam să fac în viață și eram bine plătit”.

„Nu pentru a salva vieți nevinovate”.

„Am fost în armată câțiva ani.”

„De ce te-ai retras?” Holly sorbea cu paiul băutura ei cu aromă de lămâie.

„Pentru că mi-am dat seama că aveam mare nevoie să beau cocktail-uri și să ascult muzică de jazz, iar în armată nu aveai voie să faci asta”, explică el.

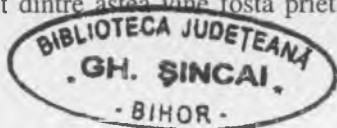
„Adevărul, Daniel”, râse Holly.

El zâmbi. „Scuze, nu era de mine. Părinții mei deschiseseră un bar în Galway, iar ideea asta mi-a plăcut și mie. Așa că m-am mutat în Galway să lucrez acolo. În cele din urmă părinții mei s-au retras, eu am preluat barul, și acum câțiva ani am hotărât că vreau să am barul meu, așa că am muncit mai mult, am economisit bani, am luat cel mai mare împrumut pe care l-am făcut în viața mea, m-am mutat în Dublin și am cumpărat Hogan's. Iar acum stau aici și vorbesc cu tine”.

„E o poveste de viață minunată, Daniel”.

„Nimic deosebit, o viață ca oricare alta”. El se întoarse zâmbind spre ea.

„Și în ce moment dintre astea vine fosta prietenă?”, întrebă Holly.

„Laura a apărut între momentul când aveam barul din Galway și cel în care m-am mutat în Dublin”.

„A... pricep”. Holly dădu din cap, înțelegătoare. Ea goli paharul și luă meniul din nou. „Cred că o să aleg un Sex on the Beach”.

„Când ? În vacanță?” o tachină Daniel.

Holly îl înghionti în joacă. Nici într-un milion de ani.

Capitolul douăzeci și șase

„Mergem în vacanța de vară!” cântau fetele în mașina care le ducea la aeroport. John se oferise să le conducă, dar regretă imediat ideea avută. Se purtau de parcă n-ar mai fi fost niciodată plecate din țară. Holly nu-și mai amintea ultima dată când fusese atât de entuziasmată. Se simțea de parcă era din nou la școală și mergea într-o excursie. A avea geanta plină cu pachetele de dulciuri, ciocolată și reviste, iar fetele nu se puteau abține să nu cânte cântece cu prostii în spatele mașinii. Avionul lor decola la nouă seara, așa că urmau să ajungă la hotel de abia în primele ore ale dimineții.

Ajunseră la aeroport și ieșiră pe rând din mașină, în timp ce John le scotea valizele din portbagaj. Denise intrase deja în sala de așteptare, ca și când dacă ar fi făcut asta ar fi ajuns mai repede în Lanzarote. Holly rămase pe bancheta din spate, așteptând ca Sharon să-și ia rămas bun de la soțul ei.

„Ai să ai grijă de tine, da?” îi spuse el îngrijorat. „Să nu faceți vreo prostie pe-acolo.”

„John, sigur că o să am grijă.”

Dar John nu asculta ce îi spunea ea. „Pentru că una e să-ți faci de cap aici, dar într-o țară străină nu poți face așa ceva, știi.”

„John”, spuse Sharon, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui. „Merg într-o vacanță relaxantă, nu trebuie să-ți faci griji din pricina mea.”

El îi șopti ceva la ureche și ea îl aprobă din cap „Știu, știu.”

Se sărutară lung de rămas bun, iar Holly îi privi pe prietenii ei de o viață îmbrățișându-se. Pipăi cu mâna în buzunarul din față al poșetei și simți scrisoarea lunii august de la Gerry. Ar trebui să o poată deschide peste câteva zile, când va sta la plajă. Ce desfătare! Soarele, nisipul, marea și Gerry, toate într-o singură zi.

„Holly, să ai grijă de frumoasa mea soție în locul meu, te rog!” o rugă John, întrerupând-o pe Holly din gânduri.

„O să am grijă, John. Plecăm doar pentru o săptămână, știi”, râse Holly.

„Știu, dar după ce am văzut de ce sunteți voi în stare când ieșiți de capul vostru în oraș, sunt un pic cam îngrijorat”, zâmbi el. „Să te distrezi, Holly, meriți și tu să te-odihnești.”

John le urmări pe fete trăgând bagajele după ele și intrând în aeroport.

După ce intră pe ușă Holly se opri un moment și respiră adânc. Îi plăceau aeroporturile. Îi plăcea mirosul, zgomotul și întreaga atmosferă cu oameni care treceau veseli, trăgându-și bagajele după ei, așteptând nerăbdători să plece în vacanță sau întorcându-se la casele lor. Îi plăcea să privească oamenii sosind, întâmpinați cu urale de familiile lor și-i făcea plăcere să-i urmărească cum se îmbrățișau cu patos. Era un loc perfect să privești oamenii. Aeroportul îi crea întotdeauna un sentiment de așteptare nerăbdătoare, ca și cum era pe cale să facă ceva extraordinar. Coada la poarta de îmbarcare o făcea să se simtă de parcă aștepta să se dea într-un montaigne rousse la parcul de distracții, ca un copil entuziasmat.

Holly o urmă pe Sharon și se duseră spre Denise, aflată la jumătatea cozii extrem de lungi pentru verificarea pașapoartelor.

„V-am spus eu că ar fi trebuit să venim mai devreme”, se plânse Denise.

„În cazul ăsta am fi așteptam la poarta de îmbarcare tot atâta timp”, spuse Holly pe bună dreptate.

„Da, dar cel puțin acolo e un bar”, explică Denise, „și e singurul loc din clădirea asta tâmpită unde noi, ahtiații de tutun, putem fuma”, mormăi ea nemulțumită.

„Aici ai dreptate”, spuse Holly.

„Aș vrea să mai clarific un lucru înainte să plecăm. Nu vreau să mai beau cu nemiluita sau să mai avem niște nopți sălbatice. Vreau doar să mă relaxez la piscină sau la plajă cu o carte, să savurez niște mese bune și să merg la culcare devreme”, spuse serioasă Sharon.

Denise o privi uluită pe Holly. „E prea târziu ca să invităm pe altcineva, Hol? Tu ce crezi? Bagajele lui Sharon sunt aici, iar John nu poate fi prea departe.”

Holly râse. „Nu, de data asta sunt de acord cu Sharon. Vreau să merg ca să mă relaxez, nu vreau să fac nimic care să mă streseze.”

Denise se bosumflă ca un copil.

„O, nu te-ngrijora, puiule”, spuse blând Sharon, „sunt sigură că o să mai fie copii de vârsta ta cu care să te joci.”

Denise o amenință cu degetul. „Bine, dacă or să mă întrebe dacă am ceva de declarat când ajungem acolo am să declar că amândouă prietenele mele sunt de rahat.”

Sharon și Holly râseră pe înfundate.

După treizeci de minute de stat la coadă trecură și de controlul pașapoartelor, iar Denise alergă în toate magazinele înnebunită, de parcă trebuia să facă provizii de țigări pentru o viață-ntreagă.

„De ce se holbează fata aia la mine?” , spuse Denise printre dinți, trăgând cu coada ochiului la fata aflată la bar.

„Probabil pentru că și tu te uiți la ea,” răspuse Sharon uitându-se la ceasul de la mână. „Mai avem doar cincisprezece minute.”

„Nu, acuma sincer, fetelor” Denise se întoarse cu fața spre ele. „Nu sunt paranoică, se uită într-adevăr la noi.”

„Atunci de ce nu te duci la ea să o întrebi dacă nu vrea să ieșiți afară ca să lămuriți problema,” glumi Holly, pe când Sharon chicotea.

„Hopa, ia uite că vine,” șopti Denise și se întoarse cu spatele la ea.

Holly se uită și văzu o fată slabă cu părul blond, cu niște sâni mari falși care se îndrepta spre ele. „Mai bine ți-ai scoate armele albe Denise. Pare periculoasă , „o tachină Holly și Sharon aproape că se înecă cu băutura ei.

„Bună la toată lumea!” spuse fata cu o voce pițigăiată.

„Bună”, spuse Sharon, străduindu-se să nu râdă.

„N-am vrut să fiu nepoliticoasă, fixându-vă cu privirea, dar trebuia să vin ca să văd dacă sunteți chiar voi!”

„Sunt chiar eu”, spuse sarcastică Sharon. „În carne și oase”.

„Știam eu!” țipă fata țopăind încântată. Deloc surprinzător, pieptul nu i se mișcă.

„Prietenele mele îmi spuneau că mă-nșel, dar eu știam că sunteți voi! Sunt cele de acolo” se întoarse ea arătând spre capătul barului de unde celelalte patru fete răspuseră cu o fluturare din degete. „Mă numesc Cindy...”

Sharon se înecă iarăși cu apa.

„...și sunt cel mai mare fan al vostru,” strigă ea cu entuziasm. „Mi-a plăcut emisiunea în care ați apărut, m-am uitat de zeci și zeci de ori! Tu o interpretezi pe prietesa Holly, nu-i așa?” întrebă ea, îndreptând un deget cu o manichiură impecabilă spre Holly.

Holly deschise gura ca să răspundă, dar Cindy continua să vorbească.

„Iar tu ai rolul doamnei de onoare!”, arătă ea spre Denise. „Iar tu!” strigă ea și mai tare arătând spre Sharon, „Tu erai prietenă cu cântăreața de rock din Australia!”

Fetele se priviră una pe cealaltă neliniștite, în vreme ce Cindy își trase un scaun și se așeză la masa lor.

„Vedeți, sunt și eu actriță...”

Denise dădu ochii peste cap.

„...Și mi-ar plăcea să fac și eu un filmuleț ca al vostru. Când o să-l faceți pe următorul?”

Holly deschise gura să explice că ele nu erau de fapt actrițe, dar Denise o împiedică.

„De fapt tocmai suntem în discuții legate de următorul proiect”, minți ea.

„O, fantastic!” Cindy bătu din palme. „Despre ce e vorba?”

„Încă nu putem să spunem, dar va trebui să mergem la Hollywood pentru filmări.”

Cindy arăta de parcă era gata să aibă un atac de cord. „Dumnezeule! Cine e agentul vostru?”

„Frankie,” o întrerupse Sharon pe Denise. „Așa că Frankie va merge împreună cu noi la Hollywood.”

Holly de-abia își putea ține răsul.

„N-o băga în seamă Cindy, de-abia așteaptă ” explică Denise.

„Uau, așa și trebuie!” Cindy privi spre talonul de îmbarcare al lui Denise, care se afla pe masă și izbucni ducându-și mâna la inimă. „Mergeți și voi la Lanzarote?!”

Denise înhăță talonul de îmbarcare și-l băgă în poșetă, de parcă ar fi contat.

„Și eu merg acolo, cu prietenele mele. Sunt cele de acolo.” Se întoarse iarăși și le făcu din mână iar ele îi răspunseră încă o dată. „Stăm la Costa Palma Palace. Voi unde stați?”

Holly simți că i s-a oprit inima. „Nu-mi aduc aminte, voi știți?” se uită ea la Sharon și Denise cu ochii mari.

Ele clătinară energic din cap.

„A, nu-i nimic,” ridică ea din umeri veselă. „O să ne vedem la aterizare oricum! Mai bine merg să mă îmbarc, n-aș vrea ca avionul să plece fără mine!” Vorbise atât de tare, încât persoanele aflate la mesele din jur se întoarseră să o privească. Cindy le îmbrățișă pe fete și se întorse la prietenele ei.

„S-ar părea că ar fi fost bune niște arme albe,” spuse tristă Holly.

„A, nu contează ”, spuse cu voioșie Sharon, care era mereu optimistă. „Putem să o ignorăm pur și simplu.”

Se ridicară toate și se îndreptară spre poarta de îmbarcare. Ajunse în avion se îndreptară spre locurile lor. Holly simți cum i se strânge inima și se așeză în locul cel mai îndepărtat de culoar. Sharon se așeză lângă ea, iar Denise făcu o grimasă de tot hazul când văzu lângă cine trebuia să stea.

„O, ce bine! Ai să stai lângă mine!” îi strigă Cindy lui Denise.

Denise le aruncă o privire urâtă lui Sharon și Holly, apoi se trânti fără chef lângă Cindy.

„Vezi? Ți-am spus eu că ai să-ți găsești copiii cu care să te joci,” o tachină Sharon și izbucni în râs împreună cu Holly.

Capitolul douăzeci și șapte

Patru ore mai târziu, avionul plană peste mare și ateriză pe aeroportul din Lanzarote. Toată lumea izbucni în urale și aplaudă, dar nimeni altcineva din avion nu se relaxă mai mult decât Denise.

„O, mă doare capul îngrozitor,” se plânse ea fetelor în timp ce se îndreptau spre zona de unde trebuia să-și recupereze bagajele. „Blestemata aia de fată turuia într-una.” Denise își masă tâmplele și își închise ochii ușurată că putea sta în sfârșit liniștită.

Sharon și Holly o zăriră pe Cindy și trupa ei care se îndreptau înspre ele și se grăbiră să se amestece în mulțime, lăsând-o pe Denise singură, cu ochii închiși.

Își croiră drum prin mulțime ca să poată vedea mai bine când soseau bagajele. Toată lumea se gândise să stea lângă banda rulantă, aplecată în față, astfel că nimeni din spate nu putea vedea ce bagaj venea. Stătura acolo circa jumătate de oră înainte ca banda rulantă să pornească și, după încă o jumătate de oră, fetele erau tot acolo așteptându-și bagajele, în timp ce majoritatea celorlalți pasageri se îndreptase deja spre microbuze.

„Ticăloaselor”, le abordă Denise supărată, trăgându-și valiza după ea. „Încă vă mai așteptați valizele?”

„Nu, mi se pare deosebit de plăcut să stau aici și să privesc la nesfârșit cum se învâрте același bagaj, mereu. De ce n-o iei înainte, la autocar, iar eu am să stau aici ca să mă distrez în continuare” spuse Sharon.

„În cazul ăsta, sper că ți-au pierdut valiza”, izbucni Denise, „sau, și mai bine, sper că valiza ți s-a deschis și că toți chiloții și sutienele tale uriașe s-au răspândit pe banda rulantă ca să le vadă toată lumea.”

Holly o privi pe Denise amuzată. „Te simți mai bine acum?”

„Nu, până n-o să fumez o țigară”, dar reuși totuși să zâmbească.

„O, ia uite, valiza mea!” spuse veselă Sharon și o ridică de pe banda rulantă, balansând-o și lovind-o pe Holly la fluierul piciorului.

„AU!”

„Îmi pare rău, dar trebuie să-mi salvez hainele.”

„Dacă mi-au pierdut hainele, am să-i dau în judecată”, spuse mânioasă Holly. În momentul acela, toată lumea plecase și înăuntru nu mai rămăseseră decât ele. „De ce trebuie să fiu eu întotdeauna ultima persoană care își așteaptă valiza?” își întrebă ea prietenele.

„Legile lui Murphy”, explică Sharon. „A, iat-o”. Apucă valiza și reuși să o lovească încă o dată pe Holly peste picioarele care erau deja lovite.

„AU! AU! AU!”, țipă Holly frecându-și locul în care fusese lovită. „N-ai putea să mai balansezi valiza aia blestemată și în sensul celălalt?”

„Regret,” se scuză Sharon, „dar nu pot să o ridic decât în felul ăsta.”

Ieșiră din clădire pentru a se întâlni cu ghidul lor.

„Oprește-te Gary! Dă-mi drumul!” auziră o voce pițigăiată după un colț al clădirii. Se luară după zgomot și zăriră o tânără îmbrăcată într-o uniformă roșie de ghid

care era hărțuită de un tânăr îmbrăcat de asemenea într-o uniformă roșie. Fetele se apropiară pe când aceasta își îndrepta ținuta.

„Kennedy, McCarthy și Hennessey?” întrebă ea cu un puternic accent londonez.

Fetele făcură semn din cap că da.

„Bună, sunt Victoria și sunt ghidul vostru săptămâna asta”, își plantă ea un zâmbet pe față, „așa că vă rog să mă urmați la autocar.” Acestea fiind spuse, clipi complice către Gary și le conduse pe fete afară.

Deși era ora două dimineața, o briză caldută le întâmpină când pășiră afară. Holly zâmbi spre fete; acum chiar erau în vacanță.

Când intrară în autocar toată lumea izbucni în urale și Holly îi blestemă în gând, sperând că asta nu va fi o vacanță din aceea cu „să ne cunoaștem, să ne împrietenim”.

„Iuhuu”, le strigă Cindy. Se ridicase de la locul ei și le făcea cu mâna. „V-am ținut loc aici în spate!”

Denise oftă cu zgomot peste umărul lui Holly, iar fetele se îndreptară în silă spre locurile din spate. Holly avu norocul să stea lângă fereastră, unde îi putea ignora pe toți ceilalți. Din fericire, Cindy înțelese că ea voia să fie lăsată în pace, în special pentru că Holly o ignorase din momentul în care își făcuse apariția la masa lor.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu ajunseseră la Costa Palma Palace și Holly redeveni veselă. Drumul care ducea până la hotel era străjuit de palmieri aliniați pe mijlocul străzii. La intrarea principală se găsea o fântână arteziană luminată în albastru, și spre enervarea ei toată lumea din autobuz chiui din nou de bucurie când se opriră în fața hotelului. Fetele au fost cazate într-o garsonieră, care avea mărimea potrivită și era formată dintr-un dormitor cu două paturi, o mică bucătărioară și o zonă de living cu o canapea, baie și balcon. Holly ieși pe balcon și

privi spre mare. Deși era prea întuneric pentru a putea vedea ceva, Holly auzea apa care clipea încet la mal. Închise ochii și ascultă.

„Țigară, țigară, trebuie să fumez o țigară”. Denise veni lângă ea și deschise pachetul, luă o țigară și trase adânc în piept. „Ah! E mult mai bine acum, nu mai am dorința să omor oamenii.”

Holly râse; așteptase de multă vreme să petreacă ceva timp cu prietenele ei.

„Hol, te superi dacă o să dorm pe canapea? Așa pot să las ușa deschisă ca să fumez...”

„Dar dacă ții ușa deschisă, Denise”, strigă Sharon dinăuntru. „Nu vreau să mă trezesc dimineața într-o duhoare de tutun.”

„Mersi”, răspunse Denise fericită.

Câteva ore mai târziu, la nouă dimineața, Holly o auzi pe Sharon agitându-se, iar aceasta îi șopti că se duce la piscină să rezerve niște șezlonguri de plajă.

Un sfert de oră mai târziu, Sharon se întoarse în apartament. „Nemții au pus mâna pe toate șezlongurile”, spuse ea morocănoasă. „Dacă aveți nevoie de mine, mă găsiți pe plajă.” Holly, somnoroasă, mormăi ceva și adormi la loc.

La ora zece, Denise sări din patul ei și hotărâră să se trezească și să meargă pe plajă la Sharon.

Nisipul era fierbinte, iar ele trebuia să meargă încontinuu dacă voiau ca soarele să nu le ardă tălpile. Pe cât fusese Holly de mândră de bronzul ei, acasă, în Irlanda, aici pe plajă fu dezamăgită, căci erau cele mai albe dintre toți. O zăriră pe Sharon stând sub o umbreluță, citind o carte.

„O, ce frumos e aici, nu-i așa?” zâmbi Denise, privind în jur.

„Raiul pe pământ”, o aprobă Sharon.

Holly făcu ochii roată, pentru a vedea dacă Gerry venise în același rai. Nu, nici vorbă de el. Peste tot erau cupluri: cupluri care se masau reciproc cu cremă de protecție solară, cupluri care mergeau mână-n mână pe plajă, cupluri care jucau tenis pe plajă și, chiar în fața ei, o pereche care stătea la soare îmbrățișată. Dar Holly n-avu timp să se întristeze, căci Denise își scosese rochia de plajă și Țopăia pe nisip, neavând pe ea nimic altceva decât un sumar slip tanga, cu imprimeu de leopard.

„Cine mă dă și pe mine cu cremă?”

Sharon puse cartea jos și se uită la ea, privind pe deasupra ochelarilor de soare. „Te dau eu, dar să-ți dai singură cu cremă pe sâni și pe fund.”

„Fir-ar să fie”, glumi Denise, „Nu-i nimic, atunci o să rog pe altcineva să o facă.” Se așeză la un capăt al șezlongului lui Sharon, în timp ce aceasta o dădea cu cremă. „Știi ceva, Sharon?”

„Ce?”

„O să te bronzezi ca naiba dacă ții sarongul ăla pe tine.”

Sharon se uită în jos la ea și trase fustița scurtă acoperindu-și mai mult picioarele. „Care bronz? De mine nu se prinde bronzul. Denise, nu știai că nuanța de bleu este noul bronz?”

Holly și Denise izbucniră în râs. Indiferent cât de mult încercase Sharon să se bronzeze de-a lungul timpului, nu reușea decât să se ardă și apoi se cojea. Până la urmă renunțase la ideea bronzului și acceptase faptul că pielea ei era menită să rămână palidă.

„În plus, zilele astea arăt ca un balon și n-aș vrea să sperii pe cineva.”

Holly privi supărată înspre prietena ei pentru că se descrisese ca un balon. Se îngărășase un pic, dar nu era cu nici un chip grasă.

„Atunci de ce nu te duci la piscină ca să-i sperii pe nemții ăia? ”, glumi Denise.

„Da, fetelor, chiar ar trebui să ne trezim devreme mâine ca să prindem un loc la piscină, că plaja va fi plictisitoare după un timp”, sugeră Holly.

„Nu-ți fațe grizi. Îi vom birui pe nemți”, glumi Sharon.

Fetele se relaxară restul zilei pe plajă, intrând din când în când în mare pentru a se răcori. Luară prânzul la barul de pe plajă și în general petrecură o zi de odihnă, exact așa cum planificaseră. Treptat, Holly simți că stresul și tensiunea s-au topit, și pentru câteva ore se simți liberă.

În seara aceea reușiră cu succes să evite trupa lui Barbie și luară masa într-unul din multele restaurante care se aflau pe strada aglomerată situată nu departe de hotel.

„Nu-mi vine să cred că e ora zece și noi ne îndreptăm deja spre apartament”, spuse Denise, privind pofticioasă la oferta variată de baruri din jurul lor.

Oamenii se revărsau din baruri pe străzi, muzica care vibra din fiecare clădire se amesteca formând un sunet eclectic, neobișnuit. Holly aproape că simțea pământul pulsând sub ea. Conversațiile dintre ele încetară, căci erau copleșite de priveliștea, sunetele și mirosurile din jurul lor. Erau râsete, clinchet de pahare și cântece venind din fiecare direcție. Reclamele luminoase se aprindeau și se stingeau, fiecare bar bătându-se pentru clienți. Pe străzi, proprietarii de baruri concurau unii cu ceilalți pentru a convinge trecătorii să intre, înmânându-le pliante cu băuturi gratuite și reduceri.

Trupuri tinere bronzate stăteau tolănite în grupuri mari la mesele de afară și se plimbau încrezătoare pe lângă ele pe stradă, iar în aer plutea un miros puternic de loțiune de bronzat cu aromă cocos. Privind la media de vârstă a clientelei, Holly se simți bătrână.

„Dacă vrei, am putea merge la un bar ca să bem ceva”, spuse ea nesigură, privindu-i pe cei tineri care dansau pe străzi.

Denise se opri din mers și cântări barurile din ochi.

„Bine, frumoaso”. Un tânăr foarte arătos se opri în fața lui Denise, arătându-și dinții albi. Avea un pronunțat accent englezesc. „Intri aici cu mine?”

Denise îl privi câteva clipe pe tânăr, stând pe gânduri. Sharon și Denise își zâmbiră una celeilalte, știind că până la urmă Denise nu va merge la culcare devreme. De fapt, după câte o știau ele, se putea ca Denise să nu meargă la culcare deloc.

În cele din urmă Denise ieși din transă și se îmbătoșă. „Nu, mulțumesc. Am un prieten pe care îl iubesc!”, declară ea mândră. „Haideti, fetelor!” le spuse ea lui Holly și Denise, pornind în direcția apartamentului.

Cele două fete rămaseră în stradă cu gurile căscate, în stare de șoc. Nu-și puteau crede ochilor. Trebură să alerge ca s-o prindă.

„La ce vă holbați așa?”, zâmbi Denise.

„La tine”, zise Sharon, încă șocată. „Cine ești tu și ce-ai făcut cu prietena mea care mânca bărbații pe pâine?”

„Ei”, Denise ridică brațele în sus și spuse cu un zâmbet cu subînțeles, „să fii singură că e chiar așa cum se spune”.

Holly strânse din ochi și aruncă cu o piatră pe drumul pe care se întorceau. Nu era, cu siguranță.

„Mă bucur pentru tine, Denise”, spuse Sharon veselă, luând-o pe Denise de talie și strângând-o afectuos.

Se lăsă o tăcere și Holly asculta cum muzica se stingea încet, rămânând doar bătăile basului undeva, departe.

„Strada asta m-a făcut să mă simt atât de bătrână”, spuse deodată Sharon.

„Și pe mine!” Denise făcu ochii mari. „De când au început oamenii de pe stradă să întinerească?”

Sharon începu să râdă. „Denise, oamenii nu au întinerit, mă tem că *noi* îmbătrânim”.

Denise reflectă câteva clipe. „Asta nu înseamnă că suntem *bătrâne*, bătrâne, pentru numele lui Dumnezeu. Vreau să spun că n-a venit încă timpul să ne atârnăm pantofii

de dans în cui și să ne luăm bastoane de sprijin. Am putea sta toată noaptea dacă am vrea, dar suntem... obosite. Am avut o zi atât de lungă... Doamne, chiar vorbesc ca o bătrână". Denise tot bătea câmpii, în timp ce Sharon era preocupată să o urmărească pe Holly, care stătea cu capul plecat și tot dădea cu piciorul într-o piatră de pe drum, făcând-o să se rostogolească.

„Holly, te simți bine? N-ai mai scos nici un cuvânt de câtva timp”.

„Mda, mă gândeam”, spuse Holly încet, ținând capul în jos.

„La ce te gândei?” întrebă Sharon blând.

Holly ridică capul „La Gerry”. Le privi pe fete. „Mă gândeam la Gerry”.

„Hai să mergem pe plajă”, sugeră Denise așa că fetele își scoaseră pantofii și își răcoriră picioarele în nisipul rece.

Era noapte, dar cerul era senin și un milion de stelețe licăreau deasupra lor, ca și cum cineva ar fi presărat sclipici pe o mare întindere neagră. Luna plină era jos, chiar deasupra orizontului, reflectând razele și arătând unde marea întâlnea cerul. Fetele mergeau de-a lungul țărmului. Apa mării clipea în fața lor liniștindu-le, relaxându-le. Aerul era cald, dar o briză ușoară trecea, făcând ca părul lui Holly să-i gădile pielea. Ea închise ochii, respiră adânc și își umplu plămâni cu aer proaspăt.

„Știi, de asta te-a adus el aici”, spuse Sharon, privindu-și prietena care se relaxa.

Holly rămase cu ochii închiși și zâmbi.

„Nu vorbești despre el suficient de mult, Holly”, spuse Denise care făcea desene cu degetul pe nisip, ca de obicei.

Holly deschise încet ochii. Vorbea încet, dar vocea îi era caldă și catifelată. „Știu”.

Denise își ridică privirea de la cercurile pe care le desena pe nisip. „Dar de ce?”

Holly făcu o pauză și privi marea întunecată. „Nu știu cum ar trebui să vorbesc despre el.” Făcu din nou o pauză. „Nu știu dacă trebuie să spun „Gerry a fost” sau „Gerry este”. Nu știu dacă să fiu veselă sau tristă când vorbesc despre el cu ceilalți. E ca și cum dacă aș fi fericită când vorbesc despre el unii oameni m-ar judeca și s-ar aștepta să plâng. În schimb, dacă sunt tristă îi fac pe ceilalți să nu se simtă în largul lor.” Privi pierdută marea neagră, scânteietoare, și începu să vorbească din nou, pe un ton și mai scăzut. „Nu pot glumi pe seama lui într-o conversație așa cum făceam, pentru că e *nefiresc*. Nu pot vorbi despre lucrurile pe care mi le-a spus când eram doar noi doi, pentru că nu vreau să-i divulg secretele, erau secretele lui. Nu prea știu cum să-l pomenesc atunci când vorbesc despre el. Dar asta nu înseamnă că nu-l pomenesc aici”, își atinse ea tâmpla.

Cele trei fete continuau să stea cu picioarele încrucișate pe nisipul fin.

„Eu și John vorbim despre Gerry tot timpul”. Sharon o privi pe Holly cu ochi sclipitori. „Vorbim despre momentele când ne făcea să râdem, ceea ce se întâmpla foarte des. Dar vorbim și despre momentele când ne certam. Lucrurile care ne plăceau cel mai mult la el, lucrurile pe care le făcea și care ne supărau teribil”.

Holly ridică sprâncenele.

Sharon continuă. „Pentru că pentru noi așa era Gerry. Nu era tot timpul drăguț. Ne amintim de el *așa cum a fost* și nu e nimic rău în asta”.

Urmă o tăcere lungă.

Denise vorbi prima. „Aș fi dorit ca Tom al meu să-l fi cunoscut pe Gerry”. Vocea îi tremură un pic.

Holly o privea surprinsă.

„Gerry a fost și prietenul meu” spuse Denise, cu lacrimi în ochi. „Iar Tom nu-l cunoaște deloc. Așa că îi povestesc

tot timpul despre Gerry, ca să știe că, nu cu mult timp în urmă, unul dintre cei mai drăguți oameni de pe pământ a fost prietenul *meu* și cred că *toată lumea* ar fi trebuit să-l cunoască”. Buzele îi tremurau, iar ea și le mușcă. „Dar nu-mi vine să cred că cineva pe care acum îl iubesc atât de mult, care știe orice altceva despre mine, nu are habar despre un prieten pe care l-am iubit timp de zece ani”.

O lacrimă alunecă pe obrazul lui Holly și ea se întinse să-și îmbrățișeze prietena. „În cazul ăsta Denise, va trebui să-i tot povestim lui Tom despre el, nu-i așa?”

Nu se obosiră să se întâlnească cu ghidul în dimineața următoare, căci nu aveau deloc intenția să ia parte la vreun tur cu autocarul sau să participe la concursuri sportive stupide. În loc de asta se treziră devreme și luară parte la dansul șezlongurilor, încercând să-și arunce prosoapele pe șezlonguri pentru a-și rezerva locuri pentru întreaga zi. Din nefericire tot nu reușiră să se trezească devreme. („Nenorociții ăia de nemți nu dorm niciodată?” spusese resemnată Sharon). Până la urmă, după ce Sharon dăduse la o parte pe furiș câteva prosoape de pe niște șezlonguri nesupravegheate, fetele reușiră să pună mâna pe trei dintre ele.

În momentul când Holly moțăia, auzi țipete și văzu o mulțime alergând spre ea. Din nu știu ce motiv, Gary, ghidul pe care îl văzuseră la aeroport, considerase că era amuzant să se îmbrace în haine de femeie și să fie alergat de Victoria în jurul piscinei. Toată lumea din jurul piscinei chiui, dar fetele dădură ochii peste cap. În cele din urmă Victoria îl prinse pe Gary și amândoi căzură unul peste altul în piscină.

Toată lumea aplaudă.

Câteva minute mai târziu, când Holly înota liniștită, o femeie anunță la microfon că în cinci minute va începe la piscină o demonstrație de aerobic în apă. Victoria și Gary,

ajutați de trupa Barbie, se învârtteau pe lângă șezlonguri, trăgându-i pe cei aflați acolo, forțându-i să ia parte la aerobic.

„Ah, da mai potoliți-vă dracului o dată!” o auzi Holly pe Sharon strigând la cineva care încerca să o tragă în piscină. Curând Holly n-avu încotro și trebui să iasă din piscină din cauza a ceea ce părea o hoardă de hipopotami care veneau să se scufunde pentru mult dorita ședință de aerobic în apă. Trebuiră să suporte o îngrozitor de plictisitoare jumătate de oră de aerobic, cu instructorul care urla mișcărilor la microfon. Când în sfârșit, demonstrația se încheie fu anunțat un concurs de polo pe apă, așa că fetele ieșiră imediat și se îndreptară spre plajă ca să aibă parte de liniște.

„Holly, mai știi ceva de părinții lui Gerry?” întrebă Sharon, în timp ce așezate confortabil, pluteau pe saltele.

„Da, îmi trimit ilustrate la câteva săptămâni o dată, spunându-mi pe unde sunt și cum se descurcă.”

„Deci sunt tot în croazieră?”

„Da.”

„Ți-e dor de ei?”

„Ca să fiu sinceră, fiul lor nu mai este, n-au nepoți, așa că nu cred că ei simt că mai suntem legați în vreun fel.”

„Astea-s prostii, Holly. Ai fost căsătorită cu fiul lor, deci ești nora lor. E o legătură foarte puternică.”

„Nu știu ce să spun,” oftă ea, „dar nu cred că asta e de ajuns pentru ei.”

„Sunt un pic cam înapoiați, nu-i așa?”

„Da, foarte. Nu suportau ideea că eu și Gerry „trăiam în păcat”, după cum spuneau ei. De abia așteptau să ne căsătorim. Și după ce am făcut-o și pe asta au fost și mai răi! Nu înțelegeau de ce n-am vrut să-mi schimb numele.”

„Da, mi-aduc aminte,” râse Sharon, „mama lui mi-a făcut capul calendar la nunta voastră. Spunea că e de datoria

femeii să-și schimbe numele, în semn de respect pentru soțul ei. Poți să-ți închipui? Ce obraznică!”

Holly râse.

„Oricum ți-e mai bine fără ei decât cu ei, prin preajmă”, o asigură Sharon.

„Bună fetelor”. Denise venise și ea plutind pe saltea lângă ele.

„Hei, pe unde ai fost?” o întrebă Holly.

„Am stat de vorbă cu un tip din Miami. Un tip tare drăguț.”

„Miami? Acolo a fost Daniel în vacanță,” spuse ea, trecându-și degetele ușor prin apa albastră, limpede a mării.

„Îmmm,” răspunse Sharon. „Drăguț băiat Daniel, nu-i așa?”

„Da, chiar drăguț,” aprobă Holly, „Și cu care poți sta de vorbă.”

„Tom mi-a spus că a trecut prin niște momente foarte grele de curând,” spuse Denise, întorcându-se pentru a sta pe spate.

Sharon ciuli urechile. „Cum asta?”

„O, se logodise cu o puicuță, dar a ieșit la iveală că ea se culca cu altcineva. De aceea s-a mutat la Dublin și a cumpărat barul, pentru a scăpa de ea.”

„Știu, e îngrozitor, nu-i așa?” spuse Holly tristă.

„Unde locuia înainte?” întrebă Sharon.

„Galway. Avea un bar acolo.”

„O,” spuse surprinsă Sharon, „dar n-are accent de Galway.”

„Păi, a crescut în Dublin și s-a înrolat, apoi a părăsit armata și s-a mutat în Galway, unde părinții lui aveau un bar, apoi a întâlnit-o pe Laura, au fost împreună șapte ani, se logodiseră și urmau să se căsătorească, dar ea l-a înșelat cu altcineva, așa că s-au despărțit, iar el s-a mutat în Dublin și a cumpărat Hogan's.” Holly spusese totul pe nerăsuflăte.

„Nu știi prea multe despre el, așa-i?” o tachină Denise.

„Păi, dacă tu și Tom mi-ați fi dat cât de cât atenție seara trecută la bar, poate n-aș ști atâtea despre el”. Holly își mută privirile către Sharon. „Pe bune Sharon, ne-au invitat pe mine și pe Daniel în oraș cu ei și ne-au ignorat pe amândoi”. Ea se prefăcu jignită.

Denise oftă din rărunchi. „Doamne, ce dor îmi e de Tom,” spuse ea cu tristețe.

„I-ai spus asta și tipului din Miami ?” o necăji Sharon.

„Nu, am schimbat doar câteva vorbe”, se apără Denise. „Ca să fiu sinceră, nu mă interesează nimeni altcineva. E chiar curios, ca și cum nici n-aș *vedea* alți bărbați și vreau să spun că nici măcar nu-i *observ*. Și, cum suntem înconjurate de sute de bărbați pe jumătate goi, cred că asta spune multe.”

„Cred că se cheamă iubire, Denise”, zâmbi Sharon către prietena ei.

„Indiferent ce-ar fi, eu n-am mai simțit asta până acum.”

„E un sentiment plăcut”, spuse Holly mai mult pentru ea însăși.

Rămaseră tăcute câțva timp, pierdute în gânduri, lăsându-se mângâiate de mișcarea blândă a valurilor.

„La naiba!” țipă deodată Denise, făcându-le să tresară pe celelalte două. „Priviți ce departe am ajuns!”

Holly ridică imediat capul și privi în jur. Erau atât de departe, încât cei de pe țărm arătau ca niște furnici.

„Fir-ar al dracului!” se panică Sharon și imediat Holly înțelese că erau la ananghie.

„Hai să înotăm la țărm, repede!” țipă Denise și toate se întoarseră cu burta în jos pe saltea și începură să dea din mâini, din toate puterile, făcând numai stropi în jur. După câteva minute de strădanie neîntreruptă renunțară, cu respirația tăiată. Constatară îngrozite că erau și mai departe decât atunci când începuseră să dea din mâini.

N-avea nici un rost, marea era prea rapidă, iar valurile erau mult prea puternice.

Capitolul douăzeci și opt

„Ajutor!” strigă Denise din toate puterile, agitându-și sălbătic brațele.

„Nu cred că ne aude cineva ”, spuse Holly cu lacrimi în ochi.

„Cum am putut fi atât de proaste?” izbucni Sharon și continuă să bată câmpii despre posibilele pericole atunci când te află cu salteaua pe mare.

„Mai scutește-ne, Sharon,” o repezi Denise. „Acum suntem deja aici, așa că haideți să strigăm în cor, poate ne vor auzi.”

Ele își dreseră vocea și se ridicară de pe saltele, atât cât era posibil fără să se scufunde sub greutatea lor.

„Așa, un, doi, trei... AJUTOR!” strigară toate și își agitară frenetic brațele.

Într-un târziu se opriră din țipat și se uitară în tăcere la punctulețele de pe plajă să vadă dacă avusese vreun efect. Totul rămăsese neschimbat.

„Vă rog să-mi spuneți că nu sunt rechini pe aici”, scânci Denise.

„O, haide, Denise”, se răsti cu răutate Sharon, „ăsta e ultimul lucru de care am vrea să ni se amintească acum.”

Holly înghiți în sec și privi în jos. Apa care adineaori era albastră și limpede se întunecase acum. Holly sări în apă de pe saltea, ca să vadă cât era de adâncă și când văzu că picioarele i se bălăngănesc în gol, inima începu să-i bată cu putere. Situația era gravă.

Sharon și Holly încercară să înoate, trăgându-și saltelele după ele, în timp ce Denise continua cu țipetele sfâșietoare.

„Doamne, Denise”, gâfâi Sharon, „La halul în care țipi n-o să-ți răspundă decât vreun delfin.”

„Iar voi mai bine ați termina cu înotatul, pentru că faceți asta de câteva minute și sunteți tot lângă mine.”

Holly se opri din înotat și ridică privirile spre Denise care se uita țintă la ea.

„Ooo!”. Holly încercă să-și rețină lacrimile. „Sharon, mai bine ne-am opri ca să ne economisim energia.”

Sharon se opri și ea din înotat și cele trei se apropiară una de cealaltă pe saltelele lor și începură să plângă. Nu mai aveau ce face, se gândi Holly, panica ei crescând și mai mult. Încercară să strige după ajutor, dar vântul ducea strigătele în direcția opusă; încercară să înoate, dar nu avea nici un rost, căci marea era prea puternică. Începuse să se facă frig, iar marea era rece și urâtă. În ce situație stupidă se aflau! Cu toată teama și îngrijorarea ei, Holly nu prea știa dacă să râdă sau să plângă, astfel că sunetele neobișnuite pe care le scoase le făcură pe Sharon și Denise să se oprească din plâns și să se uite la ea de parcă ar fi avut zece capete.

„În toată treaba asta există și o parte bună”, spuse Holly pe jumătate plângând, pe jumătate râzând.

„Există o parte bună?” spuse Sharon uscându-și lacrimile.

„Noi tot voiam să mergem în Africa”, chicoti ea ca o nebună, „și, după cum arată lucrurile în acest moment, cred că suntem cam pe la jumătatea drumului.”

Fetele scrutară marea, către următoarea destinație.

„E și un mod mai ieftin de transport”, se prinse Sharon în jocul lui Holly.

Denise le privi de parcă fetele și-ar fi pierdut mințile și numai simpla vedere a ei, așa cum era în mijlocul oceanului, goală, cu excepția slipului tanga cu imprimeu de leopard, era suficient să le facă să izbucnească în râs.

„Ce-aveți?” întrebă Denise privind cu ochii mari.

„Cred că suntem într-un mare necaz”, se hlizi Sharon.

„Mda”, o aprobă și Holly. „Suntem până peste urechi.”

Ele continuară să râdă și să plângă alte câteva minute, până când zgomotul făcut de o barcă cu motor care se apropia o făcu pe Denise să se ridice în capul oaselor și să înceapă iarăși să fluture mâinile cu putere. Holly și Sharon se porniră și mai tare pe râs văzând sânii lui Denise care săltau în sus și-n jos în timp ce ea făcea din mână salvamarilor care se apropiau.

„Este ca o seară obișnuită în oraș cu fetele”, chicoti Sharon, privind cum Denise, pe jumătate dezbrăcată, era trasă în barcă de un salvamar musculos.

„Cred că sunt în stare de șoc”, spuse unul din salvamari celuilalt, în timp ce le trăgeau în barcă pe celelalte două fete care râdeau isteric.

„Repede, salvați saltelele!” reuși Holly să articuleze printre hohote de râs.

„Saltele peste bord!” țipă Sharon.

Salvamarii se priviră îngrijorați, în timp ce le acopereau pe fete cu păături călduroase și porniră în viteză spre țarm.

Pe măsură ce se apropiau, se putea vedea mulțimea care se strângea pe mal. Fetele se priviră una pe cealaltă și începură să râdă și mai tare. Când fură scoase din barcă mulțimea izbucni în aplauze. Denise se întoarse și le făcu o reverență.

„Acum bat din palme, dar unde erau când aveam nevoie de ei?” mormăi Sharon.

„Trădători”, zise și Holly.

„Uite-le!” auziră ele un chițait familiar și o văzură pe Cindy însoțită de trupa Barbie care-și făceau loc prin mulțime. „Dumnezeule!” rosti ea cu o voce pițigăiată. „Am văzut prin binoclu ce se petrecea și am alertat salvamarii. Vă simțiți bine?”. Le privi pe fiecare cu mare atenție.

„Suntem bine”, spuse serioasă Sharon. „Noi am avut noroc. Dar bieteale saltele n-au avut nici o șansă.” Acestea fiind spuse, Sharon și Holly se aplecară în față de răs, astfel că au fost expediate pentru a fi examinate de un medic.

De abia seara fetele înțeleseseră ce lucru grav se petrecuse, așa că dispoziția li se schimbă brusc. Stăteau în tăcere la masă, gândindu-se doar la cât au fost de norocoase pentru că au fost salvate și având fiecare muștrări de conștiință pentru că au fost neatente. Denise se foia într-una în scaun, iar Holly observă că de abia se atinse de mâncare.

„Ce-ai pățit?” întrebă Sharon, înghițind cu zgomot spaghetetele, murdărindu-se de sos pe toată fața.

„Nimic”, răspunse Denise, umplându-și din nou paharul cu apă.

Se așternu tăcerea încă un timp.

„Scuzați-mă, mă duc la toaletă.” Denise se ridică și se îndreptă cu un mers șovăielnic spre toaletă.

Sharon și Holly se priviră încruntate.

„Ce crezi c-a pățit?” întrebă Holly.

Sharon ridică nepăsătoare din umeri. „Păi a băut zece litri de apă la masă, așa că nu-i de mirare că se tot duce la toaletă.”

„Mă întreb dacă nu cumva e supărată pe noi pentru că am râs ca nebunele azi, când eram în larg”.

Sharon dădu din nou din umeri și continuă să mănânce în tăcere. Holly se purtase foarte neobișnuit astăzi în apă și nu-i făcea plăcere să-și amintească asta. După ce prima

reacție fusese să intre în panică la gândul că va muri, devenise nerăbdătoare, realizând că, dacă s-ar fi întâmplat asta, ar fi fost alături de Gerry. Nu-i păsa dacă trăia sau dacă murea. Avusese niște gânduri egoiste. Trebuia să-și schimbe perspectiva asupra vieții.

Denise tresări în clipa când se așează.

„Denise, ce-ai pățit?” o întrebă Holly.

„Nu vă spun, că o să râdeți”, spuse ea copilăroasă.

„Haide, suntem prietenele tale, n-o să râdem”, spuse Holly, silindu-se să nu zâmbească.

„Am spus nu.” Își umplu din nou paharul cu apă.

„Haide, Denise, știi că poți să ne spui orice. Promitem că n-o să râdem”. Sharon spusese asta atât de serios încât Holly se simți prost că zâmbise.

Denise le studie fețele, încercând să hotărască dacă putea avea încredere în ele.

„Bine, bine”, oftă ea și mormăi ceva foarte încet.

„Ce?” spuse Holly apropiindu-se de ea.

„Iubito, nu te-am auzit, ai vorbit prea încet”, spuse Sharon trăgându-și scaunul mai aproape.

Denise privi în jur pentru a se asigura că nimeni altcineva din restaurant nu mai ascultă și-și duse capul spre centrul mesei. „Am spus că de la atâta stat pe mare m-am ars pe fund.”

„Ooo!”, spuse Sharon îndreptându-se brusc în scaun.

Holly privi în altă parte, evitând să dea ochii cu Sharon și începu să numere chiflele din coș pentru a nu se mai gândi la ceea ce spusese Denise.

Urmă o tăcere lungă.

„Vedeți, v-am spus eu că o să râdeți”, se îmbufnă Denise.

„Dar nu râdem”, spuse Sharon cu un glas tremurat.

Urmă o altă tăcere.

Holly nu se putu abține. „Ai grijă să te dai cu multă cremă, ca să nu te cojești.” Amândouă izbucniră dintr-o dată în râs.

Denise dădu din cap că a înțeles și așteptă ca ele să se oprească din râs. Avu mult de așteptat. De fapt, câteva ore mai târziu, când stătea pe canapea încercând să adoarmă, încă mai aștepta acest lucru.

Ultimul lucru pe care-l auzi înainte de a adormi a fost o remarcă isteată de-a lui Holly. „Ai grijă să stai pe burtă, Denise.”

„Holly”, șopti Sharon după ce se liniștiră în sfârșit, „cred că de-abia aștepți ziua de mâine”.

„Ce vrei să spui?” întrebă Holly căscând.

„Scrisoarea!” răspunse Sharon, surprinsă că Holly nu și-a amintit imediat. „Să nu-mi spui c-ai uitat”.

Holly bâjbâi cu mâna sub pernă până găsi scrisoarea. Peste o oră putea deschide cea de-a șasea scrisoare de la Gerry. Sigur că nu uitase.

În dimineața următoare, Holly se trezi în zgomotul făcut de Sharon care voma la toaletă. Se duse la ea, o frecă ușor pe spate și-i strânse părul în coadă.

„Te simți bine?”, o întrebă îngrijorată, după ce Sharon se oprise în cele din urmă.

„Da, numai că am avut coșmaruri toată noaptea. Am visat că eram pe o barcă, apoi pe saltea de cred că mi s-a făcut rău de mare.”

„Și eu am visat cam la fel. Ne-am cam speriat ieri, nu-i așa?”

Sharon făcu semn din cap că da. „N-o să mă mai urc niciodată pe o saltea”, zâmbi ea în silă.

Denise venise și ea la baie, purtând o pereche de bikini. Împrumutase un sarong de la Sharon pentru a-și acoperi fundul ars, iar Holly trebui să-și muște limba ca să nu o tachineze, căci era clar că se afla într-o mare suferință.

Când ajunseră la piscină, Denise și Sharon se alăturară trupei Barbie. Măcar atât puteau face, pentru că până la urmă acestea fuseseră singurele care le săriseră în ajutor. Holly nu putea să creadă că adormise înainte de miezul

noptii. Plănuise să se trezească fără să le deranjeze pe fete, să se furișeze pe balcon și să citească scrisoarea. Cum de putuse să adoarmă, deși fusese atât de nerăbdătoare, era peste puterea ei de înțelegere, dar acum nu mai avea răbdare să asculte trupa Barbie. Înainte ca Holly să fie atrasă într-o altă conversație, o anunță pe Sharon că pleacă, iar Sharon clipi încurajator din ochi, știind de ce pleacă. Holly își înfășură sarongul pe șolduri și luă geanta de plajă care conținea importanta scrisoare.

Se duse undeva departe de țipetele copiilor care se jucau și de megafoanele care difuzau ultimele hituri din topurile muzicii de discotecă. Găsi un colțișor liniștit și se așeză pe prosopul de plajă, ca să nu o frigă nisipul. Valurile se spărgeau de țarm. Pescărușii se chemau unul pe altul, zburând pe cerul senin, se avântau ca o săgeată în marea limpede și răcoroasă de cristal pentru a-și lua micul dejun. Deși era dimineață, soarele ardea.

Holly scoase cu grijă scrisoarea din geantă, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai delicat de pe lume și își trecu degetele peste cuvântul scris îngrijit: „August”. Pătrunsă de sunetele și mireasma din jurul ei, rupse cu grijă sigiliul și citi al șaselea mesaj de la Gerry.

Bună, Holly,

Sper că ai o vacanță minunată. Apropo, arăți grozav în bikini! Sper că am ales bine locul pentru tine. Aici am vrut noi să ne petrecem luna de miere, ți-amintești? Mă bucur că, până la urmă, ai ajuns măcar tu...

Se pare că dacă stai la capătul plajei, lângă stâncile din fața apartamentului în care locuiești și te uiți după colț, în partea stângă, ai să vezi un far. Mi s-a spus că acolo se adună delfinii... nu multă lume știe asta. Știi că-ți plac delfinii... salută-i din partea mea...

P.S. Te iubesc, Holly...

Cu mâini tremurătoare, Holly puse scrisoarea înapoi în plic și apoi în buzunarul genții de plajă. Voia să o păstreze în siguranță până când ajungea înapoi la Dublin unde să-și ia locul de cinste alături de celelalte plicuri, în sertarul de sus al noptierei. Simțea ochii lui Gerry care o priveau când se ridică și rulă iute prosopul de plajă. Îl simțea acolo, cu ea. Alergă spre capătul plajei care se sfârșea brusc lângă o stâncă. Se încălță cu pantofii de sport și se cățără pe stânci, ca să privească după colț.

Acolo era.

Exact acolo unde îl descriesese Gerry, farul se înălța pe o stâncă, strălucitor de alb, ca și cum ar fi fost o torță spre cer. Holly se cățără cu grijă pe stânci și își croi drum spre golfulețul aflat acolo. Acum trebuia să se descurce. Era ceva personal. Apoi auzi zgomote: țipetele jucăușe ale delfinilor care se zbenguiau aproape de mal, departe de turiștii de pe plaja din apropiere. Holly se trânti la pământ pentru a-i urmări la joacă și a asculta cum comunică între ei.

Gerry era alături de ea.

Probabil că o ținea de mână.

Holly se întoarse fericită la Dublin, deoarece se simțea relaxată, liniștită și bronzată. Exact așa cum prescrisese medicul. Asta nu o opri să ofteze când avionul ateriză pe aeroportul din Dublin pe o ploaie torențială. De data asta pasagerii nu mai aplaudară, nici nu mai izbucniră în urale, iar aeroportul părea foarte diferit de locul de unde plecase săptămâna trecută. Și de această dată, Holly fu ultima care își ridică bagajul și, o oră mai târziu, fetele se târau fără chef spre John, care le aștepta în mașină.

„Se pare că spiridușul nu s-a mai ocupat de grădina ta cât timp ai fost plecată”, spuse Denise când ajunseră acasă la Holly.

Holly le îmbrățișă și le sărută pe prietenele ei și intră în casa ei mare, tăcută și goală. Era un miros închis înăuntru, și ea se îndreptă spre terasa de la bucătărie și deschise ușile pentru a lăsa să intre aerul proaspăt.

Dar când răsuci cheia în ușă și privi afară rămase stană de piatră.

Toată grădina din spatele casei ei fusese transformată.

Iarba fusese tăiată. Buruienile dispăruseră. Mobilierul de grădină fusese lustruit și lăcuit. Iar peretele grădinii avea un strat proaspăt de var. Fuseseră plantate flori proaspete, iar în colț, la umbra stejarului cel mare, era așezată o banchetă de lemn. Holly era uluită. Cine naiba făcea toate astea?

Capitolul douăzeci și nouă

În zilele care urmară după întoarcerea ei de la Lanzarote, Holly nu se arătă prea mult. Fetele își doreau să petreacă câteva zile departe unele de altele. Nu plănuiseră asta, dar, după ce stătuseră nas în nas, zi de zi, o săptămână întreagă, Holly era sigură că toate simțeau că e mai sănătos așa.

Pe Ciara fusese imposibil să o prindă: era fie la lucru în barul lui Daniel, fie cu Mathew cu care își petrecea tot timpul liber. Jack își petrecea ultimele săptămâni de libertate ale prețioasei lui vacanțe de vară în Cork, acasă la părinții lui Abbey, iar Declan era... cine naiba știe pe unde umbla Declan.

Întoarsă acasă, Holly nu se plictisea cu felul ei de viață, dar nici nu era teribil de încântată. Totul părea atât de... lipsit de sens. Așteptase nerăbdătoare vacanța, dar acum simțea că nu mai are motive să se dea jos din pat dimineța. Și, cum nu se mai vedea cu prietenele, nu prea mai avea cu cine să schimbe o vorbă. Putea doar să facă conversație cu părinții ei. Spre deosebire de căldura sufocantă de săptămâna trecută din Lanzarote, Dublin era umed și urât, așa că nu putea nici măcar să-și mențină bronzul superb sau să se bucure de noua ei grădină din spatele casei.

În unele zile nici măcar nu se dădea jos din pat – privea la televizor și aștepta... aștepta plicul de luna viitoare de la Gerry și se întreba ce călătorie o mai așteaptă. Știa că prietenele ei ar dezaproba-o, după ce fusese atât de veselă în vacanță, dar cât timp fusese viu ea trăise pentru el, iar acum că el nu mai era, trăia pentru mesajele lui. Totul era legat de el. Fusese convinsă că scopul ei în viață era să-l întâlnească pe Gerry și să se bucure de zilele petrecute împreună până la sfârșitul zilelor. Dar acum care era scopul ei? Cu siguranță avea unul, sau poate că se strecurase o eroare în treburile de sus, din cer.

Și totuși simțea că are ceva de făcut, și anume să prindă spiridușul. După ce luase la întrebări toți vecinii, tot nu reușise să afle mai mult despre grădinarul misterios. Până la urmă era convinsă că un grădinar făcuse o greșală și că îngrijea o altă grădină decât cea care trebuia, așa că verifica în fiecare zi corespondența în căutarea vreunei facturi pe care urma să refuze să o plătească. Dar nu primea nici o factură, în orice caz nu referitoare la grădină. Veneau în schimb multe altele, iar ea rămânea rapid fără bani. Era înglodată până la gât în datorii, facturi la curent electric, telefon, asigurări. Tot ce intra pe ușă erau, ca un făcut, blestemate de facturi și ea habar n-avea cum putea să le plătească. Dar nici măcar nu-i păsa; devenise imună la toate aceste probleme irelevante ale vieții. Nu făcea decât să viseze vise imposibile.

Într-o zi, Holly își dădu seama de ce spiridușul nu o mai vizita. Grădina era îngrijită numai când ea nu era acasă. Așa că într-o dimineață se dădu jos din pat și se urcă în mașina pe care o parcă după colțul străzii sale. Apoi se întoarse acasă pe jos și se așeză pe pat, așteptând să apară misteriosul grădinar.

După trei zile, ploaia se opri, în sfârșit, și soarele începu să strălucească din nou. Holly renunțase la speranța de a

mai rezolva vreodată misterul când auzi o furgonetă care se opri în fața casei și pe cineva care se apropia de grădină. Sări iute din pat, nepregătită pentru ceea ce urma să facă, chiar dacă croise planuri zile întregi. Trase cu ochiul pe la fereastră și zări un băiat de vreo doisprezece ani care mergea pe alee, trăgând după el o mașină de tuns iarba. Holly îmbracă în grabă halatul lui Gerry, prea mare pentru ea, și alergă pe scări, nepăsându-i cum arăta.

Deschise brusc ușa de la intrare, făcând copilul să tresară. Brațul lui rămase în aer, iar degetul era chiar lângă butonul soneriei. El căscă gura de uimire văzând femeia din fața lui.

„A-HA!” strigă bucuroasă Holly. „Cred că am prins spiridușul!”

El deschise și închise gura ca un peștișor, neștiind ce să spună. După câteva clipe, fața i se încreți ca și când ar fi dat să plângă și strigă „Tată!”

Holly privi strada în sus și-n jos, în căutarea tatălui și decise să obțină cât mai multe informații de la băiat înainte de venirea acestuia.

„Deci tu ai lucrat în grădina mea !”. Ea își încrucișă brațele la piept.

El negă violent din cap și înghiți în sec.

„N-are rost să negi asta”, spuse Holly, blând. „Acum te-am prins”, arată ea spre mașina de tuns iarbă.

Băiatul se întoarse, uitându-se undeva în spatele lui și strigă iar: „Tată!” Tatăl lui ieși din furgonetă trântind ușa și se îndreptă spre casă.

„Ce-ai pățit, fiule?” îl întrebă el, punându-i copilului o mână pe umeri și se uită spre Holly, așteptând o explicație.

Holly nu voia să se lase amăgită de această șaradă. „Îl întrebam pe fiul tău despre mica voastră escrocherie”.

„Ce escrocherie?” întrebă el furios.

„Asta, în care voi lucrați în grădina mea fără să-mi cereți voie, iar apoi vreți să vă plătesc pentru ceea ce ați

făcut. Am mai auzit despre lucruri din astea.” Își puse mâinile în șolduri, încercând să arate că nu putea fi păcălită.

Omul o privi uluit. „Îmi pare rău coniță, nu știu despre ce vorbiți. Noi n-am lucrat până acum niciodată în grădina mata.” Privi în jur la starea în care se afla grădina, crezând că femeia nu e în toate mințile.

„Nu grădina *asta*, mi-ați amenajat grădina *din spate*”. Ea zâmbi și ridică sprâncenele, crezând că l-a prins.

Bărbatul îi răsă în nas. „Ți-am amenajat grădina? Cucoană nu ți-e bine? Noi tăiem iarba, asta-i tot. Vezi mata asta? Asta-i o mașină de tuns iarba, nimic altceva. Tunde iarba aia blestemată, atâta tot.”

Holly își luă mâinile din șolduri și le puse încet în buzunarele de la halat. Poate că spuneau adevărul. „Sunteți siguri că n-ați fost în grădina mea?” îi privi ea chiorâș.

„Coniță, n-am mai fost niciodată pe *strada* asta, darămite în grădina mata, și-ți promit că n-o să lucrez vreodată la dumneata în viitor.”

Lui Holly îi căzu fața. „Dar credeam...”

„Nu-mi pasă ce credeai”, o întrerupse el. „Pe viitor gândește-te ce faci, înainte să te-apuci să-mi terorizezi copilul”.

Holly privi în jos spre băiat și văzu că acesta avea ochii în lacrimi. Își duse mâinile la gură, cuprinsă de jenă. „Doamne, îmi pare atât de rău. Stai o clipă.”

Intră grăbită în casă, își luă portmoneul și strecură ultima ei bancnotă de cinci lire în mânuța dolofană. Fața copilului se luminează brusc.

„Bun, acum hai să mergem”, spuse tatăl lui, întorcându-l pe băiat de umeri și conducându-l pe alee.

„Tată, nu vreau să fac treaba asta”, se plânse băiatul în timp ce se îndreptau spre altă casă.

„A, nu-ți face griji fiule, nu toată lumea e ne bună ca ea.”

Holly închise ușa și își studie imaginea din oglindă. Avea dreptate; se transformase într-o ne bună. Nu-i mai lipsea decât o casă plină de pisici.

Telefonul sună.

„Alo?” spuse Holly.

„Bună, ce mai faci?” întrebă voioasă Denise.

„A, mă bucur de viață”, răspunse Holly.

„Și eu!” chicoti Denise.

„Serios? Ce te face atât de veselă?”

„A, nimic. Viața, în general.”

Desigur, viața. Minunata, neasemuit de minunata viață.

Ce întrebare prostească.

„Deci, de ce m-ai sunat?”

„Am sunat ca să te invit în oraș mâine seară la masă.

Știu că e cam din scurt, așa că dacă ești prea ocupată... anulează orice alte planuri!”

„Stai o clipă, să-mi verific agenda”, spuse ironică Holly.

„Aștept”, zise Denise serioasă și tăcu, așteptând.

Holly dădu ochii peste cap. „Ia te uită! Se pare că mâine seară n-am nici un program.”

„Ce bine!”, spuse bucuroasă Denise. „Ne întâlnim cu toții la Chang's pe la opt.”

„Cine sunt ăștia toți?”

„Sharon și John și niște prieteni de-ai lui Tom. N-am mai ieșit împreună de nu știu când, așa că o să ne distrăm!”

„Bine atunci, ne vedem mâine”. Holly închise telefonul enervată. Oare Denise uitase că Holly era încă o văduvă îndurerată și că viața nu mai avea nici un haz pentru ea?

Urcă în goană scările și deschise șifonierul. Cu care dintre hainele ei vechi și plicticoase se putea îmbrăca mâine și apoi cum avea să-și permită o masă costisitoare? De abia putea să plătească benzina pentru mașină. Înghăță toate hainele din șifonier și le împrăstie prin toată camera, bătându-și capul până când, în cele din urmă, se liniști. Poate că mâine o să-și cumpere totuși niște pisici.

Capitolul treizeci

Holly ajunsese la restaurant la opt și douăzeci, după ce stătuse ore în șir probând diverse haine și scoțându-le de pe ea. Până la urmă se hotărî să poarte ce-i recomandase Gerry la karaoke, ca în acest mod să se simtă mai aproape de el. Nu prea se simțise în apele ei în ultimele săptămâni; fusese mai mult deznădăjduită, decât bine dispusă și acum îi venea greu să se adune.

În timp ce se îndrepta spre masa de la restaurant, inima i se făcu cât un purice.

Peste tot erau numai perechi.

Se opri din mers și făcu un pas într-o parte, ascunzându-se în spatele unei coloane, înainte ca cei aflați la masă să o zărească. Nu era convinsă că era în stare să treacă peste asta. Nu avea puterea să-și domine încontinuu sentimentele, care erau prea puternice pentru ca ea să le facă față. Privi în jur căutând cea mai ușoară cale de scăpare; nu putea să plece pe drumul pe care venise, pentru că cei de la masă ar fi văzut-o. Zări scara de incendiu lângă ușa de la bucătărie, care fusese lăsată deschisă pentru a mai ieși fumul și se strecură pe acolo afară. În momentul în care ieși în aerul proaspăt se simți liberă din nou. Se

îndreptă spre parcare, gândindu-se la o scuză pe care să le-o spună lui Denise și Sharon.

„Bună, Holly.”

Ea îngheță și se întoarse pe călcâie, realizând că fusese prinsă. Îl zări pe Daniel, care stătea sprijinit de mașină, fumând o țigară.

„Bună, Daniel”. Se îndreptă spre el. „Nu știam că fumezi.”

„Numai când sunt stresat.”

„Ești stresat?”

„Încercam să mă hotărâsc dacă să mă alătur cuplurilor fericite de acolo.”

Holly zâmbi. „Și tu?”

El râse. „N-am să le spun că te-am văzut, dacă asta e ceea ce-ți dorești.”

„Și ce faci, intri?”

„În viață nu faci numai ceea ce-ți place” spuse el încruntat, strivindu-și țigara sub picior.

Holly reflectă o clipă la cele spuse de Daniel și îi răspunse „Cred că ai dreptate.”

„Nu trebuie să intri dacă nu vrei. Nu vreau să ai o seară tristă din pricina mea.”

„Dimpotrivă, mi-ar face plăcere să fiu în compania unui alt singuratic. Sunt atât de puțini cei ca noi.”

Daniel râse și îi întinse brațul. „Mergem?”

Holly îl luă de braț și se îndreptară agale spre restaurant. Se mângâia cu gândul că nu era singura care se simțea singură.

„Apropo, o să plec de aici imediat ce terminăm primul fel”, râse el.

„Trădătorule”. Îl ciupi în joacă de braț. „Eu trebuie să plec oricum devreme ca să prind ultimul autobuz spre casă”. Nu avusese bani să umple rezervorul de benzină în ultimele câteva zile.

„Atunci avem scuza perfectă. Voi spune că trebuie să plecăm devreme pentru că eu te conduc acasă, iar tu trebuie să fii acasă... la ce oră?”

„Unșpe jumate?” La miezul nopții își propusese să deschidă plicul pe septembrie.

„Perfect”, zâmbi el. Intrară în restaurant, simțindu-se ceva mai siguri pe ei deoarece se aflau în compania celuiilalt.

„Iată-i!” strigă Denise, în timp ce se apropiau de masă.

Holly stătea alături de Daniel, lipindu-se de el ca de un alibi. „Ne pare rău că am întârziat”, se scuză ea.

„Holly, aceștia sunt Catherine și Mick, Peter și Sue, Joanne și Conal, Tina și Bryan, pe John și pe Sharon îi știi, Geoffrey și Samantha, și la sfârșit, dar nu în ultimul rând, Des și Simon.”

Holly zâmbi și înclină capul spre ei toți.

„Bună, iar noi suntem Daniel și Holly”, spuse Daniel cu mult aplomb, iar Holly chicoti lângă el.

„Sper că nu vă deranjează, dar noi am comandat deja”, explică Denise. „Am ales multe feluri diferite astfel încât le vom putea împărți. Sunteți de acord?”

Holly și Daniel făcură semn că da.

Femeia de lângă Holly, al cărei nume nu și-l putea aminti, se întoarse spre ea și o întrebă în gura mare „Holly, tu cu ce te ocupi?”

Daniel ridică sprâncenele către Holly.

„Poftim? Cu ce mă ocup când?” răspunse foarte serioasă Holly. Ura oamenii băgăcioși. Ura conversațiile care se învârteau în jurul ocupației oamenilor, mai ales când pe oamenii aceia îi cunoscuse doar de câteva minute.

Simțea că Daniel se cutremura de râs lângă ea.

„Cu ce te ocupi în viața de zi cu zi?”, întrebă din nou femeia.

Holly intenționase să-i dea un răspuns amuzant, dar ușor moșic, când se opri brusc, căci toate conversațiile din

jurul mesei încetară și atenția tuturor se îndreptase asupra ei. Privi în jur jenată și își dresе vocea nervoasă. „Ăă... păi... momentan sunt între două slujbe”. Vocea îi tremura.

Buzele femeii începură să tremure și ea scăpă o bucată de pâine dintre dinți fără să se sinchisească.

„Dar dumneata cu ce te ocupi?” o întrebă tare Daniel, întrerupând liniștea.

„O, Geoffrey are propria lui firmă”, spuse ea cu mândrie, întorcându-se spre soțul ei.

„Am înțeles, dar cu ce te ocupi *dumneata*?” repetă Daniel întrebarea.

Femeia părea enervată că răspunsul ei nu fusese suficient de bun pentru el. „Păi fac toată ziua o grămadă de lucruri. Iubitule, nu vrei să le povestești tu despre firmă?”. Se întoarse din nou spre soțul ei, pentru a distra atenția de la ea.

Soțul ei își sprijini coatele pe masă. „Este o firmă mică”. Luă o înghițitură din chiflă, o mestecă încet și toată lumea îl așteptă să o înghită pentru ca apoi să continue.

„Mică, dar de succes”, adăugă soția lui.

Geoffrey termină în sfârșit de mestecat pâinea. „Facem parbrize pe care le vindem unor angroșiți.”

„Uau, ce interesant”, spuse sec Daniel.

„Dar tu cu ce te ocupi, Dermot?” întrebă femeia, întorcându-se spre Daniel.

„Îmi cer scuze, mă cheamă Daniel. Sunt cârciumar.”

„Am înțeles”, aprobă ea și privi în altă direcție. „Ce vreme îngrozitoare în ultimele zile, nu-i așa?” se adresă ea celor de la masă.

Toată lumea își reluu conversațiile, iar Daniel se întoarse către Holly. „Cum a fost în vacanță?”

„Grozav”, zâmbi ea. „Ne-am relaxat în fiecare zi, n-am făcut nimic nebunesc.”

„Exact de asta aveai nevoie”, zâmbi el. „Am auzit că ați trecut printr-o experiență aproape mortală.”

Holly dădu ochii peste cap. „Pariez că Denise ți-a povestit.”

El făcu semn din cap că da, apoi râse.

„Sunt sigură că a exagerat câte ceva.”

„Nu chiar, mi-a povestit cum erați înconjurate de rechini și că a trebuit să fiți ridicate de pe mare cu un elicopter.”

„Nu pot să cred că a spus așa ceva!”

„Nu, nu tocmai”, râse el. „În orice caz, probabil că vorbeați despre ceva foarte interesant dacă n-ați observat că marea vă purta în larg!”

Holly se înroși un pic la față, amintindu-și că vorbeau despre el.

„Dragii mei”, spuse tare Denise pentru a atrage atenția tuturor, „probabil vă întrebați de ce v-am invitat Tom și cu mine aici, în această seară”.

„Asta s-o crezi tu”, mormăi Daniel, iar Holly se hlizi.

„Ei bine avem de făcut un anunț”. Ea îi cuprinse cu privirea pe toți cei aflați la masă zâmbind.

Holly făcu ochii mari.

„Eu și Tom ne căsătorim!” strigă ea și Holly își duse mâinile la gură, în stare de șoc. Nu se gândise nici o clipă la asta.

„O, Denise!” spuse ea cu respirația întretăiată, înconjurând masa pentru a-i îmbrățișa. „Asta-i o veste minunată! Felicitări!”

Holly aruncă o privire spre Daniel; acesta se albise la față.

Deschiseră o sticlă de șampanie și toată lumea ridică paharele, în timp ce Jemima și Jim sau Samantha și Sam sau cum naiba îi mai chema se pregăteau să țină un toast.

„Stați așa! Stați așa!” îi opri Denise. „Sharon, tu n-ai primit șampanie?”

Toată lumea își îndreptă privirile spre Sharon, care ținea în mână un pahar de suc de portocale.

„Poftim unul”, spuse Tom turnându-i un pahar.

„Nu, nu, nu! Nu, mulțumesc”, spuse ea.

„De ce nu?” se îmbufnă Denise, supărată că prietena ei nu voia să sărbătorească cu ea.

John și Sharon se priviră zâbind. „Păi n-am vrut să spun nimic pentru că este o seară specială pentru Denise și Tom...”

Toată lumea o îndemnă să continue.

„Bine... sunt însărcinată ! John și cu mine vom avea un copil!”

Ochii lui John se umplură de lacrimi în vreme ce Holly îngheță în scaun, uluită. Nici la *asta* nu se gândise. Cu lacrimi în ochi se duse să-i felicite pe Sharon și pe John, apoi se așeză la locul ei, respirând adânc. Era prea mult pentru ea.

„Atunci haideți să toastăm pentru logodna lui Tom și Denise și pentru copilul lui Sharon și John!” spuseră tare Jemima și Jim sau Samantha și Sam.

Toată lumea ciocni paharele, iar Holly luă masa tăcută, fără să mănânce aproape nimic.

„Vrei cumva să plecăm la unsprezece?” întrebă Daniel în șoaptă, iar ea dădu din cap afirmativ.

După cină, Holly și Daniel se scuzară că trebuie să plece, dar nimeni nu-i convinse să rămână.

„Cât ar trebui să las pentru nota de plată?” o întrebă Holly pe Denise.

„A, nu-ți face griji din pricina ei”, dădu ea din mână a lehamite.

„Nu vorbi prostii. Nu poți să plătești tu. Pe bune, cât să las?”

Femeia de lângă ea înhăță meniul și se apucă să adune prețul felurilor pe care le comandaseră. Fuseseră foarte multe, dar Holly doar ciugulise câte ceva și evitase să bea chiar și aperitivul, astfel încât să-și poată permite să plătească.

„Ar veni cam cincizeci de fiecare, cu tot cu sticlele de vin și de șampanie.”

Holly înghiți în în sec și privi în jos spre cei treizeci de euro din palma ei.

Daniel o apucă de mână, ridicând-o de pe scaun. „Haide să plecăm, Holly.”

Ea deschise gura pentru a se scuza că nu a adus suficienți bani, dar când deschise pumnul văzu că mai apăruseră încă douăzeci.

Îi zâmbi recunoscătoare lui Daniel și se îndreptară amândoi spre mașină.

Cât timp dură călătoria, stătură tăcuți, gândindu-se amândoi la evenimentele acelei seri. Holly dorise din tot sufletul să se bucure pentru prietenii ei, dar nu putea scăpa de sentimentul că rămăsese în urmă. Viețile tuturor mergeau înainte, dar nu și a ei.

Daniel opri mașina în fața casei ei. „Vrei să intri la un ceai sau la o cafea, ceva ?” Era sigură că el va spune nu și rămase uimită când văzu că își desface centura de siguranță, acceptându-i oferta. Îl plăcea pe Daniel cu adevărat, era grijuliu și foarte amuzant, dar în momentul ăsta dorea să fie singură.

„A fost o noapte plină de evenimente, nu-i așa?” spuse el așezându-se pe canapea și luând o înghițitură de cafea.

Holly clătină din cap, nevenindu-i încă să creadă. „Daniel, le cunosc pe fetele astea de-o viață și n-am prevăzut *nimic* din toate astea.”

„Dacă te-ajută cu ceva să știi că și eu îl cunosc pe Tom de ani de zile și nici mie nu mi-a spus nimic.”

„Deși Sharon n-a băut nimic cât am fost plecate”. Nu dăduse atenție vorbelor lui Daniel. „Și e adevărat că a vomat în câteva dimineți, dar a zis că avea rău de mare...”

, spuse ea cu o voce pierită chinându-se să facă o legătură între cele petrecute.

„Rău de mare?” întrebă Daniel neînțelegând.

„După experiența noastră aproape mortală”.

„A, am înțeles.”

De data asta nici unul dintre ei nu râse.

„Ce ciudat”, spuse el, așezându-se mai comod în canapea.

O, nu, se gândi Holly; acum n-o să mai plece.

„Băieții spuneau mereu că eu și Laura vom fi primii care ne vom căsători”, continuă el. „N-am crezut nici odată că Laura se va căsători înaintea mea”.

„Se căsătorește?”, întrebă încet Holly.

El dădu afirmativ din cap și privi în altă parte. „Cu un prieten de-al meu”, râse el amar.

„Evident acum nu-ți mai este prieten.”

„Nu”, clătină el din cap. „Evident că nu.”

„Îmi pare rău să aud asta”, spuse ea cu sinceritate.

„A, toți avem partea noastră de ghinion. Tu știi asta mai bine decât oricine.”

„Uf, partea noastră”, repetă ea.

„Știu, că nu ar trebui să avem parte de ghinion, dar nu-ți face griji, vom avea și noi noroc.”

„Crezi?”

„Sper.”

Rămaseră tăcuți încă un timp, iar Holly se uită la ceas. Trecuseră cinci minute peste miezul nopții. Ar fi vrut să-l scoată pe Daniel afară din casă pentru a putea deschide plicul.

El îi citi gândul. „Și cum mai stai cu mesajele de sus?”

Holly se aplecă în față și puse cana pe masă. „Păi trebuie să mai deschid unul în seara asta. Așa că...” se uită spre el.

„O, ai dreptate”, zise Daniel înțelegător. Se ridică iute din scaun și își așeză cana pe masă. „Atunci mai bine plec, ca să te las să-l deschizi.”

Holly își mușcă buzele, simțindu-se vinovată că trebuia să-l expedieze în așa mare grabă, dar cu toate astea era ușurată că el pleca, în sfârșit.

„Îți mulțumesc de un milion de ori pentru că m-ai adus acasă”, spuse ea, conducându-l spre ușă.

„Pentru puțin”. El își luă haina din cuier și deschise ușa. Se îmbrățișară în grabă.

„Pe curând”, mai spuse ea, simțindu-se o ticăloasă și îl privi cum se îndreaptă spre mașină prin ploaie. Îi făcu cu mâna și sentimentul de vină i se topi imediat ce închise ușa.

„Așa, Gerry”, zise ea îndreptându-se spre bucătărie și luând plicul de pe masă, „ce surpriză mi-ai pregătit luna asta?”

Capitolul treizeci și unu

Holly aruncă o privire la ceasul aflat pe perete, deasupra mesei din bucătărie, ținând strâns pliculețul în mâini. Era douăsprezece și un sfert. Altă dată Sharon și Denise ar fi sunat-o deja până la ora asta, curioase să afle ce era în plic. Dar până în acel moment nu sunase nici una. Se părea că zilele astea veștile anunțând o logodnă și o sarcină le depășiseră pe cele despre un mesaj venit de la Gerry. Holly se muștră pentru că era răutăcioasă. Ar fi vrut să se întoarcă la restaurant și să sărbătorească veștile bune cu ele, așa cum ar fi făcut vechea Holly. Dar acum nu putea nici măcar să zâmbească pentru ele.

Era geloasă pe ele și pe norocul lor. Era furioasă pentru că viața lor mergea înainte, fără ea. Chiar și în compania prietenilor se simțea singură, s-ar fi simțit singură și într-o cameră cu o mie de persoane. Dar și mai singură se simțea când hoinărea prin camerele casei ei tăcute.

Nu-și mai amintea ultima oară când se simțise fericită cu adevărat, când cineva sau ceva o făcuse să râdă atât încât să se țină cu mâinile de burtă sau s-o doară fălcile. Îi era dor de vremurile când mergea la culcare fără nici o grijă pe cap, de vremurile când îi făcea plăcere să mănânce,

în loc ca mâncarea să devină un rău necesar pentru ca ea să rămână în viață, ura cum i se strângea stomacul de fiecare dată când își aducea aminte de Gerry. Îi era dor de plăcerea cu care se uita la programele ei preferate de la televizor, în loc ca televizorul să devină ceva la care privea nepăsătoare, doar pentru a mai trece timpul. Ura să simtă că n-are nici un motiv să se trezească dimineața; ura ce simțea atunci când în sfârșit se trezea. Ura sentimentul că nu o interesa și nu aștepta nimic. Îi era dor să fie iubită, să simtă privirile lui Gerry ațintite asupra ei când intra în cameră; îi era dor de atingerea lui, de îmbrățișările lui, sfaturile lui, cuvintele lui de iubire.

Ura să numere câte zile mai avea până va putea să citească un alt mesaj pentru că doar asta îi mai rămăsese de la el, iar după cel de acum mai urmau doar trei. Ura să se gândească cum va fi viața ei când nu va mai primi mesaje de la Gerry. Amintirile erau bune, dar nu le puteai atinge, miroși sau îmbrățișa. Nu semănau cu ceea ce fuseseră în clipa când se petrecuseră și păleau în timp.

Așa că, la naiba cu Sharon și Denise – puteau să-și continue viețile fericite, dar în următoarele luni tot ce-i mai rămăsese lui Holly era Gerry. Își șterse o lacrimă de pe obraz și deschise încet plicul.

Țintește luna și, dacă nu nimerești, cel puțin vei fi înconjurată de stele.

Promite-mi că de data asta vei găsi un serviciu care-ți va plăcea!

P.S. Te iubesc...

Holly citi și reciti scrisoarea, încercând să-și dea seama ce simțea. O îngrozea de mai mult timp gândul că se va întoarce la lucru, credea că nu era gata să meargă mai departe, că era prea curând. Dar acum știa că nu avea de

ales. Era momentul. Și dacă Gerry spunea asta, însemna că așa trebuia să fie.

Un zâmbet îi lumină toată fața. „Îți promit, Gerry”, spuse ea veselă. Nu era o vacanță la Lanzarote, dar cel puțin era un pas înainte pentru ca viața ei să revină la normal. Îi studie îndelung scrisul, așa cum făcea întotdeauna după ce citea fiecare bilet și, după ce se declară mulțumită că analizase fiecare cuvânt, alergă la sertarul din bucătărie, luă un carnetel și un stilou și începu să-și alcătuiască o listă cu potențiale locuri de muncă.

LISTA POTENȚIALELOR LOCURI DE MUNCĂ.

1. Agent FBI – Nu sunt americană. Nu vreau să locuiesc în America. N-am experiență în poliție.

2. Avocat – Nu mi-a plăcut școala. Nu mi-a plăcut cartea. Nu vreau să merg la colegiu nici în zece milioane de ani.

3. Doctor – Puah!

4. Asistentă – Uniforme neatrăgătoare.

5. Chelneriță – Aș mânca toată mâncarea.

6. Profesionist în a privi oamenii care trec pe stradă – O idee bună, dar nu m-ar plăti nimeni.

7. Cosmeticiană – Îmi rod unghiile și le îngrijesc cât se poate de rar. Nu vreau să văd părți din corpurile altor oameni.

8. Coafeză – Nu mi-ar plăcea un șef ca Leo.

9. Vânzătoare – Nu mi-ar plăcea o șefă ca Denise.

10. Secretară – NU VREAU SĂ MAI FIU NICIODATĂ.

11. Ziaristă – Nu știu să scriu corect. Ha, ha, trebuia să mă fac actriță de comedie.

12. Actriță de comedie – Am recitat gluma de dinainte. N-avea haz.

13. Actriță – N-aș putea să-mi depășesc realizarea excepțională din mult-lăudatul film „Orașul și fetele.”

14. Model – Prea mică, prea grasă, prea bătrână.

15. Cântăreață – Mă mai gândesc la ideea cu actriță de comedie (numărul 12).

16. Femeie de afaceri expertă în publicitate, care și-a luat viața în propriile mâini – Hmm... trebuie să mă documentez mâine...

Până la urmă, la trei dimineața, Holly se prăbuși în pat moartă de oboseală și visă că era expertă în publicitate și că făcea o prezentare în fața unei mese uriașe de conferință, la ultimul etaj al unui zgârie-nori, care dădea în Grafton Street. În definitiv, Gerry îi spusese să țintească luna...

Se trezi dis-de-dimineață, încântată de visele ei de succes, făcu rapid un duș, se aranjă și se îndreptă spre biblioteca locală să caute niște locuri de muncă pe Internet.

Tocurile ei făcură zgomot pe podeaua de lemn, în timp ce străbătea sala spre biroul bibliotecarei, ceea ce făcu mai multe persoane să ridice ochii din cărți și să o privească. Continuă să tropăie prin uriașa sală și se înroși când își dădu seama că toată lumea o urmărea cu privirea. Încetini pașii și începu să meargă pe vârfuri, ca să nu atragă și mai mult atenția. Se simțea ca unul dintre acele personaje de desene animate de la TV care mergeau exagerat pe vârfuri și se aprinse și mai tare la față când se gândi că arăta probabil ca o idioată. Câțiva copii în uniforme de școală care chiuleau în mod evident de la școală începură să șușotească când ea trecu pe lângă masa lor.

„Ssst!” se încruntă bibliotecara la copii.

Holly continuă să meargă și mări pasul. Tocurile ei troncăneau pe dușumea, răsunând în toată încăperea, iar sunetul se întetea, pe măsură ce se grăbea spre birou pentru ca umilința ei să înceteze.

Bibliotecara ridică privirile și zâmbi, încercând să pară surprinsă că vede pe cineva lângă biroul ei. Ca și cum n-ar fi auzit-o pe Holly tropăind prin toată încăperea.

„Bună ziua”, șopti încet Holly, „vreau să vă întreb dacă aș putea folosi Internetul.”

„Poftim?” întrebă bibliotecara vorbind normal și apropiindu-și capul de Holly ca să o poată auzi.

„Hmm,” își drese Holly vocea, întrebându-se ce se întâmplase de nu mai era nevoie să vorbești în șoaptă în bibliotecă. „V-am întrebat dacă aș putea să folosesc Internetul.”

„Cu plăcere, mergeți acolo,” surâse bibliotecara, arătându-i un rând de calculatoare în colțul cel mai îndepărtat al încăperii. „Costă cinci euro pentru fiecare douăzeci de minute de conectare.”

Holly îi întinse ultimii zece euro. Era tot ce mai reușise să scoată din contul ei în dimineața aceea. Se făcuse coadă în spatele ei la automatul bancar, pentru că pornise de la o sută de euro în jos și de fiecare dată când introducea o sumă automatul țiuia pentru a o anunța că are „fonduri insuficiente”. Nu-i venise să creadă că doar atâta mai avea, dar asta o motivase și mai mult să pornească imediat în căutarea unui loc de muncă.

„Nu, nu”, spuse bibliotecara, dându-i banii înapoi. „Puteți plăti când terminați.”

Holly privi în capătul opus al sălii, spre calculatoare. Trebuia să facă din nou zgomot ca să ajungă în partea cealaltă. Trase aer în piept și porni printre rândurile de mese. Aproape o pufni râsul la vederea tuturor, parcă trecea pe lângă un domino, fiecare ridica capul din carte și o privea. În sfârșit ajunsese la calculatoare și își dădu seama că nu era nici un loc liber. Simțea că pierduse la jocul „scaunele” și rămăsese pe dinafară. Era ridicol. Ridică mâinile furioasă spre cei care o priveau, ca pentru a spune „la ce naiba vă uitați?” iar ei își îngropară imediat capetele în cărți.

Holly stătea în centrul încăperii între șirurile de mese și calculatoare bătând darabana cu degetele pe poșetă și privind în jur. Ochii aproape că îi ieșiră din orbite când îl

zări pe Richard care bătea în tastatura unuia dintre calculatoare. Merse în vârful picioarelor până în spatele lui și îl bătu ușor pe umăr. El tresări și se răsuci în scaun.

„Bună,” șopti ea.

„A, bună Holly, ce faci aici?” spuse el stingherit, ca și cum l-ar fi prins făcând ceva rău.

„Aștept să se elibereze un calculator”, explică ea. „Am început în sfârșit să-mi caut de lucru”, spuse mândră. Simplul fapt că rostise acele cuvinte o făcuse să simtă că nu mai era o legumă.

„Am înțeles”. Richard se întoarse cu fața la calculator și închise monitorul. „Atunci îl poți folosi pe acesta”.

„A, nu, nu trebuie să te grăbești din cauza mea!”, zise ea dintr-o suflare.

„Nici o problemă. Făceam o cercetare pentru serviciu”. El se ridică de pe scaun și îi eliberă locul.

„Ai bătut drumul până aici?”, întrebă Holly surprinsă. „Da' n-au calculatoare în Blackrock?” glumi ea. Nu prea știa cu ce se ocupă Richard și i se părea nepoliticos să-l întrebe acum, după zece ani de când lucra acolo. Știa doar că poartă halat alb și că se plimbă prin laborator, punând diverse substanțe colorate în eprubete. Holly și Jack spusese mereu că el prepara o poțiune secretă pentru a scăpa lumea de fericire. Acum îi părea rău că spusese lucrul ăsta.

„Munca mea mă poartă peste tot,” glumi el, pe un ton ciudat.

„Ssst!” făcu bibliotecara în direcția lor. Publicul lui Holly ridică iarăși privirea din cărți. A-ha, deci acum trebuia să vorbească în șoaptă, se gândi mânioasă Holly.

Richard își luă grăbit rămas bun, merse să plătească la birou și ieși tăcut afară din încăpere.

Holly luă loc în fața calculatorului, iar bărbatul de lângă ea îi zâmbi într-un fel ciudat. Ea îi răspunse la zâmbet și aruncă o privire indiscretă spre ecranul calculatorului. Apoi

își mută iute privirea și aproape că o apucă greața când văzu imaginile pornografice de pe calculator. El continua să o privească cu un zâmbet înspăimântător pe față, în timp ce Holly îl ignoră și se afundă în căutarea unui loc de muncă.

Patruzeci de minute mai târziu închise veselă calculatorul, se îndreptă spre bibliotecară și îi puse pe birou cei zece euro. Femeia tastă ceva la calculator, fără să dea atenție banilor de pe masă. „Cincisprezece euro, vă rog.”

Holly înghiți în sec, privind în jos la bancnota ei. „Dar am înțeles că ați spus cinci euro pentru douăzeci de minute.”

„Da, aveți dreptate,” îi zâmbi ea.

„Păi, am stat conectată patruzeci de minute.”

„De fapt, ați fost on-line patruzeci și patru de minute, deci ați intrat într-o altă tranșă de douăzeci de minute”, spuse ea consultându-și calculatorul.

Holly se înveseli. „Dar asta înseamnă doar câteva minute. Nu cred că merită cinci euro.”

Bibliotecara continua să-i zâmbească.

„Deci vreți să plătesc?” întreabă Holly surprinsă.

„Da, acesta este tariful.”

Holly coborî vocea și își apropie capul de bibliotecară. „Știți, este jenant, dar pur și simplu atât am la mine, zece euro. Credeți că aș putea veni mai târziu în cursul zilei de azi ca să vă dau restul de bani?”

Bibliotecara clătină din cap. „Îmi pare rău, dar nu putem permite asta. Trebuie să achitați întreaga sumă.”

„Dar nu am întreaga sumă”, protestă Holly.

Femeia o privi nepăsătoare.

„Bine”, oftă cu năduf Holly, scoțându-și mobilul.

„Îmi pare rău, dar nu puteți utiliza telefoane mobile aici”. Ea arată spre inscripția? „Folosirea telefoanelor mobile interzisă”.

Holly ridică încet privirea către ea, numărând până la cinci în gând. „Dacă *nu mă lăsați* să folosesc telefonul, atunci *nu pot suna* pe cineva ca să mă ajute. Dacă *nu pot*

sună pe cineva, nu poate *nimeni* să vină aici ca să-mi dea banii. Dacă *nu vine nimeni* aici ca să-mi dea banii, *nu pot să plătesc*. Așa că avem o mică problemă, nu credeți?” ridică ea vocea.

Biblioteca își muta greutatea de pe un picior pe altul, neștiind ce să facă.

„Pot să ies afară ca să dau un telefon?”

Femeia medită un timp la dilema în care se afla. „De obicei nu permitem celor care n-au plătit să plece fără să plătească, dar cred că putem face o excepție de data asta,” surâse ea, apoi adăugă repede. „Numai să stați în fața intrării de acolo.”

„Ca să mă puteți vedea?” întrebă ironică Holly.

Femeia se prefăcu că-și reia lucrul, aranjând niște hârtii în spatele biroului.

Holly stătea în fața ușii gândindu-se cui să-i dea telefon. Nu putea suna la Denise și Sharon. Deși probabil că ar fi plecat imediat de la serviciu pentru ea, nu voia ca ele să știe despre eșecurile sale, acum că fuseseră binecuvântate cu atâta fericire. Nu putea să o sune nici pe Ciara, pentru că era de serviciu în ziua aceea la Hogan's, Jack avea ore la școală, Abbey la fel, Declan era la facultate, iar în cazul lui Richard nici nu se punea problema.

Lacrimile i se scurgeau pe obraz, pe măsură ce trecea în revistă lista de nume din agenda telefonului. Majoritatea celor aflați acolo nici măcar n-o sunaseră de când murise Gerry, ceea ce însemna că nu mai avea prieteni pe care să îi sune. Se întoarse cu spatele la bibliotecară, ca să nu vadă cât era de amărâtă. Ce ar fi trebuit să facă? Ce situație jenantă, să trebuiască să sune pe cineva ca să-i ceri cinci euro. Era și mai jenant faptul că nici măcar nu avea pe cine să sune. Dar trebuia să găsească pe cineva, altfel țacănita de bibliotecară era în stare să cheme poliția ca să o ridice. Formă primul număr care-i veni în cap.

„Bună, sunt Gerry, vă rog să lăsați un mesaj după semnalul sonor și o să vă sun cât pot de repede.”

„Gerry”, spuse Holly printre lacrimi, „am nevoie de tine...”

Holly rămase afară, în fața ușii, așteptând. Bibliotecara nu o scăpa din ochi, ca nu cumva să plece. Holly făcu o grimasă în direcția ei și îi întoarse spatele.

„Căteaua dracului”, mârâi ea printre dinți.

În sfârșit, mașina mamei ei trase în față și Holly încercă să se poarte cât mai normal cu putință. Privind fața luminoasă a mamei ei la volan, parcându-și mașina, o năpădiră amintirile. Mama ei obișnuia să o ia de la școală în fiecare zi când era mică și fusese întotdeauna ușurată să vadă mașina aceea mare de familie care venea să o salveze după ce avusese o zi de coșmar la școală.

Holly se simțea din nou copil. Nu-i plăcuse niciodată școala, cel puțin nu până când îl întâlnise pe Gerry. Atunci aștepta cu nerăbdare să meargă la școală următoarea zi, ca să poată sta împreună și să flirteze în spatele clasei.

Ochii lui Holly se umplură iarăși de lacrimi și Elizabeth se grăbi spre ea, strângând-o în brațe. „O, biata mea Holly... Ce-ai pățit, iubito?” spuse ea, mângâind-o pe cap și aruncând priviri diabolice spre bibliotecară, în timp ce Holly îi spunea toată povestea.

„Așa iubito, te rog să te duci în mașină cât timp rezolv eu problema.”

Holly făcu ce i se spuse și se așeză în mașină, comutând pe diverse posturi de radio, în timp ce mama ei se confrunta cu bibliotecara tirană.

„O vacă”, mormăi mama ei, când urcă înapoi la volanul mașinii. Privi cu coada ochiului spre fiica ei, care arăta pierdută. „Ce-ai zice să mergem acasă și să ne relaxăm un pic?”

Holly zâmbi recunoscătoare și o lacrimă i se prelinse pe obraz. Îi plăcea cum sună asta.

Holly se ghemui pe canapea alături de Elizabeth. Se simțea din nou ca o adolescentă. Ea și mama ei obișnuiau să se ghemuiască pe canapea și să stea la taclale despre ce se mai petrecea în viețile lor. Holly ar fi dorit să mai poarte și acum aceleași conversații vesele.

Mama ei îi întrerupse șirul gândurilor. „Te-am sunat aseară acasă, erai plecată?”

Holly luă o înghițitură de ceai. O, minunile ceaiului magic, răspunsul la toate micile probleme ale vieții. Stai la taclale, faci un ceai, ești concediat, bei un ceai, soțul îți spune că are o tumoare pe creier mai bei o ceașcă de ceai...

„Da, am fost în oraș să iau masa cu fetele și cu încă vreo sută de oameni pe care nu-i cunoșteam”. Holly se frecă la ochi, obosită.

„Ce mai fac fetele?” întrebă Elizabeth cu căldură în glas. Se înțelesese întotdeauna bine cu prietenele lui Holly, spre deosebire de cele ale Ciarei, care o îngrozeau.

Holly luă o înghițitură de ceai. „Sharon e însărcinată, iar Denise s-a logodit”, răspunse ea, privind fix într-un punct din spațiu.

„O”, glăsui Elizabeth, nefiind prea sigură cum să reacționeze în fața nefericirii evidente a fiicei sale. „Și tu ce crezi despre asta?” o întrebă ea, dând la o parte o șuviță de păr de pe obrazul lui Holly.

Holly își privi mâinile și încercă să se adune. Nu reuși, iar umerii începură să-i tremure și încercă să-și ascundă fața sub păr.

„O, Holly,” zise Elizabeth tristă, lăsând ceașca de ceai pe masă și apropiindu-se de fiica ei. „Este foarte normal să te simți astfel.”

Holly nu reușise să scoată vreun cuvânt.

Deodată, ușa de la intrare fu izbită de perete și camera răsună la strigătul Ciarei „Am veniiit!”

„Grozav”, se smiorcăi Holly, rezemându-și capul de pieptul mamei sale.

„UNDE SUNTEȚI CU TOȚII?” țipă Ciara, deschizând și închizând cu zgomot ușile din toată casa.

„Un minut, iubito”, strigă Elizabeth, mâhnită că momentul ei cu Holly era ruinat. Trecuse multă vreme de când Holly nu i se mai confesase; de la înmormântare ținuse totul în ea, dar acum părea că paharul se umpluse și dădea pe dinafară. Nu voia ca super-entuziasmata Ciara să o facă să se-nchidă din nou în cochilia ei.

„AM NOUTĂȚI!” Vocea Ciarei se auzea tot mai tare, pe măsură ce se apropia de camera de zi. Mathew deschise brusc ușa purtând-o pe Ciara în brațe. „Eu și Mathew ne mutăm înapoi în Australia!” strigă ea fericită în încăpere. Dar îngheță când își văzu sora tristă în brațele mamei sale. Se dădu jos din brațele lui Mathew, ieșiră afară din cameră și închiseră încet ușa în urma lor.

„Iar acum pleacă și Ciara, mamă”, se tângui Holly și mai tare, iar Elizabeth plânse încetișor pentru fiica ei.

Holly stătu în seara aceea până târziu de vorbă cu mama ei despre tot ce strânse în ea în ultimele câteva luni. Și cu toate că mama ei îi oferii multe cuvinte de căldă îmbărbătare, Holly se simți la fel de nefericită ca și până atunci. În noaptea aceea dormii în camera de oaspeți, în dimineața următoare se trezii în ceea ce părea a fi o casă de nebunii. Holly surâse auzind glasurile familiare ale fratelui și surorii ei care strigau prin casă cât se făcuse de târziu pentru repetițiile cu formația sau pentru serviciu, urmate de cel al tatălui ei care-i bombănea să se miște mai repede, și de rugămintea blândă a mamei ei ca toată lumea să facă liniște ca să nu o deranjeze pe Holly. Lumea mergea mai departe,

pur și simplu, și nu exista un clopot de sticlă suficient de mare care să o protejeze.

Pe la prânz, tatăl lui Holly o duse cu mașina acasă și îi strecură în mână un cec de cinci mii de euro.

„Vai tată, nu pot să-l primesc”, spuse Holly copleșită de emoție.

„Ia-l”, spuse el blând, dându-i mâna la o parte. „Lasă-ne să te ajutăm, iubito”.

„O să vă dau înapoi fiecare bănuț”, spuse ea, strângându-l cu putere în brațe.

Holly rămase în pragul ușii și îi făcu tatălui ei cu mâna până când acesta porni mașina. Privi la cecul din mâna ei și imediat i se ridică o piatră de pe inimă. Se gândi la douăzeci de lucruri pe care le putea face cu acest cec, și pentru prima dată nici unul dintre acestea nu era să-și cumpere haine. Mergând spre bucătărie observă clipind becul roșu al robotului telefonic de pe măsuța din hol. Se așeză pe ultima treaptă a scărilor și apăsă butonul.

Avea cinci mesaje noi.

Unul era de la Sharon care o suna să vadă dacă se simte bine pentru că nu vorbise toată ziua cu ea. Al doilea era de la Denise; o suna să vadă dacă se simte bine pentru că nu vorbise toată ziua cu ea. Era evident că fetele vorbiseră între ele.

Al treilea era de la Sharon, al patrulea de la Denise, iar al cincilea de la cineva care închisese fără să lase mesaj. Holly șterse mesajele și alergă sus pe scări să-și schimbe hainele. Nu era încă pregătită să vorbească cu Sharon și Denise; trebuia ca mai întâi să-și pună viața în ordine, astfel încât să poată fi sufletește alături de ele.

Se așeză în fața calculatorului și începu să-și redacteze CV-ul. Devenise expertă în asta, deoarece își schimbase locul de muncă atât de des. Totuși trecuse ceva timp de când nu se mai gândise să meargă la un interviu. Și chiar

dacă ar fi reușit să fie chemată la un interviu, cine ar fi dorit să angajeze o persoană care nu mai lucrase de aproape un an?

Îi luă două ore ca să compună o scrisoare pe care să o considere destul de bună. De fapt, era mândră de ceea ce făcuse: reușise să facă să pară inteligentă și plină de experiență. Râse malițios, sperând că va reuși să-l păcălească pe viitorul ei patron că este o tipă capabilă. Recitindu-și CV-ul ajunse la concluzia că până și ea s-ar angaja.

Luni se îmbracă elegant și se îndreaptă spre centrul orașului cu mașina pe care în cele din urmă reușise să o alimenteze cu benzină. Parcă în fața oficiului forțelor de muncă și își aplică rujul în oglinda retrovizoare. Nu mai avea timp de pierdut. Dacă Gerry îi spusese să-și găsească un serviciu, era musai să găsească unul.

Capitolul treizeci și doi

Câteva zile mai târziu, Holly stătea afară pe noua ei băncuță din grădina proaspăt renovată aflată în spatele casei, sorbind un pahar cu vin și ascultând șoaptele vântului. Privea în jur la felul îngrijit în care fusese aranjată grădina, convinsă că cel care lucrase acolo fusese un profesionist, indiferent cine ar fi fost acela. Respiră adânc, umplându-și nările de mirosul florilor. Era ora opt și afară începuse să se întunece. Serile senine se duseseră, acum toată lumea se pregătea iarăși de hibernare.

Se gândi la mesajul pe care-l găsisese pe robotul telefonic în ziua aceea. Era de la o agenție de recrutare, iar ea rămăsese mirată că primise un răspuns atât de repede. Femeia de la telefon spunea că CV-ul ei fusese foarte bine primit, iar pe Holly o așteptau două interviuri.

Simți că i se strânge stomacul numai gândindu-se la ele. Nu fusese niciodată prea bună la interviuri, dar nici nu fusese prea interesată de vreunul din serviciile pentru care se prezentase la interviu. De data asta era altfel; de abia aștepta să se întoarcă la lucru și să încerce ceva nou. Primul ei interviu era pentru un post care vindea spațiu de reclamă într-o revistă distribuită în Dublin. Era ceva pentru

care nu avea nici cea mai mică experiență, dar dorea să învețe, pentru că ideea în sine era mai interesantă decât oricare dintre serviciile pe care le avusese înainte, care presupuneau în special să răspundă la telefon, să preia mesaje și să îndosarieze. Orice post care nu avea nimic de a face cu lucrurile acelea reprezenta un pas înainte.

Al doilea interviu era la o firmă de publicitate irlandeză de renume și știa că nu are absolut nici o șansă să intre acolo. Totuși Gerry îi spusese să țintească luna...

Holly se mai gândea la telefonul pe care-l primise de la Denise. Denise era atât de entuziasmată la telefon și nu părea deloc deranjată de faptul că nu mai vorbise cu Holly de când cu masa de săptămâna trecută. De fapt, Holly credea că ea nici nu observase acest lucru. Denise vorbise numai despre pregătirile de nuntă și bătuse câmpii aproape o oră despre ce fel de rochie ar trebui să poarte, ce flori să aleagă, unde să aibă loc petrecerea. Începea fraze și le lăsa neterminate, sărind de la un subiect la altul. În timpul ăsta, Holly nu făcuse altceva decât să scoată niște sunete ca să-i arate că o ascultă... deși nu era așa. Singura informație pe care o reținuse fusese aceea că Denise hotărâse să se căsătorească în Ajunul Anului Nou și că, după câte se părea, Tom nu avea nimic de spus în privința organizării acestei zile atât de speciale pentru Denise. Holly era surprinsă că fixaseră nunta atât de curând – credea că o să fie una dintre acele logodne care durează ani întregi – mai ales că Denise și Tom se cunoșteau de abia de cinci luni. Dar Holly nu-și făcea atâtea griji acum, cum și-ar fi făcut vechea Holly. Acum era abonată la revista găsește-ți-dragostea-și-nu-o-mai-părăsi-vreodată. Denise și Tom aveau dreptate să nu-și piardă vremea ascultând gura lumii, dacă simțeau în adâncul sufletului lor că luaseră decizia cea bună.

Sharon n-o mai sunase pe Holly din ziua în care anunțase că e însărcinată, iar Holly știa că trebuia să-și

sune prietena curând, înainte ca zilele să se scurgă și să fie prea târziu. Era un moment important în viața lui Sharon și Holly știa că trebuia să-i stea alături, dar nu se putea hotărî să o facă. Era geloasă, plină de amărăciune și îngrozitor de egoistă, știa asta, dar avea nevoie să fie egoistă zilele astea pentru a supraviețui. Încă se gândea la faptul că Sharon și John reușiseră să realizeze tot ceea ce toată lumea crezuse că Holly și Gerry vor face primii. Sharon a spus întotdeauna că urăște copiii, se gândi mânioasă Holly.

Începuse să se facă frig, iar Holly își luă paharul de vin în casa ei călduroasă unde îl umplu iar. Tot ce avea de făcut în zilele următoare era să meargă la interviuri și să se roage să aibă succes. Merse în camera de zi, puse la CD player albumul cu cântece de dragoste preferat de ea și Gerry și se ghemui pe canapea cu paharul de vin în mână, închise ochii și își imagină că dansau împreună prin cameră.

În ziua următoare o trezi zgomotul făcut de o mașină care oprise în fața casei sale. Se dădu jos din pat și își trase pe ea halatul lui Gerry, crezând că era vorba de mașina ei care îi era înapoiată de la service-ul unde o lăsase pentru revizia anuală. Trase cu ochiul printre perdele și făcu iute un pas înapoi, zărindu-l pe Richard care cobora din mașină. Speră că el nu o văzuse, căci chiar nu avea chef de vreuna dintre vizitele lui. Străbătu dormitorul în sus și-n jos simțindu-se vinovată pentru că nu răspundea la soneria care se auzea pentru a doua oară. Știa că se poartă îngrozitor, dar nu putea suporta să stea cu el și să poarte o conversație stânjenitoare. Nu avea despre ce să vorbească; nu se schimbase nimic în viața ei, nu avea nici o veste palpitantă, nici o veste pe care să i-o dea *nimănui*, darămite lui Richard.

Respiră ușurată când îl auzi îndepărtându-se și trântind portiera mașinii. Intră la duș, lăsând apa să-i curgă pe față și rămase din nou pierdută în lumea sa. Douăzeci de minute

mai târziu cobora scările în papucii ei de divă disco. Un râcâit care venea de afară o făcu să înghețe pe loc. Ciuli urechile și ascultă mai atent, încercând să identifice sunetul. Holly făcu ochii mari, realizând că afară se afla spiridușul ei.

Se furișă în camera de zi, crezând prostește că persoana aflată afară o va auzi că se plimbă prin casă și se așează în genunchi. Trăgând cu ochiul pe la pervazul ferestrei suspină văzând că mașina lui Richard se afla încă în fața casei. Ceea ce era însă și mai surprinzător era imaginea lui Richard în patru labe, având în mână o mică unealtă de grădină, cu care săpa pământul și planta flori. Se târi de la fereastră și se așează pe covor uluită, neștiind cum să procedeze. Zgomotul făcut de mașina ei, care era parcată în fața casei, o aduse la realitate și mintea i-o luă razna încercând să-și dea seama dacă să-i răspundă mecanicului la ușă sau nu. Dintr-un motiv știut numai de el, Richard nu voia ca Holly să știe că lucra în grădina ei așa că ea decise să-i respecte dorința... pentru moment.

Se ascunse după canapea văzând mecanicul care se apropia de ușă și începu să râdă, dându-și seama de ridicolul situației. Se auzi soneria, și se ascunse și mai bine după canapea, căci mecanicul se apropiase de fereastră, aruncând o privire înăuntru. Inima îi bătea puternic, de parcă ar fi făcut ceva ilegal. Își duse palma la gură, pentru a-și acoperi râsul. Se simțea din nou copil. Niciodată nu reușise să joace ca lumea de-a v-ați ascunselea; întotdeauna când simțea că cel care o caută este pe-aproape, o pufnea râsul și era descoperită. Apoi, tot restul zilei, ea era cea plecată în căutarea celorlalți. Oftă ușurată când auzi mecanicul dând drumul la cheile mașinii în cutia poștală și îndepărtându-se.

Câteva minute mai târziu, scoase capul dindărătul canapelei ca să vadă dacă putea să iasă din ascunzătoare.

Se ridică, se scutură de praf, spunându-și că e prea bătrână ca să mai joace astfel de jocuri prostești. Mai trase cu ochiul din spatele perdelelor și îl văzu pe Richard care își strângea uneltele de grădinărit. Holly își scoase papucii și se încălță cu pantofii de sport.

De fapt, dacă se gândea puțin, jocurile astea prostești aveau haz și nici nu avea altceva mai bun de făcut. Imediat ce-l văzu pe Richard că se urcă în mașină și pleacă, ieși afară din casă și sări în mașina ei. Plecase în urmărirea spiridușului.

Reuși să rămână cam cu trei mașini în spatele lui, la fel ca în filme și încetini când observă că el trage pe dreapta. Richard parcă mașina și intră într-un chioșc de ziare, de unde ieși cu un ziar în mână. Holly își puse ochelarii de soare, își trase șapca de baseball pe ochi și se făcu că citește ziarul Arab Leader care-i acoperea fața. O pufni râsul când dădu cu ochii de imaginea ei reflectată în oglindă. Arăta ca persoana cea mai suspectă din lume. Îl privi pe Richard traversând strada și intrând în Greasy Spoon. Rămase ușor dezamăgită; spera să aibă parte de o aventură mai savuroasă decât asta.

Rămase în mașină câteva minute, încercând să facă un nou plan de acțiune și tresări speriată când un gardian public îi bătu în geam.

„Nu puteți parca aici”, îi spuse el, arătându-i parcarea aflată mai încolo. Holly îi zâmbi dulce și apoi făcu o grimasă când parcă cu spatele în locul liber. Cu siguranță detectivii particulari nu aveau astfel de probleme.

În cele din urmă copilul din ea se duse să tragă un pui de somn, iar Holly cea matură își scoase șapca și ochelarii, lăsându-le pe scaunul din dreapta, simțindu-se aiurea. Gata cu jocurile prostești. Începea viața adevărată.

Traversă și privi în interiorul restaurantului, căutându-și fratele. Îl zări stând la o masă cu spatele la ea,

aplecat deasupra ziarului, bând o ceașcă de ceai. Se îndreptă spre el veselă, cu un zâmbet pe față.

„Doamne, Richard, tu mergi vreodată la serviciu?” glumi ea cu voce tare, făcându-l pe acesta să sară în picioare, speriat. Voia să-i spună mai multe lucruri, dar se opri văzându-l că o privea cu lacrimi în ochi, după care umerii începură să i se scuture de plâns.

Capitolul treizeci și trei

Holly se uită în jur să vadă dacă îl mai observase cineva, apoi trase încet scaunul, așezându-se lângă Richard. Spusese ceva ce nu trebuia? Îl privi șocată pe Richard, neștiind ce să facă sau să spună. Era sigură că nu-l văzuse *niciodată* în starea asta.

Lacrimile îi udao fața, iar el încerca din răspuțeri să le oprească.

„Richard, ce s-a întâmplat?”, întrebă ea nedumerită, bătându-l cu mâna ușor pe spate, fără să se simtă în largul său.

Richard continua să se scuture de plâns.

Femeia dolofană, care de data asta purta un șorț galben, ieși de după teșghea și puse o cutie de șervețele pe masă, lângă Holly.

„Poftim”, spuse ea, dându-i lui Richard un șervețel. El se șterse la ochi și își suflă nasul cu zgomot, ca un om bătrân, iar Holly își ascunse zâmbetul.

„Îmi pare rău că am plâns”, spuse Richard jenat, evitând să o privească în ochi.

„Ei”, spuse ea blând, atingându-l pe mână mai firesc de data asta, „plânsul nu e un lucru rău. Zilele astea e chiar un hobby de-al meu, așa că te rog nu-l critica”.

El schiță un zâmbet. „Totul pare că se destramă, Holly”, spuse el trist, reușind să prindă o lacrimă cu șervețelul, înainte ca aceasta să i se prelingă pe sub bărbie.

„Ce anume?”, întrebă ea, preocupată de transformarea fratelui ei. Văzuse atâtea fațete ale lui în ultimele luni încât nu mai știa ce să creadă.

Richard respiră adânc și goli ceașca de ceai. Holly ridică privirea spre femeia dindărătul tejghelei și comandă încă un ceai.

„Richard, de curând am aflat că ajută să vorbești despre anumite lucruri”, rosti Holly blând, „iar faptul că-ți spun eu asta este un indiciu important, pentru că eu obișnuiam să țin totul în mine, crezând că sunt Femeia de Fier.” Ea îi zâmbi încurajator. „De ce nu vrei să-mi spui despre ce este vorba?”

El o privi cu îndoială.

„N-o să râd, n-o să spun nimic dacă așa vrei tu. Nu voi dezvălui nimănui ceea ce-mi vei spune, voi asculta doar”, îl asigură ea.

El își mută privirea de la ea, spre sarea și piperul aflate în mijlocul mesei, apoi spuse încet. „Mi-am pierdut serviciul”.

Holly rămase tăcută câteva clipe, așteptând ca el să mai spună ceva. După câteva clipe, Richard ridică ochii spre ea.

„Asta nu e atât de rău, Richard”, spuse ea blajin, surâzând. „Știu că-ți iubeai serviciul, dar poți găsi altul. Dacă vrei să te simți mai bine, eu mi-am pierdut serviciul de o grămadă de ori...”

„Mi-am pierdut serviciul în aprilie, Holly”, o întrerupse el supărat. „Acum suntem în septembrie. Nu găsesc nimic... în specialitatea mea...” El își mută privirea în altă parte.

„O...” Holly nu prea știa ce să spună. După o tăcere lungă, vorbi din nou. „Dar cel puțin Meredith lucrează,

așa că tot ai un venit stabil. Durează ca să-ți găsești serviciul potrivit... Știu că acum nu simți asta, dar... ”

„Meredith m-a părăsit luna trecută”, o întrerupse el din nou, mai încet ca mai înainte.

Holly își acoperi gura cu palmele. Vai, bietul Richard. Nu-i plăcuse niciodată de ticăloasa aia, dar Richard o adora.

„Copiii?” întrebă ea prudentă.

„Stau cu ea”, glăsui el și vocea i se frânse.

„Richard, îmi pare atât de rău”. Holly își frământa mâinile, neștiind ce să facă cu ele. Oare trebuia să-l îmbrățișeze?

„Și mie îmi pare rău”, spuse el dezolat, continuând să se uite la solnița de pe masă.

„N-a fost vina ta, Richard, așa că nu te mai învinovăți”, protestă ea vehement.

„Oare?” întrebă el cu o voce tremurată. „Mi-a spus că sunt un bărbat jalnic care nici măcar nu poate să aibă grijă de familia lui...” Izbucni din nou în plâns.

„Mai dă-o dracului pe căteaua aia proastă”, rosti mânioasă Holly. „Ești un tată minunat și un soț fidel”, îi spuse ea apăsător, realizând că era convinsă de ceea ce spunea. „Timmy și Emily te iubesc pentru că te porți extraordinar cu ei, așa că nu contează ce îți spune dementa aia”. Îl îmbrățișă în timp ce el plângea. Era atât de furioasă încât s-ar fi dus chiar atunci la Meredith să-i dea un pumn în față. Își dorise dintotdeauna asta, dar acum măcar avea o scuză.

Lacrimile lui Richard se mai domoliră în sfârșit, iar el se desprinse de ea și mai luă un șervețel. Lui Holly i se rupea inima văzându-l; se străduise tot timpul să facă ceea ce trebuia ca să aibă o viață și o familie perfectă, dar se pare că nu-i ieșise așa cum crezuse. Părea că e de-a dreptul în stare de șoc.

„Unde locuiești” îl întrebă ea, realizând brusc că el nu avusese unde să se ducă în ultimele câteva săptămâni.

„Într-un motel nu departe de-aici. E un loc plăcut. Oameni prietenoși”, spuse el, turnându-și încă o ceașcă de ceai. Soția te-a părăsit și tu bei ceai...”

„Richard, nu poți să stai acolo”, protestă Holly. „De ce nu ne-ai spus nici unuia dintre noi?”

„Pentru că am crezut că o să ne împăcăm, dar nu se poate... Ea e hotărâtă”.

Oricât de mult ar fi dorit Holly să-l invite să locuiască cu ea, nu putea cu nici un chip. Avea la rândul ei probleme pe care trebuia să și le rezolve singură și era convinsă că Richard ar fi gândit la fel.

„Ce spui de mama și tata?” întrebă ea. „Le-ar plăcea să-ți dea o mână de ajutor”.

Richard clătină din cap. „Nu, Ciara e acasă acum, la fel și Declan. N-aș vrea să-i încurc. Acum sunt un om matur”.

„O, Richard, nu spune prostii”. Holly ridică din sprâncene. „Camera ta e tot acolo. Sunt sigură că ai fi bine primit”, încercă ea să-l convingă. „Fii sigur, am dormit și eu acolo cu câteva seri în urmă”.

El își desprinsе privirea de la masă, uitându-se spre ea.

„Nu e nimic neobișnuit să te întorci din când în când în casa în care ai crescut. Face bine la suflet”, îi zâmbi ea.

El o privea neconvins. „Ăă, nu cred că e o idee atât de bună, Holly.”

„Dacă te îngrijorează Ciara, n-ai de ce. Se întoarce în Australia peste câteva săptămâni cu prietenul ei cu tot, deci casa va fi... mai puțin aglomerată”.

El se mai relaxă puțin.

Holly surâse. „Ce spui? Haide, e o idee grozavă și așa n-o să-ți mai arunci banii într-o vizuină împuțită. Nu-mi pasă cât de drăguți spui tu că sunt proprietarii.”

Richard se luminează la față, dar zâmbetul i se stinse rapid. „N-aș putea să le cer asta mamei și tatei, Holly. Eu... n-aș ști ce să le spun”.

„Merg și eu cu tine”, promise ea „Și o să vorbesc cu ei în locul tău. Sincer, Richard, vor fi încântați să te ajute. Ești fiul lor și te iubesc. Noi toți te iubim”, adăugă ea, punându-și mâna în mâna lui.

„De acord”, rosti el în cele din urmă, iar ea îl luă de braț, în timp ce se îndreptau spre mașinile lor.

„Apropo, Richard, mulțumesc pentru grădină”, zâmbi Holly, apoi se aplecă și îl sărută pe obraz.

„Ai aflat?”

Ea dădu din cap că da. „Ești atât de talentat și o să-ți plătesc fiecare bănuț pe care-l meriți imediat ce-mi găsec un serviciu”.

Fața fratelui ei se relaxă într-un zâmbet rușinat.

Urcară fiecare în mașina lui și se îndreptară spre casa în care crescuseră.

Holly se privi în oglinda de la toaleta clădirii de birouri unde urma să aibă loc primul ei interviu. Slăbise atât de mult de când nu mai îmbrăcase vechile ei costume, încât trebuia să-și cumpere unul nou. Era măgulitor să arate mai slabă. Jacheta era lungă, oprindu-se chiar deasupra genunchilor și îi stătea fixă pe corp, fiind încheiată cu un nasture în talie. Pantalonii îi veneau perfect și cădeau bine deasupra ghetuțelor. Cum costumul era negru cu niște dungulițe albastre fine, Holly îl asortase cu un top albastru pe dedesubt. Se simțea ca o femeie de afaceri expertă în domeniul publicității, care își luase viața pe cont propriu, iar acum asta era singurul lucru de care avea nevoie. Își mai aplică un strat de ruj pe buze și își trecu mâinile prin buclele care îi cădeau libere pe umeri. Respiră adânc și se întoarse în sala unde trebuia să aștepte interviul.

Își reluu locul și aruncă o privire în jur, spre ceilalți candidați. Arătau mult mai tineri decât Holly și aveau câte un dosar gros pe genunchi. Privind în jur, intră în panică. Era clar, toată lumea avea câte un dosar din acesta. Se ridică din nou de la locul ei și se îndreptă spre secretară.

„Scuzați-mă”, spuse Holly încercând să-i atragă atenția. Femeia își ridică privirile și îi surâse. „Pot să vă ajut cu ceva?”

„Da, știți, am fost până la toaletă și cred că mie nu mi s-a dat nici un dosar”. Holly îi zâmbi politicos.

Femeia se încruntă, părând nedumerită. „Îmi pare rău, despre ce dosar vorbiți?”

Holly se întoarse și arată spre dosarele de pe genunchii fiecăruia.

Femeia zâmbi și se aplecă spre ea, făcându-i semn cu degetul să se aplece. „Da?”

„Îmi pare rău, draga mea, acelea sunt portofoliile pe care și le-a adus fiecare”, șopti ea astfel încât să nu o pună pe Holly într-o situație stânjenitoare.

Holly se schimbă la față. „O, ar fi trebuit să aduc și eu unul?”

„Păi ai așa ceva?” întrebă femeia, zâmbind prietenos.

Holly clătină din cap.

„Atunci nu te-ngrijora. Nu e neapărat necesar. Oamenii le aduc ca să se împăuneze cu ele”, spuse ea, iar pe Holly o pufni râsul.

Holly se întoarse la locul ei, dar continuă să-și facă griji legate de portofoliul ei. Niciodată nu-i spusese nimeni de tâmpitele astea de portofolii. Oare ea era întotdeauna ultima care afla totul? Bătu darabana cu degetele pe picioare și privi în jur, așteptând. Îi plăcea locul ăsta; culorile erau calde și îmbietoare, iar lumina pătrundea de afară prin ferestrele în stil georgian. Tavanul era înalt și avea sentimentul că e mult spațiu. Holly ar fi putut să-și petreacă

toată ziua acolo, meditând. Se simți deodată atât de relaxată, încât nici măcar nu tresări când își auzi numele. Se îndreptă încrezătoare spre sala de interviu, iar secretara îi clipi complice din ochi, ca pentru a-i ura baftă. Holly îi zâmbi la rândul ei; avea deja sentimentul că face parte din echipă. Totuși, când ajunse în fața ușii se opri și respiră adânc.

Țintește luna de pe cer, șopti ea ca pentru sine, țintește luna de pe cer.

Capitolul treizeci și patru

Holly bătu încet la ușă și o voce morocănoasă îi spuse să intre. Inima ei tresări la auzul acestei voci, simțindu-se de parcă ar fi fost convocată în biroul directorului la școală. Își șterse palmele transpirate de costum și intră în încăpere.

„Bună ziua”, spuse ea cu mai multă încredere decât simțea de fapt. Traversă camera și întinse mâna bărbatului care se ridicase din scaun. El o salută cu un zâmbet și o strângere caldă de mână. Slavă cerului, figura nu se potrivea deloc cu vocea morocănoasă. Holly se relaxă un pic, privindu-l: semăna un pic cu tatăl ei. Arăta cam de cincizeci de ani, cu o figură bonomă și o siluetă de ursuleț de pluș, încât aproape că-i venea să ocolească biroul și să-l îmbrățișeze. Avea părul îngrijit, grizonat, iar ea își dădu seama că fusese foarte frumos în tinerețe.

„Holly Kennedy, așa e ?” întrebă el luând loc și aruncând o privire spre CV-ul aflat pe birou. Ea se așeză pe scaun în fața lui, străduindu-se să rămână calmă. Citise toate manualele privind tehnica interviului de când își redactase CV-ul și încercase să pună totul în practică, de la felul în care intrase în cameră, și modul în care strângea mâna, până la felul în care să stea pe scaun. Voia să arate că are experiență, că este inteligentă și încrezătoare în

forțele proprii. Dar era nevoie de ceva mai mult decât de o strângere de mână pentru a demonstra acest lucru.

„Da”, răspunse ea, așezându-și poșeta jos, lângă ea și sprijinindu-și mâinile tremurânde pe genunchi.

El își puse ochelarii și îi parcurse CV-ul în tăcere. Holly îl urmărea, încercând să intuiască ceva după reacțiile lui. Nu era o sarcină ușoară, pentru că era unul din oamenii aceia care se încruntă atunci când citesc ceva. Ei, ori era asta, ori nu era deloc impresionat de ceea ce vedea. Holly privi cu coada ochiului spre biroul lui, așteptând ca el să înceapă din nou să vorbească. Ochii îi căzură pe o fotografie cu ramă argintată, înfățișând trei fete cam de vârsta ei, zâmbind vesele. Continuă să privească fotografia surâzând și când își mută privirile își dădu seama că el lăsase CV-ul jos și o urmărea. Ea încercă să-și ia o atitudine mai profesională.

„Înainte de a începe să vorbim despre tine îți voi explica exact cine sunt și ce presupune serviciul tău”, explică el.

Holly aprobă din cap, încercând să pară foarte interesată.

„Numele meu este Chris Feenney. Sunt fondatorul și redactorul șef al revistei, sau „șeful cel mare”, cum le place să mă numească cei de aici”, se amuză el, iar Holly fu fermecată de ochii lui sclipitori și albaștri.

„În principal noi am avea nevoie de cineva care să se ocupe de secțiunea de publicitate a revistei. După cum știi, existența unei reviste sau organizații de media se bazează foarte mult pe publicitatea primită. Avem nevoie de banii ăștia ca să scoatem revista, așa că postul ăsta este foarte important. Din nefericire, cel care a lucrat înainte a fost silit să plece, așa că aș avea nevoie de cineva care să înceapă să lucreze imediat. Ce părere ai despre asta?”

Holly dădu afirmativ din cap. „Asta n-ar fi o problemă. De fapt, sunt chiar dornică să încep lucrul cât mai curând”.

Chris dădu și el din cap că a înțeles și se uită din nou spre CV-ul ei. „Văd că n-ai mai lucrat de un an de zile, am dreptate?” El aplecă capul, privind-o pe deasupra ochelarilor.

„Da, aveți dreptate”, răspuse Holly „dar pot să vă asigur că n-am avut de ales. Din nefericire soțul meu a fost grav bolnav și a trebuit să renunț la serviciu pentru a sta cu el”.

I se puse un nod în gât; știa că asta era o problemă pentru fiecare angajator. Nimeni nu dorea să angajeze pe cineva care nu lucrase timp de un an de zile.

„Înțeleg”, spuse el, privind-o. „Sper că acum s-a făcut bine”. Chris îi zâmbi cu bunătațe.

Holly nu era sigură dacă asta era o întrebare sau nu, așa că nu știa ce să spună. Oare voia să afle ceva legat de viața ei personală? Cum continua să o privească, Holly înțelese că el aștepta un răspuns.

Își drese vocea. „Nu, domnule Feenney, de fapt a murit în luna februarie... a avut o tumoare pe creier. De aceea am simțit că era important să renunț la serviciu”.

„Dumnezeule!” Chris lăsă CV-ul din mână pe masă și își scoase ochelarii. „Sigur, înțeleg asta. Îmi pare extrem de rău”, spuse el cu sinceritate. „Probabil că îți este tare greu pentru că ești așa tânără... ”. Își coborî ochii spre birou, apoi privirile li se întâlniră din nou. „Soția mea și-a pierdut viața anul trecut din cauza unui cancer de sân, așa că înțeleg ceea ce simți”, spuse el din toată inima.

„Îmi pare rău să aud asta”, spuse tristă Holly, ochii ei întâlnindu-i pe cei ai bărbatului amabil din spatele biroului.

„Se spune că trece cu timpul”, surâse el.

„Așa se spune”, zise Holly încruntată. „Se pare că șmecheria e să bei ceai cu nemiluita”.

El începu să râdă, cu voce groasă. „Da, așa mi s-a spus și mie, iar fetele mele îmi spun că și aerul proaspăt ajută la vindecare”.

„A, da, minunatul aer proaspăt; e grozav pentru inimă. Sunt fetele dumneavoastră?”, zâmbi ea, arătând spre fotografie.

„Da”, spuse el mândru. „Micile mele doctorițe, care încearcă să mă țină în viață”, râse el. „Din nefericire grădina nu mai arată ca în fotografie”.

„A, asta e grădina dumneavoastră?” întrebă Holly făcând ochii mari. „E splendidă; credeam că e Grădina Botanică, sau ceva asemănător”.

„Asta era specialitatea lui Maureen. Eu nu pot sta departe de birou așa mult încât să mă descurc cu buruienile.”

„A, nu-mi mai vorbiți de grădini”, spuse Holly, dând ochii peste cap. „Nici eu nu sunt întocmai Domnișoara Degete verzi, așa că locul ăla a început să arate ca o junglă”. Mă rog, arătase ca o junglă, gândi ea.

Continuară să se privească zâbind, iar Holly se simțea bine auzind o poveste de viață care semăna atât de mult cu a ei. Indiferent dacă primea sau nu acest post, măcar avea confirmarea faptului că nu era singura, mai erau și alți oameni care trebuia să facă față situației prin care trecuse și ea.

„Așa, să ne întoarcem la interviu”, râse Chris, „Ai experiență cât de cât în publicitate?”

Lui Holly nu-i plăcea că el spusese „cât de cât”. Însemna că el parcursese CV-ul și nu văzuse nimic care să pară că ar fi avut experiență pentru acest post.

„Da, am”. Își reluase tonul profesional și încerca să-l impresioneze. „Am lucrat într-o agenție imobiliară și răspundeam între altele de relația cu presa privind noile proprietăți care erau de vânzare. Deci eram la celălalt capăt al cerințelor acestui post, așa că știu cum să tratez cu companiile care doresc să vândă spațiu”.

Chris încuviință în timp ce ea vorbea. „Dar până acum n-ai mai lucrat într-o revistă sau ziar sau ceva de acest fel, nu?”

Holly dădu din cap că nu și își chinui mintea ca să spună ceva. „Dar am răspuns de realizarea unui buletin

săptămânal al unei companii la care am lucrat... ” Bătu câmpii în continuare, agățându-se de fiecare pai, realizând că totul suna cam patetic.

Chris era prea politicos ca să o întrerupă, pe măsură ce ea parcurgea fiecare serviciu în care lucrase vreodată, exagerând tot ce avea cât de cât legătură cu publicitatea. Până la urmă se opri din vorbit, plictisindu-se să se tot audă și își încrucișă nervoasă mâinile în poală. Nu avea calificarea necesară pentru acest post, de asta era convinsă, dar știa că putea să o facă dacă i s-ar fi dat această șansă.

Chris își scoase ochelarii. „Înțeleg. Ei, Holly, după câte văd, ai o mare experiență profesională de la locurile de muncă unde ai activat, dar observ că n-ai stat nicăieri o perioadă mai lungă de nouă luni...”

„Căutam un serviciu care să mi se potrivească”, spuse Holly, cu încrederea în ea total zdruncinată.

„Și de unde să știu eu că n-ai să pleci și de aici după câteva luni?” surâse el, dar Holly știa că asta era o întrebare serioasă.

„Pentru că *asta* este ceea ce îmi doresc ”, răspunse serioasă. Holly respiră adânc, simțind că norocul o părisea, dar nu era pregătită să renunțe atât de ușor. „Domnule Feenney”, spuse ea trăgându-se în față, pe marginea scaunului, „sunt o persoană care muncește mult. Când îmi place ceva mă dăruiesc sută la sută. Sunt capabilă, și ceea ce nu știu sunt foarte dispusă să învăț, așa încât o să fac tot ce este mai bine pentru dumneavoastră și pentru companie. Dacă veți avea încredere în mine vă promit că nu vă voi dezamăgi”. Se opri, pentru că mai avea puțin și cădea în genunchi, cerșind blestematul ăla de post.

Roși când își dădu seama ceea ce făcuse.

„Ei bine, cred că acesta este un mod bun de a încheia”, spuse Chris zâmbindu-i. Se ridică din scaunul lui și îi întinse mâna. „Mulțumesc mult pentru timpul acordat. Sunt sigur că ne vom mai auzi”.

Holly aplecă capul și îi mulțumi încet, își luă geanta de jos și simți privirile lui scrutătoare în spatele ei, când se îndrepta către ușă. Chiar înainte să iasă din birou se întoarse spre el și îi spuse „Domnule Feenney, o să-i spun secretarei să vă aducă o ceașcă fierbinte de ceai. O să vă facă nespus de bine”.

Închise ușa zâmbind, în timp ce el râdea zgomotos. Secretara prietenoasă ridică sprâncenele spre Holly, când aceasta trecu pe lângă biroul ei, iar restul candidaților își strânseră dosarele la piept, întrebându-se ce spusese femeia aceea, de-l făcuse pe cel care lua interviurile să râdă atât de tare. Holly se amuza în sinea ei auzindu-l pe domnul Feenney continuând să râdă, în timp ce ea se îndrepta spre ieșire, la aer.

Holly se hotărî să treacă pe la locul de muncă al Ciarei, ca să mănânce ceva. Dădu colțul, intră în Hogan's și căută o masă liberă. Barul era plin de oameni îmbrăcați elegant care erau plecați de la serviciu în pauza de prânz, iar unii chiar beau pe furiș câte o bere, înainte de a se întoarce la birou. Holly găsi o măsuță în colț și luă loc.

„Scuzați-mă”, strigă ea tare, pocnind cu degetele în aer. „Puteți să mă serviți și pe mine, vă rog?”

Oamenii aflați la mesele din jur se uită curioși la ea pentru că se purta atât de nepoliticos cu personalul, în timp ce Holly continua să pocnească cu degetele în aer.

„Ău!” strigă Ciara, răsucindu-se pe călcâie, cu o grimasă pe față, care însă se transformă într-un zâmbet când își zări sora zâmbindu-i malițios. „Isuse, era să mă reped la tine”, râse ea, apropiindu-se de masă.

„Sper că nu vorbești cu toți clienții așa”, o tachină Holly.

„Nu cu toți”, răspunse Ciara serioasă. „Vrei să iei prânzul aici?”

Holly făcu semn din cap că da. „Mama mi-a spus că servești la prânz; dar credeam că lucrezi la etaj, în club!”

Ciara își dădu ochii peste cap. „Omul ăla mă pune să lucrez cât e ziua de lungă. Mă tratează ca pe o sclavă”, se lamentă Ciara.

„Am auzit pe cineva pronunțându-mi numele?”, râse Daniel, apărând de undeva din spatele ei.

Ciara îngheță când își dădu seama că el o auzise. „Nu, nu, vorbeam de Mathew”, se bâlbâi ea. „Mă ține trează nopțile, sunt sclava sexului lui...” Ea se opri și se îndreptă spre bar ca să ia carnetelul și pixul.

„Îmi pare rău că am întrebat”, spuse Daniel, privind fix la Ciara, uimit. „Te superi dacă îți țin companie?”, o întrebă el pe Holly.

„Da”, îl tachină Holly, dar trăgând un scaun pentru el. „Așa, ce ai bun de mâncare pe aici?” Studie meniul, în timp ce Ciara se întoarse cu pixul în mână.

Ciara mimă „Nimic” în spatele lui Daniel, iar Holly se amuză.

„Sandvișul special e preferatul meu”, îi sugeră Daniel, iar Ciara scutură violent din cap că nu, în direcția lui Holly.

„De ce dai din cap?”, întrebă Daniel, prinzând-o din nou asupra faptului.

„A, păi e din cauză că... Holly e alergică la ceapă”, se bâlbâi iarăși Ciara. Asta era ceva nou pentru Holly.

Holly o aprobă. „Da, ...de la ceapă ...mă umflu ...așa”. Își umflă obrazii. „E groaznică ceapa asta. De fapt e fatală. Într-o zi aș putea să mor de la ea”.

Ciara dădu ochii peste cap spre sora ei, care încă o dată reușise să ducă lucrurile la paroxism.

„Bine, atunci fără ceapă”, sugeră Daniel, iar Holly dădu din cap afirmativ.

Ciara își îndesă degetele pe gât prefăcându-se că vomită și se îndepărtă.

„Ești foarte elegantă astăzi”, spuse Daniel, studiindu-i îmbrăcămintea.

„Da, asta era impresia pe care am vrut să o las. Am fost la un interviu pentru un loc de muncă”, spuse Holly și se cutremură gândindu-se la el.

„A, da, ai dreptate”, surâse Daniel. „N-a mers bine?”

Holly dădu din cap că nu. „Să zicem că ar fi trebuit să cumpăr un costum și mai elegant. Nu cred că mă vor suna prea curând”.

„Nu-ți face griji”, spuse Daniel zâmbind. „Vor mai fi destule alte ocazii. Și dacă ești interesată, am un post liber la etaj”.

„Credeam că acolo va lucra Ciara. De ce lucrează la parter acum?” întrebă Holly nedumerită.

Daniel dădu ochii peste cap. „Holly, o cunoști pe sora ta; am avut o mică *problemă*”.

„A, nu!”, râse Holly. „Ce-a mai făcut de data asta?”

„Un tip de la bar i-a spus ceva care nu i-a plăcut, așa că i-a turnat berea în pahar și apoi i-a servit-o deasupra capului”.

„A, nu!” zise Holly jenată. „Sunt surprinsă că n-ai concediat-o!”

„Nu puteam face așa ceva unui membru al familiei Kennedy, nu-i așa?”, spuse el ironic. „Și în plus, cum aș mai fi putut da apoi ochii cu tine?”

„Exact”, confirmă Holly. „Oi fi tu prieten, dar „tre’ să respecti familia”. Ciara, care adusesese comanda, se încruntă la sora ei. „Asta trebuie să fie cea mai proastă imitație din *Nașul* pe care am auzit-o vreodată. Poftă bună”, spuse ea cu sarcasm, trântind farfuria pe masă și întorcându-se pe călcâie.

„Hei”, se încruntă Daniel, luând farfuria din fața lui Holly și examinând sandvișul ei.

„Ce faci?”, îl întrebă ea.

„Conține ceapă”, răspuse el supărat. „Probabil că Ciara iar a dat comanda greșită”.

„Nu, nu”. Holly sări în apărarea surorii ei, luând înapoi farfuria. „Sunt alergică doar la ceapă roșie”, izbuti ea să articuleze.

Daniel se încruntă. „Ce ciudat. Nu credeam că e așa o mare diferență”.

„Ba este”. Holly dădu din cap încercând să pară foarte doctă. „Fac parte din aceeași familie, dar ceapa roșie... conține toxine letale...” spuse ea șovăielnic.

„Toxine?” întrebă Daniel, nevenindu-i să creadă.

„Păi pentru mine sunt toxice, nu?”, mormăi ea, și mușcă din sandviș ca să nu mai spună nimic. I se păru dificil să mănânce sandvișul sub ochii lui Daniel fără să se simtă ca un porc, așa că până la urmă renunță și lăsă restul pe farfurie.

„Nu-ți place?” întrebă el îngrijorat.

„Nu, îmi place foarte mult, dar am mâncat mult la micul dejun”, minți ea, bătându-se peste burta goală.

„Ai reușit să dai de spiridușul ăla?”, o întrebă Daniel curios.

„Da, l-am descoperit!”, râse Holly, ștergându-se cu șervețelul pe mâini.

„Serios? Cine era?”

„Îți vine să crezi dacă-ți spun că era fratele meu, Richard?”, râse ea.

„Fugi de-aici! Și de ce nu ți-a spus? A vrut să-ți facă o surpriză sau ceva de genul ăsta?”

„Cam așa ceva, cred”.

„Richard e un tip de treabă”, spuse Daniel, gânditor.

„Crezi?”

„Da, e genul de om care nu face rău nimănui. E bun din fire”.

Holly îl aprobă tăcută.

El îi întrerupse șirul gândurilor. „Ai mai vorbit cu Denise sau cu Sharon în ultimul timp?”

„Doar cu Denise”, răspunse ea, având un sentiment de vinovăție. „Tu?”

„Tom mi-a făcut capul calendar tot vorbind despre nuntă. Vrea să-i fiu cavaler de onoare. Ca să fiu sincer nu credeam că o vor face așa curând.”

„Nici eu”, glăsui Holly. „Și tu ce simți față de toate astea?”

„Of”, oftă Daniel, „mă bucur pentru el, dar într-un mod egoist și plin de amărăciune”.

„Știu despre ce vorbești. Ai mai vorbit cu fosta ta prietenă în ultimul timp?”

„Cu cine, cu Laura?” întrebă el surprins. „Nu vreau s-o mai văd vreodată în viața mea pe femeia aceea”.

„E prietenă cu Tom?”

„Nu atât de prietenă cum erau, slavă Domnului”.

„Deci înțeleg că nu va fi invitată la nuntă?”

Daniel făcu ochii mari. „Știi, nici nu mi-a trecut așa ceva prin cap. Doamne, sper că nu. Tom știe ce-ar păți de la mine dacă ar invita-o”. Urmă o tăcere în care Daniel rămase cu gândurile lui.

„Dacă ai chef să ieși în oraș mâine seară cred că o să mă întâlnesc cu Tom și Denise ca să discutăm despre nuntă”, spuse el apoi.

Holly dădu ochii peste cap. „Uau, mersi. Cred că o să mă distrez grozav”.

Daniel începu să râdă. „Știu, de aceea n-aș vrea să merg singur. Dacă te răzgândești mai târziu, dă-mi un telefon”.

Holly făcu semn din cap că da.

„Bun, asta e nota de plată”, spuse Ciara, dând drumul pe masă la o bucată de hârtie și plecând imediat în altă parte. Daniel rămase uitându-se în urma ei, clătinând din cap.

„Nu-ți face griji, Daniel”, râse Holly. „Nu va trebui s-o mai suporti multă vreme”.

„De ce nu?”, o întrebă el nedumerit.

Aha, se gândi Holly, Ciara nu-i spusese lui Daniel că va pleca. „A, nimic”, mormăi ea, râvășind poșeta în căutarea portmoneului.

„Haide, ce vrei să spui cu asta?”, continuă el.

„Vreau să spun că tura ei se termină în curând”, zise ea, scoțând portmoneul din poșetă și uitându-se la ceas.

„Ascultă... nu-ți face griji în legătură cu nota de plată, o să mă ocup eu de ea”.

„Nu, nu te las să faci așa ceva”, spuse ea, răscolind prin portmoneu printre toate chitanțele și lucrurile de prisos, căutând niște bani. „Apropo de asta, îți datoram douăzeci de euro”. Ea puse banii pe masă.

„Uită de ei”. El dădu din mână, arătând că nu contează.

„Ei, vrei să mă lași să mai plătesc și eu ceva?” glumi Holly. „În orice caz îi las aici pe masă, așa că va trebui să îi iei”.

Ciara se întoarse la masă și întinse mâna după bani.

„E în ordine Ciara, trece consumația în contul meu”, spuse Daniel.

Ciara ridică din sprâncene către Holly și-i făcu cu ochiul. Apoi aruncă o privire spre masă și zări hârtia de douăzeci de euro. „Oo, mulțumesc soră. Nu știam că lași bacșișuri atât de grase”. Băgă banii în buzunar și se duse să servească la o altă masă.

„N-ai grijă”, râse Daniel, am să-i rețin din salariul ei.

După ce coti pe strada ei, Holly se simți ușurată că ajunge în sfârșit acasă. Dormise foarte puțin noaptea trecută, din cauza emoțiilor dinaintea interviului, iar tensiunea din timpul zilei o epuizase. Aștepta cu nerăbdare să deschidă o sticlă de vin și să chibzuiască următoarea mișcare din cariera ei.

Inima începu să-i bată puternic zărind mașina lui Sharon în fața casei sale. Trecuse atâta timp de când Holly nu mai vorbise cu ea încât se simțea stânjenită. Se gândi să întoarcă mașina în altă direcție, dar se opri. Trebuia să treacă prin asta înainte de a-și pierde cea mai bună prietenă. Dacă nu cumva era deja prea târziu.

Capitolul treizeci și cinci

Holly opri mașina în apropierea casei și respiră adânc înainte de a se da jos. Ea ar fi trebuit să fie cea care să o viziteze pe Sharon, știa asta, iar acum lucrurile păreau că se înrăutățiseră. Se îndreptă spre mașina lui Sharon și fu surprinsă să-l vadă pe John coborând din ea. Nu se vedea nici urmă de Sharon. I se uscă gâtul; spera că nu se întâmplase nimic cu Sharon.

„Bună, Holly”, spuse John mohorât, trântind portiera mașinii.

„John! Unde e Sharon?”

„Vin de la spital”. El se îndreptă încet către ea.

Holly își duse palmele la gură și i se umplură ochii de lacrimi. „Doamne! Se simte bine?!”

John o privea nedumerit. „Da, face doar un control de rutină. Mă duc să o iau după ce plec de aici”.

Holly lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp. „O”, spuse ea stânjenită.

„Știi, dacă ești atât de preocupată de starea sănătății ei ar trebui să o suni”. John stătea țeapăn și o fixa cu ochii lui albaștri, ca de gheață. Holly vedea cum își încleștează și își descleștează fălcile. Îi susținu privirea până când nu mai rezistă și privi în altă direcție.

„Da, știi”, murmură ea. „Nu vrei să intri puțin să bem un ceai?” Altă dată s-ar fi luat în râs că spune una ca asta, dar acum devenise și ea ca toți ceilalți.

Puse ibricul să fiarbă și își făcu de lucru în timp ce John se așează la masă.

„Sharon nu știe că sunt aici, așa că aș aprecia dacă nu i-ai povesti nimic despre asta”.

„A... bine”. Holly se simțea și mai dezamăgită. Nu-l trimisese Sharon. Nici măcar nu voia să o vadă; probabil că renunțase cu totul la Holly.

„Știi, i-e dor de tine”. John continua să o fixeze cu privirea, fără să clipească măcar.

Holly puse cănila pe masă și se așează. „Și mie mi-e dor de ea”.

„Au trecut două săptămâni, Holly”.

„Nu se poate să fi trecut două săptămâni!” protestă Holly fără convingere, simțindu-se stânjenită sub privirea lui împietrită.

„Mă rog, aproape două... Oricum nu contează cât timp a trecut, voi două vorbeți în fiecare zi”. John îi luă cana din mână și o puse în fața lui.

„Lucrurile stăteau altfel înainte, John”, spuse supărată Holly. Chiar nu înțelegea nimeni prin ce trecea ea? Zilele astea era singura persoană în toate mințile din întreaga lume?

„Uite ce e, știi bine prin ce-ai trecut”, începu John.

„Știi că *știți* cu toții prin ce am trecut, John – evident că știți – dar voi toți păreți a nu înțelege că eu *încă* trec prin asta!”

Urmă o tăcere.

„Nu este adevărat”. John vorbea mai încet, iar el fixa cu privirea cana din fața lui, în timp ce o învărtea pe masă.

„Ba da. Eu nu pot să continui să-mi trăiesc viața la fel ca voi, prefăcându-mă că nu s-a întâmplat nimic”.

„Asta crezi tu că facem noi?”

„Păi, hai să vedem cum stau lucrurile, vrei?” întrebă sarcastică Holly. „Sharon e însărcinată, iar Denise se mărită”.

„Holly, asta se cheamă viață”, o întrerupse John, ridicându-și privirile. „Se pare că ai uitat cum se face asta. Iar eu nu spun că ție ți-e ușor, pentru că știu că nu mi-e ușor nici mie. Și mie îmi lipsește Gerry. A fost cel mai bun prieten al meu. Am fost vecini și am stat ușă-n ușă toată viața. Am fost la grădiniță cu el, pentru numele lui Dumnezeu! Am fost împreună la școală, apoi la liceu și am jucat în aceeași echipă de fotbal. Am fost cavalier de onoare la nunta lui, iar el la a mea. Ori de câte ori aveam o problemă mă duceam la Gerry, oricând doream să mă distrez mă duceam la Gerry. I-am mărturisit lucruri pe care nu i le-aș fi spus lui Sharon nici în ruptul capului, iar el mi-a spus lucruri pe care nu ți le-ar fi putut spune ție. Doar pentru faptul că n-am fost căsătorit cu el nu înseamnă că simt altceva decât simți tu. Și doar pentru faptul că a murit nu înseamnă că trebuie să încetez și eu din viață”.

Holly îl privea înmărmurită. John își răsuci scaunul pentru a sta cu fața la ea. Picioarele scaunului scârțâiră în tăcerea casei. El trase aer în piept înainte de a începe să vorbească din nou.

„Da, e greu. Da, e îngrozitor. Da, e lucrul cel mai îngrozitor care mi s-a întâmplat în viața mea. Dar nu pot să mă dau bătut. Nu pot să nu mă mai duc la bar doar pentru că acolo doi tipi stau și râd pe scaunele pe care altădată stăteam eu și Gerry, și nu pot să nu mă mai duc la meciuri de fotbal doar pentru că mergeam amândoi acolo. Îmi amintesc totul, uneori chiar zâmbesc, dar nu mă pot opri să merg acolo”.

Lacrimile îi inundaseră ochii lui Holly, în timp ce John continua.

„Sharon știe că suferi și te înțelege, dar trebuie să înțelegi că și ea trece printr-un moment extrem de important al vieții ei, și are nevoie la rândul-i de prietena ei ca să o ajute să treacă peste asta. Are nevoie de ajutorul tău, așa cum și tu ai nevoie de ajutorul ei”.

„Încerc, John”, suspină Holly, în timp ce pe obraji îi curgeau lacrimi fierbinți.

„Știu că încerci”. El se aplecă în față și o apucă de mâini. „Dar Sharon are nevoie de tine. Evitarea acestei situații nu face nici un serviciu nimănui”.

„Dar astăzi am fost la un interviu pentru un loc de muncă”, suspină ea ca un copil.

John încercă să-și ascundă zâmbetul. „Asta e o veste minunată, Holly. Cum te-ai descurcat?”

„Ca naiba”, se smiorcăi ea, iar John începu să râdă. Lăasă să treacă alte câteva clipe de tăcere înainte de a vorbi din nou.

„Știi că e gravidă în cinci luni”.

„Ce? Nu mi-a spus asta!”

„I-a fost teamă”, spuse el blând. „S-a gândit că ai să te înfurii și n-ai să mai vorbești niciodată cu ea”.

„Ce prostie din partea ei să creadă una ca asta!”, spuse Holly mânioasă, ștergându-se apăsat la ochi.

„Chiar așa?”, ridică el din sprâncene. „Atunci cum se cheamă ce ai făcut tu?”

Holly își feri privirile. „Am vrut să o sun, chiar am vrut. Ridicam receptorul în fiecare zi, dar pur și simplu nu puteam să o fac. Apoi îmi spuneam că o să o sun în ziua următoare, dar a doua zi eram ocupată... O, îmi pare rău, John. Mă bucur sincer pentru voi”.

„Mulțumim, dar știi, nu trebuie să audă asta de la mine”.

„Știu, dar m-am purtat îngrozitor! N-o să mă ierte niciodată!”

„Nu vorbi prostii, Holly. Vorbim despre Sharon. Până mâine totul va fi uitat”.

Holly ridică sprâncenele către el, plină de speranță.

„Bine, poate nu chiar *mâine*. Poate la anul... și în orice caz îi rămâi datoare, dar până la urmă te va ierta...” Ochiul lui de gheață se încălziră și el îi făcu din ochi.

„Termină!” chicoti Holly, înhiontindu-l. „Pot să merg cu tine ca s-o văd?”

Holly simți că-i tremură stomacul când ajunseră în fața spitalului. O zări pe Sharon privind în jur, așteptând să fie luată cu mașina. Arăta așa de drăguț, încât lui Holly îi veni să zâmbească. Sharon urma să devină mămică. Lui Holly nu-i venea să creadă că era în luna a cincea. Asta însemna că era în luna a treia atunci când fuseseră în vacanță, iar ea nu spusese nimic! Dar, cel mai important, lui Holly nu-i venea să creadă că nu observase aceste schimbări la prietena ei. Sigur că nu avea burtă la trei luni, dar acum, privind-o îmbrăcată într-un pulover pe gât și în blue-jeanși se zărea o mică burtică. Și îi stătea bine. Holly coborî din mașină, iar Sharon se crispă.

A, nu, Sharon o să țipe la ea. O să-i spună că o urăște și că nu voia să o mai vadă vreodată, că era o prietenă de nimic și că...

Fața lui Sharon se destinse într-un zâmbet, iar ea deschise larg brațele. „Vino încoace, prostuț”, spuse blajin.

Holly alergă în brațele ei. Atunci, strânsă în brațe cu putere de prietena ei, simți că-i curg iarăși lacrimi pe obraz. „O, Sharon, îmi pare așa de rău. Sunt o persoană îngrozitoare. Îmi pare nespuse de rău, te rog să mă ierți. N-am vrut niciodată să...”

„Da' mai termină cu văicăreala și îmbrățișează-mă”. Sharon plângea și ea, vocea ei se frânse și ele stătură îmbrățișate mult timp.

„Hm!”, își drese vocea John.

„Hai, vino și tu aici”, zâmbi Holly, și îl atrase în îmbrățișare.

„Cred că a fost ideea ta”, spuse Sharon privind spre soțul ei.

„Ba deloc”, spuse el clipind complice către Holly. „Treceam pe strada lui Holly și am întrebat-o dacă nu vrea s-o duc undeva...”

„Da, da”, spuse Sharon neîncrezătoare, luând-o de braț pe Holly, în timp ce se îndreptau spre mașină. „În orice caz, e clar că ai dus-o undeva”. Ea îi surâse prietenei sale.

„Și ce ți-au spus?”, întrebă Holly entuziasmată, băgându-și capul între scaunele din față ale mașinii, aidoma unui copil. „Ce este?”

„N-o să-ți vină să crezi, Holly”. Sharon se răsuci în scaun spre Holly, la fel de entuziasmată. „Doctorul mi-a spus că... și trebuie să-l cred pentru că se pare că e unul dintre cei mai buni... în orice caz mi-a spus...”

„Haide o dată!” o îndemnă Holly, arzând de nerăbdare să afle.

„A spus că e vorba de un bebeluș!”

Holly dădu ochii peste cap. „Ha-ha. Voiam să spun e băiat sau fată?”

„Deocamdată nu se știe. Încă nu sunt siguri”.

„Totuși, ai vrea să știi ce este dacă ți-ar spune?”

Sharon strâmbă din nas. „Sinceră să fiu, nu știu. Încă nu m-am gândit la asta”. Privi spre John și își zâmbiră reciproc. Era un zâmbet care ascundea un secret.

Pe Holly o lovi un acces de gelozie, și se așeză la locul ei, așteptând să-i treacă, și entuziasmul să o cuprindă din nou.

Toți trei se întoarseră acasă la Holly. Ea și Sharon nu puteau să se despartă acum după ce se împăcaseră. Aveau atâtea să-și spună! Se așezară la masa din bucătărie, ca să recupereze timpul pierdut.

„Sharon, Holly a fost astăzi la un interviu pentru o slujbă”, spuse John, când reuși să spună și el ceva.

„Oo, chiar? Nu știam că te-ai apucat să-ți cauți de lucru!”

„Noua misiune a lui Gerry pentru mine”, surâse Holly.

„A, asta ți-a scris luna asta? Muream de nerăbdare să aflui! Și cum a mers?”

Holly făcu o grimasă și își îngropă fața în palme. „A fost groaznic, Sharon. M-am făcut de râs”.

„Serios? Despre ce post era vorba?”

„Să vând spații publicitare pentru revista X”.

„A, grozav! O citesc tot timpul la serviciu”.

„Eu nu cred că o știu; ce fel de revistă e asta?”, întrebă John.

„Are de toate: modă, sport, cultură, rețete, recenzii ...absolut de toate”.

„Și reclamă”, glumi Holly.

„Ei n-o să aibă o reclamă așa grozavă dacă Holly Kennedy nu va lucra pentru ei”, spuse Sharon cu mărinimie.

„Mulțumesc, dar nu cred că va fi chiar așa”.

„De ce, ce n-a mers bine la interviu? Nu se poate să fi mers chiar atât de rău.” Sharon o privea intrigată, în timp ce se întindea după ceainic.

„Păi cred că e rău atunci când intervievatorul te întreabă dacă ai lucrat la vreo revistă sau un ziar, iar tu răspunzi că odată scriai un buletin săptămânal pentru o firmă de rahat”.

Sharon izbucni în râs. „Buletin săptămânal? Sper că nu te refereai la porcărioara aia pe care o printai, făcând reclamă la firma aia obscură!”

Sharon și John râdeau în hohote.

„Bine, mă rog... făceam reclamă companiei...” spuse fără convingere Holly, simțindu-se și mai stânjenită.

„Ți-aduci aminte că ne-ai trimis să punem buletine prin diferite cutii poștale, în timp ce afară ploua cu găleata și era un frig de înghețai? Ne-a luat zile întregi!”

„A, mi-aduc aminte”, râse John. „Dar ți-amintești când ne-ai trimis pe mine și pe Gerry într-o seară să expediem câteva sute?”

„Da!?” Lui Holly aproape că-i era teamă să audă continuarea.

„Ei bine, le-am aruncat în zona de trecere din spatele cârciumii lui Bob și am intrat să bem câteva halbe de bere”. El se distra copios amintindu-și asta, iar lui Holly îi căzu fața.

„Ticăloși vicleni!” izbucni ea în râs. „Din cauza voastră firma a dat faliment și eu mi-am pierdut slujba!”

„Eu cred că a dat faliment în clipa în care oamenii și-au aruncat privirea pe pliantele alea, Holly”, o ironiză Sharon. „Oricum, locul ăla era amortit. Te plângeai de el în fiecare zi”.

„Și ăsta e doar unul dintre multele locuri de muncă de care s-a plâns Holly”, glumi John. Dar avea dreptate.

„Da, da, bine, de ăsta nu m-aș fi plâns”, spuse ea tristă.

„Mai sunt multe alte locuri de muncă”, o asigură Sharon, „trebuie doar să-ți mai pui la punct aptitudinile pentru interviu”.

„Mie-mi spui?!” Holly răscolea cu lingurița zahărul din zaharniță.

Rămaseră tăcuți pentru un timp.

„Ai publicat un buletin”, repetă John câteva minute mai târziu, gândul acela făcându-l încă să râdă.

„Taci din gură”, spuse Holly jenată. „Ei, ce altceva ați mai pus tu și cu Gerry la cale, despre care eu nu știu?” întrebă deodată Holly.

„A, un prieten adevărat nu dă secretele niciodată în vileag”, o necăji John, iar ochii săi străluciră nostalgic.

Dar prin asta dezvăluise ceva. Și după ce amândouă reușiră să stoarcă niște povești de la el, Holly află în seara aceea lucruri pe care nu le știuse niciodată despre soțul ei. Pentru prima dată de la moartea lui Gerry, au râs împreună și au vorbit toată noaptea despre el, iar Holly a aflat în sfârșit cum să vorbească despre soțul ei fără să o cuprindă tristețea. Altă dată erau patru: Holly, Gerry, Sharon și John. De data asta se strânseseră doar trei ca să-și aducă aminte de cel pe care îl pierduseră. Prin vorbele lor, el a înviat în seara aceea. Și în curând urmau să fie din nou patru, o dată cu venirea pe lume a bebelușului lui Sharon și al lui John.

Viața mergea mai departe.

Capitolul treizeci și șase

În duminica aceea, Richard trecuse pe la Holly în vizită cu copiii. Ea îi spusese că erau oricând bineveniți, ori de câte ori era ziua pe care el și-o petrecea cu ei, astfel încât părinții lui Holly și Richard să aibă în ziua aceea pace și liniște în propria lor casă. Se jucară afară în grădină, în timp ce Richard și Holly își terminară masa și îi urmăreau printre ușile terasei jucându-se.

„Par într-adevăr fericiți, Richard”, spuse Holly, privindu-i cu drag.

„Da, nu-i așa?” zâmbi el. „Vreau ca lucrurile să fie cât se poate de normale. Ei nu prea înțeleg ce se petrece și este destul de dificil să le explici”.

„Și tu ce le-ai spus?”

„A, că mami și tati nu se mai iubesc și că eu am plecat pentru ca ei să fie fericiți. Ceva în genul ăsta”.

„Și au fost de acord?”

Fratele ei aprobă încet din cap. „Timothy e de acord, dar Emily e îngrijorată că s-ar putea ca noi să n-o mai iubim și că ea va trebui să plece”. Privi spre Holly cu niște ochi triști.

Biata Emily, gândi Holly, privind-o dansând cu păpușa ei cu privire înspăimântătoare. Nu-i venea a crede că poartă această conversație cu Richard. Părea o cu totul altă persoană zilele astea. Sau poate că se schimbase Holly; era mai tolerantă față de el acum, și i se părea mai ușor să-i ignore remarcile lui supărătoare, deși erau destul de multe. Dar, în definitiv, acum avea ceva în comun cu Richard. Înțelegeau amândoi cum era să stai singur și să fii nesigur pe tine.

„Cum mai merg lucrurile pe acasă la mama și la tata?”

Richard luă o înghițitură de piure și dădu din cap. „Bine. Sunt extrem de generoși”.

„Ciara te mai supără?” Holly se simțea de parcă ar fi discutat copilul după prima lui zi de școală, dorind să afle dacă ceilalți copii s-au luat de el. În ultimul timp se simțea protectorea lui. Ajutându-l, se ajuta pe sine; îi dădea putere.

„Ciara e... Ciara”, surâse el. „Avem opinii diferite despre multe lucruri”.

„A, nu mi-aș face griji în privința asta”, spuse Holly încercând să apuce cu furculița o bucată de carne de porc. „Majoritatea oamenilor din lume ar avea divergențe de păreri cu ea”. În sfârșit reuși să ajungă la carne cu furculița, dar aceasta zbură prin aer, aterizând pe blatul de lucru de la bucătărie în celălalt colț al camerei.

„Și se mai spune că porcii nu zboară!”, remarcă Richard.

Holly se înveseli. „Richard, ai făcut o glumă!”

El părea încântat de sine. „Ei, cred că am și eu momentele mele bune”, spuse el dând din umeri. „Deși sunt convins că tu nu crezi asta”.

Holly băgă un morcov în gură, puse jos cuțitul și furculița și mestecă încet, încercând să se hotărăască ce să spună. „Suntem foarte diferiți, Richard. Ciara e cam excentrică, Declan e un visător, Jack e glumeț, eu... ei bine, eu nu știu cum sunt. Dar tu ai fost dintotdeauna foarte

stăpân pe tine. Corect și serios. Țasta nu e neapărat un lucru rău, fiecare dintre noi e altfel”.

„Tu ești foarte grijulie”, spuse Richard după o lungă tăcere.

„Poftim?” întrebă Holly, nedumerită. Pentru a-și masca stânjenala își umpluse gura cu mâncare.

„Întotdeauna am considerat că ești foarte grijulie”, repetă el.

„Când?” întrebă Holly cu gura plină, nevenindu-i să creadă.

„În primul rând, n-aș fi acum aici să iau masa cu tine și să las copiii să se joace afară dacă tu n-ai fi grijulie, dar nu vorbeam de prezent, ci de vremea când eram copii”.

„Nu cred, Richard. Eu și Jack ne purtam îngrozitor cu tine”, spuse ea încetișor.

„Tu nu te purtai *mereu* îngrozitor, Holly”. Îi zâmbi amuzat. „În orice caz, de aceea există frați și surori, ca să-și facă viața cât mai grea când cresc. Îți formează o bază bună pentru viață, te întărește. Oricum, eu am fost tot timpul fratele cel mare și autoritar”.

„Și cum mă face pe mine asta grijulie?”, întrebă Holly, neînțelegând.

„Tu îl idolatrizai pe Jack. Îi urmai peste tot și făceai exact ceea ce te punea el să faci”. Începu să râdă. „Îl auzeam cum te învăța să-mi spui anumite lucruri, iar tu veneai alergând în camera mea, le spuneai pe nerăsuflăte și fugeai iar”.

Holly își privi farfuria, stânjenită. Ea și Jack îi jucau niște feste groaznice lui Richard.

„Dar te întorceai întotdeauna”, continuă Richard. „Veneai pe furiș în camera mea, tăcută, și mă priveai cum lucrez la birou; știam că ăsta era felul tău de a-mi spune că-ți pare rău”. El o privi zâmbind. „Așa că vezi, de asta ești grijulie. Nici unul dintre frații noștri nu avea conștiință, în casa aceea a noastră, nici măcar eu. Tu erai singura, întotdeauna sensibilă”.

El continuă să mănânce, în vreme ce Holly stătea tăcută, încercând să digere tot ce auzise. Nu-și amintea că-l

idolatriza pe Jack, dar acum când se gândea la asta, presupunea că Richard avea dreptate. Jack era fratele ei mai mare, amuzant, de gașcă, arătos, care avea o grămadă de prieteni, iar Holly îl implora întotdeauna să o lase să se joace cu ei. Și acum avea aceleași sentimente față de el. Dacă ar fi sunat-o acum și i-ar fi spus să iasă în oraș, ar fi lăsat totul baltă și ar fi plecat; nu realizase asta până acum. Totuși, zilele astea petrecea mult mai mult timp cu Richard decât cu Jack. Jack fusese mereu fratele ei preferat; Gerry se înțelesese întotdeauna cel mai bine cu Jack. Pe Jack îl alegea Gerry pentru a ieși să bea ceva în timpul săptămânii, nu pe Richard; lângă Jack insista Gerry să stea atunci când luau masa cu familia. Totuși, Gerry nu mai era și, deși Jack o mai suna din când în când, nu mai era prin preajma ei atât de des ca înainte. Oare Holly îl așezase pe Jack pe un pedestal prea înalt? Apoi își dădu seama că el găsea tot felul de scuze atunci când spunea că o va suna sau că va trece pe la ea. De fapt, ea fusese cea care îi găsea tot felul de scuze de când murise Gerry. Oare singurul lucru pe care îl aveau în comun era prietenia cu Gerry?

În ultimul timp, Richard reușise să-i dea lui Holly multe motive de gândire. Îl privi cum își scoate șervetul de la gât și îl urmări cu interes cum îl împătorește în formă de pătrat perfect. Avea obsesia să așeze totul pe masă, ca totul să stea așa cum se cuvenea. Cu toate calitățile lui Richard, pe care le recunoștea acum, Holly nu ar fi putut trăi alături de un asemenea om.

Amândoi tresăriră când auziră o bufnitură afară și o văzură pe micuța Emily trântită la pământ, cu fața scaldată în lacrimi, în timp ce Timmy o privea șocat. Richard sări de pe scaun și ieși afară în grabă.

„Dar a căzut singură tati, eu nu i-am făcut nimic!”, îl auzi Holly pe Timmy susținându-și cauza în fața tatălui lui. Bietul Timmy! Dădu nemulțumită din cap când îl văzu pe Richard trăgându-l de mână și poruncindu-i să stea la

colț și să se gândească la ceea ce făcuse. Unii oameni nu se schimbă niciodată, gândi ea.

În ziua următoare, Holly ȝopăia prin casă extaziată, în timp ce asculta pentru a treia oară mesajul înregistrat de robotul telefonic.

„Bună, Holly”, glăsuia o voce morocănoasă. „Sunt Chris Feenney de la X. Te-am sunat să-ți spun că am rămas foarte impresionat în urma interviului tău. Ăă...”, ezită el o clipă, „în mod normal n-aș spune asta la un robot telefonic, dar cred că ai fi încântată să afli că am decis să te primim ca pe un nou membru al echipei noastre. Mi-aș dori să începi cât mai curând posibil, așa că imediat ce vei putea, te rog să mă suni la unul din numerele de telefon pe care le cunoști ca să discutăm detaliile. Ăă... la revedere”.

Holly se rostogoli pe pat încoace și-ncolo, încântată, și apăsa iarăși butonul pentru a mai asculta încă o dată înregistrarea. Țintise luna... și nimerise!

Capitolul treizeci și șapte

Holly ridică privirile spre înalta clădire în stil georgian și se înfioră entuziasmată. Era prima ei zi de serviciu și simțea că are în față zile foarte bune. Birourile revistei X erau chiar în centrul orașului, la etajul al doilea, deasupra unei mici cafenele. Holly dormise foarte puțin noaptea trecută, fiind nervoasă și nerăbdătoare. Cu toate acestea nu simțea groaza aceea pe care o simțea de obicei când începea un nou serviciu. Îl sunase pe Chris imediat (după ce mai ascultase mesajul de vreo trei ori) iar apoi împărtășise vestea cea bună familiei și prietenilor. Toată lumea fusese extrem de încântată, și dis-de-dimineată, chiar înainte de a ieși pe ușă, primise un superb buchet de flori de la părinții ei, prin care aceștia o felicitau și îi urau baftă în prima ei zi de serviciu.

Se simțea ca și cum ar fi fost prima zi de școală și se dusesse să-și cumpere o servietă care să o facă să arate mai inteligentă. Dar, deși era încântată, când se așeză la masă să ia micul dejun se simți deodată tristă. Tristă pentru că Gerry nu era acolo cu ea, pentru a împărtăși cu el acest nou început. Aveau un ritual al lor ori de câte ori Holly începea un nou serviciu, care devenise o obișnuință. Gerry

o trezea pe Holly aducându-i micul dejun la pat și îi pregătea sandvișuri cu șuncă și brânză, un măr, un pachet de saleuri și o ciocolată. Apoi o ducea cu mașina la serviciu în prima ei zi, o suna în pauza de prânz să vadă dacă ceilalți „copii” din birou se jucau frumos cu ea, iar seara o aducea tot el acasă. Apoi stăteau împreună la cină, el o asculta amuzat, în timp ce Holly îi povestea despre caracterul oamenilor de la serviciu bombănind încă o dată cât de mult ura să meargă la serviciu. Dar asta se întâmpla doar în prima zi de serviciu. În fiecare dintre diminețile următoare se trezeau târziu, se alungau unul pe celălalt de la duș, apoi umblau prin bucătărie pe jumătate adormiți, bombănind, în timp ce fiecare dintre ei lua o înghițitură de cafea care să-i ajute să se trezească. Își dădeau un sărut de rămas bun și plecau fiecare pe drumul lui. Apoi o luau de la capăt în ziua următoare. Dacă Holly ar fi știut că au atât de puțin timp de petrecut împreună nu s-ar mai fi obosit să desfășoare toată acea rutină îngrozitoare...

În dimineața asta însă lucrurile se desfășuraseră după un scenariu foarte diferit. Se trezise într-o casă pustie, într-un pat gol, fără nici un mic dejun adus la pat. Nu a trebuit să se lupte ca să obțină dreptul de a face prima duș, iar bucătăria era tăcută fără sunetul acceselor de strănut matinale ale lui Gerry. Îndrăznise să-și imagineze că atunci când se va trezi, printr-o minune, Gerry va fi aici ca să o întâmpine, pentru că așa cerea tradiția, iar o asemenea zi deosebită n-ar fi fost la fel fără el. Dar moartea nu face excepții. Cine a plecat, plecat rămâne.

Acum, aflată în fața intrării, Holly verifică să vadă dacă nu cumva fermoarul era deschis, jacheta intrată în pantaloni și dacă nasturii de la cămașă erau încheiați așa cum trebuie. Mulțumită că arăta bine, urcă pe scara de lemn până la noul ei serviciu. Intră la recepție, iar secretara ieși de la biroul ei ca s-o întâmpine.

„Bună, Holly”, spuse ea, aplecând capul. „Bine ai venit în umilul nostru sălaș”. Făcu un gest circular cu mâna, arătând încăperea. Lui Holly îi plăcuse femeia asta din clipa în care o cunoscuse la interviu. Părea că are aceeași vârstă ca și Holly, părul lung și blond și o față care părea că zâmbește mereu.

„Apropo, eu sunt Alîce și lucrez aici la recepție, după cum bine știi. Ei, și acum să te duc la șeful cel mare. Te așteaptă”.

„Doamne, sper că n-am întârziat, nu?”, întrebă Holly îngrijorată, trăgând cu coada ochiului la ceas. Plecase devreme de acasă ca să nu rămână blocată în trafic.

„Nu, deloc”, spuse Alice conducând-o spre biroul domnului Feeney. „Nu-l băga în seamă pe Chris și pe ceilalți, sunt toți înnebuniți să muncească. Ar trebui să aibă și ei o viață a lor, pentru numele lui Dumnezeu. Pe mine n-ai să mă vezi pe aici după ora șase, asta-i sigur”.

Holly râse. Alice îi amintea cum era ea înainte.

„Apropo, să nu crezi că trebuie să vii devreme și să pleci târziu pentru că ceilalți fac asta. Cred că de fapt Chris își duce viața în biroul lui, așa că nu poți să concurezi cu el. Omul ăsta nu e normal”, spuse ea tare, bătând la ușa biroului lui și invitând-o pe Holly înăuntru”.

„Cine nu-i normal?”, întrebă sever Chris, ridicându-se din scaun și întinzându-se.

„Tu”, zâmbi Alice și închise ușa în urma ei.

„Vezi cum mă tratează personalul?”, spuse Chris, întinzând mâna pentru a o saluta pe Holly. Strângerea lui de mână era din nou caldă și primitoare, iar Holly se simți imediat în largul ei în atmosfera aceasta din firmă.

„Vă mulțumesc pentru că m-ați angajat, domnule Feeney”, spuse Holly cu sinceritate în glas.

„Poți să-mi spui Chris și nu e nevoie să-mi mulțumești. Așa, acum te rog să mă urmezi ca să-ți prezint un pic locul

ăsta”. O conduse în hol. Pereții erau acoperiți cu tablouri înrămate reprezentând copertile fiecărei reviste X care fusese publicată în ultimii douăzeci de ani.

„Nu ai prea multe de văzut. Aici e biroul furnicuțelor”. Deschise o ușă și Holly aruncă o privire în biroul uriaș. Înăuntru erau cam zece birouri, iar camera era plină de oameni care stăteau în fața calculatoarelor vorbind la telefon. Aceștia ridicară privirea și făcură un gest cu mâna. Holly le surâse, amintindu-și cât era de importantă prima impresie. „Aceștia sunt minunații jurnaliști care mă ajută să-mi plătesc facturile”, explică Chris. „El e John-Paul, redactorul de modă, Mary, responsabilă cu rețetele și Brian, Sean, Gordon, Aishling și Tracey”. El râse iar unul dintre ei ridică degetele către Chris, continuând să vorbească la telefon.

„Restul jurnaliștilor sunt corespondenți, așa că n-ai să-i vezi prea mult stând pe la birou”, explică Chris, conducând-o în camera alăturată. „Aici se ascund specialiștii noștri în calculatoare. Ei sunt Dermot și Wayne care se ocupă de layout și design, așa că vei colabora cu ei, și îți vor spune ce reclame trebuie inserate și unde. Băieți, ea este Holly”.

„Bună, Holly”. Amândoi se ridicară și îi strânsură mâna, apoi continuară să lucreze la calculator.

„I-am dresat bine”, remarcă Chris și ieșiră înapoi în hol. „Acolo jos e sala de ședințe. Avem întâlniri în fiecare dimineață la opt patruzeci și cinci.”

Holly dădea din cap la tot ceea ce i se spunea, încercând să țină minte numele.

„Pe scări în jos sunt toaletele, iar acum o să-ți arăt biroul în care ai să lucrezi tu.

Se întoarseră pe drumul pe care veniseră, iar Holly se uită din nou pe pereți, simțindu-se încântată. Nu semăna deloc cu ceea ce trăise ea până acum.

„Aici e biroul tău”, zise el, deschizând o ușă și lăsând-o pe ea să intre prima.

Holly nu mai contenea zâmbind, privind în jurul ei prin cămăruță. Nu avusese niciodată până acum biroul ei. Era mare doar atât cât să încapă un birou de lucru și un dulap de acte, dar era al ei. Pe birou era un calculator și teancuri întregi de dosare. În fața biroului era o etajeră care gemea de cărți, dar și de mai multe dosare și grămezi de reviste vechi. Uriașa fereastră georgiană acoperea practic tot peretele din spatele biroului ei și, cu toate că afară era frig și bătea vântul, camera era plăcută și aerisită. Îi făcea plăcere să-și imagineze că va lucra acolo.

„E perfect”, îi spuse ea lui Chris, punându-și servieta pe birou și privind în jur.

„Așa”, spuse Chris. „Ultimul tip care a lucrat aici era extrem de organizat și în toate dosarele acelea vei găsi explicații foarte clare în legătură cu ceea ce vei avea de făcut. Dacă ai probleme, sau vrei să-mi pui întrebări despre orice, poți să vii să mă întrebi. Sunt chiar alături”. El ciocăni în peretele care despărțea birourile lor.

„Să știi că nu aștept miracole de la tine, pentru că sunt conștient că ești nouă în domeniu, de aceea cred că vei pune multe întrebări. Următorul număr trebuie să iasă la data de întâi a lunii”.

Holly făcu ochii mari: avea două săptămâni ca să umple o revistă.

„Nu-ți face griji”, surâse el din nou. „Aș vrea să te concentrezi mai mult pe ediția din luna noiembrie. Familiarizează-te cu aspectul revistei. Păstrăm cam același stil în fiecare lună, așa că vei ști ce reclame trebuie să intre pe anumite pagini. Este mult de muncă pentru o singură persoană, dar dacă te organizezi cum trebuie lucrurile vor merge bine. Vorbește cu Dermot și Wayne, ei o să-ți arate care este formatul standard, și dacă ai ceva de făcut roag-o

pe Alice. Ea e aici ca să ajute pe toată lumea”. Chris termină de vorbit și privi în jur. „Cam asta ar fi tot. Ai întrebări?”

Holly clătină din cap. „Nu, cred că mi-ai spus totul”.

„Bun, atunci te las să-ți faci treaba”. Ieși încet din cameră, dar făcu o pauză înainte de a închide ușa. O urmărea privind satisfăcută în jurul ei. „Holly, te-am angajat pentru că pari o tânără foarte hotărâtă”.

Holly dădu din cap cu convingere, pentru a-l asigura că avusese dreptate.

„Recunosc un om care muncește și până acum nu m-am înșelat niciodată”. Îi zâmbi încurajator și închise ușa încet în urma lui. Holly se așeză imediat la noul ei birou, din noul ei serviciu, nerăbdătoare să se instaleze cât mai curând. Era un pic înspăimântată de noua sa viață. Acesta era cel mai impresionant serviciu pe care îl avusese, și după cum auzise, urma să fie extrem de ocupată, însă se bucura. Avea nevoie să-și țină mintea ocupată. Totuși n-avea cum să-și amintească toate numele pe care le auzise, așa că scoase agenda și stiloul și începu să le scrie pe cele pe care le știa. Deschise dosarele și se apucă să lucreze.

Fu atât de prinsă de ceea ce citea, încât după un timp, realizează că lucrase și în pauza de prânz. După cum se auzea pe afară, nimeni altcineva din birouri nu se mișcase de acolo. La celelalte servicii, Holly se oprea din lucru cu cel puțin jumătate de oră înainte de pauză ca să se gândească la ce o să mănânce. Apoi pleca cu cincisprezece minute mai devreme și se întorcea cu un sfert de oră mai târziu, datorită „traficului”, deși mergea pe jos până la cafenea. Holly visa cu ochii deschiși majoritatea timpului, dădea telefoane în interes personal, în special în străinătate, pentru că nu trebuia să plătească convorbirea, și era prima care-și încasa salariul lunar, pe care de obicei îl cheltuia în primele două săptămâni.

Da, acum era cu totul altfel față de serviciile în care lucrase și aștepta cu nerăbdare fiecare minut petrecut acolo.

„Așadar, Ciara, ești sigură că ți-ai luat pașaportul?” o întrebă Elizabeth pe fiica ei pentru a treia oară de când plecaseră de acasă.

„Da, mamă”, oftă Ciara. „Ți-am mai spus de un milion de ori, e aici”.

„Arată-mi-l”, spuse Elizabeth, întorcându-se spre ea.

„Nu! N-am să ți-l arăt. Ar trebui să mă crezi pe cuvânt. Știi, nu mai sunt un copil”.

Declan pufni, iar Ciara îi dădu un ghiont între coaste. „Taci din gură”.

„Ciara, arată-i mamei pașaportul ca să se liniștească”, spuse obosită Holly.

„Bine”, cedă ea, ridicându-și poșeta. „E aici, uite mamă... nu, stai puțin, de fapt e aici... nu, poate l-am pus aici... o, la naiba!”

„O, Doamne, Ciara”, bombăni tatăl lui Holly, frânând și întorcând mașina.

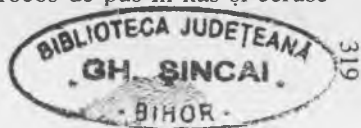
„Ce vrei?”, spuse ea, apărându-se. „L-am pus aici, tată. Cineva probabil că l-a luat de aici”, mormăi ea, golindu-și poșeta pe bancheta mașinii.

„Fir'ar să fie, Ciara”, se stropși Holly când o pereche de pantaloni scurți zburară prin fața ei.

„A, da' mai taci o dată”, bombăni din nou Ciara. „Nu va mai trebui să mă suportți prea mult”.

Toată lumea din mașină tăcu, realizând că așa era. Ciara pleca în Australia, Dumnezeu știa pentru câtă vreme, și iarăși urma să le fie dor de ea, așa nervoasă și zgomotoasă cum era.

Holly stătea înghesuită în spatele mașinii, lângă fereastră, alături de Declan și Ciara – tatăl ei îi dusese pe toți la aeroport ca să-și ia la revedere. Din nou. Richard îi dusese cu mașina pe Mathew și pe Jack (în ciuda protestelor acestuia din urmă) și probabil că ajunseseră deja la aeroport. Era a doua oară că se întorceau înapoi acasă, căci mai întâi Ciara își uitase inelul ei norocos de pus în nas și ceruse insistent să întoarcă mașina.

Ajunseră la aeroport la aproape o oră de când plecaseră prima oară de acasă, în loc să facă, așa cum era normal, douăzeci de minute.

„Doamne, ce v-a luat atâta?” se plânse Jack lui Holly când aceștia ajunseseră în sfârșit la aeroport, având niște fețe lungi. „M-ați lăsat să vorbesc singur cu Dick”.

„Hai, mai lasă-ne Jack”, sări Holly în apărarea acestuia. „Nu e chiar atât de rău”.

„O, ai schimbat tonul”, o necăji el, ironic.

„Nu, dar cânti tu alt cântec decât cel care trebuie”, îl repezi ea și se îndreptă spre Richard care stătea singur, privind lumea trecând încolo și încoace. Zâmbi spre el.

„Puiule, ai să ții mai mult legătura cu noi de data asta, nu-i așa?”, o rugă Elizabeth pe fiica ei în timp ce o îmbrățișa.

„Sigur că da, mamă. A, te rog să nu plângi, că o să mă apuce și pe mine”.

Holly simțea un nod în gât și se lupta să nu plângă. Ciara fusese o companie plăcută în ultimele câteva luni și reușise să o înveselească pe Holly, atunci când simțea că viața nu putea fi mai rea de-atât. Urma să-i fie dor de sora ei, dar înțelegea că trebuie să fie cu Mathew. Era un băiat de treabă și era fericită că ei doi se găsiseră unul pe celălalt.

„Să ai grijă de sora mea”. Holly se ridică pe vârfuri ca să-l îmbrățișeze pe uriașul Mathew.

„Nu fi îngrijorată, e pe mâini bune”, surâse el.

„Ai să ai grijă de ea, nu-i așa?”. Frank îl bătu pe spate, zâmbitor.

Mathew era suficient de inteligent pentru a-și da seama că asta era mai mult o avertizare decât o întrebare, așa că îi răspunse foarte convingător.

„Pa, Richard”, spuse Ciara, îmbrățișându-l din toată inima. „Stai departe de ticăloasa aia de Meredith. Ești mult prea bun pentru ea”.

Ciara se întoarse spre Declan. „Poți să vii oricând dorești, Dec, poate vrei să faci un film despre mine”, spuse ea serioasă, în timp ce-l îmbrățișa.

„Jack, ai grijă de sora mea cea mare”, spuse ea zâmbind, privind-o pe Holly. „Vai, ce dor o să-mi fie de tine”, adăugă ea tristă, strângând-o pe Holly în brațe.

„Și mie”. Lui Holly îi tremura vocea. Știa că pentru sora ei cel mai bine era să plece, dar ele două se apropiaseră foarte mult în ultimele câteva luni, așa că o parte din Holly dorea ca ea să rămână.

„Bun, acum plec, ca să nu vă mai văd așa amărâți și să mă faceți să plâng”, spuse ea, încercând să glumească.

„Să nu te mai dai cu frânghiile alea, Ciara. Sunt mult prea periculoase”, spuse Frank, cu o privire îngrijorată.

„Îi spune bungee jumping, tată!” râse Ciara, sărutându-și din nou părinții pe obraji. „N-ai grijă, sunt sigură că o să gădesc ceva mai periculos”, îl tachină ea.

Holly rămase în tăcere alături de familia ei, privind cum Ciara și Mathew se îndepărtau ținându-se de mână spre poarta de îmbarcare. Până și Declan avea lacrimi în ochi, deși spunea că-i curg ochii pentru că-i venea să strănute.

„Uită-te spre lumină, Declan”. Jack îl luă de după umeri pe fratele lui mai mic. „Se spune că asta te va ajuta să strănuți”.

Declan ridică privirile spre lumină, evitând să se uite cum sora lui preferată pleca. Frank o ținea aproape pe soția lui, în timp ce ea făcea cu mâna, iar lacrimile i se prelingeau pe obraji.

Începură cu toții să râdă, când alarma începu să piuie când Ciara trecu prin scannerul de securitate al aeroportului și i se spuse să-și golească poșeta, urmând apoi o mică agitație.

„Ca de fiecare dată”, râse Jack. „Mă mir cum o mai lasă să intre în țară”.

Făcură cu toții cu mâna când Ciara și Mathew pleacă și părul ei roz dispăru în mulțime.

„Așa”, spuse Elizabeth ștergându-și lacrimile de pe obraz, „Ce-ați zice voi, copiii, să ne întoarcem cu toții acasă și să luăm masa?”

Fură cu toții de acord, văzând ce mârșită era mama lor.

„O să te las să mergi cu Richard de data asta”, spuse Jack către Holly făcând pe istețul și dispărând cu restul familiei, lăsându-i pe Richard și pe Holly ușor în urmă.

„Și cum a fost prima ta săptămână la serviciu, draga mea?”, o întrebă Elizabeth pe Holly, în timp ce stăteau cu toții la masă.

„O, îmi place la nebunie, mamă”, spuse Holly, cu ochii strălucind. „Este mult mai interesant și mai provocator decât orice alt serviciu pe care l-am avut, și tot personalul e atât de prietenos. E o atmosferă extraordinară acolo”.

„Asta contează cel mai mult, nu-i așa?” spuse Frank, încântat. „Cum e șeful tău?”

„A, e un scump. Seamănă atât de mult cu tine, tată. Îmi vine să-l îmbrățișez și să-l pup de fiecare dată când îl văd”.

„Asta seamănă a hărțuire sexuală la locul de muncă”, glumi Declan, iar Jack râse pe înfundate.

Holly se uită urât spre frații ei.

„Mai faci vreun film anul ăsta, Declan?”, întrebă Jack.

„Da, despre cei fără adăpost”, spuse el cu gura plină.

„Declan,” spuse Elizabeth făcând o grimasă, „nu vorbi cu gura plină”.

„Scuze”, zise Declan și scuipă ce avea în gură pe masă.

Jack izbucni în râs, în timp ce restul familiei întoarse privirea dezgustată.

„Ce spuneai că ai să faci, fiule?” întrebă Frank, încercând să evite o ceartă în familie.

322 „Fac un film documentar pentru colegiu despre cei fără adăpost”.

„Foarte bine”, răspuse el, retrăgându-se din nou în cochilia lui.

„Și de data asta ce membru al familiei o să-ți servească drept subiect? Richard?”, întrebă ironic Jack.

Holly trânti pe masă cuțitul și furculița.

„N-ai fost amuzant, omule”, spuse Declan serios, spre surprinderea lui Holly.

„Doamne, ce aveți de sunteți așa sensibili cu toții zilele astea?”, întrebă Jack făcând ochii roată.

„N-a fost amuzant, Jack”, rosti severă Elizabeth.

„Da' ce-a spus?”, o întrebă Frank pe soția lui, ieșind din transă.

Elizabeth dădu din mână ca și când n-ar fi contat, așa că el înțelese că nu trebuia să mai pună alte întrebări.

Holly se uita la Richard care stătea în capătul mesei mâncând tăcut. Inima ei bătu mai repede pentru el. Nu merita asta și fie Jack fusese mai crud decât de obicei, fie așa era el în mod obișnuit, iar Holly trebuie să fi fost o proastă să fi considerat amuzant până atunci.

„Îmi pare rău, Richard, glumeam doar”, spuse Jack.

„E în ordine, Jack”.

„Ți-ai găsit ceva de lucru?”

„Nu, nu încă”.

„Ce păcat”, spuse el sec, iar Holly îl fixă cu privirea. În definitiv, care naiba era problema lui?

„Of, Jack”, oftă Holly, în timp ce tăia pieptul de pui, „trebuie să te maturizezi, să știi”.

Jack își termină berea și se uită lung la ea.

Elizabeth își luă calmă tacâmurile și farfuria de pe masă și, fără să spună nici un cuvânt, plecă în camera de zi, unde deschise televizorul și își luă liniștită masa.

„Micuții ei spiriduși” n-o mai făceau deloc să râdă.

Capitolul treizeci și opt

Holly bătea darabana cu degetele pe birou privind pe fereastră. Săptămâna asta pur și simplu plutise de fericire la serviciu. Nu știa că era posibil să-ți placă atât de mult să muncești. Sărise fericită peste pauzele de masă și chiar stătuse peste program, și nu-i venea nici măcar să-i dea vreun pumn în nas vreunui coleg. Dar în definitiv lucra de doar trei săptămâni; mai era timp. La birou se dezvoltase o zeflema voioasă, iar ea auzea adesea cum oamenii strigau unii la alții din birourile lor. Atmosfera era plină de bună dispoziție și ei îi plăcea asta.

Îi plăcea sentimentul de a face parte dintr-o echipă; ca și cum munca ei ar fi avut o influență covârșitoare asupra produsului finit. Se gândea la Gerry în fiecare zi când era la serviciu. De fiecare dată când încheia un contract îi mulțumea în gând pentru că o propulsase în vârf. Desigur că mai avea și zile triste, când considera că nu merită să se dea jos din pat. Dar munca ei pasionantă îi dădea un imbold.

Auzi radioul în biroul lui Chris și surâse. La fix, în fiecare oră, fără excepție, el asculta știrile. Și toate știrile se strecurau în subconștientul lui Holly. Nu se mai simțise atât de inteligentă în viața ei.

„Hei!”, strigă Holly, bătând în perete. „Închide radioul ăla! Unii dintre noi încercă să lucreze!”

Îl auzi chicotind și zâmbi. Se întoarse la munca ei; un corespondent scrisese un articol despre cum străbătuse toată Irlanda încercând să găsească cea mai ieftină bere și era foarte amuzant. În partea de jos a paginii era un spațiu gol și tu?”

„Nu, mă gândeam doar că asta ar fi o întrebare interesantă, asta-i tot”, glumi ea. „Sigur că lucrez aici!”

„O, desigur, uitasem. Asta-i revista care are birourile chiar după colț. Din cauza căreia tu treci pe-aici prin față în fiecare zi, dar nu intri niciodată. De ce nu vii niciodată la prânz?”, o tachină el. „Restaurantul meu nu e destul de bun pentru tine?”

„Toată lumea pe-aici ia masa la birou”, explică ea. „Deci ce crezi?”

„Cred că sunteți niște plicticoși”.

„Nu, vreau să spun ce crezi despre reclamă?”

„A, sigur, cred că e o idee bună”.

„Bun, atunci o să o pun în ediția din noiembrie. Vrei să o inserăm lunar?”

„Vrei să-mi spui te rog cât m-ar costa treaba asta?”, râse el.

Holly făcu un calcul și îi spuse suma.

„Hm... ”, reflectă el, „trebuie să mă mai gândesc la asta, dar sunt de acord pentru numărul din noiembrie”.

„Grozav! Ai să fii milionar după ce o să apară revista”.

„Așa să fie”, râse el. „Apropo, dăm o petrecere peste două săptămâni cu ocazia lansării unei băuturi noi. Vrei să te trec pe lista invitaților?”

„Da, ar fi minunat. Despre ce băutură este vorba?”

„Blue Rock. Este o băutură alcoolică nou apărută, care se pare că va avea un succes uriaș. Are un gust aiurea, dar va fi gratuită la petrecere, așa că o să fac eu cinste”.

„Uau, ce reclamă îi faci!”, râse ea. „La ce oră va fi?”.
Își scoase agenda, notându-și ora. „E perfect. O să vin direct de la serviciu”.

„În cazul ăsta să nu uiti să-ți aduci niște bikini asortați”.

„Să nu uit să-mi aduc *ce*?”

„Bikini”, râse el. „Lansarea are ca temă plaja”.

„Dar e aproape iarnă, țăcănitule”.

„Hei, n-a fost ideea mea. Sloganul este „Blue Rock, noua băutură tare a iernii”.

„Îmih, jalnic”.

„Și murdar. O să aducem nisip și o să-l împrăștiem peste tot pe jos, după care va urma un coșmar ca să-l curățăm. Bun, acum mă întorc la treabă. Astăzi a fost o zi teribil de aglomerată”.

„Mulțumesc, Daniel. Mai gândește-te cum vrei să sune reclama și dă-mi un semn”.

„Așa am să fac”.

Ea se ridică de pe scaun și se duse la Chris, în biroul alăturat, trecându-i ceva prin minte.

„Ai terminat cu dansul în birou?” chicoti el.

„Da, a devenit o obișnuință. Am venit să te-nvăț și pe tine”, glumi ea.

„Care e problema?” întrebă el.

„Nici o problemă; mi-a venit o idee”.

„Ia loc, te rog.” El arătă spre scaunul din fața lui. Trecuseră de-abia trei săptămâni de când Holly stătuse acolo la interviu, iar acum deja îi prezenta șefului ideile ei. Ciudat cum se schimba viața atât de repede – dar învățase deja acest lucru...

„Ce idee?”

„Știi restaurantul Hogan's de după colț?”

Chris făcu un semn din cap că da.

„Tocmai am vorbit cu proprietarul și o să insereze o reclamă în revistă”.

„Grozav, dar sper că n-o să vii să-mi spui de câte ori găsești o reclamă, că altfel am putea să stăm un an de zile”.

Holly dădu ochii peste cap. „Nu asta am vrut să-ți spun, Chris. Mi-a spus că o să dea o petrecere pentru lansarea unei noi băuturi, Blue Rock, de marți într-o săptămână. Tema este plaja și tot personalul va purta bikini”.

„Toamna?” ridică el din sprâncene.

„Se pare că e noua băutură tare a iernii”.

El rostogoli ochii. „Jalnic”.

Holly zâmbi. „Așa i-am spus și eu. În orice caz, mă gândeam că ar fi interesant să facem un articol. Știu că ar trebui să spunem toate ideile într-o ședință, dar evenimentul va avea loc destul de curând”.

„Înțeleg. E o idee grozavă, Holly. O să pun unul din băieți să se ocupe de asta”.

Holly surâse și se ridică de pe scaun. „Apropo, ai rezolvat problema cu grădina?”

Chris se încruntă. „Au venit vreo zece oameni să vadă despre ce e vorba. Mi-au zis că o să coste vreo șase mii ca s-o facă”.

„Asta înseamnă o grămadă de bani”.

„Ce să-i faci, e o grădină mare. E mult de muncă”.

„Care a fost cea mai ieftină ofertă?”

„Cinci mii jumate, de ce?”

„Fratele meu poate să o facă pentru cinci mii”, se trezi ea vorbind.

„Cinci?” ochii lui aproape că îi ieșiseră din orbite. „Se pricepe?”

„Ți-amintești când am spus că grădina mea era o junglă?”

El încuviință.

„Acum nu mai este. A făcut o treabă foarte bună, problema este că lucrează singur, așa că s-ar putea să dureze mai mult”.

„La banii ăștia nu-mi pasă cât durează. Ai cumva cartea lui de vizită?”

„Ăă... da, stai o clipă, ți-o aduc imediat”. Șterpeli un carton care arăta cam ca o carte de vizită impresionantă de pe biroul lui Alice, imprimă numele lui Richard și numărul telefonului mobil într-un mod cât mai elegant și tăie cartorul sub forma unui mic dreptunghi.

„E grozav”, spuse Chris, citindu-l. „Îl sun chiar acum”.

„Nu, nu”, spuse iute Holly, „O să-l prinzi mai ușor la începutul săptămânii. Acum are de lucru până peste cap”.

„Bine, așa am să fac. Mulțumesc, Holly”. Ea se îndreptă spre ușă, dar se opri căci el o strigă. „Apropo, cum scrii?”

„A fost una dintre materiile studiate la școală”.

Chris râse. „Ai rămas tot la nivelul ăla?”

„Sunt sigură că aș putea cumpăra un tezaur de cuvinte”.

„Bine, pentru că aș vrea să scrii tu articolul cu lansarea băuturii ăleia”.

„Da?”

„N-am putut să conving pe nimeni altcineva – în seara aia au deja evenimente la care sunt invitați și cum eu nu pot să merg trebuie să mă bazez pe tine... o să trimit un fotograf cu tine să ia câteva instantanee cu nisipul și bikinii”, zâmbi el malițios

„A... bine”. Lui Holly începuse să-i bată inima mai tare.

„Cum sună opt sute de cuvinte?”

Imposibil, gândi ea. După câte știa, avea doar cincizeci de cuvinte în vocabular. „Nici o problemă”, spuse încrezătoare și ieși pe ușă.

La dracu', la dracu', la dracu', se gândi ea; cum naiba urma să se descurce cu asta? Nici măcar nu știa să scrie corect.

Ridică receptorul, apăsând butonul pentru repetarea numărului.

„Hogan's.”

„Cu Daniel Connelly, vă rog.”

„Un moment.”

„Nu mă puneți să...!”

Începu Greensleves.

„Aștept”, termină ea propoziția.

„Alo?”

„Daniel, eu sunt”, răspunse ea repede.

„Oare o să mă lași vreodată în pace?”, o tachină el.

„Nu, am nevoie de ajutor.”

„Știu asta, dar eu nu am calificarea necesară”, râse el.

„Nu serios, i-am spus redactorului șef despre ideea cu lansarea băuturii și el vrea să facem un articol.”

„Minunat. Înseamnă că poți să uiți de reclamă!” râse el.

„Nu, nu e minunat. Vrea să-l scriu *eu*.”

„Asta-i o veste bună, Holly.”

„Ba deloc, nu știu să scriu”, spuse ea cuprinsă de panică.

„Serios? Asta era una dintre materiile principale pe vremea când eram eu elev.”

„O, Daniel te rog, fii serios măcar o clipă...”

„Bine, ce vrei să fac?”

„Trebuie să-mi spui absolut tot ce știi despre această băutură și despre lansare, astfel ca eu să încep să scriu articolul de pe acum acum și să am câteva zile la dispoziție să lucrez la el.”

„Da, imediat domnule”, strigă el, îndepărtând receptorul de ureche. „Uite ce e, Holly trebuie să mă întorc la lucru acum.

„Te rog”, se văicări ea.

„A, ascultă, la ce oră termini serviciul?”

„Șase”. Ea încrucișă degetele, rugându-se ca el să o ajute.

„Ce-ai zice să treci pe aici în jur de șase și eu o să-ți spun despre ce e vorba în timp ce o să mergem undeva să mâncăm?”

„A, mulțumesc atât de mult, Daniel”. Țopăi prin birou încântată. „Ești un geniu!”

Închise telefonul veselă și respiră ușurată. Poate că avea o șansă să facă până la urmă articolul ăla și să reușească să-și păstreze și postul. Apoi îngheță, în timp ce derulă în minte conversația pe care o purtase.

Oare tocmai fusese de acord să-și dea întâlnire cu Daniel?

Capitolul treizeci și nouă

În ultima ei oră de program, Holly nu se mai putea concentra; se tot uita la ceas, dorind ca timpul să treacă mai greu. De data asta se întâmpla contrariul. De ce nu trecea timpul la fel de repede atunci când aștepta să deschidă mesajele de la Gerry? Îi era groază de cina cu Daniel.

La ora șase fix o auzi pe Alice închizând calculatorul și coborând cu zgomot scările de lemn – spre libertate. Holly zâmbi, amintindu-și cum făcea și ea altă dată același lucru. Dar totul era altfel atunci când aveai un soț frumos la care să te întorci acasă. Dacă l-ar fi avut încă pe Gerry, s-ar fi luat la întrecere cu Alice care să iasă prima pe ușă.

Ascultă un timp cum și ceilalți își strângeau lucrurile și se rugă să apară Chris și să-i umple biroul cu multe acte, ca să trebuiască să stea până târziu și să fie nevoită să anuleze cina cu Daniel. Ea și Daniel ieșiseră împreună de un milion de ori, așa că de ce își făcea griji acum? Erau cei doi ‘prieteni singuratici’ și de fiecare dată când cineva dădea o petrecere sau punea la cale o ieșire în oraș, ei doi erau mereu invitați împreună, pentru a-și ține companie, ca și cum n-ar fi fost în stare să vorbească cu alte cupluri la masă. Se părea că oamenii simțeau că dacă îl invitau pe Daniel, automat trebuia să o invite și pe Holly. Și deși

petrecuseră cele mai multe seri monopolizându-se unul pe celălalt, fuseseră întotdeauna înconjurați de alții. Dar ceva se petrecea în subconștientul lui Holly. Era ceva în vocea lui care o îngrijora, iar mai devreme, când vorbiseră la telefon, se întâmplase ceva cu stomacul ei, ceva care o făcuse să nu se simtă în largul ei pentru că mergea să-l întâlnească. Se simți atât de vinovată și de rușinată pentru că ieșea în seara asta cu el încât încercă să se convingă că era doar o întâlnire de afaceri. De fapt, cu cât se gândea mai mult, cu atât realiza că era chiar asta. Zâmbi, gândindu-se că devenise și ea unul din oamenii aceia care discutau afaceri la masă. De obicei, singurul lucru pe care îl discuta la masă cu Sharon și Denise erau bărbații și viața în general – discuții de fete.

Închise calculatorul și își strânse lucrurile în servietă. Făcea totul lent, ca și cum asta ar fi împiedicat-o să ia masa cu Daniel. Se plesni peste frunte... era o masă *de afaceri*.

„Ei, nu merită să-ți bați capul cu toate”, chicoti Alice din ușa lui Holly.

Holly tresări speriată. „Isuse, Alice nu te-am observat.”

„Totul e în regulă?”

„Mda”, spuse ea neconvincător. „Trebuie să fac ceva ce chiar nu vreau să fac. Dar pe care aș vrea să-l fac, ceea ce mă face să nu vreau să-l fac, cu atât mai mult cu cât mi se pare incorect, chiar dacă e corect. Înțelegi?”

Alice o privea făcând ochii mari.

„Credeam că numai eu stau să analizez așa lucrurile.”

„A, nu mă băga în seamă”, se învioră Holly, „înebunesc pur și simplu.”

„Ni se întâmplă și celor mai buni dintre noi”, zâmbi Alice.

„De ce te-ai întors aici?” întrebă Holly, amintindu-și că își auzise colega plecând mai devreme. „Oare libertatea nu te mai atrage?”

„Ba da”, spuse Alice dându-și ochii peste cap, „dar am uitat că aveam o ședință la șase.”

„Ahaa...”. Holly era dezamăgită. Nimeni nu-i spusese nimic de vreo ședință astăzi, ceea ce nu era neobișnuit, pentru că ei nu i se cerea să fie ca toți ceilalți. Dar era neobișnuit ca Alice să ia parte la o ședință la care Holly să nu fi fost invitată.

„Este despre ceva interesant?” Holly era curioasă să obțină informații, încercând să nu pară prea interesată, în timp ce își făcea de lucru prin birou.

„Este ședința de astrologie.”

„Ședința de astrologie?”

„Da, o ținem lunar.”

„Ar trebui să iau și eu parte sau nu se poate dacă n-am fost invitată?” Ea încerca să-și ascundă amărăciunea, fără succes însă, spre jena ei.

Alice râse. „Sigur că ești binevenită, Holly. Chiar venisem să te invit, de aceea stau la ușa biroului tău.”

Holly lăsă servieta jos, simțindu-se ca o proastă și o urmă pe Alice în sala de ședințe, unde toată lumea stătea și aștepta.

„Aceasta este prima ședință de astrologie a lui Holly, așa că haideți să-i urăm cu toții bun venit”, spuse Alice.

Holly luă loc, în timp ce toți o aplaudară pe noua lor colegă de ședință.

Chris își îndreptă privirile spre Holly. „Holly vreau doar să știi de la început că nu am absolut nimic de a face cu acest nonsens și că îți cer scuze pentru că ai fost atrasă în asta.”

„O, da' mai taci din gură, Chris”, îl repezi Tracey pe șeful ei, luând loc în capul mesei, ținând în mână o agendă și un stilou. „Bun, cine vrea să fie primul luna asta?”

„Haideți s-o lăsăm pe Holly să fie prima” spuse Alice, generoasă.

Holly privi în jur complet nedumerită. „Dar habar n-am despre ce e vorba.”

„Păi spune-ne, ce zodie ești?” întrebă Tracey.

„Taur.”

„A, grozav”, spuse Tracey veselă. „N-am mai avut un Taur până acum. Bun, ești căsătorită sau te vezi cu cineva sau ești singură, sau ceva?”

Holly roși căci Brian îi făcu cu ochiul, iar Chris îi zâmbi încurajator. Era singurul din încăperea care știa despre Gerry. Holly își dădu seama că, de la moartea lui Gerry, era prima oară când trebuia să răspundă la această întrebare și nu prea știa ce să spună. „Ăă... nu, nu mă întâlnesc cu nimeni dar...”

„Atunci e bine”, zise Tracey începând să citească. „Luna asta Taurul va căuta pe cineva înalt și brunet și frumos...” ea dădu din umeri și ridică privirile. „E cineva?”

„Pentru că el va avea un mare impact asupra viitorului ei”, o completă Alice.

Brian îi făcu iarăși cu ochiul, găsind foarte amuzant faptul că era și el înalt și brunet, dar era evident orb dacă își închipuia că era și frumos. Holly ridică din umeri, iar el privi în altă direcție.

„Așa, treaba cu cariera e ușoară”, continuă Tracey. „Taurul va fi ocupat și mulțumit de o nouă sarcină care îi stă în față. Ziua norocoasă va fi...” se gândi o clipă, „marți, iar culoarea norocoasă... albastru”, se hotărî ea, privind culoarea topului lui Holly. „Așa, cine urmează?”

„Stai un pic, ăsta e horoscopul meu de luna viitoare?”, o întrerupse Holly șocată.

Toată lumea de la masă izbucni în râs. „Ți-am spulberat visele?” o tachină Gordon.

„Complet”, spuse ea încă uluită. „Îmi place să-mi citesc horoscopul. Vă rog să-mi spuneți că nu toate revistele fac asta”, stăruia ea.

Chris dădu din cap. „Nu toate revistele procedează așa, Holly. Unele dintre ele angajează persoane care au talent

să-l compună singure, fără a implica și restul biroului”. El o privi țintă pe Tracey.

„Ha-ha Chris”, spuse ea sec.

„Tracey, deci tu nu ești medium?” întrebă tristă Holly.

Tracey dădu din cap că nu. „Nu sunt medium, dar mă pricep foarte bine să dau sfaturi cititorilor la rubrica „Curierul inimii” și să rezolv cuvinte încrucișate, mulțumesc foarte mult”. Trase cu coada ochiului la Chris, iar el șopti cuvântul ‘uau’ către ea.

„A, m-ai distrus complet”. Holly spusese asta râzând, dar se lăsă pe spate în scaunul ei, dezumflată.

„Chris urmezi tu. Luna asta Gemenii vor lucra foarte mult, nu vor părăsi biroul și vor mânca tot timpul mâncare nesănătoasă. Trebuie să-și găsească un echilibru în viețile lor”.

Chris dădu ochii peste cap. „În fiecare lună scrii asta, Tracey.”

„Păi, până nu-ți vei schimba stilul de viață, nici eu nu pot să schimb ce vor face Gemenii, nu-i așa ?

Parcurseră mai departe zodia fiecăruia și Tracey cedă cererilor lui Brian ca Leii să fie doriți de sexul opus toată luna și să câștige la loterie. Hmm... și te mai întrebai ce zodie e Brian. Holly se uită la ceas și realizează că întârziase nepermis de mult la întâlnirea ei de afaceri cu Daniel.

„O, îmi pare rău, trebuie să fug”, spuse ea, ridicându-se de la masă.

„Te așteaptă tipul înalt, brunet și frumos”, se amuză Alice. „Trimite-l la mine dacă nu-l vrei.”

Holly ieși afară și inima îi bătu cu putere, zărindu-l pe Daniel că îi iese în întâmpinare. Veniseră lunile reci de toamnă, așa că Daniel purta iar jacheta neagră din piele și o pereche de blue-jeanși. Părul lui negru îi stătea în neorânduială și îi crescuse o barbă țepoasă. Arăta de parcă atunci s-ar fi dat jos din pat.

„O, ți-am spus eu!” spuse încântată Tracey, care ieșise pe ușă după Holly, plecând apoi fericită pe drumul ei.

„Îmi pare atât de rău, Daniel”, se scuză ea. „Am fost într-o ședință și n-am putut să te sun”.

„Nu-ți face griji, sunt sigur că a fost ceva important”, zâmbi el, iar ea se simți imediat vinovată. Era Daniel, prietenul ei, nu cineva pe care trebuia să-l evite. Ce naiba se petrecea cu ea?

„Deci unde-ai vrea să mergi?” întrebă el.

„Ce-ai spune să mergem aici?” spuse Holly, uitându-se la cafeneaua de la parterul clădirii ei de birouri. Voia să meargă în cel mai puțin intim și mai obișnuit loc posibil.

Daniel strâmbă din nas. „Mi-e cam foame ca să mergem aici. N-am mâncat toată ziua”.

Merseră împreună mai departe pe când Holly îi arăta fiecare cafenea de pe drum, la care Daniel clătina din cap de fiecare dată. Până la urmă el se mulțumi cu un restaurant italianesc la care Holly nu se mai putea împotrivi. Nu pentru că ar fi vrut să meargă acolo, ci pentru că el spusese nu la fiecare dintre celelalte restaurante de pe drum.

Înăuntru era liniște, erau doar câteva mese ocupate de cupluri care se priveau îndrăgostiți în ochi, la lumina unei lumânări aprinse. Daniel își puse jacheta în cui, iar Holly stinse repede lumânarea de la masa lor când el nu se uita. Daniel purta o cămașă de un albastru intens, punând în evidență culoarea ochilor, făcându-i să pară mai luminoși în lumina slabă a restaurantului.

„Îți fac greață, nu-i așa?” râse Daniel, urmărind privirea lui Holly spre un cuplu aflat într-un colț mai îndepărtat al încăperii care se ținea de mâini peste masă.

„Nu, mă întristează.”

Daniel nu o auzi, căci era ocupat să studieze meniul. „Ce vrei să servești?”

„O să iau o salată Caesar.”

Daniel făcu o grimasă. „Voi femeile și salatele voastre. Nu ți-e foame?”

„Nu prea”. Ea dădu din cap, apoi roși căci stomacul îi ghiorăia cu putere.

„Cred că cineva acolo jos nu prea e de acord cu tine”, râse el. „Nu cred că mănânci vreodată, Holly Kennedy.”

Nu atunci când sunt cu tine, gândi ea. „Nu prea am poftă de mâncare, asta-i tot.”

„Păi am văzut iepuri care mănâncă mai mult decât tine”, râse el.

Holly încercă să controleze conversația, conducând-o pe un teritoriu sigur își ei petrecură seara vorbind despre petrecerea de lansare. Ea nu prea avea chef să discute despre sentimentele și gândurile fiecăruia dintre ei în seara asta; nici nu prea era sigură care sunt acelea. Daniel îi adusese cu amabilitate o copie a comunicatului de presă, astfel încât Holly putea să se uite pe el dinainte și să înceapă să scrie articolul cât mai curând. El îi dădu de asemenea o listă cu numerele de telefon ale oamenilor care lucrau la Blue Rock, astfel încât Holly să poată cita câteva păreri. O ajutase extrem de mult, dându-i sfaturi despre ce unghi să abordeze și cu cine să vorbească pentru mai multe informații. Părăsi restaurantul simțindu-se mai puțin panicată de gândul că va trebui să scrie un articol – totuși mai panicată neștiind de ce nu se simțea în largul ei în compania unui bărbat care voia doar să-i fie prieten. Lui Holly încă îi era foame căci mâncase doar câteva frunze de salată.

Ieși din restaurant pentru o gură de aer proaspăt în timp ce Daniel achita nota de plată. Era un bărbat extrem de generos, nu putea să nege asta, iar prietenia lui o bucura. Dar pur și simplu nu i se părea un lucru la locul lui să ia masa într-un restaurant intim cu altcineva în afară de Gerry.

Ea îngheță și încercă să-și ascundă chipul când zări un cuplu îndreptându-se spre ea, pe care chiar nu dorea să-l vadă. Se aplecă în față, prefăcându-se că-și leagă șireturile,

până când realizează că era încălțată cu ghetetele cu fermoar și sfârși jenată făcându-și de lucru cu tivul pantalonilor.

„Holly, tu ești?” auzi ea o voce familiară. Se uită în jos, spre cele două perechi de pantofi aflate în fața ei și ridică încet ochii, până când privirile li se întâlniră.

„A, bună ziua!” Încercă să pară surprinsă, în timp ce se mișca nervoasă de pe un picior pe altul.

„Ce mai faci?” întrebă femeia, îmbrățișând-o. „Ce cauți aici, afară, în frig?”

Holly se rugă ca Daniel să rămână înăuntru mai mult timp. „A, știți... am luat masa” zâmbi ea, arătând cu o mână tremurătoare restaurantul.

„O, noi tocmai voiam să intrăm”, spuse zâmbind bărbatul. Ce păcat că nu ne-am întâlnit, am fi putut mânca împreună.”

„Da, da, ce păcat...”

„Ai făcut bine, în orice caz”, spuse femeia bătând-o pe spate. „E bine să mai ieși în oraș și să faci diverse lucruri singură.”

„De fapt...” ea aruncă o privire spre ușă, rugându-se ca aceasta să nu se deschidă. „Da, e bine să mai faci asta...” , bătut în retragere.

„Aici erai!” Daniel râse, ieșind afară. „Credeam că m-ai părăsit”, spuse petrecându-și brațul în jurul taliei ei.

Holly îi zâmbi stânjenită și se întoarse cu fața la perechea de adineaori.

„Iertați-mă, nu v-am văzut”, zâmbi Daniel întorcându-se cu fața spre aceștia.

Cuplul îl privea împietrit.

„Ăă... Daniel, ei sunt Judith și Charles. Părinții lui Gerry.”

Capitolul patruzeci

Holly apăsa cu putere claxonul de la mașină și înjură șoferul din fața ei. Spumega de mânie. Era furioasă pe ea însăși pentru că fusese prinsă într-o asemenea situație. Era furioasă pe ea însăși pentru că avea sentimentul că fusese prinsă pe picior greșit, când de fapt nu era așa. Dar era și mai supărată pe ea pentru că simțea mai mult decât s-ar fi așteptat, pentru că îi plăcuse într-adevăr să fie în compania lui Daniel toată seara. Și n-ar fi trebuit să se simtă bine, fiindcă nu era corect așa, deși la momentul respectiv i se păruse corect...

Își ridică mâinile spre cap și își masă tâmplele. O dorea capul și stătea să analizeze lucrurile pe toate părțile, iar traficul ăsta aglomerat până acasă o înnebunea. Bietul Daniel, se gândi ea tristă. Părinții lui Gerry fuseseră atât de nepoliticoși cu el și terminaseră brusc conversația, intrând în restaurant și refuzând să dea ochii cu Holly. De ce a trebuit ca ei să o vadă singura dată când fusese și ea fericită? Ar fi putut să treacă pe la ea pe acasă în orice zi a săptămânii, să o vadă simțindu-se tristă și trăind o viață perfectă de văduvă îndurerată. Atunci ar fi fost mulțumiți. Dar n-o văzuseră, așa că acum credeau probabil că ea avea

o viață minunată fără fiul ei. Ei, să-i ia naiba, se gândi mânioasă, apăsând din nou claxonul. De ce oamenilor le lua întotdeauna cinci minute să plece de la semafor când se făcea verde?

Trebuie să aștepte la fiecare semafor întâlnit în cale deși tot ce voia era să ajungă acasă și să se descarce. Luă telefonul mobil și o apelă pe Sharon, știind că aceasta o va înțelege.

„Alo?”

„Bună, John, sunt Holly, aș putea să vorbesc cu Sharon?”

„Îmi pare rău Holly, dar a adormit. Aș trezi-o ca să vorbească cu tine, dar e pur și simplu epuizată...”

„Nu, nu e nevoie”, îl întrerupse ea. „O sun mâine.”

„E ceva important?” întrebă el îngrijorat.

„Nu”, răspunse ea încet. „Nu e nimic important.” Închise imediat telefonul și formă numărul lui Denise.

„Alo?” răspunse Denise chicotind.

„Bună”, zise Holly.

„Ești bine?” râse Denise din nou. „Tom, potolește-te!” șopti ea, iar Holly își dădu seama că sunase într-un moment nepotrivit.

„Da, sunt bine. Am sunat doar ca să stau de vorbă, dar după câte se pare ești ocupată”.

„Bine, atunci, te sun eu mâine, Hol”, se hlizi Denise din nou.

„Bine, la reve...” Holly nici măcar nu apucă să termine propoziția, căci Denise deja închisese.

Așteptă la semafor rămasă pe gânduri, până când claxoanele nervoase din spate o făcură să tresară și apăsă cu putere pe accelerație.

Se hotărî să meargă la casa părinților ei și să stea de vorbă cu Ciara, care ar fi înveselit-o cu siguranță. De abia când ajunsese în fața casei părintești își aminti că Ciara nu mai era acolo și ochii i se umplură de lacrimi. Încă o dată nu avea pe nimeni cu care să stea de vorbă.

Sună la sonerie și Declan deschise ușa.

„Ce-ai pățit?”

„Nimic”, spuse ea, auto-compătitor. „Unde e mama?”

„În bucătărie cu tata, stă de vorbă cu Richard. Ar trebui să-i lași un pic.”

„Bine, bine...”. „Tu ce făceai acum?”

„Mă uitam la ce am filmat astăzi.”

„E pentru documentarul despre cei fără adăpost?”

„Da, vrei să-l vezi?”

„Da”, îi zâmbi Holly cu recunoștință și se cuibări pe canapea. Trecuseră doar câteva minute de când începuse filmul și deja avea lacrimi în ochi, dar de data asta nu erau pentru ea însăși. Declan îi luase un interviu tulburător unui tip extraordinar care trăia pe străzile din Dublin. Realiză că erau oameni într-o situație mult mai rea decât ea și faptul că dăduse nas în nas cu părinții lui Gerry când Daniel ieșea din restaurant părea un lucru stupid și lipsit de importanță.

„Declan, e excelent,” rosti ea, ștergându-și ochii de lacrimi după ce se termină filmul.

„Mersi”, spuse el încet, scoțând caseta din video-player și băgând-o în geantă.

„Nu ești mulțumit de el?”

El ridică din umeri. „Când îți petreci ziua cu un astfel de om e greu să nu fii mulțumit de faptul că ceea ce are el de spus e *atât de rău*, încât îți iese un documentar excelent. Deci cu cât îi este lui mai rău, cu atât îmi va fi mai bine mie.”

Holly ascultă cu interes. „Nu, nu sunt de acord cu tine, Declan. Cred că faptul că tu îl filmezi va schimba ceva pentru el. Dacă și filmul ăsta va fi difuzat la fel de mult ca celălalt, înseamnă că ai făcut enorm. Oamenii îl vor vedea și vor dori să-l ajute.”

Declan ridică din umeri. „Poate. În orice caz, acum merg la culcare, sunt mort de oboseală.” Își luă geanta pe

umăr și o sărută pe frunte, ceea ce o emoționează pe Holly. Fratele ei se maturiza.

Holly aruncă o privire la ceasul de pe șemineu și observă că era aproape miezul nopții. Își luă poșeta și scoase plicul pe luna octombrie de la Gerry. Îi era groază de zilele când nu vor mai fi scrisori. Mai rămăseseră doar două după asta. Își trecu din nou degetele peste scris, în timp ce desfăcea plicul. Scoase cartonașul din plic și o floare uscată care fusese presată între două foi îi căzu în poale. Preferata ei, o mică și fragilă floarea-soarelui. Împreună cu ea îi căzu și o mică punguță. O studie curioasă și realizează că era un pachetel cu semințe de floarea soarelui. Mâinile îi tremurau când atinse petalele delicate ale florii, nedorind să o strivească între degete. Mesajul lui Gerry suna astfel:

O floarea-soarelui pentru floarea mea, ca să-ți lumineze zilele închise de octombrie pe care le urăști atât. Plantează câteva semințe și fii sigură că te așteaptă o vară caldă și luminoasă.

P.S. Te iubesc...

P.P.S. Vrei, te rog, să-i dai mesajul acesta lui John?

Holly ridică al doilea cartonaș care-i căzuse în poală și citi, printre lacrimi și râsete, cuvintele scrise.

Pentru John,

La mulți ani pentru cea de-a treizeci și doua aniversare!

Îmbătrânești, prietene, dar sper că o să ai multe, multe aniversări ale zilei de naștere. Ai grijă, bucură-te de viață, ai grijă de soția mea și de Sharon. Tu ești bărbatul acum!

Cu multă dragoste,

Prietenul tău,

Gerry.

Ți-am spus că o să-mi țin promisiunea...

Holly mai citi o dată și încă o dată fiecare cuvânt scris de Gerry. Se așază pe canapea gândindu-se – i se păru ei ore întregi – la cât de fericit va fi John să primească un mesaj de la prietenul lui. Se gândi cât de mult se schimbase viața ei în ultimele luni. Viața profesională i se îmbunătățise în mod evident, și era mândră de ceea ce făcea la serviciu. Îi plăcea sentimentul de satisfacție pe care îl avea în fiecare zi când închidea calculatorul și pleca de la birou. Gerry o forțase să fie curajoasă; o încurajase să aibă un serviciu care însemna mai mult în viața ei decât un simplu cec pe care îl încasa. N-ar fi avut nevoie să caute acele lucruri în plus dacă Gerry ar fi fost încă acolo cu ea. Viața fără el era mai goală, dar îi lăsa mai mult spațiu pentru ea însăși. Cu toate astea, le-ar fi schimbat pe toate, doar ca să-l aibă pe Gerry înapoi.

Dar nici măcar nu se punea problema. Trebuia să înceapă să se gândească la ea și la viitorul ei. Pentru că nu era nimeni altcineva cu care să mai împartă responsabilitățile.

Își șterse lacrimile și se ridică de pe canapea. Simțea că a prins aripi. Bătu încet la ușa bucătăriei.

„Intră”, spuse Elizabeth.

Holly intră și se uită la părinții ei și la Richard, care stăteau la masă cu ceștile de ceai în mâini.

„A, bună iubito”, spuse mama ei bucuroasă, îmbrățișându-o și dându-i o sărutare. „Nu te-am auzit când ai venit.”

„Sunt aici de vreo oră. M-am uitat la filmul lui Declan.” Holly era radioasă și simțea că ar vrea să-i îmbrățișeze pe toți.

„E grozav, nu-i așa?” spuse Frank, ridicându-se să o întâmpine pe fiica lui mai mare.

Holly încuviință și se așază la masă alături de ei. „Ți-ai găsit ceva de lucru?” îl întrebă ea pe Richard.

Acesta clătină trist din cap, privind de parcă era gata să plângă.

„Eu am găsit”, surâse Holly.

El privi dezgustat că i s-a putut spune așa ceva. „Știu că ți-ai găsit.”

„Nu, Richard,” zise ea cu un zâmbet larg, „Ți-am găsit de lucru.”

El o privi surprins. „Ce-ai făcut?”

„M-ai auzit”, făcu ea o grimasă. „Șeful meu o să te sune mâine.”

Richard rămase mut de uimire. „O, Holly, e foarte frumos din partea ta, dar nu mă interesează publicitatea. Mă interesează doar știința.”

„Și grădinăritul”.

„Da, îmi place grădinăritul”, o privi el nedumerit.

„De aceea te sună șeful meu. Să te solicite să-i amenajezi grădina. I-am spus că o să o faci pentru cinci mii. Sper că ești de acord.” Holly îl privi zâmbind, în timp ce Richard căscase gura uimit.

Rămăsese fără cuvinte, așa că Holly continuă.

„Iar astea sunt cărțile tale de vizită”, spuse ea, înmânându-i un teanc de cărți de vizită pe care le tipărise în ziua aceea.

Richard și părinții lui luară cărțile de vizită, citindu-le în tăcere.

Deodată Richard începu să râdă, sări din scaun, o trase și pe Holly după el și dănuți cu ea prin bucătărie, în timp ce părinții lor îi priveau, scoțând chiote de bucurie.

„Apropo”, spuse Richard liniștindu-se și aruncând din nou o privire la cartea de vizită. „Nu ai scris corect grădinar. Nu e gărdinar, ci gră-di-nar”, silabisi el. „Sesizezi diferența?”

Holly se opri din dansat și oftă frustrată.

Capitolul patruzeci unu

„Gata, fetelor, asta-i ultima, vă promit!” strigă Denise, azvârlindu-și sutienul peste ușa de la cabina de probă.

Sharon și Holly oftară adânc și se prăbușiră din nou în scaune.

„Ai spus asta acum o oră,” se plânse Sharon, scoțându-și pantofii și masându-și gleznela umflată.

„Da, dar de data asta chiar așa e. Am o presimțire bună față de rochia asta”, spuse Denise încântată.

„Ai spus și asta acum o oră”, mormăi Holly, reze-mându-și capul de spătarul scaunului și închizând ochii.

„Să nu cumva să-mi adormi aici”, o avertiză Sharon pe Holly, iar ea deschise ochii imediat.

Fuseseră târâte prin toate prăvăliile cu rochii de nuntă din oraș, astfel că Sharon și Holly erau epuizate, iritate și sătule de atâta umblat. Toată încântarea, pe care o simțiseră pentru Denise și nunta ei, se risipise acum, după ce Denise probase rochie după rochie. Și dacă Holly mai auzea o dată schelălăielile enervante ale lui Denise îi venea...

„Ooo, îmi place!” spuse Denise cu voce pițigăiată.

„Îți propun ceva”, îi șopti Sharon lui Holly. „Chiar dacă iese de acolo arătând ca o bezea care a stat pe o pompă de bicicletă, o să-i spunem că arată minunat.”

Holly chicoti. „Sharon, nu putem face asta!”

„Stați așa să mă vedeți!” se pițigăi din nou Denise.

„De fapt, dacă mă gândesc mai bine...” Holly se uită la Sharon deznădăjduită.

„Sunteți gata?”

„Da”, oftă Sharon fără pic de entuziasm.

„Ta-da!” ieși ea din cabina de probă, iar Holly făcu ochii mari.

„A, vă stă atât de bine”, izbucni vânzătoarea, care o urmase.

Holly privi șovăitoare chipul lui Sharon și încercă să nu râdă; arăta de parcă în aer ar fi plutit un miros urât.

„O, termină!” se văicări Denise. „Nu mă ajuți deloc! Ți-a plăcut fiecare rochie.”

Sharon dădu ochii peste cap șoptind „Denise n-a auzit de un lucru numit comision?”

„Ce tot șușotiți acolo?” întrebă Denise.

„Despre cât de bine îți stă.”

Holly se încruntă la Sharon.

„A, vă place?” se pițigăi din nou Denise, iar Holly se cutremură.

„Da”, zise Sharon fără convingere.

„Ești sigură?”

„Da.”

„Crezi că Tom va fi fericit când se va afla la altar și mă va vedea mergând spre el?” Denise chiar făcu câțiva pași, pentru ca fetele să-și imagineze.

„Da”, repetă Sharon.

„Dar ești sigură?”

„Da.”

„Crezi că face banii?”

„Da.”

„Chiar?”

„Da.”

„Mi-ar sta mai bine dacă aş fi bronzată, nu?”

„Da.”

„Dar nu cumva îmi face fundul să arate mai mare?”

„Da.”

Holly o privi pe Sharon surprinsă, dându-şi seama că nici măcar nu mai asculta întrebările.

„Dar eşti sigură?” continuă Denise, care era evident neatentă la răspunsuri.

„Da.”

„Deci să o cumpăr?”

Holly se aştepta ca vânzătoarea să sară în sus de bucurie, strigând „Daaaa!” dar aceasta reuşi să se stăpânească.

„Nu!” o întrerupse Holly înainte ca Sharon să spună din nou da.

„Nu?” întrebă Denise.

„Nu”, confirmă Holly.

„Nu-ţi place?”

„Nu.”

„Este din cauză că mă face grasă?”

„Nu.”

„Nu crezi că o să-i placă lui Tom ?”

„Nu.”

„Totuşi crezi că face banii?”

„Nu.”

„Oo.” Ea se întoarse spre Sharon. „Eşti de acord cu Holly?”

„Da.”

Vânzătoarea dădu ochii peste cap şi abordă o altă clientă, sperând că va avea mai mult noroc.

„Bine, am încredere în voi două”, spuse Denise aruncând o ultimă privire în oglindă. „Să fiu sinceră, nu-mi plăcea nici mie prea mult.”

Sharon oftă şi îşi puse din nou pantofii în picioare. „Denise, ai spus că asta e ultima rochie. Hai să mergem să luăm ceva de mâncare înainte să cad moartă.”

„Nu, am vrut să spun că asta a fost ultima rochie pe care o voi proba în acest magazin. Mai sunt încă multe altele în care să mergem.”

„În nici un caz!” protestă Holly. „Denise, mor de foame și în clipa asta toate rochiile încep să arate la fel pentru mine. Am nevoie de o pauză.”

„Holly, dar e nunta mea!”

„Da și...” Holly încercă să se gândească la o scuză, „...Sharon e însărcinată.”

„OK, în regulă, atunci mergem să mâncăm ceva”, spuse dezamăgită Denise și intră din nou în cabina de probă.

Sharon o înghionti pe Holly. „Hei, să știi că nu sunt bolnavă, doar gravidă.”

„E singurul lucru care mi-a trecut prin cap”, spuse Holly ostentiv.

Toate trei se îndreptară spre Bewley's Café și reușiră să-și ocupe locul obișnuit la fereastra care dădea în Grafton Street.

„Nu pot să sufăr să merg la cumpărături sâmbăta”, se lamentă Holly, privind cum oamenii se ciocneau unul de celălalt și se îmbrânceau pe strada aglomerată.

„S-au dus zilele când făceam cumpărături la mijlocul săptămânii. Nu mai ești o femeie cu mult timp liber”, o tachinea Sharon, îndopându-se cu un sandviș uriaș.

„Știi, și sunt atât de obosită, dar simt că de data asta oboseala e justificată, nu ca atunci când stăteam până seara târziu, uitându-mă la televizor”, zise fericită Holly.

„Povestește-ne faza cu părinții lui Gerry”, spuse Sharon cu gura plină.

„A, da”, oftă Holly. „Au fost atât de nedreți cu bietul Daniel.”

„Mi-a părut rău că dormeam. Sunt sigură că dacă John ar fi știut despre ce e vorba, m-ar fi trezit”, se scuză Sharon.

„Nu spune prostii, nu a fost mare lucru. Așa mi s-a părut atunci.”

„Corect. Nu trebuie să-ți spună ei cu cine să-ți dai întâlnire și cu cine nu”, izbucni Sharon.

„Sharon, nu mi-am dat întâlnire cu el”, încercă Holly să pună lucrurile la punct. „N-am intenția să-mi dau întâlnire cu nimeni, cel puțin douăzeci de ani de-acum înainte. Aveam o cină de afaceri.”

„Ooo, cină de afaceri!” râseră Sharon și Denise.

„Asta a fost, dar în același timp a fost plăcut să fii în compania cuiva”, zâmbi Holly. „Și nu vreau să mă plâng de voi”, spuse ea repede, înainte ca ele să apuce să se apere. „Tot ce vreau să spun este că atunci când toți ceilalți sunt ocupați este drăguț să mai ai pe cineva cu care să stai la taclale. Mai ales să fii în compania unui bărbat, știți? Iar cu el mă înțeleg ușor și mă face să mă simt foarte liniștită. Asta-i tot.”

„Da, înțeleg”, încuviință Sharon. „Oricum, îți face bine să ieși și să mai întâlnești alți oameni.”

„Și ai mai aflat ceva despre el?” Denise se aplecă în față, dornică să mai afle vreo bârfă. „E un om care ascunde multe tenebre, Daniel ăsta.”

„Nu cred că are secrete”, spuse Holly descumpănită. „Mi-a povestit despre fata cu care a fost logodit. O chema Laura. Mi-a spus că a fost în armată, dar a plecat după patru ani...”

„Îmm, îmi plac oamenii în uniformă”, Denise se linsă pe buze.

„Și DJ-ii” adăugă Sharon.

„O și DJ-ii desigur”, se hlizi Denise.

„În orice caz, i-am spus părerea mea despre armată”, zâmbi Holly.

„N-ai făcut asta!” râse Sharon.

„Ce părere?” întrebă Denise.

„Și el ce-a spus?” Sharon o ignoră pe Denise.

„S-a amuzat.”

„Ce părere?” întrebă Denise din nou.

„Teoria lui Holly în privința armatei”, explică Sharon.

„Și care ar fi aceea?” întrebă Denise enervată.

„Că lupta pentru pace e ca și cum ai face sex pentru virginitate”.

Fetele izbucniră în râs.

„Da, dar poți să te distrezi ore-n șir încercând”, chicoti Denise.

„Deci voi n-ați reușit încă?” întrebă râzând Sharon.

„Nu, dar cum avem ocazia, cum încercăm, știi?” răspunse Denise și fetele se hliziră. „Mă bucur că te înțelegi bine cu el, Holly, pentru că o să dansezi cu el la nuntă.”

„De ce?”

„Deoarece tradiția cere ca, la nuntă, cavalerul de onoare să danseze cu domnișoara de onoare”. Ochii îi scânteiau.

Holly simți că nu mai are aer. „Vrei să fii domnișoara ta de onoare?”

Denise o aprobă entuziasmată. „Nu-ți face griji, am întrebat-o deja pe Sharon și nu se supără”, o asigură ea pe Holly.

„Aș fi încântată!” se înveseli Holly. „Dar Sharon, sigur nu te superi?”

„A, nu-ți face griji în privința mea, eu voi fi umflată ca un balon.”

„N-ai să fii umflată!” se înveseli Holly.

„Ba da, voi fi gravidă în opt luni. Va trebui să împrumut cortul din curtea lui Denise ca să mi-l pun ca rochie!”

„Aoleu, sper să nu intri în travaliu la nuntă,” făcu Denise ochii mari.

„Nu te-ngrijora, Denise, n-o să-ți umbresc ziua cea mai importantă din viața ta”, zâmbi Sharon. „Voi naște pe la sfârșitul lui ianuarie, deci peste alte câteva săptămâni.”

Denise păru ușurată.

„Apropo, am uitat să vă arăt fotografia bebelușului!” spuse entuziasmată Sharon, cotrobăind prin poșetă. Până la urmă scoase o mică fotografie de la ecografie.

„Unde e?” întrebă Denise încruntându-se.

„Acolo”. Sharon îi arată zona cu pricina.

„Oho! Ce băiat mare”, exclamă Denise, apropiind poza de față.

Sharon făcu o grimasă. „Denise, prostuțo, ăla e-un picior, încă nu știm sexul.”

„O”, roși Denise. „Felicitări Sharon, se pare că veți avea un mic extraterestru.”

„Termină Denise”, se amuză Holly, „cred că e o poză minunată.”

„Mă bucur că-ți place”, zâmbi Sharon uitându-se la Denise care încuviință din cap, „pentru că voiam să te întreb ceva”.

„Ce?” Holly o privea îngrijorată.

„Mie și lui John ne-ar plăcea să fii nașa copilului.”

Lui Holly i se tăie respirația de uimire pentru a doua oară în acea zi, iar ochii i se umplură de lacrimi.

„Ei, la mine n-ai plâns când te-am rugat să-mi fii domnișoară de onoare”, pufni Denise.

„Vai, Sharon, sunt onorată!” spuse Holly, îmbrățișându-și prietena. „Mulțumesc că te-ai gândit la mine!”

„Mulțumesc că ai fost de acord! John va fi atât de încântat!”

„A, să nu începeți să plângeți amândouă”, mormăi Denise, dar ele o ignorară și continuară să se strângă în brațe.

„Hei!” strigă Denise, făcându-le să se desprindă din îmbrățișare.

„Ce?!”

Denise arată pe fereastră. „Nu-mi vine să cred! N-am observat niciodată magazinul cu articole de nuntă de acolo! Hai, terminați-vă băuturile și mergem într-acolo”, spuse ea entuziasmată, în timp ce își plimba privirile entuziasmată de la o rochie la alta.

Sharon oftă și se prefăcu că leșină. „Nu pot, Denise, sunt gravidă...”

Capitolul patruzeci și doi

„Uite, Holly, mă gândeam la ceva,” i se adresă Alice lui Holly, în timp ce își reîmprospătau machiajul în toaletă, la serviciu.

„A, și nu doare?” o tachină Holly.

„Ha, ha”, răspuse ea sec. „Nu, sincer, mă gândeam la horoscopul de luna asta din revistă și cred că în mod straniu Tracey a nimerit-o de data asta.”

Holly își îndreaptă privirile spre ea. „Cum asta?”

Alice puse deoparte rujul și se întoarse spre Holly. „Păi mai întâi a spus despre tipul acela înalt, brunet și chipeș cu care te vezi...”

„Nu mă văd cu el, suntem doar prieteni”, explică Holly pentru a suta oară.

„Cum spui tu. Apoi a fost chestia aia cu...”

„Nu mă văd cu el”, repetă Holly.

„Mda, bine”, spuse Alice fără să-i dea crezare. „Atunci cu...”

Holly trânti portfardul. „Alice, *nu* mă văd cu Daniel.”

„Gata, gata”, se predă ea, ridicând mâinile, „am priceput! *Nu* te vezi cu el, dar te rog, nu mă mai întrerupe și ascultă!” Așteptă ca Holly să se liniștească. „Așa, următorul lucru pe care l-a spus a fost că ziua ta norocoasă e marți, care e chiar azi...”

„Alice, unde vrei să ajungi ?” spuse caustică Holly, în timp ce-și creiona buzele.

„Ascultă!”, rosti Alice, pierzându-și răbdarea, iar Holly tăcu. „Așadar, a mai spus că albastru e culoarea ta norocoasă. Deci astăzi e *marți*, ai fost invitată de un tip *înalt, brunet și chipeș* la lansarea băuturii Blue Rock.” Alice părea foarte încântată cum le pusese ea pe toate cap la cap.

„Și ce-i cu asta?” întrebă Holly, câtuși de puțin impresionată.

„E un semn.”

„Un semn că în ziua aceea purtam din întâmplare o cămașă de culoare albastră – și ăsta a fost motivul pentru care Tracey a ales acea culoare – cămașă pe care o purtam fiindcă toate celelalte erau murdare. Iar ziua a pus-o din capul ei, la întâmplare. Nu înseamnă *nimic*, Alice.”

Alice oftă. „Of, tu nu crezi nimic.”

„Păi dacă ar fi să cred teoria ta, așa încurcată cum e, înseamnă că Brian o să câștige la loterie și va deveni obiectul afecțiunii tuturor femeilor.”

Alice își mușcă buzele, plecându-și privirea.

„Ce e?”

„Păi, Brian a câștigat azi patru euro la un loz răzuibil.”

„Uraaa”, se înveseli Holly. „Ei, tot a rămas problema ca cel puțin o ființă umană să-l considere atrăgător.”

Alice tăcu.

„Acum ce mai e?” întrebă Holly.

„Nimic”. Alice strânse din umeri, surâzând.

„Să nu-mi spui !”, glăsui Holly șocată.

„Ce să nu-ți spun?” Alice se înroșise la față.

„Să nu-mi spui că-ți place de el!? Nu e posibil!”

Alice ridică din umeri. „E drăguț, asta-i tot.”

„A, nu!” Holly își acoperi fața cu mâinile. „Ai mers prea departe, doar ca să încerci să-mi demonstrezi ceva.”

„Nu încerc să-ți demonstrez nimic”, râse Alice.

„Ei nu pot să cred că-ți place de el!”

„Cui îi place de cine?” întrebă Tracey, intrând la toaletă. Alice scutură cu putere din cap către Holly, implorând-o să nu-i spună.

„A, nimic”, murmură Holly, privind-o pe Alice șocată. Cum putea să-i placă lui Alice de cel mai nesuferit dintre toți nesuferiții?

„Ați auzit că Brian a câștigat astăzi bani cu un loz răzuibil?” le întrebă Tracey din cabina de la toaletă.

„Chiar despre asta vorbeam”, râse Alice.

„Până la urmă, Holly, s-ar putea să am aptitudini de medium”, chicoti Tracey trăgând apa la toaletă.

Alice îi făcu cu ochiul lui Holly în oglindă, iar Holly făcu câțiva pași spre ieșire spunându-i „Haide Alice, ar fi bine să ne grăbim, altfel fotografia o să se înfurie.”

„Fotograful e deja aici”, explică Alice, dându-se cu rimel.

„Unde e?”

„E o ea.”

„Atunci ea unde e?”

„Ta-da!” rosti Alice, scoțând aparatul de fotografiat din poșetă.

„Tu ești fotograful?” se amuză Holly. „În cazul ăsta înseamnă că n-o să fiu eu singura care-și va pierde slujba după ce articolul ăsta va fi publicat”.

Holly și Alice încercau să-și facă loc prin aglomerația din Hogan's și urcară la etaj, în Club Diva. Holly oftă când se apropiară de ușă. Un grup de tineri musculoși, purtând doar slipuri, băteau într-un fel de tobe hawaiiene, pentru a întâmpina invitații. Câteva fete foarte slabe, ce purtau la rândul lor doar niște bikini anemici, le întâmpinară pe fete la ușă, atârându-le de gât ghirlande de flori multicolore.

„Parcă-aș fi în Hawaii” chicoti Alice, luând instantanee cu aparatul de fotografiat. „Doamne”, exclamă ea când intrară în club.

Holly recunoștea cu greu clubul, care fusese transformat complet. La intrare le întâmpină o cădere de apă. Apa albastră se scurgea de pe niște stânci, arătând ca o cascadă în miniatură.

„Ia te uită, Blue Rock!” râse Alice. „Foarte subtil.”

Holly surâse; halal simț de observație pentru un ziarist. Ea nici măcar nu se prinsese că apa era de fapt băutura în sine. Daniel nu-i spusese nimic despre asta, ceea ce însemna că trebuia să rescrie tot articolul, ca să i-l poată înmâna lui Chris a doua zi. Se uită în jur, după Denise și Tom și văzu cum aceasta se fotografia, ținând mâna în fața aparatului de filmat pentru a se fâli cu piatra strălucitoare a inelului de logodnă. Holly se amuză văzând că deveniseră un cuplu de vedete.

Tot personalul de la bar purta bikini și costume de baie și stăteau aliniați la intrare, purtând tăvi cu băutură albastră. Holly luă un pahar de pe tavă și sorbi, încercând să nu se strâmbe, dar când îi simți gustul dulce, observă un fotograf care-i făcea un instantaneu. Așa cum îi spusese Daniel, podeaua era plină de nisip, făcând să pară că erau la o petrecere pe plajă, iar fiecare masă era umbrită de câte o uriașă umbrelă de bambus. Scaunele de bar aveau formă de tobe, și în aer plutea un plăcut miros de carne la grătar. Lui Holly îi lăsă gura apă când zări chelnerii aducând la mese tăvi de carne făcută la grătar. Se îndreptă spre cea mai apropiată masă și mușcă cu poftă din kebab.

„A, deci totuși mănânci!”

Holly se trezi față-n față cu Daniel. Mestecă iute și înghiți ce avea în gură.

„Ăă, bună. N-am mâncat toată ziua, așa că mor de foame. Arată grozav totul”, rosti ea privind în jur, dornică să-i distragă atenția de la ea, care era cu gura plină de kebab.

„Da, a ieșit bine până la urmă”. Părea încântat. Daniel era ceva mai îmbrăcat decât personalul de la bar: purta niște blue-jeanși decolorați și o cămașă hawaiiană, cu flori mari roz și albastre. Era tot neras, iar Holly se gândi că ar

fi fost greu să-l săruți, având barba aceea țepoasă. Nu că ar fi vrut să-l sărute ea. Altcineva... Oare de ce o preocupa asta?

„Haide, Holly! Vreau să-ți fac o fotografie cu tipul ăsta înalt, brunet și chipeș”, strigă Alice, grăbindu-se spre ea cu aparatul de fotografiat.

Holly era stânjenită.

Daniel râse. „Ar trebui să-ți aduci prietenele aici mai des.”

„Nu e prietena mea,” se oțărî Holly, în timp ce poza lângă Daniel.

„Stai o clipă”, spuse Daniel, acoperind lentila aparatului. Luă un șervețel de pe masă și șterse grăsimea și sosul de pe fața lui Holly. La atingerea lui, Holly se înfioră și o căldură îi străbătu tot corpul. Se convinse pe ea însăși că asta se datora faptului că roșise.

„Acum e bine”, spuse el, cuprinzând-o cu un braț și zâmbind la cameră.

Apoi Alice se îndepărtă, continuând să facă instantanee în jur. Holly se întoarse spre Daniel. „Îmi cer scuze pentru seara trecută. Părinții lui Gerry te-au tratat foarte urât și îmi pare rău dacă te-au făcut să te simți jenat”.

„A, nu trebuie să-ți ceri scuze din nou, Holly, de fapt nu trebuie să-ți ceri scuze *deloc*. M-am simțit jenat pentru tine, Holly. N-ar trebui să-ți spună ei cu cine să te-ntâlnești și cu cine nu. În orice caz, dacă-ți faci griji pentru mine, n-ai de ce”, zâmbi el, punându-și mâinile pe umerii ei, ca și cum ar fi vrut să spună mai mult, dar chiar atunci cineva de la bar îl strigă, iar el se grăbi să vadă despre ce era vorba.

„Dar eu nu mă-ntâlnesc cu tine”, murmură Holly ca pentru sine. Dacă trebuia să-l convingă până și pe Daniel de acest lucru, avea cu siguranță o problemă. Spera că el nu considerase cina aceea mai mult decât ceea ce fusese de fapt. Totuși, de atunci, el o sunase zi de zi. Realiză că îi

aștepta cu nerăbdare telefoanele. Iar avea ceva la care să se gândească. Holly se îndreptă spre Denise care sorbea cu paiul băutura albastră și se întinse alături de ea pe un șezlong.

„Hei Holly, ți-am păstrat asta pentru tine,” arătă ea spre o saltea de plajă din colțul încăperii și amândouă chicotiră, amintindu-și de aventura lor de vacanță.

„Ce spui de noua băutură tare a iernii ?”

Denise dădu ochii peste cap. „Groaznică. Am băut doar câteva și deja mi se-nvârte capul.”

Alice veni în goană spre Holly, trăgând după ea un bărbat musculos, care purta doar un șort. Unul din bicepsii lui era cât mijlocelul lui Alice. Ea îi înmână camera lui Holly. „Vrei să ne faci o poză la amândoi?”

Holly nu credea că ăsta era genul de fotografii la care se gândise Chris, dar îi făcu pe plac lui Alice.

„Vreau să mi-o pun ca imagine de fundal pe calculatorul de la serviciu”, îi explică Alice lui Denise.

În seara aceea Holly se distra râzând și stând de vorbă cu Denise și Tom, în timp ce Alice alerga de colo-colo, făcând fotografii bărbaților pe jumătate dezbrăcați. Holly se simți vinovată că Tom o enervase cu câteva luni în urmă, la concursul de karaoke. Era un tip de treabă, iar împreună cu Denise alcătuiau un cuplu fermecător. Holly de abia reuși să stea de vorbă cu Daniel, pentru că el răspundea de toate în seara aceea. Îl urmărea cum dădea instrucțiuni personalului, care trecea imediat la treabă. Se vedea că îi poartă un mare respect. De fiecare dată când îl vedea îndreptându-se spre grupul lor, cineva îl oprea ca să stea de vorbă. Cel mai adesea era oprit de fetele tinere și slăbănoage, care purtau doar bikini. O enervau pe Holly, așa că se uită în altă parte.

„Of, nu știu cum am să scriu articolul ăla”, i se plânse Holly lui Alice, când ieșiră afară, în aerul rece al străzii.

„Nu-ți face griji, Holly, sigur ai să te descurci, e vorba de numai opt sute de cuvinte, nu-i așa?”

„Da, *numai*”, mormăi ea sarcastică. „Vezi tu, eu am schițat ceva acum câteva zile, pentru că Daniel mi-a dat toate informațiile. Dar după ceea ce am văzut aici, trebuie să-l rescriu în întregime. Și deja aproape m-a dat gata încercarea de a scrie, chiar și atât”.

„Ești tare îngrijorată, nu-i așa?”

Holly oftă. „Alice, pur și simplu nu pot să scriu. N-am fost niciodată capabilă să transpun ceva în cuvinte și să descriu lucrurile așa cum sunt”.

Alice rămase pe gânduri. „Ai articolul la birou?”

Holly încuviință.

„Păi atunci, ce-ar fi să mergem acolo chiar acum, și poate o să facem câteva schimbări dacă e nevoie.”

„O, Alice, mulțumesc mult !” spuse Holly, îmbrățișând-o cu un sentiment de ușurare.

În ziua următoare, Holly se foia neliniștită în scaun în biroul lui Chris și îi urmărea reacția în timp ce citea articolul. Fața lui rămase tot morocănoasă și atunci când dădu pagina. Alice nu făcuse doar câteva schimbări, rescrisese totul, iar Holly considera că ieșise grozav. Era amuzant, totuși plin de informații și descria seara exact așa cum se desfășurase. Alice era o scriitoare extrem de talentată, iar Holly nu înțelegea cum de lucra tot la secretariat, în loc să scrie pentru revistă.

În sfârșit, Chris termină de citit și își scoase încet ochelarii. Ridică privirile spre Holly. Aceasta își frângea mâinile în poală; avea senzația că fusese prinsă copiind la școală.

„Holly, nu știi ce cauți în publicitate”, spuse Chris în cele din urmă. „Ești o scriitoare formidabilă! Îmi place la nebunie! E obraznic și amuzant, totuși își atinge scopul. E extraordinar.”

Holly schiță un zâmbet. „Ăă... mersi.”

„Ești atât de talentată, nu-mi vine să cred că ai încercat să ascunzi lucrul ăsta de mine”.

Holly rămăsese cu zâmbetul pe buze, neștiind ce altceva ar fi putut face.

„Ce-ai zice să mai scrii din când în când?”

Holly îl privi împietrită. „Vezi tu, Chris, eu sunt mult mai interesată de publicitate.”

„A, sigur, înțeleg și o să te plătesc în plus pentru asta, să știi. Dar dacă o să mai avem vreodată probleme cel puțin o să știu că mai am un scriitor talentat în echipă. Bravo, Holly. El îi zâmbi și îi întinse mâna.

„Ăă... mulțumesc”, repetă Holly, răspunzându-i cu o strângere slabă de mână. „Acum ar trebui să mă întorc la treabă”. Se ridică de pe scaun și ieși țeapănă din birou.

„Ce-a zis, i-a plăcut?” întrebă Alice cu voce tare, trecând pe culoar.

„Ăă... da, a fost tare încântat. Ar vrea să mai scriu când și când”. Holly se simțea vinovată că-și asumase tot meritul.

„Aha”. Alice privi în altă direcție. „Ce noroc pe tine!” continuă ea, îndreptându-se spre biroul său.

Capitolul patruzeci și trei

Denise închise cu șoldul sertarul casei de marcat și îi înmână bonul clientului de la casă. „Mulțumesc”, zâmbi ea, dar zâmbetul i se stinse imediat ce acesta se întoarse cu spatele și plecă. Oftă cu năduf, privind coada lungă din fața casei. Trebuia să stea acolo toată ziua, deși murea să-și ia și ea o pauză de țigară. Dar nu era chip să facă asta, așa că apucă morocănoasă obiectul de îmbrăcăminte de la următorul client, îi desprinse eticheta, îl scană și îl ambală.

„Scuzați-mă, sunteți Denise Hennessey?” auzi ea o voce groasă și ridică privirile, ca să vadă de unde venea vocea aceea seducătoare. Se încruntă când văzu un polițist în fața ei.

Ezită o clipă, încercând să-și amintească dacă comisese ceva ilegal în ultimele câteva zile. Când își dădu seama că nu făcuse nimic rău surâse „Da, eu sunt.”

„Sunt ofițerul Ryan și aș vrea să vă rog să mă însoțiți la secție”.

Era mai mult un ordin, decât o rugămintă, iar Denise rămase cu gura căscată. Nu mai era un polițist sexi, era genul-de-ofițer-diabolic-care-ar-închinea-o-într-o-celulă-înghesuită-cu-o-uniformă-portocalie-și-cătușe-și-fără-apă-caldă-sau-machiaj. Lui Denise i se uscă gâtul,

imaginându-și că era bătută în curtea închisorii de o ceată de femei dure și mânioase, cărora nu le păsa de rimelul ei, în timp ce paznicii le priveau și pariau cine o să câștige.

Ea înghiți în sec. „Pentru ce?”

„Dacă o să vă conformați și veți face ce v-am spus, vi se va explica totul la secție”. El ocoli teigheaua și Denise se retrase încet, privind neajutorată la coada lungă de clienți. Toată lumea o urmărea, amuzați de scena la care asistau.

„Cere-i legitimația, dragă”, îi strigă unul dintre clienții aflați la coadă.

Cu o voce tremurătoare, Denise ceru să-i arate legitimația, ceea ce nu-i folosea la nimic, pentru că nu mai văzuse niciodată o legitimație adevărată de polițist. Mâna îi tremură când studie mai îndeaproape legitimația, fără ca de fapt să vadă ceva. Era prea copleșită de faptul că toți clienții și personalul magazinului o priveau cu dezgust. Se gândeau toți la același lucru: era o infractoare.

Denise se împotrivi, refuzând să plece fără luptă. „Nu plec până nu-mi spuneți despre ce e vorba.”

El continua să se apropie de ea. „Domnișoară Hennessey, dacă veți fi de acord să mă însoțiți nu va fi nevoie să folosesc astea”. El scoase o pereche de cătușe din buzunarul pantalonilor.

„Dar n-am făcut nimic rău!” protestă ea, intrând în panică.

„Asta vom lămuri la secție, nu-i așa?” El începea să se enerveze.

Denise își încrucișă mâinile pe piept, pentru a-i arăta cât era ea de dură. „Am spus că *nu* merg până nu-mi spuneți despre ce este vorba.”

„Bine atunci”, strânse el din umeri, „dacă insistați.” El deschise gura ca să zică ceva, iar ea țipă simțind cătușele argintii strângând-o la încheieturi. Nu era chiar prima dată când purta cătușe, cunoștea senzația, dar era atât de șocată, încât nu putea vorbi.

„Noroc, dragă”, strigă din nou clientul de adineaori, în timp ce Denise defila pe lângă toată coada. „Dacă te trimit la Mount Joy salut-o pe Orla din partea mea și spune-i că o să o vizitez de Crăciun.”

Denise făcu ochii mari, imaginându-și cum i-ar sta ei într-o celulă, împreună cu o criminală psihopată. Poate ar găsi o pasăre cu aripa ruptă pe care ar îngriji-o și ar învăța-o să zboare, ca să treacă anii, la fel ca în filmul acela...

Se înroși la față când pășiră pe Grafton Street și mulțimea se risipi imediat ce văzu ofițerul de poliție cu o infractoare încătușată. Denise ținea ochii în pământ, sperând să nu fie zărită de nici un cunoscut. Inima îi bătu cu putere când se gândi la o cale de evadare. Aruncă o privire în jur, încercând să găsească o cale de scăpare, dar deja era condusă într-un microbuz al poliției, de binecunoscuta culoare albastră, cu ferestrele camuflate. Denise se așeză în față și, cu toate că simțea că mai există cineva în spatele ei, stătea nemișcată în scaun, prea îngrozită ca să întoarcă capul și să-și cunoască viitoarele colegi de celulă. Își aplecă capul pe fereastră, luându-și rămas bun de la libertate.

„Unde mergem?” întrebă ea. Femeia polițist aflată la volan și ofițerul Ryan o ignorau și continuau să privească în față.

„Hei!” strigă ea. „Ați spus că mergem la secție!”

Ei continuau să privească drept în față.

„HEI! UNDE MERGEM?!!”

Nici un răspuns.

„N-AM FĂCUT NIMIC RĂU!”

Tot nici un răspuns.

„SUNT NEVINOVATĂ, FIR-AR SĂ FIE! NEVINOVATĂ, CREDEȚI-MĂ!”

Denise începu să lovească cu piciorul scaunul din față ei, încercând să le capteze atenția. Sângele începu să-i clocotească, atunci când femeia polițist puse o casetă și dădu muzica tare. Denise făcu ochii mari, auzind cântecul.

Ofițerul Ryan se întoarse în scaun cu un rânjet pe față. „Denise, ai fost o fetiță foarte rea.” El se ridică și se duse în fața ei. Ea înghiți în sec atunci când acesta începu să-și rotească șoldurile în ritmul melodiei „Hot Stuff”.

Tocmai era să-i dea una între picioare când auzi chiote și râsete venind din spatele autobuzului. Se răsuci și își văzu surorile, Holly, Sharon și încă alte cinci prietene, care se tăvăleau pe jos de râs în spatele microbuzului. Își dădu în sfârșit seama despre ce era vorba când fetele îi puseră un voal pe cap strigând „Distracție plăcută la petrecerea cloștilor!”.

„A, ticăloaselor!” izbucni Denise, blestemându-le și înjurându-le până ce isprăvi toate înjurăturile de pe lume, ba mai inventă și ea câteva.

Fetele continuau să se țină cu mâinile de burți de atâta râs.

„Ai noroc că nu ți-am tras una între picioare!” țipă Denise la agentul care își unduia șoldurile.

„Denise, el e Ken”, se hlizi sora ei Fiona, „și e stripperul tău pe ziua de azi”.

Denise îngustă ochii, continuând să le înjure. „Aproape că am făcut atac de cord, sper că vă dați seama! Credeam că o să merg la închisoare! Doamne, ce or să creadă clienții mei? Și personalul din subordine!” Denise închise ochii, ca și cum ar fi durut-o ceva.

„Vânzătoarele știau de săptămâna trecută”, chicoti Sharon. „Se prefăceau doar.”

„A, ticăloasele”, repetă Denise. „Când mă întorc la serviciu o să le dau afară pe toate. Dar clienții?”, întrebă Denise, cuprinsă de panică.

„Nu-ți face griji”, spuse amuzată sora ei, „le-am instruit pe vânzătoare să le spună că e vorba de petrecerea cloștilor, după ce ai plecat din magazin”.

Denise dădu ochii peste cap. „După câte le cunosc eu, *dinadins* nu le vor spune nimic, iar dacă *nu* le vor spune

voi avea reclamații, iar dacă vor fi reclamații voi fi *concediată*”.

„Denise! Nu mai fi așa stresată! Doar nu crezi că am fi făcut asta fără să-l anunțăm pe șeful tău, nu? E OK!”, explică Fiona. „Toată lumea a considerat că va fi amuzant. Acum relaxează-te și bucură-te de acest sfârșit de săptămână”, chicoti Fiona.

„Sfârșit de săptămână ? Ce naiba vreți să-mi faceți? Unde mergem ?” Denise își privea prietenele, speriată.

„Mergem la Galway, asta-i tot ce trebuie să știi”, făcu Sharon pe misterioasă.

„Dacă n-aș avea cătușele astea, v-aș da eu câteva palme”, le amenință Denise.

Fetele chiuiră pe când Ken își scoase cu mișcări lascive uniforma și își picură ulei pe piele, pentru ca Denise să-l maseze.

„Bărbații în uniformă arată mult mai bine fără ea...”, mormăi Denise, văzându-l cum își încordează mușchii în fața ei.

„Ken, ai noroc că Denise poartă cătușe, altfel ai fi într-un mare bucluc!” îl ironizară fetele.

„Mare bucluc, așa e,” mormăi Denise din nou, privind cum își dădea jos și restul hainelor de pe el. „O, fetelor! Vă mulțumesc foarte mult!” chicoti, vocea sunându-i cu totul altfel decât până atunci.

„Te simți bine, Holly? Aproape că n-ai scos nici un cuvânt de când ne-am urcat în microbuz”, o întrebă Sharon, întinzându-i un pahar de șampanie, în timp ce ea își turnase un pahar de suc de portocale.

Holly se uită pe fereastră, la câmpurile verzi pe lângă care treceau. Pe dealuri se zăreau niște pete albe, căci oile urcau curajoase la înălțime, nepăsătoare la frumusețea peisajului. Garduri drepte din piatră separau fiecare bucată de pământ și se vedeau liniile cenușii, în zig-zag, ca un

puzzle înșirat pe mile întregi, legând fiecare piesă de pământ una de cealaltă. Lui Holly îi lipseau câteva piese din puzzle-ul minții ei.

„Mda”, oftă ea, „mă simt bine.”

„Vai, trebuie să-l sun pe Tom!” gemu Denise, prăbușindu-se pe patul dublu de la hotel unde stătea alături de Holly. Sharon adormise imediat pe patul pentru o persoană de alături. Se culcase mult mai repede decât celelalte fete, după ce se plictisise de comportamentul lor de bețive.

„N-am voie să te las să-l suni pe Tom”, căscă Holly. „Asta e un sfârșit de săptămână petrecut doar cu fetele”.

„Te roog”, o imploră Denise.

„Nu. Iar telefonul se confiscă.” Ea apucă mobilul din mâna lui Denise și îl ascunse în dulapul de lângă pat.

Denise arăta de parcă era gata să izbucnească în plâns. O privi pe Holly care se întinsese pe pat cu ochii închiși și începu să-și facă un plan în minte. Voia să aștepte până ce Holly adormea și apoi să-l sune pe Tom. Holly fusese atât de tăcută toată ziua, că începuse să o enerveze pe Denise. De fiecare dată când Denise îi punea o întrebare, răspundea monosilabic, iar fiecare încercare a ei de a purta o conversație eșuase. Era evident că Holly nu se distra, dar ceea ce o enerva cel mai mult pe Denise era că Holly nici măcar nu se străduia sau nu se prefăcea că se distrează. Înțelegea că Holly era necăjită și că avea multe pe cap, dar era petrecerea ei de cloșcă și nu putea să nu simtă că din cauza lui Holly atmosfera nu era chiar plină de veselie.

Camera se învârtea cu Holly. Deși ținea ochii închiși, nu putea să doarmă. Era cinci dimineața, ceea ce însemna că băuse timp de douăsprezece ore, iar capul îi zvâcnea. Îi era greață de la stomac, căci pereții din jurul ei se învârteau într-una... Se așază pe pat încercând să țină ochii deschiși,

pentru a evita senzația de greață. Se răsuci pe pat cu fața la Denise, ca să stea de vorbă, dar zgomotul făcut de sforăitul ei tăia orice încercare de a comunica cu ea. Holly oftă și privi în jur prin cameră. Nu voia nimic altceva, decât să meargă acasă și să doarmă în patul ei. Prin întuneric pipăi prin așternut după telecomandă, o găsi și dădu drumul la televizor. Peste tot erau numai reclame. Holly se uită la prezentarea unui nou cuțit cu care puteai curăța o portocală fără să te stropești; sau șosetele uimitoare, pe care nu le pierdeai la spălat.

Denise sforăia zgomotos alături de ea și o lovi pe Holly la fluierul piciorului când se întoarse pe partea cealaltă. Holly gemu și își frecă piciorul, în timp ce o privea cu simpatie pe Sharon cum încerca frustrată să stea pe burtă. În cele din urmă, nereușind, se culcă pe o parte.

Holly alergă la toaletă și își aplecă capul deasupra closetului, pregătită pentru ceea ce avea inevitabil să urmeze. Ar fi vrut să nu fi băut atâta, dar cu toate acele conversații despre nunți, soți și fericire, avusese nevoie de tot vinul din lume ca să nu urle la toate să înceteze o dată. Îi era groază de următoarele două zile. Prietenele lui Denise erau de două ori mai rele decât ea, erau zgomotoase și neastâmpărate, exact așa cum ar fi trebuit să fie niște fete la o petrecere a cloștilor, dar Holly nu avea energia să țină pasul cu ele. Cel puțin Sharon avea scuza că era gravidă; putea spune că nu se simte bine sau că e obosită. Holly însă n-avea nici o scuză, cu excepția faptului că se transformase într-o plicticoasă, și păstra această scuză pentru momentul când ar fi avut nevoie de ea.

Parcă mai ieri avusese și Holly petrecerea ei de cloști, dar de fapt trecuseră șapte ani. Luase avionul spre Londra la sfârșit de săptămână împreună cu fetele ca să facă o petrecere de pomină, dar sfârșise prin a-i fi dor de Gerry, atât de mult, încât îl sunase din oră-n oră. Atunci era atât

de încântată de viitorul care i se așternea în față. Viitorul părea luminos.

Urma să se căsătorească cu bărbatul viselor ei și să trăiască cu el până la sfârșitul zilelor. Tot weekend-ul acela număraseră orele până când urma să se poată întoarce acasă. În avionul cu care se întorcea la Dublin fusese tot timpul nerăbdătoare. Deși fuseseră despărțiți doar câteva zile, acestea i se păruseră o eternitate. Gerry o așteptase la aeroport cu o pancartă uriașă în mâini pe care scria „Viitoarea mea soție”. Când dăduse cu ochii de el, bagajele îi căzuseră din mâini, alergase în brațele lui și îl îmbrățișase din toate puterile. Nu voia să-i mai dea drumul vreodată; ce lux pe unii oameni: să-i poată îmbrățișa pe cei dragi oricând aveau chef, gândi ea acum cu amărăciune. Scena de la aeroport era ca o secvență dintr-un film, dar era reală: sentimente reale, emoții reale și dragoste adevărată, pentru că era viață adevărată. Viață adevărată care acum devenise un coșmar pentru ea.

Da, reușise în sfârșit să se dea jos din pat dimineța; da, reușea chiar să se îmbrace de cele mai multe ori. Da, reușise să-și găsească un serviciu, unde să cunoască alți oameni și da, începuse în sfârșit să-și cumpere de mâncare și să se hrănească. Dar nu, nici unul din lucrurile astea nu o încântau. Erau lucruri obișnuite, pe care trebuia să le facă „pentru că așa făceau oamenii obișnuiți”. Dar nici unul dintre acestea nu-i umplea golul din inimă, era ca și cum trupul ei devenise un puzzle uriaș, aidoma câmpurilor acelea verzi cu zidurile lor cenușii care se înșirau prin toată Irlanda. Începuse să rezolve acest puzzle pornind de la colțuri, de pe margine, unde erau părțile mai ușoare, dar acum trebuia să completeze și bucățelele mici, dintre ele, care erau cele mai grele. Dar nimic din ceea ce făcuse până acum nu-i umpluse locul gol din inimă; piesa aceea din puzzle încă aștepta să fie găsită.

Holly făcu zgomot, prefăcându-se că are un acces de tuse, astfel încât fetele să se trezească și să stea de vorbă cu ea. Avea nevoie să stea de vorbă cu cineva, avea nevoie să plângă, să-și verse toată frustrarea și dezamăgirile. Dar ce altceva le-ar fi putut spune lui Sharon sau Denise din ce nu le spusese deja? De când cu vacanța, Holly își deschisese sufletul mai mult către ele două, dar acum simțea că o năpădeau vechile temeri, iar și iar. Uneori fetele reușeau să o liniștească, dar ea se simțea pozitivă și încrezătoare, dar după numai câteva zile cădea din nou în neagra disperare.

După un timp, Holly obosi să se uite pe cei patru pereți, își puse pe ea un trening și coborî în barul hotelului.

Charlie aruncă o privire în direcția mesei aflată în spatele barului, de unde izbucniră iarăși râsete. Șterse teigheaua și aruncă o privire la ceas: cinci jumate, iar el de abia aștepta să ajungă acasă. Se considerase norocos când fetele de la petrecerea cloștilor se duseseră să se culce mai devreme decât se așteptase el și tocmai se pregătea să facă curat și să plece acasă, când își făcu apariția o altă gașcă. Se afla încă aici. De fapt, ar fi preferat să fi rămas fetele alea, decât gașca asta arogantă. Nici măcar nu locuiau la hotel, dar trebuia să-i servească pentru că era vorba de fata patronului hotelului și de prietenii ei.

„Să nu-mi spui că mai vrei să bei!” râse barmanul, când văzu una dintre fetele de la petrecerea cloștilor intrând. Ea se îndreptă către bar, lovindu-se de perete în încercarea de a se cocoța pe scaunul înalt. Charlie se abținu să nu râdă.

„Am coborât pentru un pahar cu apă”, sughiță ea. „O, Doamne”, se văicări, văzându-se în oglinda de deasupra barului. Charlie trebuia să recunoască că arăta șocant: semăna un pic cu sperietoarea de ciori de la ferma tatălui său. Părul îi atârna în lațe stând în toate direcțiile, în jurul

ochilor avea cercuri negre de la rimel, iar pe dinți avea pete de vin roșu.

„Poftim”, spuse Charlie, punându-i în față un pahar cu apă.

„Mersi”. Ea înmuie degetul în pahar, se șterse de rimel pe la ochi și îndepărtă petele de vin de pe buze.

Charlie izbucni în râs, în timp ce ea aruncă o privire spre ecusonul lui.

„De ce râzi, Charlie?”

„Credeam că ți-e sete, pentru că, dacă mi-ai fi cerut, ți-aș fi dat un prosop să te ștergi pe față”, râse el pe îndelete.

Femeia zâmbi și trăsăturile ei se îndulciră. „Cred că gheața și lămâia sunt bune pentru ten”.

„Asta-i ceva nou”. Charlie continuă să șteargă tejeaua. „V-ați distrat în seara asta?”

Holly oftă. „Cred că da”. Distrat era un cuvânt pe care nu-l mai folosea atât de des. Râsese la glumele care se făcuseră toată noaptea, fusese încântată pentru Denise, dar nu se simțise în largul ei. Parcă era din nou la școală, fetița timidă care stătea în bancă, dar care nu vorbea niciodată și căreia nimeni nu-i adresa nici un cuvânt. Nu recunoștea persoana care devenise; ar fi vrut să nu se mai uite la ceas ori de câte ori ieșea în oraș, sperând că noaptea se va sfârși în curând, astfel ca să plece acasă și să se târască în pat. Voia să nu-și mai dorească să treacă timpul și în loc de asta să trăiască clipa.

„Te simți bine?” Charlie se opri din ștersul tejelei și o privi. Avea cumplitul sentiment că ea o să izbucnească în plâns, dar era obișnuit cu asta. Mulți oameni deveneau sentimentali la beție.

„Mi-e dor de soțul meu”, șopti ea, iar un fior îi străbătu tot corpul.

Zâmbetul înflori pe fața lui Charlie.

„Ce e atât de amuzant? Îl privi ea mânioasă.

„Cât timp ai să stai aici?” o întrebă el.

„În weekend”, se smiorcăi Holly, răsucind un șervețel uzat pe deget.

El râse. „N-ai mai fost niciodată plecată la sfârșit de săptămână fără să-l vezi?”

Ea se încruntă. „Doar o dată”, răspunse într-un târziu. „Iar atunci era chiar petrecerea cloștilor dinaintea nunții mele.”

„Cu cât timp în urmă a fost asta?”

„Acum șapte ani”. O lacrimă i se prelinse pe față.

Charlie clătină din cap. „Asta a fost tare demult. Ei, dacă ai făcut-o o dată, poți să o faci și a doua oară”, zâmbi el. „Șapte ani cu noroc, nu așa se spune?”

Holly luă o dușcă. Noroc pe dracu’.

„Nu-ți face griji”, spuse Charlie pe un ton blajin, „probabil și soțul tău e la fel de trist fără tine”.

„Doamne, sper că nu”. Holly făcu ochii mari.

„Păi vezi? Sunt convins că și el speră că nici tu n-ai să fii tristă fără el. Ar trebui să te bucuri un pic de viață.”

„Ai dreptate,” spuse Holly, înviorându-se. „Nu i-ar plăcea să mă știe nefericită”.

„Te-ai prins”, surâse Charlie și tresări când o văzu pe fiica șefului lui venind spre bar, cu o expresie a feței pe care i-o cunoștea bine.

„Hei, Charlie”, strigă ea. „Încerc de ceva timp să te fac atent. Poate că dacă n-ai mai sta de vorbă cu clienții la bar și ai munci și tu un pic, eu și prietenii mei n-am mai fi atât de însetați”.

Holly căscă gura uluită. Ce tupeu avea femeia aia să-i vorbească astfel lui Charlie, iar parfumul ei era atât de puternic încât lui Holly îi veni să tușească.

„Scuză-mă, ai vreo problemă?” o întrebă femeia pe Holly, măsurând-o de sus până jos.

„Da, am”, bolborosi Holly, luând o înghițitură de apă. „Parfumul tău e dezgustător și mă face să vomit.”

Charlie izbucni în râs și se aplecă în spatele tejghelei prefăcându-se că are nevoie de o lămâie. Încercă să oprească cele două femei să se răstească una la cealaltă, așa că se opri din râs.

„De ce întârzii atât?” se interesă o voce groasă. Charlie sări în picioare la auzul vocii logodnicului femeii. Era chiar mai rău decât ea. „De ce nu vii să iei loc, scumpo, și o să aduc eu băuturile?”, spuse bărbatul.

„În regulă. Măcar este cineva politicoș pe aici”, se răsti ea măsurând-o încă o dată pe Holly din priviri, după care se întoarse ca o furtună la masa ei. Holly o privea cum i se mișcă șoldurile –bum, bum, bum – dintr-o parte în alta când mergea. Probabil era model, sau așa ceva, decise Holly. Asta ar fi explicat și izbucnirile ei.

„Ce mai faci?” întrebă bărbatul de lângă Holly, privindu-i insistent sânii.

Charlie își mușcă limba ca să nu spună ceva, în timp ce turna o bere Guinness, așezând apoi paharul pe tejghea. Avea sentimentul că femeia de la bar nu va ceda farmecelor lui Stevie, mai ales că părea îndrăgostită de soțul ei până peste urechi. Charlie de abia aștepta să vadă cum Stevie urma să fie cu politețe respins.

„Bine”, răspunse scurt Holly, privind dinadins în fața ei, pentru a evita contactul vizual.

„Sunt Stevie”, glăsui el întinzându-i mâna.

„Sunt Holly”, mormăi ea și îi întinse o mână moale, nedorind să fie prea moșică.

„Holly, ce nume frumos”. El nu-i dădu drumul la mână, iar Holly trebui să ridice privirile și să-l privească în ochi. Avea ochi mari, albaștri și strălucitori.

„Ăă... mersi”, spuse ea stânjenită de complimentul lui, înroșindu-se la față.

Charlie oftă în sinea lui. Până și ea îi căzuse în plasă, singura lui speranță de satisfacție în seara aceea.

„Pot să-ți ofer ceva de băut, Holly?” întrebă Steve încet.

„Nu, mulțumesc, am aici”. Ea mai luă o înghițitură de apă.

„Bine, atunci mă duc să duc băuturile astea la masă și am să mă-ntorc să-i iau încântătoarei Holly ceva de băut”. El rânji spre ea, în timp ce se îndepărta.

Charlie ridică privirile spre cer, imediat ce acesta se întoarse cu spatele.

„Cine dracu' e tâmpitul ăsta?” întrebă Holly, privind uluită, iar Charlie râse, încântat că ea nu cedase avansurilor lui. Era o femeie întregă la minte, chiar îi era dor de soțul ei după numai o zi de despărțire.

Charlie spuse cu voce scăzută. „Este Stevie, logodnicul Laurei, ticăloasa aia blondă care a fost aici adineaori. Tatăl ei este proprietarul hotelului, ceea ce înseamnă că eu nu pot chiar să-i spun să se ducă undeva, deși tare mi-ar plăcea să fac asta. Nu merită să-mi pierd slujba numai pentru atâta”.

„Ba cred că ar merita să ți-o pierzi, numai să i-o spui”, zise Holly fixând-o cu privirea pe frumoasa Laura și adresându-i în gând vorbe urâte. „În orice caz, noapte bună, Charlie”.

„Pleci la culcare?”

Ea încuviință. „Ar cam fi timpul; e trecut de șase”. Arătă spre ceasul ei. „Sper că o să pleci și tu în curând să te culci”, spuse zâmbind.

„N-aș fi prea sigur de asta”, răspunse el, urmărind-o cu privirea în timp ce se îndepărta de bar. Steve se luase după ea, iar Charlie se apropie de ușă, ca să se asigure că totul era în ordine. Laura, observând dispariția bruscă a logodnicului ei, se ridică de la masă și ajunsese la ușă în același timp cu Charlie. Amândoi priviră spre coridor, în direcția în care se îndreptaseră Steve și Holly.

Laurei i se tăie respirația și își acoperi gura cu palmele.

„Hei!” strigă Charlie mânios, căci văzuse cum Holly enervată, îl împingea pe bețivul Steve.

Holly se șterse la gură furioasă, dezgustată de încercarea lui Steve de a o săruta. Se îndepărtă de el și îi spuse „Cred că ți-ai format o părere greșită, Steve. Du-te înapoi la bar, la logodnica ta”.

Clătinându-se pe picioare, Steve se întoarse cu fața spre Laura și un Charlie supărat, care se îndreptau în goană spre el.

„Stevie!” strigă Laura. „Cum ai putut?!” Ea ieși alergând din hotel, urmată îndeaproape de Steve care protesta.

„Uhh!” spuse Holly dezgustată. „Chiar n-aveam nici un chef de asta!”

„Nu-ți face griji, te cred” spuse Charlie, luând-o de după umeri. „Am văzut de la ușă ce s-a întâmplat.”

„Ce bine, mulțumesc că ai venit ca să mă salvezi!” se lamentă Holly.

„Am ajuns prea târziu, îmi pare rău. Dar trebuie să recunosc că mi-a plăcut că ea a văzut totul”, se înveseli el, vorbind despre Laura.

Holly zâmbi, privind pe coridor la Steve și Laura care țipau unul la celălalt.

„Ups,” spuse ea, după ce intră în cameră.

Holly se lovi de toate lucrurile din dormitor, încercând să se așeze înapoi în pat prin întuneric. „Au!” țipă ea, lovindu-se de noptiera patului.

„Sshhh!” spuse adormită Sharon.

Holly o bătu pe umăr pe Denise, până când aceasta se trezi.

„Ce e? Ce?” mormăi adormită Denise.

„Uite aici”. Holly îi băgă telefonul mobil sub nas lui Denise. „Dă-i telefon viitorului tău soț, spune-i că-l iubești, dar vezi să nu afle fetele.”

În ziua următoare, Holly și Sharon plecară să facă o plimbare lungă pe plaja din afara orașului Galway. Deși

era octombrie, aerul era cald, iar Holly nu avusese nevoie de haină. Stătea și asculta valurile clipocind la țărm. Celelalte fete se hotărâseră să bea ceva, dar stomacul lui Holly nu mai putea să suporte așa ceva.

„Te simți bine, Holly?” Sharon o luă pe Holly de după umeri.

Holly oftă. „Sharon, de fiecare dată când cineva îmi pune această întrebare, răspund „Sunt bine, mulțumesc”, dar ca să fiu sinceră, nu este așa. Oare oamenii chiar vor să știe cum te simți când te întreabă „Ce mai faci?” Sau o fac doar din politete?” Holly surâse. „Următoarea dată când vecina mea de peste drum o să mă întrebe „Ce mai faci?” am să-i răspund: de fapt să știi că nu fac bine deloc, mulțumesc de întrebare. Sunt cam tristă și singură. Scoasă din sărite de toată lumea. Invidioasă pe tine și pe mica ta familie perfectă, dar nu prea invidioasă pe soțul tău care trebuie să-și ducă viața cu tine. Apoi am să-i spun că am un nou serviciu și că am cunoscut multă lume și fac eforturi să mă adun, însă acum nu mai știu ce să fac. Apoi am să-i spun cum mă scoate din minți toată lumea care afirmă că timpul vindecă rănilor, dar care în același timp susține că absența face inima să iubească mai mult, ceea ce mă zăpăcește, pentru că asta înseamnă că, cu cât el va lipsi mai mult timp, cu atât îmi va fi mai dor de el. Am să-i spun că nimic nu vindecă cu adevărat și că în fiecare dimineață când mă trezesc într-un pat gol mă simt de parcă rănilor acelea nevindecate ar fi frecate cu sare”. Holly respiră adânc. „Și apoi am să-i spun cât de mult mi-e dor de soțul meu și cât de lipsită de sens mi se pare viața fără el. Cât de puțin mă interesează să fac anumite lucruri fără el și am să-i explic cum aștept ca zilele mele să se sfârșească ca să pot fi iar lângă el. Atunci ea probabil că o să spună, așa cum face mereu „O, ce bine”, își va săruta soțul de rămas bun, va urca în mașina ei și își va lăsa copiii la școală, apoi va merge la serviciu, va pregăti cina și se va duce să se

culce cu soțul ei, și va face toate astea în timp ce eu încă aș sta să mă hotărâsc ce culoare să aibă cămașa pe care să o îmbrac la serviciu. Ce crezi?” Holly termină în sfârșit de vorbit și se întoarse spre Sharon.

„Ooo!” Sharon tresări, luându-și mâna de pe umărul lui Holly.

„Ooo?” se încruntă Holly. „Eu spun toate astea și tot ce ai tu de zis e „oo”?”

Sharon își puse o mână pe burtă și râse. „Nu prostuțo, bebelușul m-a lovit cu piciorul!”

Holly căscă gura uimită.

„Pune mâna!” chicoti Sharon.

Holly puse mâna pe burta lui Sharon și simți mișcările ritmice și ușoare. Ochii i se umplură de lacrimi.

„O, Sharon, dacă fiecare minut al vieții mele ar fi plin de momente perfecte ca ăsta, nu m-aș mai plânge deloc.”

„Dar Holly, nimeni n-are viața plină de asemenea momente. Și chiar dacă ar fi așa, n-ar mai fi atât de perfecte. Ar fi obișnuite. Cum ți-ai da seama când ești fericită dacă n-ai fi și tristă uneori?”

„Oooh!” strigară amândouă când bebelușul lovi pentru a treia oară.

„Cred că băiatul ăsta va fi fotbalist ca tatăl lui!” se amuză Sharon.

„Băiat?” icni Holly. „Aveți un băiat?”

Sharon încuviință fericită și ochii îi scânteiară. „Holly, fă cunoștință cu bebelușul Gerry. Gerry, aceasta este nașă ta, Holly”.

Capitolul patruzeci și patru

„Bună, Alice,” spuse Holly, zăbovind în fața biroului ei. Holly stătea acolo de câteva minute, dar Alice nu-i adresase nici un cuvânt.

„Bună”, îi răspunse scurt Alice, refuzând să-și ridice privirile spre ea.

Holly trase aer în piept. „Alice, ești supărată pe mine?”

„Nu”, răspunse ea din nou scurt. „Chris vrea să mergi în biroul lui. Ar vrea să mai scrii un articol.”

„Încă unul?” izbucni Holly.

„Cum ai auzit.”

„Alice, de ce nu vrei să-l scrii tu?” întrebă Holly ușurel. „Ești o scriitoare extraordinară. Sunt sigură că dacă Chris ar ști cât de bine știi să scrii, cu siguranță...”

„Știe”, o întrerupse ea.

„Ce?” Holly era nedumerită. „Știe că te pricepi la scris?”

„Acum cinci ani am venit aici solicitând un post de redactor, dar ăsta era singurul post disponibil atunci. Chris mi-a spus că dacă rămân aici s-ar putea să apară vreunul.” Alice era extrem de mâhnită, iar Holly nu o văzuse niciodată pe Alice, care de obicei era atât de voioasă, așa de... supărată. Era de-a dreptul furioasă.

Holly oftă și intră în biroul lui Chris. Avea o bănuială înfiorătoare că, de data asta, va scrie articolul ăla singură.

* * *

Holly zâmbea în timp ce răsfoia paginile revistei din noiembrie la care lucrase și ea. Urma să apară la chioșcuri a doua zi, de întâi noiembrie, iar ea se simțea extrem de încântată. Prima ei revistă va fi pe rafturi, și în același timp va putea deschide și următoarea scrisoare de la Gerry. Măine urma să fie o zi bună.

Deși se ocupase numai de partea de publicitate, era mândră să facă parte din echipa care reușise să producă o revistă atât de profesionistă. Era foarte departe de pliantul patetic pe care îl scosese la imprimantă cu ani în urmă și chicoti amintindu-și că pomenise de el la interviu. Ca și cum asta l-ar fi putut impresiona vreun pic pe Chris. Dar, în ciuda a tot ce simțea, reușise să-și demonstreze că poate. Luase cârma vieții ei profesionale și o condusese spre succes.

„E drăguț să te văd că arăți atât de fericită”, se răsti Alice, intrând țăfnoasă în biroul lui Holly și aruncându-i două bilețele pe birou.

„Ai primit două telefoane cât timp ai lipsit. Unul de la Sharon și celălalt de la Denise. Te rog să le spui prietenelor tale ca pe viitor să te sune în pauza de prânz.”

„Am înțeles, mulțumesc”, zise Holly aruncând o privire la mesaje. Alice mângâlise ceva complet ilizibil, fără îndoială dinadins. „Ei, Alice!” Holly strigă după ea.

„Ce e?” o întrebă aceasta glacial.

„Ai citit articolul despre lansarea băuturii? Pozele și toate celelalte au ieșit grozav! Sunt foarte mândră”, rânji Holly cu toată gura.

„Nu l-am citit!” răspunse Alice, privind dezgustată și ieși, trântind ușa după ea.

Holly alergă după ea, cu revista în mână. „Dar privește, Alice! E grozav! Daniel va fi foarte fericit!”

„Ei bine, uraa pentru tine și pentru Daniel”. Alice își făcea de lucru cu niște hârtiuțe pe biroul ei.

Holly o privi țintă. „Uite ce e, nu te mai purta ca un copilaș și citește naibii asta!”

„Nu!” pufni Alice.

„Cum vrei; în cazul ăsta n-ai să vezi poza cu tine și tipul acela superb, pe jumătate gol...” Holly se întoarse și se îndepărtă încet.

„Ja dă-mi aia!” Alice smulse revista din mâna lui Holly și răsfoi revista. Căscă gura de uimire când ajunse la capitolul cu lansarea băuturii Blue Rock.

La începutul paginii scria „Alice în Țara Minunilor”, cu fotografia pe care Holly i-o făcuse ei și modelului acela musculos.

„Citește cu voce tare”, îi porunci Holly.

Vocea lui Alice tremura când începu să citească. „O nouă băătură alcoolică a ajuns pe raft, iar noua noastră corespondentă de petreceri, Alice Goodyear s-a dus să afle dacă noua băătură tare a iernii, așa cum se pretinde...” ea se întrerupse și își acoperi gura cu palmele, uluită. „Corespondent de petreceri?” spuse ea cu vocea gătuită de emoție.

Holly îi strigă lui Chris să iasă din birou, iar el se apropie de ele, zâmbind mânzește.

„Bravo, Alice, ai scris un articol fantastic. A fost foarte amuzant”, îi spuse el, bătând-o pe umăr. „Așa că am creat o pagină nouă, numită „Alice în Țara Minunilor” unde tu vei merge în toate locurile ciudate și minunate care îți vor plăcea, ca să scrii despre ele în fiecare lună.”

Alice îi privi ezitând și apoi murmură „Dar Holly...”

„Holly nici măcar nu scrie corect”, râse Chris. „Tu, pe de altă parte, ești o scriitoare talentată. Una pe care ar fi trebuit să o folosesc până acum.”

„O, Doamne, Holly, îți mulțumesc atât de mult!” strigă ea, ignorându-l pe Chris. Își aruncă brațele de gâtul ei și o strânse atât de tare încât Holly de abia mai putea respira.

Holly încercă să-i dea deoparte mâinile lui Alice din jurul gâtului ei căci rămăsese fără aer. „Alice, a fost cel mai greu de ținut secret din lume!”

„Precis! Cum naiba ați reușit?” Alice o privea pe Holly uimită, apoi se întoarse spre Chris. „Cinci ani, Chris”, spuse ea acuzator.

Chris tresări și dădu din cap aprobator.

„Am așteptat cinci ani momentul ăsta”, continuă ea.

„Știu, știu”. Chris arăta ca un școlar pedepsit și se scărpină încurcat la sprânceană. „Vrei te rog să vii în biroul meu ca să discutăm?”

„Cred că pot face asta”, răspunse Alice severă, nepuținându-și ascunde însă fericirea din ochi. Când Chris se îndreptă spre biroul lui, Alice se întoarse spre Holly, făcându-i cu ochiul, apoi se grăbi să-l urmeze.

Holly reveni în biroul ei. Era timpul să se ocupe de ediția din luna decembrie.

„Ups!” spuse ea împiedicându-se de o grămadă de poșete aflate chiar în fața ușii biroului ei. „Ce sunt toate astea?”

Chris, care ieșise din birou pentru ca de data asta să-i servească *el* un ceai lui Alice, aruncă o privire într-acolo. „A, sunt poșetele lui John-Paul.”

„Poșetele lui John-Paul?” se amuză Holly.

„Sunt pentru articolul pe care-l face despre poșetele la modă în acest sezon sau altă prostie de genul ăsta.” Chris se prefăcu dezinteresat.

„Sunt superbe”, spuse Holly, aplecându-se și ridicând una de pe jos.

„Drăguțe, nu ?” spuse John-Paul, din cadrul ușii biroului său.

„Da, îmi place,” spuse Holly punând-o pe umăr. „Mi se potrivește?”

Chris făcu ochii mari. „Cum poate o poșetă să nu i se potrivească cuiva, e o poșetă, pentru numele lui Dumnezeu!”

„În cazul ăsta va trebui să citești articolul pe care-l scriu pentru numărul de luna viitoare, nu?” spuse muștrător John-Paul către șeful lui. „Nu toate poșetele se potrivesc oricui, să știi”. Se întoarse spre Holly. „Poți s-o iei dacă vrei.”

„De tot ?” spuse ea, nevenindu-i să creadă. „Probabil că a costat sute de euro.”

„Da, dar am o grămadă. Ar trebui să vezi câte mi-a dat designerul. A încercat să mă îndulcească cu chestii gratuite, obraznicul!” John-Paul se prefăcea că e revoltat.

„Pariez că a dat rezultate, totuși,” chicoti Holly.

„Cu siguranță. Primul rând al articolului meu va fi: „Toată lumea să meargă și să-și cumpere una, sunt superbe!” râse el.

„Ce altceva mai ai pe aici?” încercă Holly să arunce o privire în spatele lui, în birou.

„Fac un articol despre ce se va purta la petrecerile de Crăciun care vor urma. Am primit astăzi câteva rochii. De fapt,” o măsură el de sus până jos pe Holly care-și supse burta, „e una care ți-ar sta grozav, vino să o probezi.”

„Ce bine”, chicoti Holly, „îmi iubesc slujba așa de mult!”

Chris clătină din cap strigând din biroul lui. „Oare mai muncește dracului careva în firma asta?”

„Da!” îi răspunse Tracey pe același ton. „Așa că închide gura și nu ne mai distrage atenția.” Toată lumea din birou izbucni în râs, iar Holly putea să jure că l-a văzut pe Chris zâmbind, înainte ca să închidă cu zgomot ușa de la biroul lui, pentru a spori efectul dramatic.

După ce întoarse cu susul în jos toată colecția lui John-Paul, Holly se întoarse în birou și în cele din urmă o

sună pe Denise.

„Alo? Magazin de îmbrăcăminte dezgustător, îmbâcsit și ridicol de scump. La telefon șefa de magazin plină de nervi, cu ce vă pot ajuta?

„Denise!” spuse Holly cu respirația întretăiată „Cum poți să răspunzi așa la telefon?!”

Denise chicoti. „A, nu-ți face griji, am identificator de apel, așa că știam că tu ești.”

„Hmmm”. Holly avea dubii; nu credea că Denise avea identificator de apel pe telefonul de la serviciu... „Am înțeles că m-ai sunat mai devreme.”

„A, da, am sunat ca să-mi confirmi că ai să mergi la bal. Tom vrea să rezerve o masă.”

„Ce bal?”

„Balul de Crăciun la care mergem în fiecare an, uituco.”

„A, balul de Crăciun care se ține tot timpul la mijlocul lui noiembrie?” râse Holly. „Regret, dar anul ăsta nu pot să merg.”

„Dar nici măcar nu știi pe ce dată este!” protestă Denise.

„Păi, presupun că se ține la aceeași dată ca în fiecare an, ceea ce înseamnă că nu voi putea să merg.”

„Nu, nu, anul ăsta e pe 30 noiembrie, așa că ai să poți!” spuse Denise încântată.

„A, pe treizeci...” Holly făcu o pauză și se prefăcu că răsfoiește cu zgomot câteva pagini din agenda de pe biroul ei. „Nu, Denise, nu pot. Am treabă pe treizeci. Am un termen pentru o lucrare”, minți ea.

„Dar nu trebuie să fim acolo înainte de ora opt”, încercă Denise să o convingă. „Ai putea veni și la nouă, dacă ți-ar fi mai ușor, ai pierde numai cocktailurile de la început”.

„Uite ce e, Denise îmi pare rău”, zise hotărâtă Holly, „dar sunt mult prea ocupată.”

„De parcă asta ar fi o noutate...”, murmură ea ca pentru sine.

„Ce-ai spus?” întrebă Holly supărându-se un pic.

„Nimic”, răspunse scurt Denise.

„Te-am auzit, ai spus că de parcă asta ar fi o noutate, nu-i așa? Știi ce, Denise, din întâmplare eu îmi iau munca foarte în serios și n-am de gând să-mi pierd slujba din cauza unui bal tâmpit.”

„Bine atunci”, pufni Denise. „Nici să nu vii.”

„N-o să vin!” râse Holly.

„Grozav!”

„Ce bine, mă bucur că e grozav pentru tine, Denise”. Holly nu se putea abține să nu zâmbească din cauza acestei conversații ridicole.

„Mă bucur că te bucuri”, zise Denise cu năduf.

„A, nu mai fi atât de copilăroasă, Denise, am de lucru, asta-i tot.”

„Asta nu mă surprinde, e tot ceea ce faci zilele astea”, izbucni furioasă Denise. „Nu mai ieși și tu în oraș niciodată, de câte ori te invit ești ocupată cu ceva care se pare că e mult mai important, cum ar fi *serviciul*. La petrecerea cloștilor arătai de parcă era momentul cel mai groznic al vieții tale, iar în a doua seară nici măcar nu te-ai deranjat să mai ieși din cameră. De fapt, nici nu știu de ce te-ai mai deranjat să vii până acolo. Dacă ai vreo problemă cu mine, Holly, aș prefera să mi-o spui în față, decât să fii așa o pacoste!”

Holly ținea receptorul în mână șocată. Nu-i venea să creadă că Denise spusese lucrurile acelea. Nu-i venea să creadă că Denise putea fi atât de proastă și de egoistă să bănuiască că totul era legat numai de ea. Nu-i de mirare că simțea că o ia razna dacă nici măcar cea mai bună prietenă a ei n-o înțelegea.

„Asta e cel mai egoist lucru pe care l-am auzit spus de cineva”. Holly încercă să-și controleze vocea, dar simțea mânia revărsându-i-se în cuvinte.

„Eu sunt egoistă?” țipă Denise. „Tu ești cea care s-a ascuns în camera de hotel în week-end-ul cloștilor! Și cică tu ar trebui să fii domnișoară de onoare la nunta mea!”

„Stăteam în cameră cu Sharon, știi asta!” se apără Holly.

„Lasă prostiile! Sharon se descurca și singură. E gravidă, fir-ar al dracului, nu e pe moarte. Nu trebuia să stai lângă ea șapte zile din șapte, douășpatru de ore din douășpatru!”

Denise tăcu brusc, realizând ce spusese.

Lui Holly îi fierbea sângele în vine, iar vocea îi tremura de furie. „Și te mai întrebi de ce nu ies cu tine în oraș. Din cauza remarcilor tale prostești și insensibile ca asta. Te-ai gândit vreun moment că poate mi-e și mie greu? Faptul că vorbești numai despre pregătirile tale de nuntă și de cât de fericită și entuziasmată ești și că de abia aștepti să-ți petreci restul vieții cu Tom – fericiți până la adânci bătrâneți. În caz că n-ai observat Denise, eu n-am avut șansa asta pentru că soțul meu *a murit*. Dar mă bucur pentru tine, mă bucur sincer. Sunt încântată că ești fericită și nu-ți cer vreun tratament special, îți cer doar un pic de răbdare și să înțelegi că nu *voi trece peste asta în câteva luni!* Cât privește balul, n-am nici cea mai mică intenție să merg într-un loc în care eu și Gerry am fost împreună în ultimii zece ani. S-ar putea să nu înțelegi asta Denise, dar în mod surprinzător cred că mi-ar fi OARECUM DIFICIL. Așa că nu te deranja să faci vreo rezervare pentru mine, aș fi foarte fericită să stau acasă”, urlă ea și trânti receptorul.

Izbucni în lacrimi și își puse capul pe birou, în sughițuri de plâns. Se simțea pierdută. Nici măcar prietena ei cea mai bună n-o putea înțelege. Poate că înnebunise ea. Poate că ar fi trebuit *să-i treacă* deja de Gerry. Poate așa procedau oamenii normali când le mureau cei dragi. Ar fi trebuit să cumpere codul bunelor maniere pentru văduve, pentru a afla care e timpul recomandat pentru doliu, astfel încât să nu mai trebuiască să-și incomodeze familia și prietenii.

În cele din urmă, sughițurile ei zgomotoase se stinseră până nu mai rămăseseră decât niște suspine și Holly ascultă liniștea din jur. Se gândi că probabil toată lumea auzise ceea ce spusese și se simți atât de stânjenită, încât îi fu teamă să meargă la baie ca să ia un șervețel. Capul îi ardea iar ochii o usturau de la atâta plâns. Își șterse fața cu mâneca de la cămașă.

„La naiba!” înjură ea, dând la o parte câteva acte de pe birou, realizând că înșirase fond de ten, rimel și ruj pe toată mâneca de la ‘cămașa ei albă și scumpă’. O bătaie ușoară în ușă îi atrase atenția.

„Intră”, spuse cu vocea tremurată.

Chris intră în birou cu două cești de ceai în mâini.

„Ceai?” îi întinse el o ceașcă ridicând din sprâncene, iar Holly schiță un zâmbet, amintindu-și gluma de care se amuzaseră în ziua interviului. El puse ceașca jos în fața ei și se așeză pe scaunul de vizavi.

„Ai o zi proastă?” întrebă cât putea de blajin cu vocea lui morocănoasă.

Ea dădu din cap, în timp ce lacrimile i se prelingeau din nou pe față. „Îmi pare rău, Chris, asta n-o să-mi afecteze munca”, îi spuse cu voce tremurătoare, încercând să se adune.

El dădu din mână ca și cum n-ar fi contat. „Holly, nu asta mă îngrijorează, îți faci treaba foarte bine.”

Îi zâmbi, recunoscătoare pentru compliment. Măcar făcea și ea ceva cum trebuie.

„Ai vrea să pleci acasă mai devreme?”

„Nu, mulțumesc, așa îmi voi ține mintea ocupată.”

El clătină trist din cap. „Nu așa trebuie să procedezi, Holly. Eu știu lucrul ăsta mai bine ca oricine. M-am îngropat între acești pereți, dar asta nu mă ajută cu nimic. Cel puțin nu pe termen lung.”

„Dar pari fericit”, spuse ea cu voce tremurătoare.

„Să pari și să fii nu e totuna. Știu că tu știi lucrul ăsta.”

Ea încuviință tristă.

„Să știi că nu trebuie să faci pe curajoasa tot timpul”.
El îi înmână un șervețel.

„Da’ nu sunt curajoasă deloc”. Își suflă nasul în șervețel.

„Ai auzit vreodată că trebuie mai întâi să te temi ca să fii curajos?”

Holly reflectă câteva clipe. „Dar nu mă simt curajoasă, mi-e doar teamă.”

„A, tuturor ne e teamă din când în când. Nu e ceva neobișnuit și va veni o zi când nu te vei mai simți așa. Uită-te la tot ce ai realizat!” spuse el arătând biroul ei de jur împrejur cu un gest larg. „Și privește asta”, răsfoi el paginile revistei. „Asta e munca unei persoane curajoase.”

Holly zâmbi. „Îmi iubesc serviciul.”

„Asta e o veste foarte bună! Dar trebuie să înveți să iubești și altceva în afară de serviciu.”

Holly se încruntă. Spera că nu e una dintre acele conversații de genul „îți trece de un bărbat dacă te culci cu altul”.

„Vreau să spun să înveți să te iubești pe tine”, continuă Chris. „Să înveți să-ți iubești noua ta viață. Nu lăsa ca viața ta să se învârtă doar în jurul serviciului. Mai există și altceva pe lume.”

Holly ridică sprâncenele către el. Râdea hârb de oală spartă.

„Știi că nu sunt cel mai bun exemplu în sensul ăsta”, recunosc el, „dar și eu învăț...” Își rezemă mâna de masă și începu să măture niște firimituri imaginare, în timp ce se gândea la ce să mai spună. „Am auzit că nu vrei să mergi la balul ăsta.”

Holly se făcu mică în scaun. Era clar că auzise convorbirea ei telefonică.

„Am refuzat să merg într-un milion de locuri după ce Maureen a murit”, spuse el trist „Mergeam împreună să ne plimbăm în Grădina Botanică, în fiecare duminică, dar după ce am pierdut-o, nu mai puteam să merg acolo. Aveam milioane de mici amintiri înmagazinate în fiecare floare și

copac care creștea pe acolo. Banca pe care stăteam, copacul ei preferat, grădina ei preferată de trandafiri, totul îmi amintea de ea.”

„Te-ai mai întors?” Holly întrebă sorbind din ceaiul fierbinte și simțind că o inundă un val de căldură.

„Acum câteva luni”, răspuse el trist. „A fost greu, dar am făcut-o, iar acum merg din nou acolo, duminică de duminică. Trebuie să înfrunți problemele, Holly și să gândești pozitiv. Eu îmi spun că în locul acela râdeam, plângeam, ne certam iar atunci când merg acolo și îmi aduc aminte de toate acele clipe minunate mă simt mai aproape de ele. Poți sărbători amintirea iubirii trăite, în loc să te ascunzi de ea.”

Holly era încântată de cuvintele lui Chris.

El se aplecă în față și o privi fix în ochi. „Unii oameni își petrec viața căutând, dar negăsindu-și sufletele pereche. Niciodată. Tu și cu mine le-am găsit, dar s-a întâmplat să ne bucurăm de asta o perioadă mult mai scurtă din viață decât ne-am fi dorit! Așa că du-te la acest bal, Holly și bucură-te de faptul că ai iubit un om care te-a iubit la rândul lui”.

Lacrimile alunecară pe obrajii lui Holly, înțelegând că el avea dreptate. Trebuia într-adevăr să-și amintească de Gerry și să fie fericită de iubirea pe care și-o dăruiseră unul altuia și de iubirea pe care încă o simțea pentru el; nu să plângă după el, nu să sufere pentru anii ce nu mai urmau să mai vină vreodată. Se gândi la rândurile din scrisoarea lui. „Păstrează amintirile noastre, dar nu-ți fie teamă să-ți faci altele noi.” Trebuia să lase fantoma lui Gerry care o bântuia să-și găsească liniștea, continuând să îl păstreze în amintire.

Viața sa trebuia totuși să continue după moartea lui.

Capitolul patruzeci și cinci

„Îmi pare rău, Denise”, se scuză Holly către prietena ei. Stăteau în depozitul magazinului lui Denise, înconjurată de cutii cu umerăse, bare de haine, geți și accesorii care zăceau împrăștiate în dezordine prin încăperea. Era un miros închis în aer de la praful depus pe hainele care zăceau acolo de mult timp. O cameră de filmat atașată de perete le urmărea, înregistrându-le conversația.

Holly urmărea chipul lui Denise, așteptând o reacție și o văzu pe prietena ei strângându-și buzele, în încercarea de a le opri să tremure, și dând din cap pentru a-i arăta lui Holly că totul era OK.

„Nu, nu e OK”. Holly se aplecă în scaun. „N-am vrut să-mi pierd cumpățul la telefon. Doar pentru că sunt extrem de sensibilă zilele astea, nu am dreptul să mă răzbun pe tine”.

Denise își luă curajul de a spune ceva. „Nu, Holly, aveai dreptate...”

Holly clătină din cap, nefiind de acord, dar Denise continua să vorbească.

„Am fost atât de entuziasmată de nuntă, încât nu m-am gândit nici un moment la felul în care te simțeai”. Ochii i

se opriră asupra prietenei ei, pe care jacheta neagră o făcea să pară și mai palidă. Holly se comportase atât de bine încât fusese ușor pentru toată lumea să uite că ea avea încă fantome de care trebuia să scape.

„Dar ai dreptate să fii entuziasmată”, insistă Holly.

„Iar tu ai dreptate să fii necăjită”, spuse Denise pe un ton ferm. „Nu m-am gândit la asta, pur și simplu nu m-am gândit”. Clătină din cap. „Nu veni la bal dacă nu te simți în largul tău. Vom înțelege cu toții.” Se întinse apucându-și de mână prietena.

Holly nu știa ce să facă. Chris reușise să o convingă să meargă la bal, dar acum prietena ei cea mai bună îi spunea că e mai bine să nu vină. Și o durea capul, iar durerile de cap o speriau. O îmbrățișă pe Denise, luându-și rămas bun, promițând că o va suna mai târziu să-i spună ce a hotărât în legătură cu balul.

Se îndreptă spre birou, nemaisimțindu-se atât de sigură ca de obicei. Poate Denise avea dreptate: era doar un bal idiot și nu trebuia să meargă dacă nu voia. Totuși era un bal idiot care reprezentase mult pentru viața lui Holly și Gerry împreună. Era o noapte în care amândoi se distrau, o noapte în care se aflau alături de prieteni și dansau pe melodiile lor preferate. Dacă s-ar fi dus fără el ar fi rupt tradiția, înlocuind amintirile vesele, de demult, cu altele complet diferite. Nu voia să facă acest lucru. Se agăța de fiecare grăunte de amintire a ei și a lui Gerry împreună. O înspăimânta că începuse să-i uite chipul. Când îl visa parcă era întotdeauna altcineva; o persoană plăsmuită în mintea ei cu o altă față și o altă voce.

Din când în când îl suna pe mobil, doar ca să audă mesajul cu vocea lui înregistrată. Continuase să-i plătească abonamentul lună de lună doar pentru asta. Mirosul lui se ștersese din casă; hainele lui nu mai erau de mult, așa cum dorise el. Dispărea treptat din mintea ei, așa că se agăța disperată de fiecare bucățică din el. Se gândea diandins la

el, în fiecare seară înainte de a adormi, pentru ca noaptea să-l viseze. Cumpărase after-shave-ul lui preferat și dădea cu el prin casă. Uneori când era în oraș, un miros familiar sau o melodie o transporta în alte vremuri, într-un alt loc. Vremuri mai fericite.

Uneori i se părea că-l vede trecând pe stradă, sau la volanul unei mașini, și se lua după persoana respectivă, urmărind-o kilometri întregi, descoperind până la urmă că nu era el; semăna doar. Părea că nu se putea desprinde de el.

Înainte de a ajunge la birou, intră pentru o clipă în Hogan's. Se simțea mult mai degajată în relația cu Daniel. De atunci, de când luaseră masa împreună, iar Holly se simțise stingheră în compania lui, își dădu seama că era ridicolă. Acum înțelegea de ce simțise asta. Înainte, singura prietenie apropiată pe care o avusese cu un bărbat fusese cea cu Gerry. Și avuseseră o relație romantică. Ideea de a deveni la fel de apropiată de Daniel i se părea ciudată și nelalocul ei. Dar Holly se convinsese că nu era neapărat nevoie de o legătură romantică, pentru a fi prietenă cu un bărbat. Chiar dacă acesta arăta bine.

Iar această senzație de degajare o însoțea permanent. O simțise din clipa în care îl cunoscuse. Puteau vorbi ore-ntregi, discutând despre sentimentele ei, viața ei, sentimentele lui, viața lui, conștientă că au un dușman comun: singurătatea. Știa că și el suferă, dintr-un alt motiv, dar se ajutau unul pe celălalt în zilele dificile când fiecare avea nevoie de cineva care să îi asculte păsurile, sau care să îl facă să râdă. Și erau multe astfel de zile.

„Ei ?” întrebă Daniel, ocolind barul. „Cenușăreasa o să meargă la bal?”

Holly surâse și își ținu răsufierea pe punctul de a-i spune că ea nu se va duce, când deodată se opri. „Tu mergi?”

El zâmbi și strânse din nări, iar ea izbucni în râs. „O să fie sigur un caz de perechi-perechi. Nu cred că aş mai

rezista o seară cu Sam și Samantha sau Robert și Roberta”. Daniel trase un scaun de la bar și o invită să ia loc.

Holly chicoti. „Am putea fi îngrozitor de nepoliticoși și să-i ignorăm”.

„Și atunci ce rost ar mai avea să mergem?” Daniel se așezase alături de ea la bar, sprijinindu-și cizmele din piele de stinghiile scaunului ei. „Doar nu te aștepti să vorbesc toată noaptea cu tine, nu-i așa? Am vorbit de ni s-au înfundat urechile; poate că m-am plictisit de tine.”

„Grozav!” se prefăcu Holly insultată. „Oricum îmi propusesem să te ignor”.

„Pfui!” Daniel ridică o sprânceană, prefăcându-se că respiră ușurat. „În cazul ăsta, fii sigură că merg”.

Holly deveni serioasă. „Cred că ar cam trebui să merg”.

Daniel se opri din râs. „Perfect, atunci mergem”.

Holly îi surâse. „Cred că ți-ar face și ție bine, Daniel”, spuse ea încetișor.

El își dădu jos piciorul de pe scaunul ei și întoarse capul, prefăcându-se că supraveghează încăperea. „Holly, eu sunt bine”, spuse fără convingere.

Holly se dădu jos de pe scaun, îi apucă capul între mâini și îl sărută pe frunte, apăsând. „Daniel Connolly, nu mai fă pe macho și pe durul. Nu ține”.

Își luară rămas bun, iar Holly se întoarse la birou, hotărâtă să nu se mai răzgândească. Urcă scările cu zgomot și se îndreptă drept spre Alice, care încă privea visătoare la articolul ei. „John-Paul!” strigă Holly. „Am nevoie de o rochie, repede!”

Aflat în biroul lui, Chris zâmbi ca pentru sine, auzind cum toată lumea se agita în jurul lui Holly. Deschise sertarul și aruncă o privire la fotografia lui alături de soție. Își promisese să meargă și el într-o zi la Grădina Botanică. Dacă Holly a putut, putea și el.

Capitolul patruzeci și șase

Deși Holly se foia grăbită prin dormitorul ei, încercând să fie gata pentru bal, era în întârziere. Petrecuse ultimele două ore aplicându-și machiajul, plângând și stricându-l, apoi aplicându-l din nou. Își dădea cu rimel pentru a patra oară, rugându-se ca rezervorul de lacrimi să fi secăt în noaptea aceea. O perspectivă puțin probabilă, dar putea măcar să spere.

„Cenușăreaso, ți-a sosit prințul!” strigă Sharon, de la parter.

Inima lui Holly începu să bată mai tare; avea nevoie de mai mult timp. Avea nevoie să stea și să întoarcă pe toate părțile ideea de a merge la bal, căci uitase complet motivele care o îndemnaseră să meargă. Acum se confrunta doar cu părțile negre.

Motive să nu meargă: nu voia deloc să meargă; voia să stea și să plângă toată noaptea; trebuia să stea la o masă plină cu așa-ziși prieteni, cu care nu mai vorbise de la moartea lui Gerry; arăta ca naiba; se simțea ca naiba, iar Gerry nu mai era acolo.

Motive ca să meargă: avea un sentiment copleșitor că trebuia să meargă și, cel mai important, un motiv pe care

nu-l putea depăși, care o împiedica să dea înapoi... Respiră rar, încercând să împiedice apariția unui alt val de lacrimi.

„Holly, fii tare. Poți să o faci”, șopti ea către imaginea reflectată în oglindă. „Trebuie să faci asta, te va ajuta, vei fi mai puternică”. Ea repetă acest lucru iar și iar, până când un scârțâit al ușii o făcu să tresară.

„Iartă-mă”, se scuză Sharon apărând de după ușă. „Holly, arăți fantastic!”, spuse ea încântată.

„Arăt ca naiba”, mormăi Holly.

„Nu mai spune asta”, spuse supărată Sharon. „Eu arăt ca un balon, dar mă auzi că mă plâng?” Accept faptul că tu ești o păpușică!” Îi zâmbi imaginii ei din oglindă. „O să fie bine”.

„Aș vrea să stau acasă în seara asta, Sharon. Trebuie să deschid ultimul mesaj de la Gerry”. Lui Holly nu-i venea să creadă că venise timpul să deschidă ultimul mesaj. După ziua de mâine nu mai urmau să fie cuvinte de mângâiere de la Gerry, iar ea simțea că mai are încă nevoie de ele. Cât de nerăbdătoare fusese în aprilie, de abia aștepta să treacă lunile, pentru a putea deschide plicurile și a-i citi cuvintele. Își dorise ca lunile să treacă mult mai repede, dar iată că acum era aproape de final. Voia să fi rămas acasă în seara aceea și să savureze ultimul lor moment special.

„Știu”, spuse Sharon înțeleghătoare. „Dar poți să mai aștepți câteva ore, nu-i așa?”

Holly tocmai voia să spună nu, când John strigă de pe scări: „Haideți, fetelor! Taxiul vă așteaptă! Trebuie să mergem să-i luăm și pe Tom și Denise!”

Înainte ca Holly să o urmeze pe Sharon pe scări în jos, deschise sertarul de la măsuța de toaletă și scoase scrisoarea lunii noiembrie de la Gerry, pe care o desfăcuse cu câteva săptămâni în urmă. Avea nevoie de cuvintele lui de încurajare pentru a o ajuta acum. Își trecu degetele peste

cerneală, încercând să și-l închipuie pe Gerry scriind. Își imagina figura pe care o făcea când scria ceva, de care ea făcuse întotdeauna haz. Obişnuia să se concentreze, și se lungea pe buze în timp ce mişca stiloul. Ea iubea fața ceea. Îi lipsea chipul acela. Scoase cartonașul din plic. Avea nevoie de tăria din scrisoarea lui pe care știa că o va găsi. Citi:

Cenușăreasa trebuie să meargă la bal luna asta. Va fi fermecătoare și frumoasă și se va distra ca de obicei... Dar anul ăsta fără vreo rochie albă...

P.S. Te iubesc...

În ziua următoare celei în care Holly se ciondănisise cu Denise dacă să meargă la bal sau nu, Holly deschise scrisoarea lunii noiembrie. În ciuda micilor flecăreli cu Chris și Daniel, se torturase toată ziua, neștiind ce decizie să ia. N-ar fi trebuit să se îngrijoreze, căci Gerry alesese deja pentru ea, iar cuvintele lui îi întăreau ideea că trebuia să meargă la bal. Asta era noua ei misiune. Respiră adânc și coborî scările după Sharon.

„Uau”, spuse Daniel cu gura căscată. „Arăți fantastic, Holly”.

„Arăt ca...” începu Holly să bodogănească, dar Sharon o țintui din priviri. „Dar mulțumesc”, adăugă ea iute. John-Paul o ajutase să aleagă o rochie simplă, pe gât, neagră, despicată. Anul ăsta fără vreo rochie albă.

Se înghesuiseră cu toții în taxi și, pe măsură ce se apropia fiecare semafor, Holly se ruga să se facă roșu, pentru a mai întârzia momentul în care vor ajunge. N-avea ea norocul ăsta. De data asta traficul din Dublin era degajat, așa că ajunseră la hotel în timp record. În ciuda rugămintilor ei, nu fusese nici o alunecare de teren de pe munții din

Dublin, și nu erupsesse nici un vulcan. Iadul refuzase și el să înghețe.

Se îndreptară spre masă și Holly ținea ochii în pământ, căci simțea din toate direcțiile privirile tuturor femeilor dornice să vadă cum erau îmbrăcați noii veniți. După ce constatau satisfăcute că tot ele erau cele mai elegante de acolo, se uitau în altă parte, continuându-și conversațiile. Femeia de la recepție zâmbi când se apropiară de ea. „Bună, Sharon, bună John, bună Denise, ...o, Doamne!”. Probabil că se albise la față sub stratul gros de fond de ten care o făcea să pară bronzată, dar Holly nu putea fi sigură. „Ăă... bună, Holly. Ce bine că ai venit, având în vedere...” vocea i se stinse și ea răsfoi repede paginile cu lista invitaților pentru a le bifa numele.

„Hai să mergem la bar”, propuse Denise, luând-o de braț pe Holly și trăgând-o după ea.

În timp ce traversau încăperea, o femeie, cu care Holly nu mai vorbise de luni de zile, o abordă. „Holly, mi-a părut rău când am aflat de Gerry. A fost un om minunat”.

„Mulțumesc”, surâse Holly, iar Denise o trase din nou după ea. În sfârșit ajunseră la bar.

„Oho, bună Holly”, spuse o voce familiară din spatele ei.

„Bună, Patrick”, spuse ea întorcându-se cu fața către omul de afaceri gras care sponsoriza acțiunile caritabile. Era înalt și foarte gras, cu o față mare și roșie, probabil din cauza stresului determinat de conducerea celei mai de succes afaceri din Irlanda. Asta, dar și faptul că bea prea mult. Nasturii de la smokingul lui arătau de parcă erau gata să plesnească în orice moment. Arăta ca și cum ar fi fost strâns de gât cu papionul, de care trăgea, părând că nu se simte în largul lui. Holly nu-l cunoștea prea bine: era unul dintre oamenii pe care-i vedea la bal în fiecare an.

„Arăți bine, ca întotdeauna”. O sărută pe obraz. „Pot să-ți iau ceva de băut?” o întrebă el, ținând mâna ridicată pentru a atrage atenția barmanului.

„Nu, mulțumesc”, zâmbi ea.

„A, haide”, insistă el, scoțându-și portofelul burdușit din buzunar. „Ce vrei să bei?”

Holly cedă. „Un vin alb, te rog, fiindcă insiști”, zâmbi ea.

„Aș putea să-i iau ceva de băut și mizerabilului ăla de soț al tău”, râse el. „El ce bea?”. Se uită prin sală după Gerry.

„Nu e aici, Patrick”, răspunse Holly, stânjenită.

„De ce nu? Ticălosul. E al doilea an în care lipsește. Ce are de gând?” întrebă Patrick tare, în timp ce dădea comanda barmanului.

„Păi, s-a prăpădit la începutul anului, Patrick”, spuse Holly cu delicatețe, pentru a nu-l pune într-o situație jenantă.

„O...” Patrick se înroși mai tare și își dresе nervos vocea. Plecă privirile spre bar. „Îmi pare tare rău să aud asta”, bolborosi privind aiurea. Se trase iarăși de papion.

„Mulțumesc”, spuse Holly, numărând în cap secundele care aveau să se scurgă până ce el urma să se scuze și să întrerupă conversația. Patrick plecă după trei secunde, mormăind că trebuie să-i ducă soției ceva de băut. Holly rămase singură la bar, căci Denise se întorsese deja cu băuturile la grupul lor. Își luă paharul de vin și se îndreptă într-acolo.

„Bună, Holly”.

Se întoarse ca să vadă cine îi pronunțase numele.

„A, bună, Jennifer”. Era o altă femeie pe care o știa numai de la bal. Purta o rochie de gală extrem de scumpă, împodobită cu pietre prețioase, și ținea un pahar de șampanie între degetul mare și cel arătător al mâinii sale înmănușate. Părul ei blond era aproape alb, iar pielea era închisă la culoare și uscată, de prea multă expunere la soare.

„Ce mai faci? Arăți fantastic, ai o rochie superbă!”. Ea sorbi puțină șampanie, măsurând-o pe Holly de sus până jos.

„Bine, mulțumesc. Tu?”

„A, excelent, mersi. Gerry nu e cu tine în seara asta?”, întrebă ea, căutându-l din priviri prin sală.

„Gerry s-a prăpădit în februarie”, repetă Holly pe un ton blajin.

„Doamne, îmi pare rău să aud asta.” Își puse paharul de șampanie pe masă, lângă ea, și duse palmele la față, cu fruntea încrêțită de îngrijorare. „Habar n-am avut. Și tu cum reziști, biata de tine?” Ea o atinse pe Holly pe braț.

„Bine, mulțumesc”, repetă Holly, zâmbind, pentru a menține o atmosferă veselă.

„A, biata fată”. Jennifer vorbea în șoaptă și o privea compătimitor. „Probabil că ești distrusă”.

„Da, e greu, dar trebuie să fac față. Încerc să fiu pozitivă, înțelegi?” spuse ea însufletită.

„Doamne, nu știi cum poți. E o veste îngrozitoare”. Continua să o sfredelească din priviri pe Holly. O privea altfel acum. Holly clătină din cap, dorindu-și ca femeia asta să nu-i mai spună ceea ce știa deja.

„Și era bolnav?” se interesă ea.

„Da, a avut o tumoare pe creier”.

„Doamne, asta-i *îngrozitor*. Era *atât* de tânăr.” Fiecare cuvânt pe care ea îl accentua devenea un chin insuportabil.

„Da, era... dar am avut o viață fericită împreună, Jennifer”, spuse Holly, încercând să pară cât mai veselă.

„Așa e, dar ce păcat că n-a trăit mai mult. Te-a distrus. E absolut *îngrozitor* și *atât* de *nedrept*. Probabil că ești deprimată. Și cum naiba de-ai putut să vii aici în seara asta? Cu toate cuplurile astea în jur?” Ea se uită la perechile din sală, de parcă deodată plutea un miros urât în aer.

„Trebuie să înveți să mergi mai departe”, zâmbi Holly.

„Sigur că da. Dar trebuie să-ți fie *atât* de greu. O, ce *îngrozitor*”. Ridică mâna ei înmănușată spre fața ei, cu o expresie îngrozită.

Holly zâmbi și vorbi printre dinți. „Da, e dificil, dar așa cum am spus, trebuie să fii pozitivă și să mergi mai

departe. Oricum, că tot vorbeam de mers, e timpul să plec și să mă alătur prietenilor mei”, adăugă ea politicoasă și o șterse.

„Te simți bine?” o întrebă Daniel, apărând lângă ea.

„Da, sunt bine, mulțumesc”, repetă ea pentru a zecea oară în seara aceea. Aruncă o privire înspre Jennifer care era într-un cerc de prietene, povestind și privindu-i fix pe ea și pe Daniel.

„Am sosit!” anunță o voce puternică de la ușă. Holly se întoarse văzându-l pe legendarul Jamie, care se costuma în animal la petreceri, stând în pragul ușii, cu mâinile ridicate în aer. „Sunt din nou îmbrăcat în pinguin și sunt gata să petreec!” El execută câteva mișcări de dans, înainte de a se alătura celor din grup, atrăgând privirile tuturor celor din sală. Exact ceea ce-și dorea. Jamie se îndreptă spre cercul lor, salutând bărbații cu o strângere de mână, iar femeile cu un sărut pe obraz, uneori „greșind” și încurcând gesturile. Făcu o pauză când ajunse în fața lui Holly și își plimbă privirile de la Holly la Daniel, de câteva ori. Strânse țeapăn mâna lui Daniel, o sărută în fugă pe Holly din vârful buzelor, de parcă aceasta ar fi avut vreo boală și plecă iute. Holly încercă mânioasă să-și rețină emoția. Fusese extrem de grosolan.

Soția lui, Helen, zâmbea timidă către Holly, din cealaltă parte a sălii, dar nu se apropie. Holly nu era surprinsă. Evident fusese prea dificil pentru ei să vină cu mașina preț de zece minute ca să o viziteze pe Holly, după moartea lui Gerry, așa că nu se aștepta ca acum Helen să facă zece pași spre ea ca să o salute. Îi ignoră și se întoarse să stea de vorbă cu adevărații ei prieteni, cei care o susținuseră în ultimul an.

Holly râdea la una din poveștile lui Sharon, când simți o bătaie ușoară pe umăr. Se întoarse râzând și dădu cu ochii de Helen care o privea foarte tristă.

„Bună, Helen”, spuse ea veselă.

„Ce mai faci?”, spuse Helen încet, atingându-i brațul.

„A, bine”, dădu Holly din cap. „Ar trebui să asculți povestea asta, e foarte amuzantă”, zâmbi ea, continuând să o asculte pe Sharon.

Helen îi dădu drumul lui Holly și în cele din urmă o bătu iar ușor pe umăr după câteva secunde. „Vreau să spun cum te simți de când Gerry...”

Holly renunță să o mai asculte pe Sharon.

„De când Gerry a murit, vrei să spui, nu-i așa?” Holly înțelegea că uneori oamenii nu se simțeau în largul lor în asemenea situații. Nici Holly nu făcea excepție, dar considera că dacă o persoană tot aducea vorba, putea măcar să fie suficient de matură și să poarte o conversație așa cum se cuvine.

Helen păru că se înfioară la întrebarea lui Holly. „Da, dar n-am vrut să pronunț cuvântul...”

„E în regulă, Helen. Am acceptat ceea ce s-a întâmplat.”

„Chiar așa?”

„Sigur că da”, se încruntă Holly.

„Știi, nu te-am mai văzut de multă vreme și începusem să fiu îngrijorată...”

Holly începu să râdă. „Helen, să știi că locuiesc tot după colțul străzii tale, în aceeași casă, am același număr de telefon și de mobil. Dacă erai atât de îngrijorată pentru mine nu era dificil să afli”.

„Da, dar n-am vrut să deranjez...”, bătu ea în retragere.

„Prietenii nu deranjează, Helen ” spuse Holly pe un ton politicoz, dar spera că mesajul ei fusese recepționat.

Helen roși ușor, iar Holly se întoarse să vorbească cu Sharon.

„Te rog să-mi ții un loc lângă tine, bine ? Trebuie să merg la toaletă”, spuse Sharon, dând din picioare, neliniștită.

„Iar?” izbucni Denise. „Dar ai fost acolo acum câteva minute”.

„Ei, așa se întâmplă când ai un bebeluș de șapte luni care apasă pe bășică”, explică ea, înainte să o zbughească la toaletă.

„Dar totuși n-are șapte luni, nu-i așa?” spuse Denise, ducându-și mâna la falcă. „Tehnic, are minus două luni, pentru că altfel ar însemna că bebelușul ar avea nouă luni când s-ar naște și atunci și-ar aniversa primul anișor după numai trei luni. Și de obicei copiii merg la un an.”

Holly se încruntă la ea. „Denise, de ce-ți bați tu capul cu lucrurile astea?”

Denise se întoarse spre Tom cu o figură concentrată. „Totuși am dreptate, nu-i așa, Tom?”

„Da, iubito”. El îi zâmbea dulce.

„Lașule”, îl tachină Holly.

Se auzi soneria, ceea ce însemna că era timpul să ia loc la masă, iar mulțimea începu să se îmbulzească într-acolo. Holly luă loc și își puse poșeta cea nouă pe scaunul de lângă ea, pentru a-l rezerva pentru Sharon. Helen, care își căuta din priviri un loc, trase scaunul pentru a se așeza.

„Iartă-mă Helen, dar Sharon m-a rugat să-i păstrez un loc lângă mine”, explică Holly politico.

Helen dădu din mână a lehamite. „A, Sharon nu se va supăra”, spuse ea, prăbușindu-se în scaun și stâlcind poșeta lui Holly. Sharon se îndreptă spre masă și plecă buza de jos, dezamăgită. Holly își ceru scuze și făcu un gest către Helen ca să se scuze. Sharon dădu ochii peste cap și își băgă degetele în gură, prefăcându-se că vomită. Holly chicoti.

„Ei, văd că ești foarte bine dispusă”, spuse Jamie tare către Holly, părând foarte neplăcut surprins.

„Există vreun motiv pentru care n-ar trebui să fiu?” replică Holly caustică.

Jamie îi dădu un răspuns impertinent, la care unii dintre cei aflați în jur chicotiră, considerându-l „amuzant”, dar Holly îl ignoră. Nu-l mai considera amuzant deloc, cu

toate că ea și Gerry fuseseră întotdeauna printre cei care îi sorbeau fiecare cuvânt. Acum i se părea de-a dreptul neghiob.

„Ești bine?”, o întrebă încet Daniel, care stătea alături.

„Da, sunt bine, mulțumesc”, răspuse ea luând o înghițitură de vin.

„A, nu trebuie să-mi vinzi mie gogoși, Holly. Sunt eu”, râse el.

Holly zâmbi și oftă. „Oamenii sunt atât de drăguți și îmi prezintă condoleanțe, dar eu mă simt de parcă aș fi iar la înmormântare. Trebuie să mă prefac că sunt puternica femeie minune, chiar dacă toți ar vrea să mă vadă distrusă, pentru că e *îngrozitor*”. Ea o imită pe Jennifer și dădu ochii peste cap. „Apoi mai sunt și cei care nu au aflat despre Gerry, iar aici nu e locul și nici momentul să le explic.”

Daniel o asculta răbdător. Încuviință din cap când ea termină de vorbit. „Înțeleg ce vrei să spui. Când eu și Laura ne-am despărțit, timp de câteva luni, pe oriunde mă duceam, trebuia să le spun oamenilor că ne-am despărțit. Dar partea bună e că în cele din urmă s-a dus vorba, așa că până la urmă încetezi să mai ai astfel de discuții cu oamenii tot timpul.

„Apropo, mai ai vreo veste despre Laura?”, întrebă Holly. Îi plăcea să flecărească despre Laura, chiar dacă n-o cunoscuse niciodată. Îi plăcea să-l audă pe Daniel istorisindu-i despre ea, iar apoi petreceau seara amândoi spunând cât de mult o urăsc. Trecea timpul și Holly avea nevoie să se agațe de ceva pentru a evita să vorbească cu Helen.

Ochii lui Daniel se aprinseră. „Da, de fapt chiar am aflat niște bârfe despre ea”.

„O, ce bine, chiar mi-ar plăcea să aud nițică bârfă”, spuse Holly, frecându-și mâinile încântată.

„Ei bine, un prieten de-al meu pe care-l cheamă Charlie, care lucrează ca barman în hotelul tatălui Laurei, mi-a spus că logodnicul ei a încercat să se dea la o femeie care era oaspete al hotelului, iar Laura l-a prins, așa că s-au despărțit.” El râse răutăcios cu o sclipire în ochi. Era încântat să audă că ea fusese dezamăgită în dragoste.

Holly îngheță, deoarece povestea i se părea familiară. „Ăă... Daniel, la ce hotel este proprietar tatăl ei?”

„La Galway Inn. Nu e mare lucru de capul lui, dar e într-o zonă frumoasă, peste drum de plajă.”

„Aha”. Holly nu mai știa ce să spună și făcu ochii mari.

„Știu”, râse Daniel. „E grozav, nu-i așa? Îți zic, dacă aș întâlni-o pe femeia care i-a despărțit i-aș lua cea mai scumpă sticlă de șampanie”.

Holly zâmbi slab. „Chiar așa?” Holly îl privea pe Daniel curioasă, interesată să știe cum naiba putuse să fie interesat de Laura. Nu părea genul lui, oricare ar fi fost acela. Daniel era atât de liniștit și de prietenos, iar Laura era... Laura era o ticăloasă. Holly nu găsea alt cuvânt pentru a o descrie.

„Ăă... Daniel?” Holly își dădea nervoasă o șuviță de păr după urechi, pregătindu-se să-l descoase despre gusturile lui la femei.

El îi zâmbi, cu ochii încă sclipind de vestea că fosta lui prietenă se despărțise de fostul lui prieten. „Da, Holly”.

„Uite, stătea și mă întrebam. Din câte am auzit, Laura pare cam... ăă... ticăloasă, ca să fiu sinceră”. Își mușcă buzele și îl studie să vadă dacă îl insultase. El privea lipsit de expresie spre lumina lumânărilor din centrul mesei, ascultând-o. „Și” continuă ea, simțind că trebuia să pășească în vârful picioarelor în jurul acestui subiect, știind cât de rău îi frânsese Laura inima lui Daniel, „și întrebarea mea este, la drept vorbind, ce ai văzut tu la ea? Cum ați putut voi să vă iubiți unul pe celălalt? Sunteți atât de diferiți – cel puțin așa păreți din ce am auzit”, bătu ea repede în retragere, amintindu-și că n-ar fi trebuit să o cunoască pe Laura.

Daniel tăcu o clipă, iar lui Holly îi era teamă că pășise pe un teritoriu străin. El își retrase privirile de la flacăra lumânărilor pentru a se uita la Holly. Zâmbi trist. „De fapt Laura nu este o ticăloasă, Holly. Mă rog, pentru faptul că m-a părăsit pentru cel mai bun prieten este ... dar ca persoană, atunci când eram împreună, nu era niciodată o ticăloasă, Holly. Teatrală, da. Ticăloasă, nu”. El surâse și se întoarse cu fața către Holly. „Vezi tu, mie îmi plăceau scenele relației noastre. Găseam că lucrul ăsta era palpitant, mă subjuga”. Fața i se însufleți în timp ce îi vorbea despre relația lui, iar discursul era mai rapid, entuziasmat de amintirea iubirii lui pierdute. „Îmi plăcea să mă trezesc dimineața și să mă întreb în ce toane va fi ea în acea zi, îmi plăcea când ne certam, pasiunea din certuri, îmi plăcea cum făceam dragoste după aceea”. Ochii îi scânteiau. „Făcea mare caz din orice, dar cred că asta îmi plăcea și mă atrăgea la ea. Îmi spuneam mereu că atât timp cât va continua să facă tam-tam pe seama relației noastre știam că îi pasă. Dacă n-ar mai fi făcut, n-ar mai fi meritat. Îmi plăcea teatrul”, repetă el, de data asta cu mai multă convingere. „Temperamentele noastre contrastau, dar făceam o echipă bună. Știi ce se spune: contrariile se atrag...” O privi drept în ochi pe Holly și văzu că era îngrijorată. „Nu s-a purtat urât cu mine, Holly. N-a fost o ticăloasă în felul acela.” Zâmbi ca pentru sine. „A fost doar...”

„Teatrală”, repetă Holly în locul lui, înțelegând în sfârșit. El încuviință din cap. Deși ea îl înșelase, se gândi furioasă Holly, dar decise să nu spună asta cu voce tare.

Holly îl urmărea atent în timp ce era copleșit de amintiri. Probabil că într-un anume fel oricine putea iubi pe oricine. Ți-e dor de ea”, spuse blând Holy, atingându-i brațul. Ți-e dor de ea”, spuse blând Holy, atingându-i brațul. Ți-e dor de ea”, spuse blând Holy, atingându-i brațul. Ți-e dor de ea”, spuse blând Holy, atingându-i brațul. Ți-e dor de ea”, spuse blând Holy, atingându-i brațul.

Daniel ieși din visare și o privi adânc în ochi. O trecu un fior pe spate și simți cum i se ridică părul de pe mâini.

El pufni și se întoarse în scaunul lui. „N-ai dreptate, Holly Kennedy”, spuse încruntat ca și când ea ar fi spus lucrul cel mai bizar de pe lume. „Greșești complet și din cale-afară”. El ridică cuțitul și furculița și începu să mănânce antreul de somon.

Holly înghiți niște apă și își îndreptă atenția spre platoul care i se pusese în față.

După masă și câteva sticle de vin, Helen se împletici către Holly, care fugise lângă Denise și Sharon. O îmbrățișă și îi ceru scuze cu lacrimi în ochi pentru că nu mai ținuse legătura cu ea.

„Nu face nimic, Helen. Sharon, Denise și John au fost prieteni care m-au susținut, așa că nu am fost singură.

„O, dar mă simt îngrozitor”, bolborosi Helen.

„N-ai de ce”, o asigură Holly, nerăbdătoare să continue conversația cu fetele.

Dar Helen insista să discute despre vremurile de demult când Gerry trăia și totul era roz. Povestea despre momentele în care vorbise cu Gerry, amintiri care nu o prea interesau pe Holly. În cele din urmă, Holly se sătură de lamentarea plângăcioasă a lui Helen și realizează că prietenii ei dansau pe ringul de dans.

„Helen, te rog potolește-te”, o întrerupse Holly. „Nu știi de ce vrei să-mi povestești aceste lucruri tocmai în seara asta, când încerc să mă simt bine, dar este evident că te simți vinovată pentru că nu ai ținut legătura cu mine. Ca să fiu sinceră, cred că dacă n-aș fi venit în seara asta la bal, n-aș fi aflat ceva despre tine încă vreo zece luni de acum înainte sau mai mult. Nu de prieteni de felul ăsta am eu nevoie în viață. Așa că te rog nu mai plânge și lasă-mă să mă distrez”.

Holly simți că se exprimase destul de elegant, dar Helen arăta de parcă ar fi fost palmuită. O mică doză din ceea ce simțise Holly în ultimul an. Daniel apărură de nu știu unde, o

luă de mână pe Holly și o conduse pe ringul de dans, alături de prietenele ei. Cum ajunseră acolo muzica se opri și începu „Wonderful Tonight”, bluesul lui Eric Clapton. Ringul de dans începu să se golească, cu excepția câtorva perechi, iar Holly rămase față în față cu Daniel. Nu era pregătită pentru așa ceva. Pe melodia asta nu dansase decât cu Gerry.

Daniel puse mâna pe talia ei și o luă ușor de mână începând să se învârtă. Holly era țeapănă. Nu i se părea normal să danseze cu un alt bărbat. Simți un fior pe șira spinării și se cutremură. Daniel crezu probabil că îi este frig și o trase mai aproape, ca pentru a-i ține de cald. Aflată în transă, se lăsă condusă pe ringul de dans, până când cântecul se sfârși și ea se scuză și plecă la toaletă. Se încuie în cabină și se sprijini de ușă, respirând adânc. Se descurcase foarte bine până acum. Chiar dacă toată lumea întrebuse de Gerry, rămăsese calmă. Dar dansul o cutremurase. Poate că era momentul să se ducă acasă, cât încă lucrurile mai mergeau bine. Tocmai era să descuie ușa, când auzi o voce, afară, pomenindu-i numele. Înghetează și ascultă femeile care bârfeau.

„Ai văzut-o pe Holly Kennedy dansând cu bărbatul acela astă seară?” întrebă o voce. Era inconfundabila scânceală a lui Jennifer.

„Da”, răspunse cealaltă voce cu o notă de dezgust. „Iar soțul ei încă nu s-a răcit în mormânt!”.

„Hai, mai lăsați-o în pace”, spuse o altă voce mai veselă. „Poate că sunt doar prieteni”.

Holly îi mulțumi în gând.

„Deși nu cred”, continuă ea și chicotiră câteștrele.

„Ați văzut cum stăteau îmbrățișați? Eu nu dansez așa cu nici unul dintre prietenii mei”, spuse Jennifer.

„E revoltător”, spuse o altă femeie. „Imaginați-vă, să te plimbi țațoșă cu un alt bărbat în locul în care veneai cu soțul tău, în fața tuturor prietenilor. E dezgustător.”

Femeia plescăi din buze și atunci se auzi apa trasă la o altă toaletă, în cabina de lângă Holly. Ea rămase înghețată în poziția în care stătea, șocată de ceea ce auzea și stânjenită că le auzea vorbind lucrurile astea într-un loc unde puteau fi auzite și de altcineva.

Ușa de la cabina de lângă ea se deschise și în clipa aceea toate femeile tăcură. „Cutre bătrâne și intrigante, voi nu vă mai vedeți de treburile voastre? Se auzi Sharon vociferând. „Nu e în nici un caz treaba voastră ce face sau ce nu face cea mai bună prietenă a mea! Jennifer, dacă viața ta e atât de perfectă, de ce te furișezi cu soțul lui Pauline?”

Holly auzi cum cineva icni. Probabil Pauline. Își acoperi gura cu palma, ca să se oprească din râs.

„Așa că nu vă mai băgați nasul unde nu vă fierbe oala și cărați-vă de aici, toate!” urlă Sharon.

După ce Holly auzi pe toată lumea plecând, descuie ușa și ieși din cabină. Sharon, aplecată deasupra chiuvetei, o privi uluită.

„Mulțumesc, Sharon”.

„Vai, Holly, îmi pare rău că a trebuit să auzi asta”, spuse ea, îmbrățișându-și prietena.

„Nu contează. Nu mă interesează prostiile lor”, spuse curajoasă Holly. „Dar nu-mi vine să cred că Jennifer are o aventură cu soțul lui Pauline!”

Sharon strânse din umeri. „Păi nici n-are, dar am vrut să le dau un motiv pentru care să se certe în următoarele câteva luni”.

Fetele chicotiră.

„Cred că totuși acum voi pleca acasă”, spuse Holly, aruncând o privire la ceasul de mână și gândindu-se la ultimul mesaj de la Gerry. Inima i se strânse.

„Bună idee”, o aprobă Sharon. „N-am realizat ce porcărie e balul ăsta când nu bei nimic”.

Holly surâse.

„În orice caz, în seara asta te-ai comportat admirabil, Holly. Ai venit, ai cucerit, acum du-te acasă și deschide mesajul lui Gerry. Apoi dă-mi și mie un telefon ca să aflu ce ți-a mai spus.” Își îmbrățișă prietena din nou.

„E ultimul”, șopti tristă Holly.

„Știu asta, așa că bucură-te de el”, zâmbi Sharon.
„Amintirile durează o viață întreagă, ține minte”.

Holly se întoarse la masă pentru a-și lua rămas de la toată lumea. Daniel se ridică pentru a o însoți. „Doar nu vrei să mă lași aici, de unul singur?” râse el. „Putem lua un taxi împreună”.

Holly era ușor iritată când Daniel se dădu jos din taxi și o urmă în casă. Era douăsprezece fără un sfert, deci mai erau cincisprezece minute. Cu puțin noroc, până atunci și-ar fi băut ceaiul și ar fi plecat. Chiar comandase un taxi care urma să vină peste o jumătate de oră, ca să-i dea de înțeles în felul ăsta să nu stea prea mult.

„A, deci acesta este faimosul plic”, spuse Daniel, luându-l de pe masă.

Holly făcu ochii mari; simțea nevoia să protejeze acel plic și nu era deloc încântată că Daniel îl atingea, îndepărtând atingerea lui Gerry.

„Decembrie”, spuse el, citind ce scria pe plic și trecându-și degetele peste litere. Holly voia să-i spună să-l lase jos din mână, dar nu voia să pară paranoică. În cele din urmă îl puse înapoi pe masă, iar ea respiră ușurată și continuă să umple ceainicul.

„Câte plicuri au mai rămas?” întrebă Daniel, scoțându-și jacheta și așezându-se lângă ea la masă.

„Asta e ultimul”.

„Și ce ai să faci apoi?”

„Ce vrei să spui?” întrebă ea nedumerită.

„Păi, după câte văd, lista asta a devenit un fel de Biblie, cele Zece Porunci. Ce spune lista aia faci, în ceea ce privește viața ta. Așa că ce vei face când nu vei mai primi mesaje?”

Holly îl privi în ochi să vadă dacă el o lua peste picior, dar ochii lui albaștri o priveau cu bunătațe.

„Voi continua să-mi trăiesc viața”, răspunse ea, întorcându-se cu spatele și deschizând ceainicul.

„Și ai să poți face asta?” El se apropie mai mult de ea, astfel că îi putea simți after-shave-ul. Era chiar mirosul lui Daniel.

„Cred că da”, răspunse, stânjenită de întrebările lui.

„Pentru că apoi va trebui să iei propriile decizii”, zise el încet.

„Știu asta”, răspunse ea defensiv, evitând să-l privească în ochi.

„Și crezi că ai să poți face asta?”

Holly se frecă la ochi obosită. „Daniel, despre ce vorbești?”

El înghiți în sec și își îndreptă poziția, încercând să se așeze mai comod. „Te întreb acest lucru pentru că vreau să-ți spun ceva, iar tu va trebui să iei propria decizie”. O privi drept în ochi, iar ei îi bătura inima cu putere. „Nu va fi nici o listă, nici o indicație; va trebui să-ți asculți inima”.

Holly se trase înapoi de lângă el. O cuprinse un sentiment de groază și spera că el n-o să-i spună ce credea ea.

„Ăă... Daniel... n-nu cred că este... momentul potrivit ca să... ăă... n-ar trebui să vorbim despre...”

„Ba e momentul potrivit”, spuse el serios. „Știi deja ce o să-ți spun, Holly, și știi că tu știi deja ce simt pentru tine”.

Holly căscă gura de uimire și aruncă o privire la ceas. Era douăsprezece fix.

Capitolul patruzeci și șapte

Gerry atinse nasul lui Holly și zâmbi în sinea lui când ea se strâmbă în somn. Îi plăcea să o privească dormind; arăta ca o prințesă, așa de frumoasă și de liniștită.

O gădilă din nou pe nas și zâmbi, căci ea deschise ochii. „Bună dimineăta, adormito”.

Ea îi zâmbi. „Bună dimineăta, frumosule”. Se cuibări lângă el și își rezemă capul de pieptul lui. „Cum te mai simți astăzi?”

„Ca și cum aș putea alerga în maratonul Londrei”, glumi el.

„Ei, asta e ceea ce eu numesc recuperare rapidă”, zâmbi ea, ridicându-și capul și sărutându-l pe buze. „Ce vrei la micul dejun?”

„Pe tine”, spuse el, mușcând-o de nas.

Holly chicoti. „Din nefericire, eu nu figurez în meniu astăzi. Dar ce-ai zice de o omletă?”

„Nu”, se încruntă el „e prea grea pentru mine”, iar inima i se înmuie când văzu că Holly se întristase. Încercă să se învioneze. „Dar mi-ar plăcea o porție mare, uriașă, de înghețată de vanilie!”

„Înghețată!” râse ea, „La micul dejun?”

„Da”, zâmbi el mânzește, „întotdeauna am dorit înghețată la micul dejun când eram copil, dar buna mea mamă nu mă lăsa niciodată să mănânc. Acum însă nu-mi mai pasă”, zâmbi el curajos.

„Atunci înghețată să fie”. Holly sări fericită din pat. „Te superi dacă o să mi-l pun pe asta?”, întrebă ea îmbrăcându-se cu halatul lui.

„Draga mea, poți să porți ce dorești”, zâmbi Gerry privind-o cum făcea parada modei cu halatul care-i era prea mare, încoace și-ncolo prin cameră.

„Mmm, are mirosul tău”, spuse ea pufnind pe nas. „N-o să-l mai dau jos. Așa, mă întorc într-un minut”, iar el o auzi coborând în goană scările și zdrăngănind prin bucătărie.

În ultimul timp observase că ea se grăbea ori de câte ori pleca de lângă el. Era ca și cum i-ar fi fost teamă să-l lase prea multă vreme singur, iar el știa ce însemna asta. Erau vești triste pentru el. Terminase ședințele de raze, sperând că vor atinge tumoarea reziduală. Nu izbândise, iar acum tot ce putea el să facă era să zacă toată ziua, adeseori prea slăbit ca să se dea jos din pat. I se părea lipsit de sens să piardă timpul altfel, deoarece nici măcar nu aștepta să se însănătoșească. Inima îi bătea năvalnic numai la gândul ăsta. Îi era teamă; teamă că nu știa spre ce se îndreaptă și teamă pentru Holly. Ea era singura persoană care știa exact ce să-i spună ca să-l liniștească și să-i aline durerea. Era atât de puternică, era stânca lui și nu își imagina viața fără ea. Dar n-ar fi trebuit să-și facă griji pentru acest scenariu, pentru că ea era cea care urma să rămână fără el. Era mânios, trist, gelos și speriat din pricina ei. Ar fi vrut să stea cu ea și să-i îndeplinească fiecare dorință și promisiune pe care și-o făcuseră unul altuia, iar el se lupta pentru acel drept. Dar știa că se luptă pentru o cauză pierdută. După două operații, tumoarea se refăcuse

și creștea rapid în interiorul lui. Ar fi vrut să-și deschidă capul, și să scoată de acolo boala care îi distrugea viața, dar nici asupra acestui lucru nu deținea controlul. Din zi în zi îi era mai multă teamă că Holly va rămâne singură...

Deveniseră mult mai apropiați în ultimele luni, iar el știa că asta era un lucru rău, de dragul lui Holly, dar nu putea suporta să o țină la distanță de el. El trăia pentru asta cu ea la taclale până la primele ore ale dimineții, când chicoteau, ca atunci când erau adolescenți. Asta în zilele lor bune.

Dar mai erau și zile proaste.

Nu voia să se gândească acum la ele. Medicul terapeut îi spunea „oferă-i trupului tău un mediu pozitiv – social, emoțional, nutrițional și spiritual”.

Iar acum asta era ceea ce dorea să facă. Voia să aibă o ocupație ca să creadă că mai avea și altceva de făcut decât să stea toată ziua în pat. Își ținea mintea ocupată, căci schițase planul ca să rămână cu Holly chiar și atunci când nu avea să mai fie. Prin asta împlinea și o promisiune pe care i-o făcuse cu ani în urmă. Măcar o promisiune să-și țină și el. Păcat că trebuia să fie chiar asta.

O auzi pe Holly urcând în goană scările și zâmbi; planul lui funcționa.

„Iubitule, nu mai avem înghețată”, spuse ea tristă. „N-ai vrea să mănânci altceva?”

„Nu”, clătină el din cap. „Doar înghețată, te rog”.

„O, dar acum trebuie să mă duc la magazin și să cumpăr”, se văicări ea.

„Nu te-ngrijora, iubito, nu pățesc nimic câteva minute”, o asigură el.

Ea îl privea nesigură. „Aș prefera să stau cu tine”.

„Nu fi prostuță”, surâse el și ridică telefonul mobil de pe masă, punându-și-l pe piept. „Dacă e vreo problemă, dar nu va fi, te sun”.

„Bine”. Holly își mușcă buza de jos. „N-o să lipsesc decât câteva minute. Ești sigur că n-o să pățești nimic?”

„Și precis”, zâmbi el.

Holly își dădu jos halatul lui și își puse un trening. Se vedea că nu era prea fericită de ceea ce trebuia să facă.

„Holly, n-o să pătesc nimic”, spuse el ferm.

„Bine”. Ea îl sărută lung și el o auzi alergând pe scări, urcând în mașină și demarând în viteză.

Imediat ce înțelese că e în siguranță, Gerry trase cuverturile la o parte și se dădu încet jos din pat. Stătu o clipă la marginea patului, așteptând să-i treacă amețeaua, apoi se îndreptă anevoie spre șifonier. Scoase o cutie veche de pantofi de pe raftul de sus în care erau vechituri strânse de-a lungul anilor și care acum mai conținea nouă plicuri sigilate. Scoase al zecelea plic gol și scris pe fața lui îngrijit „Decembrie”. Astăzi era chiar întâi decembrie, iar el se gândi în viitor, peste un an când știa că el nu va mai fi acolo. Și-o imaginează pe Holly un geniu karaoke, relaxată de la vacanța în Spania, fără vânătaii ca rezultat al veiozei de pe noptieră și, spera el, fericită la un nou loc de muncă pe care îl iubea.

Și-o imaginează peste un an de zile, exact în aceeași zi, poate stând chiar pe patul unde se afla el acum și citind ultimul mesaj din listă. Se gândise foarte mult și adânc ce să-i scrie în ultimul mesaj. Ochii i se umplură de lacrimi când puse punct după ultima propoziție; sărută pagina, o puse în plic și o ascunse în cutia veche de pantofi. Urma să expedieze plicurile pe adresa părinților lui Holly din Portmarnock, unde știa că pachetul va fi în siguranță, până când ea va fi pregătită să-l deschidă. Își șterse ochii de lacrimi și se întoarse încet în pat, unde telefonul suna pe pilotă.

„Alo?”, spuse el, încercând să vorbească normal, apoi zâmbi când auzi cea mai dulce voce din lume la celălalt capăt. „Și eu te iubesc, Holly...”

Capitolul patruzeci și opt

„Nu, Daniel, n-ar trebui să faci asta”, spuse Holly mânărită și își smulse mâna din strânsoarea lui.

„Dar de ce nu ?” stăruie el.

„E prea curând”, spuse frecându-se pe față, obosită. Pentru ea lucrurile deveneau din ce în ce mai complicate.

„Prea curând, pentru că asta îți tot spun oamenii, sau prea curând pentru că asta îți spune inima?”

„O, Daniel, nu prea știu”, spuse ea, străbătând cu pași mari bucătăria. „Sunt atât de derutată. Te rog, nu mai îmi pune atâtea întrebări!”

Inima îi bătea năvalnic, iar capul i se învârtea, chiar dacă trupul ei îi spunea că situația în care se afla nu era tocmai bună; se panica în locul ei, indicând pericolul care se apropia. Nu era drept, totul părea atât de nedrept! „Nu pot, Daniel. Sunt căsătorită! Îl iubesc pe Gerry!”, spuse ea cuprinsă de panică.

„Gerry?” întrebă el, făcând ochii mari, apropiindu-se de masă și înșfăcând brutal plicul. „Asta e Gerry! Cu asta concurez! E o bucată de hârtie, Holly! E o listă. O listă căreia i-ai permis să-ți conducă viața în ultimul an, fără să te gândești la tine sau să-ți trăiești propria viață. Acum

trebuie să te gândești la tine. Gerry s-a dus”, spuse el blând, venind din nou aproape de ea. „Gerry s-a dus, iar eu sunt aici. Nu spun că i-aș putea lua locul vreodată, dar cel puțin dă-ne șansa de a fi împreună”.

Ea luă plicul din mâna lui și îl strânse la piept, în timp ce pe obraji îi curgeau lacrimi. „Gerry nu s-a dus”, suspină ea. „E aici, de câte ori deschid un plic este aici”.

Se lăsă tăcerea, în timp ce Daniel o privea plângând. Părea atât de tristă și de lipsită de apărare, încât dorea să o strângă la piept. „E o bucată de hârtie”, glăsui el încet, apropiindu-se de ea.

„Gerry nu e o bucată de hârtie”, spuse ea furioasă, printre lacrimi. „Era o ființă umană pe care o iubeam. Gerry e un om cu care am petrecut cincisprezece ani din viață. Reprezintă milioane de amintiri vesele. Nu e o bucată de hârtie”, repetă ea.

„Și atunci eu ce sunt?”, întrebă Daniel încet.

Holly se ruga ca el să nu plângă. Nu credea că ar fi suportat să-l vadă plângând.

„Tu”, respiră ea adânc, „ești un prieten gentil, grijuliu și extraordinar de atent pe care îl respect și îl apreciez...”

„Dar nu sunt Gerry”, o întrerupse el.

„Nici nu vreau să fii Gerry”, insistă ea. „Vreau să fii Daniel”.

„Ce simți tu pentru mine?” Vocea îi tremura ușor.

„Ți-am spus ce simt pentru tine”, se smiorcăi ea.

„Nu, ce simți tu pentru mine?”

Ea se uită în pământ. „Am sentimente puternice pentru tine, Daniel, dar am nevoie de timp...”, ea făcu o pauză „... mult, mult timp”.

„Atunci am să aștept”. El zâmbi trist și își încolăci brațele lui puternice în jurul ei.

Se auzi soneria și Holly suspină ușurată. „A venit taxiul”. Vocea ei era nesigură.

„Te sun mâine, Holly”, spuse Daniel blând, sărutând-o pe frunte și îndreptându-se spre ușă. Holly continuă să stea în mijlocul bucătăriei după plecarea lui, derulând în minte iar și iar scena care avusese loc mai adineaori. Rămase acolo câtva timp, strângând la piept plicul mototolit, aproape de inima ei.

Încă șocată, urcă scările spre dormitor. Se dezbracă de rochie și se îmbracă în halatul de măsură mare al lui Gerry. Mirosul lui dispăruse. Se urcă încet în pat, ca un copil, se cuibări sub pătură și aprinse veioza. Se uită mult timp la plic, gândindu-se la ceea ce spusese Daniel.

Lista devenise într-adevăr un fel de Biblie pentru ea. Asculta regulile, trăia după ele, și nu încălca niciodată vreuna: când Gerry îi spunea să sară, sărea. Dar lista o ajutase. O ajutase să se dea jos din pat dimineța și să înceapă o nouă viață, atunci când tot ceea ce dorea era să se ghemuiască și să moară. Gerry o ajutase, iar ea nu regreta nici unul dintre lucrurile pe care le făcuse în anul care se sfârșea. Nu regreta nici noua slujbă, nici noii prieteni, nici vreun nou gând sau sentiment pe care-l dezvoltase singură, fără părerea lui Gerry. Dar aceasta era ultima parte a listei. Era a zecea Poruncă, așa cum spusese Daniel. După asta nu mai urma nici una. El avusese dreptate: trebuia să înceapă să ia propriile decizii, să trăiască o viață de care să fie fericită, fără rețineri și fără a se întreba dacă Gerry ar fi sau nu de acord cu ea. Mă rog, s-ar fi putut întreba, dar asta nu trebuia să o oprească din drum.

Când el trăia, ea trăia prin el, iar acum că el nu mai era, ea trăia tot prin el. Acum își dădea seama de asta. O făcea să se simtă în siguranță, dar acum era pe cont propriu și trebuia să fie curajoasă.

Scoase telefonul din priză și închise telefonul mobil. Nu voia să fie deranjată. Voia să savureze acest moment final și special fără a fi întreruptă. Voia să-și ia rămas bun

de la Gerry. Acum era singură și trebuia să gândească pentru sine.

Desigilă încet plicul, cu grijă, încercând să nu rupă hârtia și scoase cartonașul afară.

Nu-ți fie teamă să te-ndrăgostești din nou. Deschide-ți inima și urmeaz-o oriunde te va duce... și ține minte, țintește luna de pe cer...

P.S. Te voi iubi mereu...

„O, Gerry”, suspină ea, iar umerii săi se scuturară, în timp ce ofta adânc.

În noaptea aceea dormi foarte puțin, iar atunci când ațipea visa niște vise ciudate cu imagini ale fețelor și trupurilor lui Daniel și Gerry amestecându-se. Se trezi plină de sudoare la 6 dimineața și hotărî să se dea jos din pat și să se plimbe puțin ca să-și limpezească gândurile confuze. Mergea cu inima grea pe aleea parcului din apropiere. Se îmbrăcase bine, pentru a se proteja de frigul înțepător care îi biciuia urechile și îi amorțea fața. Totuși își simțea capul fierbinte. Fierbinte de lacrimi, fierbinte de la durerile de cap, fierbinte de la creierul ei care făcea ore suplimentare.

Copacii erau goi și arătau ca niște schelete aliniat pe cărare. Frunzele dansau în cerc în jurul picioarelor ei ca niște spiriduși răutăcioși amenințând să-i pună piedică. Parcul era pustiu; oamenii erau încă o dată în hibernare, prea lași ca să înfrunte furia iernii. Holly nu era curajoasă, nici nu-i făcea plăcere plimbarea. Simțea că se pedepsește, stând afară în vremea înghețată.

Cum naiba de ajunsese într-o atare situație? De abia ce reușise să adune piesele vieții ei sfărâmate, că iar le scăpase și le risipise. Credea că găsisese un prieten, cineva în care putea avea încredere. Nu căuta să fie prinsă într-un triunghi caraghios al iubirii. Și cel mai caraghios era că a

treia persoană nici măcar nu era prezentă. Nici măcar nu putea fi luată în considerare. Desigur, se gândea mult la Daniel, dar se gândea la fel de mult la Sharon și Denise, asta nu însemna că e îndrăgostită de ele. Ceea ce simțea pentru Daniel nu era iubirea care o simțea pentru Gerry, era un cu totul alt sentiment. Așa că poate nu era îndrăgostită de Daniel. Și oricum, chiar dacă ar fi fost, n-ar fi fost singura persoană care să-și dea seama de asta, în loc să i se lase câteva zile termen de gândire? Dar în definitiv de ce se gândea la asta? Dacă nu l-ar fi iubit, ar fi trebuit să i-o spună cu curaj. Era o întrebare simplă cu răspuns da-nu, nu-i așa? Ce întortocheată era viața.

Și de ce Gerry o punea să-și găsească o nouă iubire? La ce se *gândise* când scrisese mesajul? Oare o părăsise deja înainte de a muri? Fusese atât de ușor pentru el să renunțe la ea și să se resemneze cu gândul că va găsi pe altcineva? Întrebări, întrebări, întrebări. La care nu va afla niciodată răspunsul.

După ore de tortură mentală cu alte întrebări și aerul înghețat care îi pișca pielea, se îndreptă din nou spre casă. Când ajunse pe strada ei, niște râsete o făcură să ridice privirile din pământ. Vecinii ei decorau copacul aflat în grădina din fața casei cu o instalație de becuțe.

„Bună, Holly”, o salută vecinul, ieșind de după copac cu becuțele înfășurate în jurul încheieturii mâinii.

„O decoram pe Jessica”, zise râzând, înfășurând instalația în jurul gleznelor soției. „Cred că o să o transform într-un frumos pitic de grădină”.

Holly zâmbi trist privindu-i râzând amândoi. „Se apropie Crăciunul”.

„Așa e”, se opri Jessica din râs, doar pentru a răspunde. „Ce repede a zburat anul!”

„Prea repede”, spuse încet Holly. „S-a dus mult prea repede”.

Holly traversă strada și continuă drumul spre casă. Un țipăt o făcu să se întoarcă și o văzu pe Jessica pierzându-și echilibrul și prăbușindu-se pe iarbă, sub o grămadă de beculețe. Răsetele aveau ecou pe toată strada, în timp ce Holly intră în casă.

„O.K, Gerry”, spuse Holly pe un ton răstit când închise ușa de la intrare, „am fost să mă plimb și m-am gândit foarte mult la ceea ce mi-ai spus și am ajuns la concluzia că nu mai erai în toate mințile când ai scris mesajul ăsta. Dacă asta este într-adevăr ceea ce vrei, te rog dă-mi un semn, altfel o să cred că totul a fost o mare greșeală și că te-ai răzgândit”, spuse ea cu indiferență, în aer.

Privi în jur, în camera de zi, așteptând să vadă dacă se întâmpla ceva. Nimic nu se întâmpla.

„Atunci bine”, spuse ea veselă, „ai făcut o greșeală, înțeleg. Pur și simplu nu voi lua în considerare ultimul mesaj de la tine”. Se uită iar prin cameră și se îndreptă spre fereastră. „Gerry, îți mai dau o șansă...”

Luminile de la copacul de peste drum se aprinseră, pe când Jessica și Tony dansau prin grădină, chicotind. Deodată luminile pâlpăiră și se stinseră din nou. Se opriră din dansat, neplăcut surprinși.

Holly dădu ochii peste cap. „O să consider asta ca pe un nu știu”. Se așeză la masa din bucătărie și sorbi o cană de ceai pentru a-și dezmorți corpul înghețat. Prietenul îi spune că te iubește, iar soțul tău mort îți spune să te îndrăgostești din nou, așa că e cazul să-ți faci un ceai.

Mai avea trei săptămâni de serviciu până când va putea să-și ia vacanța de Crăciun, ceea ce însemna că, dacă nu avea încotro, trebuia să-l evite pe Daniel doar cincisprezece zile lucrătoare. Părea posibil. Spera ca până la nunta lui Denise de la sfârșitul lui decembrie, să fi luat o decizie în ceea ce-l privea. Dar mai întâi trebuia să treacă prin primul ei Crăciun de una singură, lucru care o îngrozea.

Capitolul patruzeci și nouă

„Așa, unde vrei să-l pun?” Richard gâfâia, trăgând bradul în camera de zi. În urma lui rămăsese o dâră de ace de brad care mergea de la ușa camerei de zi, pe hol, pe la ușa de la intrare, până la mașina ei. Holly oftă. Trebuia să dea din nou cu aspiratorul prin casă, ca să facă curățenie și privea bradul cu dezgust. Mirosea frumos, dar făcea atâta mizerie!

„Holly!” repetă Richard, iar ea se întrerupse din gânduri, uitându-se la el.

Ea chicoti. „Arăți ca un brad vorbitor, Richard.” Din el nu se vedeau decât pantofii lui maro ieșind de sub brad.

„Holly”, mormăi el, pierzându-și echilibrul sub greutatea acestuia.

„A, scuze”, zise ea, realizând brusc că el mai avea un pic și se prăbușea. „Lângă fereastră”.

Își mușcă buza de jos și strânse din ochi, căci veiozele, ramele foto și lumânările de pe șemineu se prăbușiră în urma lui când se îndreptă spre fereastră.

„Așa”, spuse Richard, frecându-și mâinile și făcând un pas înapoi să-și admire opera.

Holly se încruntă. „Arată cam golaș, nu crezi?”

„Păi, va trebui să-l decorezi, desigur”.

„Știu asta, Richard, mă refeream la faptul că are doar câteva ramuri. Are multe goluri”, se plânse ea.

„Ți-am spus să cumperi un brad mai de demult, Holly, nu să lași până în Ajunul Crăciunului. Oricum ăsta arăta cel mai bine; restul erau îngrozitori; pe cei mai frumoși i-au vândut acum câteva săptămâni”.

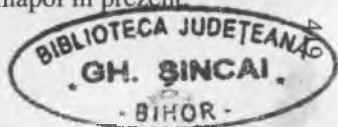
„Cred că ai dreptate”, se încruntă Holly.

N-ar fi vrut deloc să facă brad Crăciunul ăsta. Nu avea nici un chef să sărbătorească și nu avea nici copii în casă cu care să se distreze decorându-l. Totuși, Richard insistase, iar Holly considera că trebuie să-l ajute cu afacerea asta a lui de a vinde brazi de Crăciun, în afara celeilalte pe care o avea, de amenajare a grădinilor. Dar bradul era urât și nici chiar cele mai bogate podoabe n-ar fi putut ascunde asta. Când îl privea, regreta că nu cumpărase mai demult unul de la Richard. Cel puțin ar fi arătat ca un brad adevărat, nu ca un par cu câteva ace de brad atârând aici și colo.

Nu-i venea să creadă că era deja Ajunul Crăciunului. Își petrecuse ultimele săptămâni stând peste program, încercând să termine numărul din ianuarie mai repede, înainte de vacanța de Crăciun. Până la urmă terminaseră cu o zi înainte, iar când Alice propusese să meargă toți la Hogan's să bea ceva, Holly refuzase politicos. Încă nu vorbise cu Daniel; îi ignorase toate telefoanele, evitase Hogan's ca pe ciumă și îi poruncise lui Alice să-i spună că era într-o ședință când el o suna la birou. Și o suna aproape zilnic.

Nu voia să fie nepoliticoasă cu el, dar avea nevoie de mai mult timp să se gândească la toate. Mă rog, nu era ca și cum ar fi cerut-o de nevastă, deși ea avea aproape acest sentiment.

Vocea lui Richard o aduse înapoi în prezent.

„Iartă-mă, ce-ai spus?”

„Am spus, ai nevoie de o mână de ajutor la decoratul bradului?”

Lui Holly îi stătu inima în loc. Lucrul ăsta îl făcea ea și Gerry, nimeni altcineva. În fiecare an, fără excepție, puneau CD-uri cu muzică de Crăciun, desfăceau o sticlă cu vin și decorau bradul...

„Ăă... nu, nu e nevoie Richard, o să-l împodobesc eu. Sunt sigură că ai alte lucruri mai importante de făcut acum.”

„Păi, de fapt, mi-ar plăcea să-l împodobesc”, spuse el dornic. „De obicei, eu, Meredith și copiii îl decoram împreună, dar anul ăsta nu a fost așa...” se opri el.

„A”. Holly nu se gândise că și Crăciunul lui Richard era la fel de dificil ca și al ei; se gândise cu egoism la propriile-i probleme.

„Bine, atunci, de ce nu?” surâse ea.

Richard era radios și arăta ca un copil.

„Singura problemă e că nu prea știu unde sunt decorurile. Gerry era cel care le punea întotdeauna prin pod pe undeva...” murmură ea.

„Nici o problemă”, zâmbi el încurajator. „Asta era și treaba mea. Le găsesc eu”. El urcă scările spre pod.

Holly deschise o sticlă de vin roșu și porni CD player-ul. În fundal se auzi „White Christmas” al lui Bing Crosby cântând încet. Richard se întoarse cu un sac mare și negru azvârlit pe umeri și o căciulă prăfuită de Moș Crăciun. „Ho, ho, ho!”

Holly chicoti și îi întinse un pahar cu vin.

„Nu, nu”, respinse el cu un gest, „sunt cu mașina”.

„Poți să bei un pahar, Richard”, spuse ea dezamăgită.

„Nu, nu”, repetă el, „nu beau când conduc”.

Holly ridică ochii în tavan și dădu pe gât paharul lui de vin, apoi îl începu pe al ei. Până când plecă Richard, ea

terminase sticla și destupase alta. Observă luminița roșie de la robotul telefonic pâlپând. Pusese robotul în funcțiune ca să fie lăsată în pace în ziua respectivă și spera că mesajul nu era de la cine credea ea. Apăsă tasta de redare a mesajelor.

„Bună, Sharon. Sunt Daniel Connolly. Îmi cer scuze că te deranjez; aveam numărul tău de telefon de când ai sunat la club acum câteva luni ca să o înscrii pe Holly în concursul de kararaoke. Ăă... mă gândeam că ai putea să-i transmiți mesajul ăsta din partea mea. Denise e ocupată cu pregătirile de nuntă, așa că știam că nu mă pot baza pe ea ca să-și aducă aminte...” El râse și își dresе vocea. „În orice caz, mă întrebam dacă n-ai putea să-i transmiți lui Holly că de Crăciun voi merge la familia mea în Galway. Plec într-acolo mâine. N-am putut să o prind pe mobil, știu că acum e în vacanță și nu am numărul ei de acasă... așa că dacă...”

Mesajul se întrerupse, iar Holly așteptă să-l audă pe cel de-al doilea.

„Scuze, Sharon, tot eu sunt. Ăă... Daniel, adică. S-a întrerupt. Așa, deci, aș vrea să-i spui lui Holly că o să fiu în Galway următoarele zile și că voi avea telefonul mobil cu mine dacă va dori să mă caute. Știu că trebuie să se gândească la niște lucruri, așa că...” făcu el o pauză. „Oricum, mai bine închei înainte să fiu întrerupt din nou. Ne vedem la nuntă săptămâna viitoare. Mulțumesc... la revedere”.

Următorul mesaj era de la Denise care o anunța că Daniel o căuta, al patrulea mesaj de la fratele ei, Declan, care îi spunea și el că Daniel o căuta, al cincilea mesaj era de la o fostă colegă de școală, pe care Holly n-o mai văzuse de ani de zile, care îi transmitea că dăduse peste un prieten de-al ei, Daniel, într-un club seara trecută și, cică Daniel o căuta pe Holly și voia ca ea să-l sune. Al șaselea mesaj era iarăși de la Daniel.

„Bună Holly, sunt Daniel. Fratele tău, Declan, mi-a dat numărul tău de telefon. Nu-mi vine să cred că suntem prieteni de atâta vreme și că nu mi-ai dat niciodată numărul de telefon de acasă, dar aveam o bănuială ascunsă că îl avusesem tot timpul fără să știu...”. Se lăsă o tăcere în timp ce el oftă. „Oricum, aș vrea tare mult să stau de vorbă cu tine, Holly. Cred că ar trebui să vorbim față în față și asta înainte să ne vedem la nuntă. Te rog, Holly, te rog, răspunde-mi la telefoane. Altfel nu știu cum pot să dau de tine.” Tăcere, o altă respirație adâncă și un oftat. „Bine, asta-i tot, la revedere.”

Holly apăsă din nou tasta de redare a mesajelor și rămase pe gânduri.

Stătea în camera de zi, uitându-se la brad și ascultând colinde de Crăciun. Plângea. Plângea pentru Gerry și pentru bradul ei golaș.

Capitolul cincizeci

„Crăciun fericit, iubito!” Frank deschise ușa pentru Holly care tremura înfrigurată pe scări.

„Crăciun fericit, tată”, zâmbi ea îmbrățișându-l din toată inima. Trase aer în piept când intră în casă. Mirosul plăcut de pin amestecat cu vin și miresmele mesei de Crăciun care se pregătea în bucătărie îi umplură nările, și în acel moment simți junghiul singurătății. Crăciunul îi amintea de Gerry. Gerry era Crăciunul. Petreceau pe atunci momente de neuitat fugind de stresul serviciului și relaxându-se alături de prieteni și familie, bucurându-se de momentele când puteau rămâne singuri. Îi era atât de dor de el, încât simți că-i vine rău de la stomac.

În dimineața aceea fusese la cimitir ca să-i ureze Crăciun Fericit. Se ducea acolo prima dată de la înmormântare; evitase să meargă la mormânt, pentru că i se părea prea dureros. Fusese o dimineață tristă. Nici un cadou sub brad pentru ea, nici micul dejun la pat, nici un zgomot, nimic. Gerry dorise să fie dus la crematoriu, așa că ea stătea în fața unui perete pe care se afla o plăcuță cu numele lui. Deci avea senzația că vorbește cu pereții. Totuși, îi povestise despre anul care trecuse și despre planurile ei pentru ziua

respectivă, îi spusese că Sharon și John așteptau un băiețel și că hotărâseră să-l boteze Gerry. I-a mai spus că urma să fie nașa lui de botez; că urma să fie domnișoară de onoare la nunta lui Denise. A încercat să i-l descrie pe Tom, fiindcă Gerry nu-l cunoscuse, apoi i-a vorbit de serviciul ei. Nici un cuvânt însă despre Daniel. Se simțise ciudat stând acolo și vorbind ca pentru sine. Ar fi dorit să trăiască o profundă experiență spirituală, să simtă că el era acolo cu ea și că îi asculta vocea, dar de fapt simțea că vorbește unui perete cenușiu mohorât.

Situația în care se afla nu era ceva la care să privești în ziua de Crăciun. Cimitirul era plin de vizitatori, familii care își aduceau mamele sau tații bătrâni să-și viziteze soții plecați dintre cei vii, femei tinere ca Holly plimbându-se singure, bărbați tineri... Se uitase cum o tânără mamă se prăbușise lângă o piatră gravată, în timp ce doi copii speriați o priveau, neștiind ce să facă. Copilul cel mic probabil nu împlinise trei ani. Femeia își ștersese iute lacrimile pentru a-și proteja copiii. Holly era mulțumită că își putea permite să fie egoistă și să-și facă griji doar pentru ea. Oare de unde avea femeia aceea puterea de a se descurca în fiecare zi cu doi copii de care trebuia să aibă grijă, se gândise Holly.

Una peste alta fusese o zi bună.

„Crăciun Fericit, iubito!” spuse tare Elizabeth, ieșind din bucătărie cu brațele întinse pentru a-și îmbrățișa fiica. Holly începuse să plângă. Se simțea aidoma copilului cel mic de la cimitir. Avea și ea nevoie de mămica ei. Elizabeth avea fața aprinsă de la dogoarea bucătăriei, iar căldura corpului ei îi încălzi inima lui Holly.

„Îmi pare rău”, se ștersese ea pe față, „n-am vrut să fac asta”.

„Șșșt”, spuse Elizabeth mângâietor, strângând-o și mai tare în brațe. Nici nu era nevoie să-i spună ceva; prezența ei acolo era de ajuns.

Holly trecuse cu o săptămână înainte pe acasă ca să stea de vorbă cu mama ei, fiindcă intrase în panică din cauza situației cu Daniel. Elizabeth, care de obicei nu era genul de mamă care să stea în bucătărie, pregătea atunci cozonacul de Crăciun. Avea fața plină de făină, mânecile puloverului suflecate până la coate, și avea făină până și în păr. Blatul de bucătărie era acoperit de șiruri de stafide, sultanine și cireșe. Făină, aluat franțuzesc, tăvi pentru copt și folie de aluminiu erau răspândite peste tot. Bucătăria era împodobită cu decoruri strălucitoare și aerul acela minunat de sărbătoare plutea peste tot în aer.

În clipa în care Elizabeth dăduse cu ochii de fiica ei, presimțise că s-a întâmplat ceva. Stăteau la masa din bucătărie plină de șervete roșii și verzi care aveau imprimate imagini cu Moș Crăciun, reni și brazi împodobiți. Erau cutii și cutioare cu uscățele de Crăciun, pentru ca familia să treacă cu bine peste Sărbători, biscuiți de ciocolată, bere și vin, și toate celelalte... Părinții lui Holly se aprovizionaseră suficient pentru întreaga familie Kennedy.

„La ce te gândești, iubito?” întrebuse mama lui Holly, împingând spre ea un platou cu fursecuri de ciocolată.

Lui Holly îi ghiorăiau mațele de foame, dar nu putea să mănânce nimic. Iar își pierduse pofta de mâncare. Respiră adânc și îi explică mamei ce se petrecuse între ea și Daniel și decizia pe care o avea de luat. Mama ei o asculta cu răbdare.

„Și tu ce simți pentru el?” o întrebuse Elizabeth, studiindu-i chipul.

Holly strânse din umeri neajutorată. „Îmi place de el, mamă, chiar îmi place, dar...” Ridică iarăși din umeri și se opri.

„Este din cauză că nu te simți încă pregătită pentru o altă relație?” întrebă blând mama ei.

Holly se frecă pe frunte. „O, nu știu, mamă. Simt că nu mai înțeleg nimic.” Rămase câteva clipe pe gânduri. „Daniel este un prieten deosebit. Este întotdeauna lângă mine când am nevoie de sprijin, mă face mereu să râd; mă face să mă simt bine în pielea mea...” Ridică un fursec de pe masă și începu să adune firimiturile. „Dar nu știu dacă voi mai fi vreodată aptă pentru o altă relație, mamă. Poate voi fi, poate nu; poate asta se va întâmpla doar dacă voi fi la fel de pregătită pe cât mă voi simți. El nu e Gerry și nici nu mă aștept să fie la fel ca el. Ceea ce simt acum este un altfel de sentiment; dar unul plăcut”. Făcu o pauză ca să poată defini acel sentiment. „Nu știu dacă voi mai iubi vreodată la fel, mi-e greu să cred că se va întâmpla asta, dar e plăcut să te gândești că poate cândva voi putea”. Îi zâmbi trist mamei sale.

„Nu ai de unde să știi dacă nu încerci”, spuse încurajator Elizabeth. „Este important să nu te pripești, Holly. Știi că știi asta, dar tot ce-mi doresc este ca tu să fii fericită. O meriți. Indiferent dacă asta înseamnă să fii cu Daniel, cu omul de pe lună sau singură, vreau să fii fericită”.

„Mulțumesc, mamă”, zâmbi Holly stins, rezemându-și capul de umărul mamei sale. „Dar nu știu care dintre acele lucruri mi se potrivește”.

Oricât de mult o susținuse mama ei în ziua aceea, Holly nu era mai aproape de luarea unei decizii. Mai întâi trebuia să treacă de ziua de Crăciun fără Gerry.

Restul familiei lui Holly – mai puțin Ciara, care era tot în Australia – veniă alături de ele în camera de zi și unul câte unul o întâmpinară cu sărutări și îmbrățișări. Se adunară în jurul bradului și schimbară daruri, iar Holly dădu frâu liber lacrimilor. Nu avea energia să le ascundă, nu avea energia să-i pese. Dar lacrimile ei erau un amestec ciudat de fericire și tristețe. O senzație ciudată că se simțea singură, dar iubită în același timp.

Când Holly se îndepărtă pe furiș de familia ei, ca să aibă câteva clipe de gândire numai pentru ea, capul îi fierbea de gânduri, care trebuia sortate și așezate la locurile lor. Se găsea în vechiul ei dormitor, privind pe fereastră la ziua întunecată și furtunoasă. Marea era furioasă și amenințătoare, iar Holly se cutremura de puterea ei.

„Deci aici te ascundeai”.

Holly se întoarse și-l văzu pe Jack care o privea din ușa dormitorului. Schiță un zâmbet și se întoarse din nou cu fața spre mare, neinteresată de fratele care o lipsise de sprijinul lui în ultimul timp. Asculta valurile și urmărea apa întunecată care îngھیtea lapovița ce începuse să cadă.

„Iartă-mă”, spuse el încet.

Holly ridică din sprâncene fără să fie câtuși de puțin mișcată și continuă să privească înainte.

El dădu din cap cu înțelegere. „Ai dreptate să mă tratezi astfel, Holly. M-am purtat prosteste în ultimul timp. Și îmi pare atât de rău!”

Holly se întoarse cu fața la el și ochii îi străluciră. „M-ai dezamăgit, Jack”.

El strânse din ochi, de parcă numai gândul ăsta l-ar fi durut. „Știu, îmi pare rău”, spuse el, mai încet decât înainte. „Dar pur și simplu n-am făcut față bine situației, Holly. Mi-a fost atât de greu să accept că Gerry... înțelegi”

„A murit”, termină Holly pentru el.

„Da”. El încleștă și descleștă fălcile arătând de parcă în sfârșit ar fi acceptat acest lucru.

„Nici pentru mine n-a fost chiar ușor, să știi Jack”. Se așternu tăcerea. „Dar m-ai ajutat să-i împachetez toate lucrurile. Ai trecut prin toate lucrurile care i-au aparținut alături de mine și ai făcut să-mi fie mai ușor”, spuse Holly nedumerită. „Atunci ai fost aproape de mine, de ce ai dispărut apoi dintr-o dată?”

„Doamne, a fost atât de greu să o fac”. El dădu cu tristețe din cap. „Tu ai fost atât de puternică, Holly... ești

puternică”, se corectă el. „Să scap de lucrurile lui, pur și simplu m-a sfâșiat, să fiu în casă, iar el să nu fie acolo... m-a terminat. Apoi am observat că te apropiaseși de Richard, așa că m-am gândit că n-ar fi o problemă să mă retrag pentru că îl aveai pe el...” El roși la gândul că se făcea de râs explicându-și sentimentele.

„Ce prost ești, Jack”, spuse Holly împungându-l în joacă cu degetul în stomac. „Ca și cum Richard ar putea vreodată să-ți ia locul”.

El zâmbi. „Nu știi, dar tu pari foarte prietenoasă în perioada asta”.

Holly deveni din nou serioasă. „Richard m-a susținut foarte mult în ultimul an – și, crede-mă, oamenii n-au încetat să mă surprindă în timpul acestei experiențe”, adăugă ea cu subînțeles. „Dă-i o șansă, Jack”.

El privi spre mare și încuviință încet din cap, reflectând la cele auzite. „Îmi pare rău, Holly”.

Holly își încolăci mâinile în jurul lui și simți îmbrățișarea familiar de mângâietoare a fratelui ei. „Știi. Și mie la fel. Îmi pare rău că s-au întâmplat toate astea. Dar să știi că am nevoie de tine”.

„Știi”, răspuse el, îmbrățișând-o mai strâns. „Iar acum sunt aici, alături de tine. N-o să mai fiu egoist și o să am grijă de surioara mea mai mică”.

„Ei, surioara ta mai mică se descurcă foarte bine singură, mulțumesc foarte mult”, spuse ea tristă, privind marea izbindu-se furioasă de stânci, cu stropii ajungând până la cer.

Se așezară la masă, iar lui Holly îi lăsară gura apă felurile de mâncare de dinaintea ochilor.

„Astăzi am primit un e-mail de la Ciara”, glăsui Declan. Toată lumea scoase exclamații de uimire.

„Mi-a trimis și o poză”. El dădu fotografia pe care o scosese la imprimantă, din mână în mână.

Holly zâmbi vazându-și sora la plajă, servind un grătar la masa de Crăciun alături de Mathew. Avea părul blond și era bronzată, iar ea și Mathew păreau foarte fericiți. Holly privi fix poza pentru o vreme, mândră că sora ei își găsisse în sfârșit un loc sub soare. După ce călătorise prin toată lumea căutând neîncetat, socotea că Ciara își găsisse în sfârșit mulțumirea. Holly spera că în cele din urmă același lucru se va petrece și cu ea. Îi înmână fotografia lui Jack, iar el zâmbi, privind-o.

„S-a anunțat că astăzi va ninge”, spuse Holly, luând o a doua porție. Își deschise deja nasturele de sus al pantalonilor, dar în definitiv era Crăciunul; momentul de a dăru și ăă... de a mânca”.

„Nu, n-o să ningă”, zise Richard, sugând un os. „E prea frig pentru asta”.

Holly se încruntă. „Richard, cum poate fi prea frig ca să ningă?”

El își linse degetele și le șterse de șervetul care fusese vârât în cămașă, iar Holly încercă să nu râdă, văzând puloverul lui negru din lână care avea în față un mare imprimeu cu un brad împodobit. „Ar trebui să fie mai cald ca să ningă”, explică el.

„Richard, în Antarctica sunt minus nu știu câte grade și ninge. Nu poți să spui că acolo e cald”.

„Așa se produce fenomenul”, spuse el pe un ton egal.

„Cum spui tu”. Holly se uită în altă parte.

„De fapt, are dreptate”, adăugă Jack după câteva clipe și toată lumea se opri din mestecat uitându-se țintă la el. Nu era un lucru pe care să-l audă tot timpul de la Jack. El continuă să explice cum se forma zăpada, iar Richard îl ajută cu părțile științifice. Amândoi își zâmbiră, părând mulțumiți că sunt Domnii Atotștiutori. Abbey ridică din sprâncene către Holly, și amândouă schimbară niște priviri uluite.

„Vrei niște legume lângă sos, tată?” Declan puse serios această întrebare, oferindu-i un castron de broccoli.

Toată lumea privi spre farfuria lui Frank și izbucni în râs. Ca întotdeauna, acolo plutea o mare de sos.

„Ha-ha”, râse Frank, luând castronul din mâna fiului său. „În orice caz, locuim prea aproape de mare ca să avem așa ceva”, adăugă el.

„Ce să avem? Sos?”, îl tachină Holly, și toată lumea se amuză copios.

„Zăpadă, prostuț”, spuse el, strângând-o de nas ca atunci când era copil.

„Pariez cu voi pe un milion de lire că astăzi o să ningă”, spuse Declan cu vioiciune, privind în jur la frații și sora lui.

„În cazul ăsta mai bine ai începe să faci economii, Declan, pentru că dacă frații tăi savanți spun că n-o să ningă, atunci nu va ninge!” glumi Holly.

„Mai bine mi-ați plăti, băieți”. Declan își freca mâinile lacom, arătând spre fereastră.

„Doamne!” exclamă Holly, sărind încântată de pe scaun. „Chiar ninge!”

„Atunci s-a zis cu teoria noastră”, îi spuse Jack lui Richard și amândoi izbucniră în râs văzând fulgii albi căzând din cer.

Toată lumea se ridică de la masă și își puse hainele ca să iasă afară, precum copiii încântați. Holly aruncă o privire spre grădinile de pe stradă și văzu că și celelalte familii ieșiseră afară, privind spre cer.

Elizabeth o strânse în brațe pe Holly din toate puterile. „Ei, se pare că Denise va avea un Crăciun alb pentru nunta ei”, zâmbi ea.

Inima lui Holly își spori bătaiele, la gândul nunții lui Denise. Peste câteva zile urma să fie față în față cu Daniel.

Ca și cum mama ei i-ar fi citit gândurile, o întrebă pe Holly încet, ca nimeni să nu o audă „Te-ai gândit la ce ai să-i spui lui Daniel?”

Holly se uita la fulgii care cădeau din cerul negru, strălucitori în lumina lunii. Era un moment magic; atunci și acolo luă decizia finală.

„Da, m-am hotărât”, zâmbi ea și respiră adânc.

„Bravo”. Elizabeth o sărută pe obraz. „Și adu-ți aminte, Dumnezeu te călăuzește și îți arată ce ai de făcut”.

Holly zâmbi auzind asta. „Ar fi bine să fie așa, căci voi avea mare nevoie de El în următoarele zile”.

„Sharon, nu lua valiza aia, e prea grea!” strigă John la soția lui, iar Sharon o lăsă din mână, supărată.

„John, nu sunt invalidă. Sunt gravidă!” îi răspunse ea pe același ton.

„Știi, dar doctorul a spus să nu ridici greutate!” spuse el ferm, deplasându-se pe partea mașinii unde se afla ea și apucând bagajul.

„La dracu' cu doctorul, ce știe el ce e aia o sarcină, că nu i s-a întâmplat asta niciodată !”, țipă Sharon, privindu-l pe John care mergea ca o furtună.

Holly închise ușa de la portbagaj, trântind-o zgomotos. Se săturase să-i audă pe John și pe Sharon enervându-se; trebuise să-i asculte toată ziua ciondănindu-se în mașină tot drumul până la Wicklow. Acum tot ce voia să facă era să meargă la hotel și să se odihnească. I se făcuse și frică de Sharon. Vocea ei urcase trei octave în ultimele două ore și arăta de parcă era gata să explodeze. De fapt, după mărimea burții ei, Holly chiar se temea că va exploda, și n-ar fi vrut să fie în preajmă când s-ar fi petrecut asta.

Holly apucă valiza și aruncă o privire spre hotel. Semăna mai mult cu un castel. Tom și Denise n-ar fi putut alege un loc mai frumos de petrecere a nunții lor în ajunul Anului Nou. Clădirea era acoperită de iederă de culoare verde închis și o fântână uriașă împodobea curtea principală. Hotelul era înconjurat de hectare întregi de grădini verzi

luxuriante. Denise nu avusese până la urmă un Crăciun alb: zăpada se topise în câteva minute după ce ninsese. Totuși fusese un moment deosebit pe care Holly îl trăise alături de familia ei în ziua de Crăciun și care reușise să o mai înveselească pentru scurt timp. Acum tot ce dorea era să-și ia camera în primire și să se răsfete. Nu era sigură dacă rochia ei de domnișoară de onoare îi mai venea după ce acumulasese câteva kilograme de Crăciun. Dar nu voia să-i împărtășească temerile lui Denise, care probabil ar fi făcut atac de cord. Poate nu era greu să facă niște mici modificări. Regretase că i se plânsese lui Sharon de problemele cu rochia, fiindcă Sharon strigase că ea nici măcar nu mai încăpea în hainele de cu o zi înainte, darămite într-o rochie de acum câteva luni.

În timp ce-și trăgea valiza după ea peste piatra cubică, fu deodată îmbrâncită și căzu în nas când cineva dădu peste bagajul ei.

„Scuze”, auzi ea o voce tărăgănată și privi înapoi mânioasă, să vadă din cauza cui fusese gata-gata să-și rupă gâtul. O urmări din priviri pe blonda înaltă care dădea din șolduri bum-bum-bum, îndreptându-se spre hotel. Holly se încruntă: mersul ăsta îi era familiar. Știa că-l mai văzuse undeva, dar... o, of!

Laura.

A, nu, se gândi ea, cuprinsă de panică. Tom și Denise o invitaseră până la urmă pe Laura! Trebuia să-l găsească iute pe Daniel ca să-l prevină. Va fi dezgustat că fosta lui prietenă a fost invitată. Apoi dacă momentul va fi prielnic, Holly voia să încheie conversația cu el – dacă l-ar mai fi interesat ceea ce avea ea de spus. În definitiv trecuse o lună de când nu mai vorbise cu el. Își încrucișă două degete la spate și dădu buzna la recepție.

Acolo găsi un mare haos.

Locul era plin de oameni nervoși și de bagaje. Recunoscu imediat vocea lui Denise care se deslușea clar în toată hărmălaia.

„Uite care-i treaba, *nu-mi pasă* dacă ai făcut o greșală! *Repar-o!* Am rezervat cincizeci de camere cu *câteva luni în urmă* pentru invitații de la nunta mea! Ai auzit? *Nunta mea!* Acum n-o să trimit zece dintre ei la un motel jegos de pe marginea șoselei. Rezolvă cumva!”

Un recepționar foarte speriat înghiți în sec, încercând să-i explice cum stăteau lucrurile.

Denise își ținea capul în palme. „Nu vreau să mai aud vreo scuză! Fă rost de zece camere pentru invitații mei!”

Holly îl zări pe Tom privind perplex și traversă mulțimea ca să ajungă la el.

„Tom!”

„Bună, Holly”, spuse el distrat.

„În ce cameră e Daniel?” îl întrebă ea grăbită.

„Daniel?” el o privea nedumerit.

„Da, Daniel! Cavalerul de onoare... de la nunta ta”, preciză ea.

„A, nu știu, Holly”, spuse el, întorcându-se ca să vorbească cu un membru din personalul hotelului.

Holly îi sări în față, blocându-i calea către persoana respectivă. „Tom, trebuie să aflu neapărat!”, se panică ea.

„Holly, dar chiar nu știu. Întreb-o pe Denise”, murmură el și alergă pe coridor după cel cu care voia să vorbească.

Holly aruncă o privire spre Denise și înghiți în sec. Denise parcă era posedată, iar Holly n-avea nici o intenție să-i pună vreo întrebare când ea se afla în starea aceea. Se așeză la coada de la recepție printre invitați și, după douăzeci de minute și câteva manevre de a avansa ajunse în față.

„Bună ziua, ați putea să-mi spuneți numărul camerei lui Daniel Connolly, vă rog?”

Recepționarul clătină din cap. „Regret, nu divulgăm numărul camerei oaspeților noștri”.

Holly dădu ochii peste cap. „Uite ce e, sunt prietena lui”, explică ea și îi zâmbi dulce.

Omul îi zâmbi politicos și clătină iar din cap. „Sunt dezolat, dar este împotriva politicii hotelului să...”

„Ascultă-mă!”, urlă ea, încât până și Denise, aflată lângă ea se opri din țipat. „Este extrem de important să-mi spui!”.

Omul clătină încet din cap, părând prea speriat pentru a deschide gura. În final bâigui „Regret, dar...”

„Aaaah!” țipă frustrată Holly, întrerupându-l din nou.

„Holly”, zise Denise blând, luând-o de braț pe Holly, „ce s-a întâmplat?”

„Vreau să știu în ce cameră este Daniel”, strigă ea, iar Denise o privi speriată.

„Camera trei patru doi”, murmură ea.

„Mulțumesc!” țipă furioasă Holly, neștiind de ce țipa încă și se repezi spre lift.

Ajunsă sus, Holly o luă la goană pe coridor, trăgându-și geanta după ea și căutând camera. Când ajunse la ușa lui, ciocăni furioasă, dar când auzi pași apropiindu-se își dădu seama că nici măcar nu se gândise ce să spună. Trase aer în piept atunci când văzu ușa deschizându-se.

Apoi se opri brusc.

În prag stătea Laura.

„Cine e, dragă?” auzi vocea lui Daniel și îl văzu ieșind de la duș.

„Tu!” izbucni Laura.

Capitolul cincizeci și unu

Holly stătea în fața ușii camerei lui Daniel și își plimba privirile de la Laura la Daniel și înapoi. Deoarece erau pe jumătate dezbrăcați își dădu seama că Daniel știuse că Laura vine la nuntă. Presupunea că el nu îi informase despre asta pe Denise și pe Tom, pentru că ei nu o avertizaseră în vreun fel. Dar chiar dacă ar fi știut de venirea Laurei, n-ar fi considerat că acesta este un lucru important pe care să i-l spună. Holly nu împărtășise nici uneia dintre prietenele ei ce-i spusese Daniel înainte de Crăciun. În timp ce stătea nemișcată, Holly își dădu seama că n-avea nici un rost să se afle acolo unde stătea acum.

Daniel ținea strâns prosopul cu care era înfășurat, ținut locului, uluit până peste poate. Laura fierbea. Holly stătea cu gura căscată. Un timp nu vorbi nimeni. Holly aproape că auzea cum bat inimile fiecăruia. Apoi, în cele din urmă, cineva deschise gura, deși Holly și-ar fi dorit să nu fie ea respectiva persoană.

„Ce faci aici?” șuieră Laura.

Holly deschise și închise gura ca un peștișor. Daniel se încruntă, plimbându-și privirile de la o fată la alta. „Voi două...” Se opri, căci ideea i se părea de-a dreptul ridicolă,

dar apoi se hotărî să ducă întrebarea până la capăt. „Voi două vă cunoașteți?”

Holly înghiți în sec.

„Ha!” Laura se strâmbă disprețuitoare. „Nu e prietena mea! Am prins-o pe ticăloasa asta sărutându-se cu logodnicul meu!” țipă Laura, apoi se opri dându-și seama ce spusese.

„Logodnicul tău?”

„Scuze... fostul meu logonic”, mormăi Laura, cu privirile în pământ.

Un zâmbet poposi o clipă pe fața lui Holly, bucuroasă că Laura se dăduse de gol. „Da, Stevie, nu-i așa? Bun prieten cu Daniel, din câte mi-amintesc”.

Daniel se înroși la față privind-le pe amândouă. Laura se uită la Daniel, întrebându-se de unde îl știa femeia asta pe prietenul ei, ...adică pe actualul prieten”.

„Daniel e prieten bun cu mine”, explică Holly, încru-cișând brațele la piept.

„Și ai venit să mi-l furi și pe el?” se rățoi cu asprime Laura.

„Ia te uită, cine vorbește”, o repezi Holly pe Laura, iar aceasta roși.

„L-ai sărutat pe Stevie?” o întrebă Daniel pe Holly, pricepând în sfârșit despre ce era vorba. Părea furios.

„Nu, nu l-am sărutat pe Stevie!” Holly se uită în altă parte.

„Ba da!”, se lamentă Laura ca un copil.

„Of, da' mai taci o dată!” Se uită spre Laura. „Oricum, ce-ți mai pasă ? Înțeleg că te-ai împăcat cu Daniel, așa că până la urmă toate s-au rezolvat pentru tine! Holly se întoarse spre Daniel. „Nu, Daniel”, continuă ea, „nu l-am sărutat pe Stevie. Eram în Galway unde Denise dădea petrecerea cloștilor, iar Stevie era beat și a încercat să mă sărute”, explică ea calm.

„O, ce mincinoasă ești”, se oțărî Laura. „Am văzut tot ce s-a întâmplat”.

„Și Charlie a văzut”, continuă Holly, privindu-l pe Daniel. „Așa că dacă nu mă crezi, întreabă-l pe el, dar dacă nu mă crezi, chiar nu-mi pasă”, adăugă ea. „Venisem să continui discuția aceea cu tine, dar se vede treaba că ești ocupat”. Aruncă o privire spre prosopul cu care era înfășurat în jurul mijlocului. „Așa că ne vedem mai târziu, la nuntă”. Și cu asta se răsuci pe călcâie și porni pe coridor. Privi cu coada ochiului la Daniel care se uita fix la ea fără să spună nici un cuvânt și întoarse privirea în altă parte după ce dădu colțul. Mergând pe culoar își dădu seama că o luase într-o direcție greșită și că lifturile erau în sens opus. Continuă să meargă până la capătul culoarului ca să nu se facă de râs trecând iarăși prin fața ușii lor, apoi așteptă până ce auzi că ușa se închide. Merse în vârful picioarelor înapoi pe hol, dădu colțul, se furișă pe lângă ușa camerei lui Daniel și ajunsese în goană la lift.

Apăsă butonul și respiră ușurată, închizând ochii. Nu era supărată pe Daniel; de fapt, într-un fel copilăresc se bucura că el făcuse ceva ce o împiedicase să continue discuția cu el. Așa că ea fusese cea căreia i se dăduseră papucii, nu invers, așa cum se aștepta. Dar asta însemna că Daniel nu fusese atât de îndrăgostit de Holly, dacă fusese în stare să uite de ea și să se întoarcă atât de repede la Laura. Mă rog, cel puțin nu-i răniseră sentimentele... dar considera că el fusese complet nebun, împăcându-se cu Laura.

„Ce faci, intri, sau nu?”

Holly deschise ochii; nu auzise când se deschiseră ușile liftului. „Leo!”, zâmbi ea, intrând în lift și îmbrățișându-l. Nu știam că ai să fii azi aici!”

„Astăzi mă ocup de coafura reginei albinelor”, spuse el râzând, referindu-se la Denise.

„E chiar atât de înțepată?” clipi Holly din ochi.

„O, era în mare fierbere pentru că Tom o văzuse în ziua nunții. Crede că asta îi poartă ghinion”.

„O să-i poarte ghinion doar dacă crede că-i va purta ghinion!” zâmbi Holly.

„Nu te-am văzut de o grămadă de vreme”, zise Leo, aruncând o privire plină de înțeles spre părul lui Holly.

„A, știu”, mormăi Holly, acoperindu-și cu mâna rădăcina părului. „Luna asta am fost atât de ocupată la serviciu încât n-am avut timp”.

Leo ridică din sprâncene și o privi amuzat. „Nu credeam că o să te aud spunând vreodată asemenea lucruri despre serviciu. Parcă ai fi un alt om”.

Holly rămase pe gânduri. „Da. Da, chiar cred că sunt”.

„Atunci vino”, spuse Leo ieșind din lift la etajul lui, „nunta e de abia peste câteva ore; o să-ți prind părul în sus și o să las câteva șuvițe să acopere rădăcinile alea îngrozitoare”.

„Ești sigur că nu te superi?” întrebă Holly vinovată.

„Nu mă supăr deloc”. Leo dădu din mână ca și când n-ar fi contat. „Nu te pot lăsa să strici pozele de nuntă ale lui Denise cu un cap ca ăsta, nu?”

Holly zâmbi, coborând din lift după el, trăgându-și valiza după ea. Așa mai mergea. Pentru un minut i se păruse că fusese prea drăguț.

Denise se uită încântată spre Holly când cineva bătu cu lingurița într-un pahar și începură discursurile. Holly își freca emoționată mâinile în poale, repetându-și discursul în cap, neascultând ceea ce spuneau ceilalți vorbitori.

Ar fi fost mai bine să îl scrie, pentru că acum era atât de emoționată încât nu-și aducea aminte cum începea. Inima îi bătu nebunește când Daniel se așeză la masă și

toată lumea îl aplaudă. Urma ea, și de data asta nu putea s-o zbughească la toaletă. Sharon o apucă de mâna care îi tremura și o asigură că totul va fi bine. Holly schiță un zâmbet, nesimțindu-se deloc bine. Tatăl lui Denise anunță că era rândul lui Holly și toți cei din sală se întoarseră spre ea. Tot ce distingea era o mare de fețe. Se ridică încet din scaun și aruncă o privire spre Daniel, pentru încurajare. El îi făcu din ochi. Ea îi surâse și bățiile inimii i se încetiniră. Toți prietenii ei erau acolo. Îl zări pe John stând la masă cu prietenii lui și ai lui Gerry. John îi făcu un semn de încurajare ținând degetul mare în sus iar discursul lui Holly se duse pe apa sâmbetei, căci ea croi altul în cap. Își drese vocea.

„Vă rog să mă iertați dacă voi fi un pic emoționată pe parcursul discursului meu, dar sunt atât de fericită astăzi pentru Denise. Este cea mai bună prietenă a mea...” Ea făcu o pauză și aruncă o privire către Sharon care stătea alături de ea. „...mă rog, una dintre cele mai bune”.

Toată sala râse.

„Iar astăzi sunt atât de mândră și încântată pentru ea că a găsit iubirea alături de un om minunat așa cum este Tom”.

Holly zâmbi, văzând lacrimi în ochii lui Denise. Femeia care nu plângea niciodată.

„Să găsești pe cineva pe care să-l iubești și care să te iubească este un sentiment extraordinar, extraordinar. Dar să găsești sufletul pereche este și mai grozav. Un suflet pereche este unul care te înțelege ca nimeni altul, te iubește ca nimeni altcineva, va fi mereu alături de tine, indiferent ce s-ar întâmpla. Se spune că nimic nu durează la nesfârșit, dar cred cu tărie că pentru unii iubirea continuă și după ce ei nu mai sunt printre noi. Știu câte ceva despre asta și sunt convinsă că Denise și-a găsit sufletul pereche în Tom. Denise, sunt bucuroasă să-ți spun că o legătură ca aceasta nu se stinge niciodată.” I se puse un nod în gât și Holly se opri o clipă pentru a-și recăpăta calmul înainte de a con-

tinua. „Mă simt atât onorată cât și îngrozită că Denise mi-a cerut să iau astăzi cuvântul.”

Toată lumea râse.

„Dar sunt încântată că am fost invitată să particip la ziua aceasta minunată și ridic acest pahar pentru ei ca să petreacă împreună cât mai multe zile ca aceasta”.

Toată lumea izbucni în urale și se întinse după pahare.

„Cu toate astea!” Holly ridică vocea pentru a se face auzită și ridică mâna făcându-le semn să tacă. Zgomotul se stinse și din nou toate privirile erau ațintite asupra ei.

„Cu toate astea, așa cum unii dintre invitați știu, există o listă alcătuită de un om extraordinar”. Holly zâmbi, în timp ce prietenii aflați la masa lui John, ca și Denise și Sharon izbucniră în urale. „Iar între acele reguli era ca niciodată să nu mai porți vreo rochie albă costisitoare”.

Holly se amuză în timp ce masa lui John parcă înnebunise de-a binelea, iar Denise izbucni într-un râs isteric, amintindu-și de noaptea fatidică când fusese adăugat punctul respectiv pe listă.

„Așa că, în numele lui Gerry”, chicoti Holly, „te iert pentru că ai încălcat această regulă numai pentru faptul că arăți absolut extraordinar și o să vă rog pe toți să vă alăturați mie și să toastăm pentru Tom și Denise și rochia ei foarte, foarte costisitoare – și credeți-mă știu ce spun, pentru că am fost târâtă prin fiecare butic cu rochii de mireasă din Irlanda!”

Toți invitații ridicară paharele repetând „Pentru Tom, Denise și rochia ei albă foarte, foarte costisitoare!”

Holly se așeză, iar Sharon o îmbrățișă cu lacrimi în ochi. „A fost grozav, Holly!”

Holly radia de fericire când masa lui John ridică paharele către ea și izbucniră în urale. Apoi începu petrecerea.

Pe Holly o podidiră lacrimile când îi văzu pe Tom și Denise dansând împreună pentru prima dată ca soț și soție, căci îi amintea ce simțise la nunta sa. Sentimentul acela de încântare, de speranță, de fericire și mândrie pură, când nu știai ce-ți rezervă viitorul, dar erai pregătit să faci față la orice. Și gândul ăsta o făcea fercicită; nu voia să plângă pentru asta, voia doar să accepte. Se bucurase de fiecare secundă a vieții ei alături de Gerry, dar acum era timpul să meargă mai departe. Să deschidă un alt capitol al vieții ei, să-și ia cu ea amintirile minunate și experiențele care să o învețe și să o ajute să modeleze viitorul. Desigur, era greu; învățase că nimic nu e ușor. Dar nu simțea că e atât de greu cum fusese în ultimele luni, iar peste alte câteva luni ar fi trebuit să fie mult mai ușor.

Primise un dar minunat: viața. Uneori acest dar era luat înapoi mult prea curând, dar conta ceea ce făceai cât timp îl aveai, nu cât dura în timp.

„Îmi acorzi acest dans?” O mână era întinsă în fața ei iar ea ridică privirile, văzându-l pe Daniel care o privea zâmbind.

„Desigur”, răspunse ea veselă, și îl luă de braț.

„Pot să-ți spun că ești frumoasă în seara asta?”

„Poți”, surâse Holly. Era încântată de felul în care arăta. Denise îi alesese o rochie de culoare lila, cu un corset care-i ascundea burta de la Crăciun și care era despictă într-o parte. Leo îi făcuse o coafură inspirată, prinzându-i părul în coc și lăsând câteva șuvițe să-i atârne pe umeri. Se simțea fermecătoare. Se simțea Prințesa Holly, și râse în sinea ei de acest gând.

„Ai ținut un discurs minunat”, zâmbi Daniel. „Mi-am dat seama că am fost egoist când ți-am spus lucrurile acelea. Ai spus că nu ești pregătită, dar eu n-am înțeles”, se scuza el.

„Nu face nimic, Daniel; nu cred că voi fi pregătită încă multă vreme de acum încolo. Dar îți mulțumesc că ai uitat de mine atât de repede”. Ea ridică din sprâncene arătând spre Laura, care stătea supărată la masa ei.

Daniel își mușcă buzele. „Știu că probabil ți s-a părut îngrozitor de repede, dar când nu mi-ai răspuns la nici unul dintre telefoane, până și eu m-am prins că nu erai gata pentru a începe o altă relație. Iar când m-am întors acasă la părinți de Sărbători și m-am întâlnit cu Laura, flacăra aceea s-a reaprins. Aveai dreptate, nu mi-a trecut niciodată de ea. Crede-mă, dacă n-aș fi fost convins din tot sufletul că nu mă iubești, n-aș fi adus-o la nuntă”.

Holly îi zâmbi lui Daniel. „Îmi pare rău că nu ți-am răspuns la telefoane, Daniel. Aveam nevoie de un pic de timp pentru mine. Dar tot cred că ești un prost”. Ea clătină din cap văzând-o pe Laura care se uita urât la ea.

Daniel oftă. „Știu că avem multe de discutat câtva timp, dar, așa cum ai spus, pentru unii iubirea nu moare niciodată”.

Holly ridică ochii spre cer. „Te rog, nu începe să mă citezi chiar cu asta”, râse ea. „Mă rog, cât timp ești fericit, cred. Deși nu știu cum vei putea fi vreodată.” Ea oftă teatral, iar Daniel râse.

„Sunt fericit, Holly. Cred că nu pot trăi fără scene”. El aruncă o privire spre Laura și privirea i se însufleți. „Am nevoie de cineva care să facă o pasiune pentru mine, la bine și la rău, iar Laura e pasională. Dar tu? Ești fericită?”
Îi studie chipul lui Holly.

Holly se gândi o clipă. „În seara asta sunt fericită. O să-mi fac griji când va veni ziua de mâine. Dar întâi să ajung acolo...”

Holly se prinse de mâini cu Sharon, John, Denise și Tom așteptând numărătoarea inversă.

„Cinci... patru... trei... doi... unu! LA MULȚI ANI!”
Toată lumea izbucni în urale și baloane de toate culorile
curcubeului căzură din tavan lovindu-se de capetele celor
din mulțime.

Holly își îmbrățișă prietenele cu lacrimi în ochi.

„La mulți ani!” Sharon o îmbrățișă călduros și o sărută
pe amândoi obraji.

Holly puse o mână pe burta umflată a lui Sharon și cu
cealaltă o ținu strâns de mână pe Denise. „La mulți ani
pentru noi toți!”

Epilog

Holly răsfoia ziarele, vrând să vadă care dintre ele prezenta vreo poză a lui Denise și Tom în ziua nunții. Nu se întâmpla în fiecare zi ca un DJ faimos de la radio și o fată din „Orașul și fetele” să se căsătorească. Cel puțin așa-i plăcea lui Denise să creadă.

„Ei!” țipă morocănos la ea, vânzătorul de ziare, „asta nu e bibliotecă. Ori îl cumperi, ori îl lași deoparte”.

Holly oftă și începu să ia câte un ziar de pe stand. Făcu două ture la tejea, din cauza greutateii ziarelor, iar omului nici măcar nu-i trecu prin cap s-o ajute. Nu că i-ar fi făcut vreo plăcere ajutorul lui. Și de data asta se formă o coadă în spatele ei. Holly zâmbi fără să se grăbească. Era vina lui: dacă ar fi lăsat-o să răsfoiască ziarele, nu l-ar mai fi ținut pe loc. Se duse în fruntea cozii cu ultimele ziare și începu să adauge la teancul de ziare un morman de ciocolată și alte dulciuri.

„Îmi dați și o sacoșă, vă rog?” Ea clipi repede din gene și îi zâmbi fermecător.

Bătrânul o privea sever pe deasupra ochelarilor, ca și cum ar fi fost o școlăriță neastâmpărată. „Mark!”, strigă el supărat.

Adolescentul plin de coșuri apăru de pe un culoar al magazinului cu aplicatorul de prețuri în mână.

„Deschide și cealaltă casă, fiule”, i se porunci, iar Mark se târi fără chef la casă.

Jumătate din coada aflată în spatele lui Holly se mută în partea cealaltă.

„Mulțumesc”, zâmbi Holly și se îndreptă spre ușă. Tocmai când se pregătea să apese pe clantă ușa se deschise brusc de pe partea cealaltă, iar cumpărăturile ei se risipiră din nou pe jos.

„O, îmi pare tare rău”, spuse omul, aplecându-se să o ajute.

„Nu face nimic”, răspunse politicoasă Holly, nedorind să se întoarcă și să vadă privirea arogantă a bătrânului de la tejghea care o ardea în spate.

„A, tu ești! Ciocoholica!”, spuse vocea, iar Holly privi speriată în sus.

Era clientul acela cu ochii neobișnuit de verzi, care o ajutase și altă dată. „Ne-am întâlnit din nou”.

„Holly, nu-i așa?” zâmbi el, înmânându-i ciocolatele uriașe.

„Așa e. Rob, nu-i așa?” surâse ea.

„Ai o memorie bună”, râse el.

„La fel ca tine”. Ea adună în sacoșă tot ce risipise, rămase pe gânduri și se ridică în picioare.

„Sunt sigur că ne vom mai ciocni în curând din nou”, zâmbi Rob și se așeză la coadă.

Holly rămase cu privirea ațintită după el. În cele din urmă se îndreptă spre acesta. „Rob, ar fi vreo posibilitate ca să ieșim astăzi împreună la o cafea? Dacă nu poți, nu-i nimic...” Își mușcă buza.

El zâmbi, dar aruncă o privire neliniștită în jos, spre verigheta de pe degetul ei.

„A, nu te îngrijora din pricina ei”, spuse ridicând mâna, „zilele astea nu mai reprezintă altceva decât o viață de amintiri vesele”.

El dădu din cap în semn că a înțeles. „În cazul ăsta, îmi face mare plăcere”.

Traversară strada și se îndreptară spre Greasy Spoon. „Apropo, îmi pare rău că am fugit data trecută”, se scuză el.

„Nu-ți face griji; de obicei după primul pahar și eu fug pe geamul de la toaletă”, glumi Holly.

El izbucni în râs.

Holly zâmbi în sinea ei, în timp ce stătea la masă așteptându-l să aducă băuturile. Părea drăguț. Se rezemă de spătarul scaunului și privi afară pe fereastră la ziua geroasă de ianuarie care făcea copacii să danseze sălbatic în vânt. Se gândi la ceea ce învățase, la ceea ce fusese ea odată și la ce devenise acum. Era o femeie care primise sfaturi de la omul pe care îl iubise, pe care le urmăse și încercase din răputeri să se vindece. Acum avea un serviciu pe care îl iubea și avea suficientă încredere în ea să realizeze ceea ce își dorea.

Era o femeie care făcuse greșeli, care uneori plângea luna dimineața sau singură noaptea în pat. Era o femeie care se plictisea adesea de viața ei și care găsea dificil să se dea jos din pat dimineața pentru a merge la serviciu. Era o femeie care avea destul de des zile când era prost dispusă, care se privea în oglindă și se întreba de ce nu se ducea la sala de gimnastică mai des; era o femeie care se întreba uneori care naiba era rostul ei pe această lume. Era o femeie care uneori încurca lucrurile.

Pe de altă parte, era o femeie care știa ce înseamnă iubirea adevărată și care era gata să trăiască intens, cu mai multă iubire, și să-și facă amintiri noi. Indiferent dacă asta urma să se întâmple în zece luni sau peste zece ani, Holly voia să urmeze ultimul mesaj de la Gerry. Indiferent ce o aștepta mai departe, știa că trebuie să-și deschidă inima și să o urmeze oriunde o ducea.

Între timp trebuia doar să trăiască.

Despre autoare

Înainte de a-și începe cariera de scriitoare, Cecelia Ahern a absolvit Facultatea de Jurnalism. *P.S. Te iubesc* este primul roman al Ceceliei, iar drepturile de editare pentru acesta au fost vândute în întreaga lume, inclusiv în SUA. În prezent studioul cinematografic *Warner Brothers* pregătește un film după această carte.

Cecelia Ahern
P. S. TE IUBESC

„Păstrează amintirile noastre minunate, dar nu-ți fie teamă să-ți faci altele noi...”

Holly și Gerry erau un cuplu perfect. Cu o căsnicie minunată, trăind la Dublin alături de prieteni și familie, cu o viață socială strălucitoare, aveau lumea la picioarele lor. Sau cel puțin așa credeau...

Când Gerry moare, Holly este distrusă: iubitul, cel mai bun prieten, sprijinul ei, nu mai este. Dar Gerry a promis că își va veghea mereu dragostea. Și se ține de cuvânt: el îi lasă lui Holly un pachet de scrisori care, deschise pe rând, în fiecare lună, vreme de un an, o vor călăuzi cu delicatețe să ia viața de la capăt. Pe măsură ce deschide fiecare scrisoare, Holly înțelege că viața merge mai departe. Cu ajutorul prietenilor, al zgomotoasei și iubitoare sale familii, ea învață să râdă, să plângă, să danseze și să fie mai curajoasă ca niciodată. Vegheată de îngerul său păzitor.

Înainte de a-și începe cariera de scriitoare, **Cecelia Ahern** a absolvit Facultatea de Jurnalism și Media. Primul ei roman, *P.S. Te iubesc* a fost unul dintre cele mai bine cotate romane de debut ale anului 2004 și a ocupat poziții fruntașe în topurile celor mai bine vândute titluri. Apărut la sfârșitul anului 2007, filmul-ecranizare a acestei cărți, în regia lui Richard La Gravenese, având-o pe Hilary Swank în rolul principal, va fi lansat în curând și în România.

